

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Sometimes secret pleasures are the sweetest of all....

SLIGHTLY

SCANDALOUS

MARY BALOGH

Author of
A Summer to Remember

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Biraz Skandal

Mary Balogh

BIRAZ SKANDAL

MARY
BALOGH

A

D
B

E
O

L
O

L
K

İçindekiler

[Başlık Sayfası](#)

[Bölüm I Bölüm](#)

[II Bölüm III](#)

[Bölüm IV](#)

[Bölüm V Bölüm](#)

[VI Bölüm VII](#)

[Bölüm VIII](#)

[Bölüm IX](#)

[Bölüm X Bölüm](#)

[XI Bölüm XII](#)

[Bölüm XIII](#)

[Bölüm XIV](#)

[Bölüm XV](#)

[Bölüm XVI](#)

[Bölüm XVII](#)

[Bölüm XVIII](#)

[Bölüm XIX](#)

[Bölüm XX](#)

[Bölüm XXI](#)

[Bölüm XXII](#)

[Bölüm XXIII Bölüm](#)

[XXIV Yazar](#)

[Hakkında Ayrıca](#)

[yazan: Mary Balogh](#)

[Skandal ve sürprizlerle dolu bir dünyaya adım](#)

[atın... Mary Balogh'un romanları için övgüler](#)

[*Slightly Married* ve *Slightly Wicked*'in Önizlemeleri](#)

[Telif Hakkı Sayfası](#)

BÖLÜM I

Yatağa girdiğinde Leydi Freyja Bedwyn'in ruh hali olabildiğince kötüydü. Hizmetçisini kovdu, oysa odasında bir kamyon yatağı kurulmuştu ve kız onun üzerinde uyumaya hazırlanıyordu. Ama Alice horluyordu ve Freyja'nın da sırf adab-ı muaşeret kurallarına uyulsun diye başına sarılmış ve iki kulağına bastırılmış bir yastıkla uyumaya hiç niyeti yoktu.

Kız çekingen bir tavırla, "Ama Ekselansları özel talimatlar verdi leydim," diye hatırlattı.

"Kimin hizmetinde çalışıyorsun?" Freyja sordu, sesi sakinleşmişti. "Bewcastle Dükü'nün mü yoksa benim mi?"

Alice sanki bunun hileli bir soru olduğundan şüphelenmiş gibi endişeyle ona baktı
-Öyle de yapabilirdi. Freyja'nın hizmetçisi olmasına rağmen, maaşını ödeyen kişi Freyja'nın en büyük kardeşi olan Bewcastle Dükü'ydü. Ve ona, Leicestershire'daki Grandmansion Park'tan Leydi Holt-Barron'un Bath'daki Circus'taki lojmanına kadar olan yolculuk boyunca gece gündüz leydisinin yanından ayrılmaması talimatını vermişti. Kız kardeşlerinin yalnız seyahat etmesinden hoşlanmazdı.

"Sizinki, leydim," dedi Alice.

"O zaman git." Freyja kapıyı işaret etti.

Alice şüpheyile baktı. "Üzerinde kilit yok leydim," dedi.

"Peki ya gece davetsiz misafirler gelirse, *beni* zarar görmekten koruyacak mısın?" Freyja küçümseyerek sordu. "Tam tersi olması daha muhtemel."

Alice acı çekmiş görünüyordu ama gitmekten başka çaresi yoktu.

Ve böylece Freyja, ikinci sınıf bir handa, hizmetçisi olmayan ve kapısında kilit bulunmayan ikinci sınıf bir odaya sahip oldu. Ve tamamen kötü bir öfkeye de sahipti.

Bath, içinde heyecanlı bir beklenti uyandıracak bir yer değildi. Güzel bir kaplıcaydı ve bir zamanlar İngiliz sosyetesinin en iyilerini kendine çekmişti. Ama artık çekmiyordu. Artık yaşlıların, güçsüzlerin ve kendisi gibi gidecek daha iyi bir yeri olmayanların kibar buluşma yeri idi. Leydi Holt-Barron ve kızı Charlotte ile bir ya da iki ay geçirmek için bir daveti kabul etmişti. Charlotte Freyja'nın bir arkadaşıydı ama hiçbir şekilde can ciğer kuzu sarması değildi. Normal şartlar altında Freyja bu daveti kibarca reddederdi.

Bunlar sıradan koşullar değildi.

Leicestershire'da, Grandmaison Park'taki hasta büyükannesini ziyaret etmiş ve orada kardeşi Rannulf ile Judith Law'un düğününe katılmıştı. Dük Wulfric ve küçük erkek ve kız kardeşleri Alleyne ve Morgan'la birlikte Hampshire'daki Lindsey Hall'a dönecekti. Ancak bu özel zamanda orada bulunma ihtimali ona oldukça dayanılmaz gelmişti ve bu yüzden henüz eve dönmek için karşısına çıkan tek bahaneye sarılmıştı.

İnsanın kendi evine dönmekten korkması gerçekten de utanç vericiydi. Freyja yatağa tırmanıp mumu söndürürken dişlerini sıktı. Hayır, *korkmuyordu*. Hiçbir şeyden ve hiç kimseden korkmuyordu. Sadece bunlar olurken orada olmaktan nefret ediyordu, hepsi bu.

Geçen yıl Wulfric ve Alvesley Park'taki komşuları Redfield Kontu, Leydi Freyja Bedwyn ile Kont'un oğlu Vikont Ravensberg Kit Butler arasında bir eşleşme ayarlamışlardı. İkisi de birbirlerini hayatları boyunca tanımış ve dört yıl önce, Kit'in Yarımada'daki alayından izinli olarak eve döndüğü yaz mevsiminde tutkuyla aşık olmuşlardı. Ama Freyja o sırada Kit'in ağabeyi Jerome ile nişanlıydı ve Kit'in doğru ve saygılı olanı yapmaya ikna edilmesine izin vermişti.

Wulfric'in Jerome ile nişanlandığını duyurmasına izin vermişti. Kit, kraliyet öfkesi içinde Yarımada'ya dönmüştü. Jerome nikâh kıyılmadan ölmüştü.

Jerome'un ölümü Kit'i Redfield Kontu'nun büyük oğlu ve varisi yapmıştı ve birdenbire Freyja ile aralarında bir evlilik hem uygun hem de arzu edilir olmuştu. Ya da Freyja da dahil olmak üzere her iki ailedeki herkes öyle düşünmüştü.

Ama görünüşe göre Kit dahil *değil*.

Freyja'nın aklına intikam için bağlanmış olabileceği gelmemişti. Ama olmuştu. Herkesin nişan kutlamaları olarak beklediği şey için eve geldiğinde, yanında bir nişanlı getirmişti - o kadar uygun, o kadar güzel, o kadar sıkıcı Lauren Edgeworth. Ve Freyja'nın blöfünü cesurca görmesinin ardından Lauren'la evlenmişti.

Şimdi yeni Leydi Ravensberg ilk çocuklarını doğurmak üzereydi. Sıkıcı ve itaatkâr bir eş gibi, şüphesiz bir erkek çocuk doğuracaktı. Kont ve kontes kendinden geçecekti. Şüphesiz tüm mahalle çılgın bir sevince boğulacaktı.

Freyja bu olay yaşandığında Alvesley yakınlarında olmamayı tercih ediyordu ve Lindsey Hall da yakınlardaydı.

Dolayısıyla Bath'a yapılan bu yolculuk ve orada bir ay ya da daha uzun bir süre kendini eğlendirmek zorunda kalma ihtimali.

Pencerenin perdelerini çekmemişti. Yukarıdaki ay ve yıldızlar ile aşağıdaki han avlusundan gelen sayısız fenerin ışığında, odası gün ışığıyla dolmuş olabilirdi. Ama Freyja perdeleri çekmek için ayağa kalkmadı. Onun yerine yorganı başının üzerine çekti.

Wulfric onun için özel bir araba ve iri yarı atlılardan oluşan bir süvari birliği kiralamıştı; hepsi de onu zarardan ve diğer çeşitli rahatsızlıklardan korumak için sıkı talimatlar almıştı. Geceyi nerede geçirecekleri de söylenmişti; tek başına seyahat eden bir dük kızı için bile uygun bir yerde. Ne yazık ki, o kasabadaki sonbahar panayırı kilometrelerce öteden insanları çekmişti ve ne o handa ne de civardaki diğer hanlarda yer vardı. Yolculuklarına devam etmek ve *burada* durmak zorunda kalmışlardı.

Dışarıdan gelenler onun odasının önünde nöbet tutmak istemişlerdi,

Özellikle de kapıların hiçbirinde kilit olmadığını öğrendiklerinde. Freyja hiçbir tartışmaya yer vermeyen bir sertlikle onları bu fikirden vazgeçirmişti. Kimsenin tutsağı değildi ve öyle hissetmesine izin verilmeyecekti. Ve şimdi Alice de gitmişti.

Freyja içini çekti ve uyumaya karar verdi. Yatak biraz pütürlüydü. Yastık daha da kötüydü. Aşağıdaki avludan ve etrafındaki handan sürekli bir gürültü geliyordu. Battaniyeler tüm ışığı engellemiyordu. Ve yarını dört gözle beklemesi gereken bir banyo vardı. Çünkü eve gitmek onun için neredeyse imkânsız hale gelmişti. Hayat bundan daha kasvetli olabilir miydi?

Yakın bir zamanda, diye düşündü uykuya dalmadan hemen önce, kendisiyle evlenmenin bir ödül olabileceğini ima etse her şeyi göze alacak olan tüm beylere -ki şu anda beş yaşında ve yirmi yaşında olmasına ve her zaman çirkin olmasına rağmen birçoğu vardı- ciddi bir şekilde bakmaya başlamak zorunda kalacaktı. Bu kadar ileri bir yaşta bekâr olmak bir hanımefendi için hiç de eğlenceli değildi. Sorun şu ki, evli olmanın daha iyi olacağına tam olarak ikna olmamıştı. Ve evlendikten sonra bunun gerçekten böyle olmadığını anlamak için çok geç olacaktı. Erkek kardeşleri evliliğin ömür boyu hapis cezası olduğunu söylemekten hoşlanırlardı - gerçi dördünden ikisi geçtiğimiz birkaç ay içinde bu cezayı üstlenmişti.

Freyja, belirsiz bir süre sonra odasının kapısı aniden açılıp ardından duyulabilir bir tıkırtıyla tekrar kapandığında irkilerek uyandı. Rüya görmediğinden bile emin değildi, ta ki bakıp kapının hemen içinde beyaz, açık yakalı bir gömlek, koyu renk pantolon ve çoraplar giymiş, bir kolunda ceket, diğer elinde bir çift çizme olan bir adamın durduğunu görene kadar.

Freyja ateşlenmiş bir toptan fırlamış gibi yataktan fırladı ve buyurgan bir tavırla kapıyı işaret etti.

"Dışarı!" dedi.

Adam ona yakın ışıklı odada fazlasıyla görülebilen bir sırıtiş fırlattı.

"Yapamam, tatlım," dedi. "Bu yol kesin bir kıyamet. Pencereden dışarı çıkmalı ya da burada bir yere saklanmalıyım."

"Dışarı!" Kolunu ya da çenesini indirmede. "Ben suçluları barındırmam. Ya da başka türden erkek yaratıkları. Çık dışarı!"

Odanın ötesinde bir yerde, aynı anda konuşan heyecanlı sesler ve hepsi de yaklaşan ayak sesleri şeklinde küçük bir kargaşanın sesleri duyuluyordu.

"Suçlu değil, tatlım," dedi adam. "Sadece, bir an önce ortadan kaybolmazsa başı büyük belaya girecek masum bir ölümlü. Gardırop boş mu?"

Freyja'nın burun delikleri alevlendi.

"Dışarı!" diye bir kez daha emretti.

Ama adam odanın öbür ucundaki gardıroba doğru koşmuş, kapıyı çekip açmış, boş olduğunu görmüş ve içeri tırmanmıştı.

"Beni koru tatlım," dedi kapıyı içeriden kapatmadan hemen önce, "ve beni ölümden daha kötü bir kaderden kurtar."

Neredeyse aynı anda kapıya yüksek sesle vuruldu. Freyja önce kapıya mı yoksa gardıroba mı yöneleceğini bilemedi. Ama kapı tekrar açılıp da hancının elinde bir mum, kısa boylu, şişman, kır saçlı bir beyefendi ve tıraşa fena halde ihtiyacı olan kel, iri yarı bir adamla karşılaşınca bu kararı vermekten vazgeçti.

"Dışarı!" diye bağırdı, tamamen öfkelenmişti. Bu yeni rezaletin üstesinden geldikten sonra gardıroptaki adamla ilgilenecekti. *Hiç kimse* Leydi Freyja Bedwyn'in odasına davetsiz giremezdi, bu oda ister Lindsey Hall'da, ister Bedwyn House'da, isterse de kapısında kilit olmayan salaş bir handa olsun.

"Rahatsız ettiğim için özür dilerim hanımefendi," dedi gri saçlı beyefendi, göğsünü şişirerek ve Freyja'ya odaklanmak yerine mum ışığında odayı inceleyerek, "ama sanırım az önce buraya bir beyefendi girdi."

Kapıyı çalıp cevap beklemiş ve sonra da ona gereken saygıyı göstermiş olsaydı, Freyja gardıroptaki kaçağı hiç tereddüt etmeden ele verebilirdi. Ama Freyja'nın kapısına dayanmakla ve sonra da ona, kendisine bilgi ve avını sunmaktan başka bir işe yaramıyormuş gibi davranmakla hata etmişti. Tıraşsız adam ise ona bakmaktan *başka* bir şey yapmamıştı; yüzünde aptalca bir alay vardı. Hancı da misafirlerinin mahremiyetine karşı acınası bir ilgisizlik sergiliyordu.

"Gerçekten öyle mi düşünüyorsun?" Freyja kibirle sordu. "Bunu *görüyor* musun

Beyefendi? Değilse, çıkarken kapıyı sessizce kapatmanızı ve benim ve bu müessesedeki diğer konukların uykularımıza devam etmemize izin vermenizi öneririm."

Beyefendi önce kapalı pencereye, sonra yatağa, sonra da gardıroba bakarak, "Sizin için bir mahsuru yoksa, hanımefendi," dedi, "odayı aramak istiyorum. Kendi güvenliğiniz için hanımefendi. O gözü dönmüş bir haydut ve hanımların yanında hiç de güvenli değil."

"*Odamı aramak mı?*" Freyja yavaşça soludu ve hafifçe çengelli Bedwyn burnunun uzunluğu boyunca ona öyle soğuk bir kibirle baktı ki, sonunda ona baktı - ve onu ilk kez gördüğüne inandı. "*Odamı* mı arıyorsunuz?" Gözlerini mumun perdesi arkasında büzüşen sessiz hancıya çevirdi. "Buraya geldiğimde büyük bir belagatle övündüğün evin misafirperverliği *bu* mu, dostum? Kardeşim, Bewcastle Dükü, bunu duyacak. Başka bir misafirin - eğer bu beyefendi bir misafirse- gecenin bir yarısı kız kardeşinin odasının kapısına vurmasına ve sırf başka bir beyefendinin buraya daldığına *inandığı* için cevap beklemeden içeri dalmasına izin verdiğinizizi öğrenmek gerçekten ilgisini çekecektir. Ve o, odayı aramasına izin verilmesi gibi küstah ve saçma bir öneride bulunurken siz tek kelime itiraz etmeden öylece durdunuz."

"Belli ki yanılmışsınız efendim," dedi ev sahibi, mumu hâlâ odayı aydınlatacak kadar uzakta olmasına rağmen yarı yarıya kapı çerçevesinin arkasına saklanarak. "Başka bir yoldan kaçmış ya da başka bir yere saklanmış olmalı. Özür dilerim hanımefendi, yani leydim. Buna izin verdim çünkü güvenliğinizden endişe ediyordum leydim ve Dük'ün sizi ne pahasına olursa olsun gözü dönmüş haydutlardan korumamı isteyeceğini düşündüm."

"Dışarı!" Freyja bir kez daha kolunu kapıya ve orada duran üç adama doğru buyurgan bir şekilde uzattı. "Çık dışarı!"

Kır saçlı beyefendi odaya son bir kez hüzünlü bir bakış attı, tıraşsız hödük son bir kez daha baktı ve sonra hancı ikisine de doğru eğilip kapıyı kapattı.

Freyja ona baktı, burun delikleri alevlendi, kolu hala uzanmış, parmağı hala işaret ediyordu. Buna nasıl *cüret* ederler? Hayatında hiç bu kadar hakarete uğramamıştı. Eğer kır saçlı beyefendi bir kelime daha etseydi ya da tıraşsız hödük bir kez daha yan gözle baksaydı, oraya doğru yürür ve kafalarını öyle bir birbirine vururdu ki, bir dahaki sefere tekerlekli yıldızlar görmelerini sağlardı.

Hafta.

Bu hanı hiçbir tanıdığına tavsiye etmeyeceği kesindi.

Kapı gıcirtıyla açılıp adam içeriden çıkana kadar gardıroptaki adamı neredeyse unutmuştu. Pencereden gelen bol ışıktaki uzun boylu, uzun bacaklı genç bir adam olduğunu gördü. Ve çok sarışındı. Muhtemelen mavi gözlüydü de, gerçi bu teoriyi doğrulamasına yetecek kadar ışık yoktu. Yine de adamın kendi iyiliği için fazla yakışıklı olduğunu tahmin edecek kadar görebiliyordu. Ayrıca oldukça uygunsuz bir şekilde neşeli görünüyordu.

"Muhteşem bir performanstı," dedi Hessian çizmelerini yere bırakıp paltosunu kamyonet kasasına atarken. "*Gerçekten* Bewcastle Dükü'nün kız kardeşi misiniz?"

Freyja sıkıcı bir şekilde tekrarlıyor görünme riskini göze alarak tekrar kapıyı işaret etti.

"Dışarı!" diye emretti.

Ama o sadece ona sırtıttı ve bir adım daha yaklaştı.

"Ama sanmıyorum," dedi. "Bir dükün kız kardeşi neden bu pek de görkemli olmayan yerde kalsın ki? Hem de onu koruyacak bir hizmetçi ya da refakatçi olmadan? Yine de harika bir gösteriydi."

"Senin onayın olmadan da yaşayabilirim," dedi soğuk bir sesle. "Bu kadar iğrenç ne yaptığınızı bilmiyorum. Bilmek de *istemiyorum*. Bu odadan çıkmanı istiyorum ve *hemen* çıkmanı istiyorum. Korku içinde sinecek başka bir yer bul."

"Korku mu?" Güldü ve bir elini kalbinin üzerine koydu. "Beni yaraladın, büyücüm."

Çok yakınında duruyordu, Freyja'nın başının tepesinin çenesine ancak ulaştığını fark etmesine yetecek kadar yakındı. Ama o her zaman kısa boyluydu. Dünyasını aksiyonun çoğunun seviyesinin altından yönetmeye alışkındı.

"Ben senin ne sevgilinin ne de büyücün," dedi ona. "Üç kadar sayacağım. *Bir*."

"Ne amaçla?" Ellerinizi kızın belinin iki yanına koydu.

"İki."

Başını eğdi ve onu öptü. Tam dudaklarından, kendi dudakları hafifçe ayrıldı ve böylece sıcak, nemli bir yakınlığın şok edici hissi yaşandı.

Freyja keskin bir nefes aldı, bir kolunu geri çekti ve burnuna sert bir yumruk indirdi.

"Ah!" dedi, burnunu nazikçe parmaklayarak ve ağzını esneterek. Elini geri çekti ve Freyja kan aktığını görmenin memnuniyetini yaşadı. "Kimse sana sıradan bir hanımefendinin böyle rezil durumlarda bir erkeğin yanağına tokat atacağını, burnuna yumruk atmayacağını öğretmedi mi?"

"Ben sıradan bir hanımefendi değilim," dedi ona sertçe.

Tekrar sırtıttı ve bir elinin tersiyle burnunu sildi. "Sinirlendiğinde çok sevimli oluyorsun," dedi.

"Çık dışarı."

"Ama bunu yapamam, görüyorsunuz," dedi. "O dede ruhlu adam ve onun boksör uşağı beni bekliyor olacak ve ben burada durduğum sürece bacaklarıma pranga vurulmaya mahkum olacağım."

"Bu iğrenç ayrıntıların hiçbirini duymak istemiyorum," dedi kadın, adamcağızın bu şekilde davranmasının ne kadar önemli olduğu bir anda kafasına dank etmişti. "Pusuda bekliyor *olmaları* neden umurumda olsun ki?"

"Çünkü tatlım," dedi, "beni senin odandan çıkarken görürler ve kendi skandal sonuçlarını çıkarırlar ve itibarın yerle bir olur."

"Şoku atlatacağına şüphe yok," dedi.

"Bana acı ey güzel insan," dedi yine sırtarak - hiçbir şeyi ciddiye almıyor muydu bu adam? "Eski bir numaraya kandım. Alt kattaki salonda, akşam saatlerini geçirmek için yapacak hiçbir şeyi olmayan yaşlı beyefendi ve torunu -sözlerle anlatılamayacak kadar güzel bir genç kız- vardı ve ben de aynı şekilde çalışıyordum -ya da işsizdim. Bu en doğal şeydi.

Büyükbabamla birkaç el kâğıt oynarken, söz konusu genç kızın sessizce ve tatlı bir şekilde, her zaman görüş alanımda beni izlemesi dünyanın en güzel şeyiydi. Ben geceyi geçirdikten sonra daha fazla eğlence sunmak için odama geldiğinde -herhalde kapılarda kilit olmadığını fark etmişsinizdir- erdemli bir şekilde kapıyı işaret edip gitmesini mi emredecektim? Ben etten ve kemikten yapılmışım. Anlaşıldığı üzere, hala ayakta olmam ve hala yarı giyinik olmam benim için büyük bir şanstı ve büyükbabam, hancı ve onun vahşi görünümlü haydutunun şahitliğinde, haklı bir öfkeyle içeri dalmadan önce yeterince beklemedi. Benim için de şanslıydım ki, büyük bir gayretle odaya girdiler ve kapıyı korumasız bıraktılar. Bu şekilde bana sağlanan çıkışı kullandım, koridor boyunca gidebildiğim yere kadar koştum ve ... .. bana uygun olan tek kapıdan girdim. Bu kapıyı." Koluyla yaptığı bir hareketle kızın odasının kapısını gösterdi.

"Masum bir kızı ayartacak mıydın?" Freyja'nın göğsü kabardı. "Masum mu?" Adam kıkırdadı. "*O bana* geldi, tatlım. Ben de öyle bir şey yapmadım.

herhangi bir şekilde isteksiz, itiraf etmek zorunda hissediyorum. Bu bazı erkeklerin sahip olduğu bir yol.

Kızlarını ya da torunlarını avantajlı bir şekilde evlendirmek ya da en azından kaybedilen erdemın telafisi için yüklü bir meblağı zorla almak. Benim gibi zavallı bir aptal ortaya çıkana kadar böyle yerlerde pusuya yatıyorlar ve sonra harekete geçiyorlar."

"Yakalanmış *olsaydınız*," dedi sert bir sesle, "bu sizin için iyi olurdu. Sana karşı en ufak bir sempatim yok."

Yine de, diye düşündü, bu tam da Alleyne'in ya da Judith'le evlenmeden önce Rannulf'un başına gelebilecek türden bir belaydı.

"Korkarım gecenin geri kalanında burada kalmak zorundayım," dedi yabancı, etrafına bakınarak. "Yatağınızı benimle paylaşmak istemezsiniz herhalde?"

Freyja ona en soğuk, en sert bakışıyla, normal ölümlülerin çoğunu donup bırakan bakışıyla baktı.

"Hayır mı?" Yine sırtıttı. "O zaman kamyon yatağı olmak zorunda. Horlamamaya çalışacağım. Umarım yapmazsın."

"Üçe kadar saymadan önce bu odayı terk edeceksin," dedi ona, "yoksa çılgılık atarım. Çok yüksek sesle. *Bir*."

"Bunu yapmazsın tatlım," dedi. "Kendini eski ziyaretçilerine karşı bir yalancı olarak ifşa etmiş olursun."

"İki."

"Tabii," dedi kıkırdayarak, "siz uyurken sessizce içeri girip kendimi gardıroba sakladığımı ve ortalığın sakinleştiğini anladığım anda da üzerinize atladığımı açıklamazsanız."

"Üç."

Ona baktı, kaşlarını kaldırdı, salladı ve çalışılmış bir kayıtsızlıkla kamyon yatağına doğru döndü.

Freyja çığlık attı.

"Jesu, kadın," dedi, bir eli sanki ağzını kapatacakmış gibi yukarı kalktı.

Ama bunun, meşhur at kaçtıktan sonra ahır kapısını kapatmaya benzeyeceği onun için açık olmalıydı. Freyja'nın hatırı sayılır bir ciğer kapasitesi vardı. Nefes almak için bir kez bile durmak zorunda kalmadan uzun ve yüksek sesle çığlık attı.

Yabancı paltosunu ve çizmelerini kaptığı gibi pencereye koştu, kanadı kaldırdı, başını dışarı uzattı, giysilerini yere fırlattı ve gözden kayboldu.

Yere düşüşün en az otuz metre olduğunu tahmin eden Freyja bir an vicdan azabı duydu. Ezilmiş kalıntıları muhtemelen şu anda aşağıdaki taş döşeli avluya sıçramıştır.

Kapı bir anda açılarak çeşitli kılık ve kıyafetlere bürünmüş gerçek bir insan kalabalığını ortaya çıkardı; hancı arkadan geliyordu, kır saçlı beyefendi ve tıraşsız, sinsi haydut da onunla birlikteydi.

Kır saçlı adam, sorunun ne olduğunu ve yatağında kimin öldürüldüğünü öğrenmek isteyen seslerin gürültüsü arasında, "Sonunda sizi bastı, değil mi leydim?" diye sordu.

Ama adamdan -hem kendi hesabına hem de bir *kadını* kullanarak tuzağa düşürmeye çalıştığı yabancı hesabına- nefret ediyordu.

inanıyordu. Yabancıнын adamın tüm değerli eşyalarını alıp kaçmış olması muhtemeldi.

"Bir fare!" Freyja nefesini tutarak ve boğazını sıkarak bağırdı. "Yatağımın üzerinden bir fare geçti."

Birkaç bayan çığlık atıp etraflarında ayakta duracak sandalye ararken ve birkaç erkek odaya dalıp yatağın altında, lavabonun arkasında, gardırobun arkasında, kamyon yatağının altında, Freyja'nın çantalarının arasında fare avına çıkarken büyük bir telaş vardı.

Bu arada Freyja kendisine oldukça yabancı olan bir rolü sürdürmek zorunda kaldı. Ürperdi ve çaresiz görünüyordu.

Hancı sonunda, "Rüya gördüğünüzü söyleyebilirim hanımefendi, yani leydim," dedi. "Evde pek sık fare olmaz. Kediler onları dışarıda tutar. Eğer bir tane varsa bile, şimdi gitmiştir."

Alice kargaşanın ortasına varmıştı, gözleri dehşet içindeydi, muhtemelen Bewcastle Dükü'ne ne söyleyeceğini hayal ediyordu -ya da daha önemlisi, Dük'ün *kendisine* ne söyleyeceğini- *eğer* hanımının boğazı, olması gereken odadan başka bir yerde uyurken kulaktan kulağa kesilmiş olsaydı.

"Hizmetçiniz sizinle kalacak leydim," dedi ev sahibi, diğer konuklar uzaklaşırken, bazıları bu kadar kaba bir şekilde uyandırıldıkları için öfkeliydi, diğerleri ise içinde bir insan olan bir yatağa koşarak günah işleyen bir farenin yakalanıp idam edilmesine tanık olmadıkları için açıkça hayal kırıklığına uğramışlardı.

"Evet. Teşekkür ederim." Freyja sesinin uygun bir şekilde acınası çıktığını düşündü.

Herkes çıkıp kapı kapandıktan sonra Alice cesurca, "Ben kamyon yatağında yatacağım leydim," dedi. "Yerde kaldıkları sürece farelerden *pek* korkmam. Bir daha rahatsız ederse beni uyandırırın, ben de kovalarım." Belli ki çok korkmuştu.

"Yatağına geri döneceksin, her neredeyse," dedi Freyja ona. "Gecenin geri kalanında *uyumak* istiyorum."

"Ama leydim-" diye başladı Alice.

"Bir *fareden* korktuğumu mu sanıyorsun?" Freyja küçümseyerek sordu.

Hizmetçisi anlaşılır bir şekilde şaşkın

görünüyordu. "Şey, öyle olduğunu

düşünmemiştim," dedi.

"Git." Freyja kapıyı işaret etti. "Ve bu, gecenin geri kalanında herhangi birimizin yaşayacağı son kesinti olsun."

Yalnız kalır kalmaz aceleyle pencereye gitti, başını dışarı çıkardı ve göreceklelerinden korkarak aşağıya baktı. O bir haydut ve caniydi ve başına gelecek her şeyi hak ediyordu. Ama kesinlikle ölümü değil. Hayır, onun kaderi bu olsaydı üzülür, hatta biraz da suçlu hissedirdi.

Ne yabancından, ne botlarından ne de paltosundan bir iz vardı.

İşte o zaman duvarlarda sıklaşan sarmaşıkları fark etti.

Yine de rahatlardım, diye düşündü, pencereyi kapatıp odaya geri döndü. Belki şimdi birkaç saat huzurlu bir uyku çekebilirdi.

Ama yatağa varmadan önce aniden durdu ve kendine baktı.

Bütün bu sahne -ya da bir dizi sahne- üzerinde geceliğinden başka bir şey yokken, ayakları çıplak ve saçları gevşek ve sırtından aşağıya doğru karışık dalgalar halinde hacimli bir çalı halindeyken canlandırılmıştı.

Yüce Tanrım! Sonra

gülümsedi. Ve sonra

kıkırdadı.

Sonra yatağın kenarına oturdu ve yüksek sesle güldü.

Tüm bunların saçmalığı!

Ne zaman bu kadar eğlendiğini hatırlamıyordu.

BÖLÜM II

Hallmere Markisi Joshua Moore, bir arkadaşının yanında kaldığı Yorkshire'dan, Bath'daki büyükannesi Dowager Lady Potford ile bir hafta geçirmek üzere yola çıkmıştı. Zihinsel melekelerini zorlamadan, olmayı tercih edeceği bir düzine başka yer sayabilirdi ama büyükannesine düşküncü ve onu beş yıldır görmemişti.

Atını bir ahıra bıraktı, Great Pulteney Caddesi'nde doğru evi buldu, kapı tokmağını kapıya vurdu ve kapıyı açan uşağın yüzündeki ifadenin alıştırılmış bir hürmetten kibirli bir küçümseme ifadesine nasıl dönüştüğünü eğlenerek fark etti.

"Efendim?" dedi, kapıyı yarı kapatarak ve kapıyla kapı çerçevesi arasındaki boşluğu siyah giysili adamıyla kapatarak. "İşiniz ne olabilir?"

Joshua ona neşeyle sırıttı. "Leydi Potford'un evde olup olmadığına bak ve beni kabul edip etmeyeceğini sor, olur mu?" diye sordu.

Hizmetçi, hanımının evde olup olmadığını kontrol etme zahmetine bile girmeden ona haber verecekmiş gibi baktı.

Joshua, "Ona buranın Hallmere olduğunu söyleyin," diye ekledi.

Belli ki bu ismin bir anlamı vardı. Kapıyı ardına kadar açarken adamın ifadesi bir kez daha değişti ve boş, kibar bir maskeye dönüştü,

bir kenarda durdu ve eğildi.

"Burada beklerseniz, lordum," diye mırıldandı.

Joshua salonun siyah-beyaz mermer kareli zeminine adımını attı ve uşağın -kâhya olduğuna şüphe yoktu- kibar bir onaylamazlıkla dikleşen sırtıyla merdivenlerden inip gözden kaybolmasını izledi. En fazla iki dakika sonra yeniden ortaya çıktı.

"Beni takip ederseniz, lordum," dedi merdivenlerin yarısından aşağı inerken. "Hanımefendi sizi kabul edecek."

Leydi Potford, Büyük Pulteney Sokağı'nın geniş, klasik zarafetine bakan kare şeklinde, hoş bir şekilde döşenmiş oturma odasıdaydı. Joshua odaya girerken Leydi Potford'un hâlâ ince ve dik sırtlı olduğunu, modaya uygun bir şekilde giyinip süslendiğini gördü ama saçları hatırladığından daha griydi. Aslında şakaklarına kadar bembeyazdı.

"Büyükanne!" Eğer kadın boynundaki ince altın zincirden bir lorgnette çıkarıp gözlerine doğru kaldırmasaydı ve bunu yaparken acı çekiyormuş gibi görünmeseydi, ona doğru koşar ve onu kollarının arasına alırdı.

"Sevgili Joshua," dedi, "bu unvanı almanın seni mutlaka saygın biri yapacağını düşünmekle ne kadar aptallık etmişim. Gibbs'in senin gelişini haber vermeye geldiğinde yüzündeki o iletişimsiz ifadeye şaşmamalı."

Joshua kendine alaycı bir bakış attı. Ceketini ve pantolonu yeterince düzgün olmasına rağmen, Hessian botları hiç parlak değildi ve dün gecedan kalma çamur izleri taşıyordu. Aslında paltosu da öyleydi. Gömleği dünden kalmaydı ve kırış kırıştı. Elbette büyük bir kısmı paltosunun altında saklıydı ama onu biraz olsun saygın gösterecek bir boyunbağı ya da daha fazlasını saklayacak bir yelek yoktu. Ayrıca şapkası ya da eldiveni de yoktu. Dün akşamdan beri tıraş olmamış, hatta saçını bile taramamıştı. Basit bir ifadeyle, oldukça itibarsız görünüyor olmalıydı. Bütün gece süren bir seks partisinden sendeleyerek çıkmış birine benziyor olmalıydı.

Elbette, dün gece iki farklı kadını öpmüştü, ama her iki durumda da seks partisine benzer bir şey yapmaya ne vakti ne de şansı olmuştu - ne yazık ki.

"Dün gece bir handa başım belaya girdi," diye açıkladı, "ve beni gördüğünüz gibi tam anlamıyla kaçtım. Atımı hanın ahırından kurtarmayı başardım ama ne yazık ki tüm eşyalarımı terk etmek zorunda kaldım. Uşağım şüphesiz onları kurtaracak ve daha sonra buraya getirecektir. Uyandığında beni çoktan uçmuş olarak bulacağı ilk sefer değil bu."

Leydi Potford alaycı bir tavırla, "Ben de buna inanıyorum," dedi ve lorgnette'ini zincirinin üzerine bıraktı. "Peki, bana bir öpücük verilecek mi?"

Sırıttı, ona doğru üç adım daha attı, onu kollarının arasına aldı, bir kez döndürdü ve tekrar ayağa kaldırırken yanağından içtenlikle öptü. Kadın başını salladı, yarı bıkkınlıkla, yarı da ondan bu kadarını beklemiş olabileceğini kabul ederek.

"Arsız çocuk," diye mırıldandı.

"Seni görmek çok güzel büyükanne," dedi. "Uzun zaman oldu." "Peki bu kimin suçu?" diye sordu sertçe. "Gezip tozuyordun Dedikodular ve seyrek mektuplarınız doğru aktarıldıysa, yıllardır Kıta'nın her yerindeydiniz, gerçi savaşlar sürerken bunu nasıl yapabildiğinizi hayal etmek bile beni ürpertiyor. Ne yazık ki İngiltere'ye dönmeniz için amcanızın ölümü gerekti."

Amcasının ölümü Joshua'ya unvanını, mülkünü ve servetini getirmişti.
-Ve onlarla birlikte gelen tüm yükler.

"Tam olarak öyle değildi büyükanne," dedi. "Beni İngiltere'ye geri getiren savaşların sona ermesiydi. Napoléon Bonaparte'ın Elba'ya hapsedilmesi ve İngilizlerin yeniden Avrupa'da diledikleri gibi dolaşmaya başlamasıyla birlikte, tehlikeden kaçmanın artık hiçbir eğlencesi kalmamıştı."

"Neyse, önemli değil," dedi tekrar başını sallayarak. "Sebebi ne olursa olsun artık evindesin ya da en azından neredeyse evindesin. Olması gerektiği gibi."

"Aklınızdan geçen buysa Penhallow'a gitmeye hiç niyetim yok," dedi ona. "Gidilecek çok fazla yer ve yaşanacak çok fazla deneyim var."

"Oh, otur, Joshua. Yukarı bakılamayacak kadar uzunsun." Kadın oturdu. "Sen artık Hallmere Markisi'sin. Penhallow'a aitsin, orası senin. Orada görevlerin ve sorumlulukların var. Artık gerçekten

oraya geri döndü."

"Büyükanne." Gösterdiği sandalyeye otururken ona sırtı ve bir elini yanağındaki kirli sakalın üzerinde hüznle gezdirdi. "Önümüzdeki hafta boyunca bana görev vaazı vermeye niyetliysen, başımı sokacak başka bir bela aramak için gün batımına doğru yola çıkmam gerekecek."

"Şüphesiz çok uzağa bakmana gerek yok," dedi. "Sıyrıklar *seni* aramaya gelmiş gibi görünüyor, Joshua. Gözlerin kan çanağına dönmüş. Sanırım dün gece uyumadın. Dün gece Bath'a doğru böylesine şaşırtıcı derecede dağınık bir halde gitmekten başka ne *yaptığını* sormayacağım."

Çenesi çatlayıncaya kadar esnedi -bir hanımefendinin huzurunda yapılabilecek en kaba şeydi bu- ve aynı anda midesi oldukça sesli bir şekilde guruladı.

"Berbat görünüyorsun Joshua," dedi büyükannesi açıkça. "En son ne zaman yemek yedin?"

"Dün akşam bir ara," diye itiraf etti utangaç bir tavırla. "Gördüğünüz gibi cüzdanımı da bırakmak zorunda kaldım." Yolu üzerindeki gişelerden birkaç karmaşık ve zaman alıcı sapma yapmak zorunda kalmıştı.

Ayağa kalkıp ocağın yanındaki zil ipini çekerek, "Gerçekten de büyük bir sıkıntı olmalı," dedi. "En azından güzel olup olmadığını sormak geliyor içimden, ama bunu yapmak asaletimin çok altında olur. Sizi Gibbs'in bakımıyla baş başa bırakayım. Sizi besleyecek ve tıraş edecek, sonra da uyumak isteyebilirsiniz. Uşağınız giysilerinizi değiştirip gelene kadar yapabileceğiniz pek bir şey yok. Yapmam gereken birkaç telefon görüşmesi var."

"Yemek, tıraş ve uyku, bu sırayla bana cennet gibi geliyor," dedi memnuniyetle.

Leydi Holt-Barron, Bewcastle Dükü'nün kız kardeşi Leydi Freyja Bedwyn'i Bath'a misafir olarak getirmenin mutluluğunu yaşıyordu. Charlotte orada kendi yaşında bir arkadaşının olmasından daha çok memnundu.

"Annem Bath'a tekrar gelmek için ısrar ederdi, Freyja," diye açıkladı Freyja, ertesi sabah erkenden ikisi Pompa Odası'nda gezinirken.

Freyja'nın gelişi sırasında Leydi Holt-Barron, elinde meşhur sudan bir bardakla su masasına oturmuş, benzer şekilde meşgul olan bir grup tanıdığıyla sohbet ederken gururla gülümsüyordu. "Bir ay boyunca su içmenin yılın geri kalanında sağlıklı kalmasını sağladığına inanıyor. Sanırım haklı olabilir ama babam, Frederick ve çocuklar yılın bu zamanlarında hep yaptıkları gibi ava gittiler ve ben de onlarla birlikte olmayı tercih ederdim. Gelmeyi kabul ettiğin için *çok* minnettarım."

Bu tür özel sohbetler için fazla fırsat yoktu. Pompa Odası her sabah egzersiz yapmak ve dedikodu etmek için toplanılan moda bir yerdi - ve bu kadar eğilimli olanlar için su içmek için - ama gerçekten de Freyja, yüksek tavanlı, zarif bir şekilde döşenmiş Gürcü odasında yürürken kazanılan egzersiz miktarının çok az olduğunu keşfetti. Aslında, insan birkaç adım atıyor ve sonra tanıdıklarını selamlamak ve onlarla birkaç dakika sohbet etmek için durup birkaç adım daha atıyor ve tekrar duruyordu. Yeni geldiği ve ünvanlı biri olduğu için, herkesin onunla konuşmak, selamlaşmak ve Bath'ın sınırlarının ötesinden haber almak için onu sorgulamak istediğini fark etti.

Gün daha enerjik bir şekilde ilerlemedi. Kahvaltıdan sonra Milsom Sokağı'na alışverişe gittiler. Freyja bu neredeyse evrensel kadınsı takıntıdan hiçbir zaman zevk almamıştı. Leydi Holt-Barron'un peşinde, yanında hevesli bir Charlotte olduğu halde elbise dükkânlarından tuhafiyecilere, kuyumculara koşturdu ve kaldırımın ortasında durup ağzını açarak iki gece önce yaptığı gibi şehvetle çığlık atsa etrafındakilerin tepkisinin ne olacağını merak etti. Bu anıyı hatırlayınca kendini gülümserken buldu. Hiçbir zaman çığlık atan biri olmamıştı, ama o çığlığı atarken ve sırıtan, kendine aşırı güvenen yabancının pencereden dışarı atlayışını görürken büyük bir heyecan duymuştu.

Tanrı'nın kadınlığa armağanı bozguna uğratıldı.

Charlotte gülümsemesini fark ederek, "Oh, hoşuna gitti, Freyja," dedi. Kendi daha mütevazı bonesinin yerine, şaşırtıcı derecede parlak kırmızı tüyleri olan gösterişli bir şapka takmıştı. "Ben de öyle ve ihtiyacım olandan çok daha fazla şapkam olmasına rağmen onu almadan durabileceğimi sanmıyorum. Alayım mı anne?"

"Eğer Leydi Freyja beğendiyse," dedi Leydi Holt-Barron, "o zaman çok güzel olmalı, Charlotte. Ve gerçekten de çok yakışıklı görünüyor."

Öğleden sonra birkaç sosyal ziyarette bulundular ve ardından çay içtiler.

Yukarı Meclis Salonları, sohbet edecek daha çok insan vardı. Willett Kontu da oradaydı; Bath'da, kendisine yüklü bir servet miras kalacağı söylenen amcasının yanında kalıyordu. Jerome'un ölümünden beri Freyja'ya dikkatle bakıyordu ama Freyja onu hiç cesaretlendirmemişti. Kısa boylu, kumral saçlı, kumral kaşlı ve sarı kirpikli bir adamdı ama onu Freyja'ya itici kılan mizahtan yoksun, her daim katı ve düzgün tavırları kadar sıradan görünüşü de değildi. Ne de olsa kendisi de güzel değildi. Ama asla katı bir şekilde düzgün biri olmadı.

Yine de Bath'ın sakinlerinin çoğunun yaşlı olduğu bir ortamda, Kont'un gençliğinin başlı başına bir cazibe olduğunu kabul etmek zorundaydı. Onu, Londra'da karşılaşmış olsalardı yapacağından daha sıcak bir şekilde karşıladı ve Leydi Holt-Barron'un masasına oturarak yarım saatten uzun bir süre boyunca üç hanımefendinin de hoşuna gitti.

"Sevgili Leydi Freyja," dedi Leydi Holt-Barron yanlarından ayrıldıktan sonra, kaşlarını belirgin bir şekilde kaldırarak, "bir fetih yaptığınıza inanıyorum."

"Ah, ama hanımefendi," dedi Freyja kibirle, "*yapmadı*."

Charlotte güldü. "Sanırım Freyja için çöpçatanlık yapmaya kalkışmak zamanını boşa harcamak olur anne," dedi.

Akşam konser için Üst Oda'ya döndüler. Freyja müzikten hoşlanmıyor değildi. Aslında, onu büyüleyecek güce sahip çok şey vardı. Operatik sopranolar değil. Ancak, şans eseri, onur konuğu İtalyan isimli bir sopranoydu ve resitali boyunca son ses sergilediği büyük bir göğsü ve büyük bir sesi vardı. Belki de, diye düşündü Freyja, kulak zarları delici yüksek notalara karşı kasılırken, üstün sesin üstün kaliteyle eşit olması gerektiğine inanıyordu.

Willett Kontu bir şekilde ikinci yarı boyunca onunla sohbet ettikten sonra yanına oturmayı başardı.

"İnsanın işitme duyusu böyle bir performanstan kalıcı olarak etkilenebilir," diye yorumladı.

Alleyne ya da Rannulf ona aynı şekilde cevap verirdi ve bu tür birkaç konuşmadan sonra kendilerini, yayılmaya çalışan kahkahaları zapt etmek için savaşıırken bulurlardı.

Kont ciddiyetle, "Evet, gerçekten de," diye onayladı. "İlahi bir şey, değil mi?" Ve *bu* sadece ilk gündü.

İkinci gün de aynı şekilde başladı, tek fark dün sabah Freyja'nın Bath'a gelişi nedeniyle yaşanan heyecanın bugün Hallmere Markizi için yaşanmasıydı. Herkes onun anne tarafından büyükannesi olan Dul Leydi Potford'la birlikte Pompa Odası'nda görünmesini sabırsızlıkla bekliyordu. Freyja Leydi Potford'u tanıyordu ama Marki ile bir tanışıklığı yoktu. Leydi geldiğinde ise yalnızdı. Odadaki hayal kırıklığı havası gerçekten de hissediliyordu.

"Genç bir adam," diye açıkladı Leydi Holt-Barron, "ve çok cana yakın olduğu söyleniyor. Elbette İngiltere'nin en gözde bekârlarından biri." Freyja'ya küstahça baktı.

Freyja'nın tahminine göre, bir çirkin yaratık gibi görünse bile cana yakın sayılırdı.

Kahvaltı için eve dönmek üzere Pompa Odası'ndan ayrıldıklarında Freyja, bu insanların ruhlarını gıdıklamak için yeni birinin -tercihen unvanlı birinin- gelmesi gerekir, diye düşündü iç çekerek. Bath'a gelmekle kesinlikle korkunç bir hata yapmıştı. İki *hafta* içinde delirecekti, bir *hafta* içinde! Ama Lindsey Hall'da kalıp Alvesley'den gelecek açıklamayı beklemek gibi bir alternatifi olduğunu hatırladı ve en azından bir ay boyunca sürgünde kalmaya bir şekilde katlanması gerektiğine karar verdi. Ayrıca Holt-Barrons'dan bu kadar erken ayrılmak hiç de yakışık almazdı.

Ancak bir sabah daha alışveriş yapmaya tahammül edemezdi. Charlotte ve annesine eşlik etmemek için yazılmamış bazı mektupları bahane etti ve gerçekten de vicdanını rahatlatmak için odasındaki yazı makinesinin başına oturup küçük kız kardeşi Morgan'a yazdı. Kendini Bath yolunda bir gece geçirdiği handa olanları anlatırken bulmuş, hikâyeyi epeyce süslemişti ama aslında çıplak gerçekler kendi başlarına yeterince sansasyoneldi. Morgan tüm bu mizahı takdir edecekti ve mektubu Wulfric'e göstermeyeceğine güvenebilirdi.

Wulf kesinlikle eğlenmezdi.

Biraz esintili olsa da Eylül başı için güzel bir gündü. Freyja düşündü

Bath'ın ötesindeki tepeler dörtmala gidilmek için yaratılmıştı. Ama at kiralamak için bir hizmetçi gönderip atın gelmesini beklerse, Charlotte ve annesi at gelmeden önce alışverişten dönmüş olabilirlerdi ve onu koruması için bir seyis gönderme konusunda büyük bir yaygara kopardı. Ata binerken arkasında hizmetkârların dolaşmasına hiçbir zaman tahammül edememişti. Bunun yerine yürümeye karar verdi ve üstünü değiştirir değiştirmez tek başına yola koyuldu, koyu yeşil yürüyüş elbisesi Circus'taki evden dik yokuştan aşağı inerken bacaklarında sallanıyordu. Gür ve açık renk saçları, başının bir tarafına salınarak oturan tüylü şapkasının altında neredeyse uysal bir şekilde toplanmıştı.

Bath'ın merkezinden geçti, birkaç tanıdığına başıyla selam verdi ve kötü bir talih eseri ev sahipleriyle karşılaşmamayı ve sabahın geri kalanını onlarla birlikte dükkânlarda geçirmek zorunda kalmamayı umdu, Abbey kilisesinin bahçesinden kestirme bir yoldan Pump Room'u ve Abbey'nin kendisini geçti, nehir boyunca yürümek için döndü ve sonra uzun yıllardır Bath'da bulunmadığı için unuttuğu çok büyük Pulteney Köprüsü'nü fark etti. Köprünün diğer tarafında, şimdi hatırladığı gibi, görkemli, geniş ve zarif Büyük Pulteney Caddesi vardı. Sydney Bahçeleri de *onun* sonunda değil miydi?

Bu kadar uzağa yürümeyi düşünmemişti ama günlerdir ilk kez ciğerlerine hava çekiyormuş gibi hissediyordu ve henüz eve dönmek gibi bir arzusu yoktu. Köprüden geçmek için döndü, geçerken küçük vitrinlere kısa bir süre baktı ve sonra hafızasının onu yanıltmadığını fark etti. Kısa bir mesafe ilerisinde, kuşkusuz muhteşem bir şehrin en görkemli manzaralarından biri uzanıyordu.

Büyük Pulteney Sokağı'nın sonunda Sydney Place'e döndü ve Bahçeler'e geçmeye niyetlendi. Ama sonra Sutton Sokağı'nın solunda olduğunu gösteren tabelayı fark etti ve kaşlarını çatarak aniden durdu. Bu ismin neden tanıdık geldiğini anlaması birkaç saniyeden fazla sürmedi. Sutton Sokağı'nda Bayan Martin'in kızlar için okulu vardı. Freyja tereddüt etti, yüzünü buruşturdu, tekrar tereddüt etti ve sonra Sutton Sokağı boyunca kararlı adımlarla ilerledi. Evin numarasını bile biliyordu.

Beş dakika sonra eski püskü, kibar bir salonda durmuş, Bayan Martin'in gelmesini bekliyordu. Freyja bunun kesinlikle iyi bir fikir olmadığına karar verdi. Daha önce buraya hiç şahsen gelmemiş ya da mektup yazmamıştı, hatta avukatının onun adını kullanmasına bile izin vermemişti.

Bayan Martin onu fazla bekletmedi. Freyja'nın onu hatırladığı kadar solgun, gergin dudaklı ve dik sırtlıydı. Koyu gri gözleri Freyja'nın gözlerine her zamanki gibi sabit bir şekilde bakıyordu, ama şimdi nezaketin arkasına zar zor gizlenmiş bir düşmanlıkla bakmaya cesaret ediyordu.

"Leydi Freyja." Başını eğdi ama reverans yapmadı. Bir sandalye ya da içecek ikram etmedi ya da şaşkınlığını veya memnuniyetini ifade etmedi. Kapıyı işaret edip ziyaretçisine gitmesini emretmedi. Sadece baktı, yüzünde kibar bir sorgulama ifadesi vardı.

Freyja bu yüzden kadını daha çok sevdiğini düşündü.

"Burada bir okulunuz olduğunu duydum," dedi Freyja, kendi utancını her zamankinden daha büyük bir kibirle maskeleyerek. "Buradan geçiyordum ve size uğramaya karar verdim."

Saçma sapan sözler!

Bayan Martin onlara cevap vermeye tenezzül etmedi. Sadece başını eğdi.

"Nasıl olduğunuzu görmek için," diye ekledi Freyja. "Okulunuzun ihtiyacı olan bir şey olup olmadığını görmek için. Sağlayabileceğim herhangi bir şey."

Bayan Martin'in gözlerinde şimdi şaşkınlık ve çok daha açık bir düşmanlık vardı.

"Çok iyi gidiyorum, size teşekkür ederim," dedi. "Hem ücretli öğrencilerim hem de hayırsever öğrencilerim ve birkaç iyi öğretmenim var. Ayrıca bana ve kızlarıma karşı hem nazik hem de cömert davranan bir hayırseverim var. Sizin yardımınıza ihtiyacım yok Leydi Freyja."

"Pekâlâ." Freyja mekanın zar zor gizlenen pejmürdeliğine dikkat etmiş ve hayırseverin yeterince cömert olmadığına karar vermişti. Ya da hayırsever adına hareket eden kişi, yeterli finansmanın ne olduğu konusunda işvereninden farklı fikirlere sahipti. "Bu teklifi yapmaya değer diye düşündüm."

"Teşekkür ederim." Bayan Martin'in sesi, kişiliğinin göstermediği bir duyguyla titriyordu. "Umarım dokuz yılda değişmişsinizdir Leydi Freyja ve buraya beni çaresiz ve yoksul bulmak gibi kötü niyetli bir umutla değil, gerçekten iyi kalpli olduğunuz için gelmişsinizdir. İkisi de değilim. Hayırseverimin cömertliği olmasa bile okulum masraflarını karşılamaya başladı.

Bu şekilde. Yardımınıza ya da başka bir ziyaretinize kesinlikle ihtiyacım yok. İyi günler. Öğrencilerim tarih dersini kaçırıyor."

Kısa bir süre sonra Freyja Sydney Bahçeleri'nde yürüyordu, kalbi hâlâ düzensiz atıyordu, kulakları azarlamadan ve azarlamanın açık bir nefretle söylenmesinden dolayı hâlâ çınlıyordu.

Burada olmak için pek de moda bir zaman olmasa gerek, diye düşündü biraz rahatlayarak. Kıvrımlı yollarda yürürken çok az insanla karşılaştı ve tanıdığı hiç kimse yoktu. Burasının, arkasında düzgün bir şekilde takip eden bir hizmetçi olmadan yürünecek bir yer olmadığını düşündü. Ama adab-ı muaşeret hiçbir zaman umurunda olmamıştı ve şu anda tamamen yalnız olduğu için gerçekten çok memnundu. Bir süre eski bir meşe ağacına yakın, rustik bir bankta oturdu, yüzünde güneş ışığını ve havada sonbaharın en ufak belirtisini hissetti ve parka gelen ziyaretçilerin yiyecek olarak bırakmış olabilecekleri şeyleri arayan bir çift sincabı izledi. Oldukça uysaldılar. Ama yine de kıpırdamadan oturdu. Onları korkutup kaçırmak istemiyordu.

Küçük bir kızken bir dizi mürebbiyeyi korkutup kaçırmıştı. Hapsedilmekten, kendisine söyleneni yapmak zorunda kalmaktan, dayanılmaz derecede sıkıcı bulduğu derslere aklını vermekten, yavan kibar kadınların otoritesini kabul etmekten hiç hoşlanmamıştı. Aslında tam bir dehşet kaynağıydı.

Wulf mürebbiyelerini kovduktan ya da istifalarını kabul ettikten sonra onlara her zaman başka bir iş bulmuştu ve Freyja onları bir daha hiç düşünmemişti. Ta ki Bayan Martin, Wulf'un hiçbir yardımını kabul etmeyip Lindsey Hall'dan yürüyerek -kelimenin tam anlamıyla yürüyerek- uzaklaşarak beklenmedik bir cesaret gösterene kadar.

Freyja hayatında bir kez olsun bir müdürden -bu özel durumda eski bir müdürden- gerçekten rahatsız olmuştu. Bir sonrakine, içlerinde en yavanı olmasına rağmen, okuldaki zamanının geri kalanında tahammül etmişti.

Bayan Martin'in adını yine tesadüfen duymuştu. Bath'da bir okul açmıştı ama çok zorlanıyordu ve yakında kapatması gerekiyordu. Bu hikâye Freyja'ya bir tanıdığı tarafından kötü niyetle anlatılmıştı ve Freyja'nın sevinmesini bekliyordu. Sevinmemişti. Bir avukat bulmuş, onu bir erkeğe ihtiyacı olduğu fikrinden vazgeçirmişti.

Bayan Martin'i bulması, okulunun ihtiyaçlarını belirlemesi ve her yıl bir mfettie öğrencilerine verdiği eğitimin kabul edilebilir bir standartta olduğunu kanıtlaması koşuluyla, isimsiz bir hayırseverin bu ihtiyaçları karşılamaya hazır olduğunu ona duyurması için ona çok iyi bir ödeme yaptı.

O zamandan beri Freyja, hak eden insanlığın bakıcısı olarak alışık olmadığı rolüne ısınmış ve Bayan Martin'e birkaç hayırsever ğrenci ve hatta bir muhtaç ğretmen göndermiş, bakımları için gerekli tüm finansmanı sağlamıştı.

Zavallı Bayan Martin, velinimetinin kim olduğunu bilse felç geçirirdi.

Freyja dalgın dalgın sincapları izlerken, eğer biri onun gizli yumuşaklığını keşfedecek olursa kendisinin de çok utanacağını düşündü. Çünkü yumuşaktı. Sorumluluklarını kontrol edemeyen her mürebbiye görevden alınmayı hak ederdi. Ve işverenin yardımını kabul etmeyecek kadar gururlu olan her kovulmuş mürebbiye açlıktan ölmeyi hak ederdi.

Hafifçe kıkırdadı. Bu sabah Bayan Martin'den ne kadar hoşlanmıştı. Eski işkencecisine yaltaklansaydı ondan nasıl da nefret ederdi.

Sonra bir çığlık onu gerçeğe geri döndürdü; tepenin aşığısından ve dolambaçlı patikadaki bir dönemecin etrafından gelen kadınsı bir ığlık. Ağaçlar ığlığı atanı Freyja'nın görüş alanından gizliyordu ama bir itiş kakış, derin bir erkek sesi, daha az çılgınca bir başka çığlık ve tiz bir kadın sesi duyuluyordu. Sincaplar en yakındaki ağaca doğru koşuşturdular ve dallar ile yapraklar arasında kaybolmak için ağacın kabuğundan yukarı fırladılar.

Freyja ayağa fırladı. Kendisi de dişıydı. Ufak tefekti. Yanında kimse yoktu, bir hizmetçi bile. Neredeyse terk edilmiş gibi görünen, tepeler ve ağaçlarla daha da تنها hale getirilmiş bir parktaydı. Kesinlikle kahramanlık için uygun bir ortam değildi. Bu durumdaki normal bir kadın sağa döner ve bacakları onu taşıyabildiği kadar hızlı bir şekilde ters yönde uzaklaşırdı.

Freyja normal bir kadın değildi.

Sola döndü ve patikadan aşığı indi, bunu yaparken neredeyse koşacaktı. Fazla uzağa gitmesine gerek yoktu. Virajı döndüğünde, hemen ileride imenlik bir alan göründü. zerinde uzun boylu bir canavar gibi bir adam duruyordu.

Bir beyefendi, hem de bir beyefendi, küçük bir hizmetçi kızı tutuyordu. Kızın kollarını göğsüne hapsetmişti ve adam ödülünü almak için şehvet dolu bir niyetle başını eğiyordu; ancak süreci tamamlamak için önümüzdeki birkaç dakika içinde kızı çalılarının arasına sürükleyeceğinden şüphesi yoktu.

"Çek ellerini onun üzerinden!" Freyja adımlarını uzatarak emretti. "Seni görgüsüz hain. Bırak onu."

Birbirlerinden ayrıldılar ve aynı şekilde irkilmiş yüzlerini ona çevirdiler. Sonra bilge kız tekrar çılgılık attı ve tepeden aşağı, ayaklarının onu taşıyabildiği kadar hızlı indi ve arkasına bakmadı.

Freyja hızını kesmedi. Kötü adamla neredeyse burun buruna gelene kadar ilerledi, kolunu geri çekti ve kadın masumiyetine saldıran bu adamın burnuna bir yumruk attı.

"Ah!" dedi, eli rahatsız olan organı örtmek için yukarı kalktı. Ve sonra sulanan gözleri ona odaklandı. "O nazik kadınsı dokunuşu tanıdığımı sanmıştım. Sizsiniz, değil mi?"

Mavi bir binici ceket, devetüyü pantolon ve parlak çizmeler giymiş, başında uzun bir şapka vardı. Ama Freyja, en son üç gece önce hanın penceresinden atlarken gördüğü adamın uzun bacaklarını, mükemmel orantılı vücudunu, şapkanın altındaki sarı saçlarını ve masmavi gözlerini bir şokla fark etti. Adonis ve şeytan bir araya gelmişti. Duyulabilir bir nefes aldı.

"Evet, benim," dedi. "Ve gardıropta saklandığınız yeri o kır saçlı beyefendiye göstermediğim ve sizi kaderinize terk etmediğim için şimdi içten içe üzgünüm."

"Hayır, değilsin, değil mi tatlım?" diye sordu, gözleri yaşarmış ve burnu kızarmış olmasına rağmen ona sırtmaya cesaret ederek. "Ne kadar da sportmensin."

"Seni alçak, korkak canı," dedi. "Seni zavallı masumiyet düşkünü. Sen aşağılık birisin. Seni ihbar edeceğim ve Bath'dan, saygıdeğer insanlardan uzaklaştıracam."

"Yapacak mısın?" Ona doğru biraz eğildi, gözleri sulu bir neşeyle dans ediyordu. "Peki *kime* rapor vereceksin, büyücüm?"

Kadın öfkeyle kabardı. "Kimliğinizi ortaya çıkaracağım," dedi. "Ben seni görmeden ve kim olduğunu öğrenmeden bir daha Bath'da dışarıda yüzünü gösteremeyeceksin."

"Peki," dedi, "ikimiz de *senin* bir dükün kızı olmadığını biliyoruz, değil mi? Muhafızların ve serserilerden oluşan maiyetin nerede?"

"Dikkatimi başka yöne *çekemezsin*," dedi sertçe. "Hizmetçi bir kızı, sırf hizmetçi *olduğu* için alabileceğini mi sanıyorsun? Ve sadece kendi iyiliğiniz için fazla yakışıklı olduğunuz için mi?"

"Öyle miyim?" Tekrar sırtıttı. "Sanırım açıklamama izin verecek durumda değilsin, değil mi tatlım?"

"Ben *senin* sevgilin *değilim*," dedi. "Ve kendi kulaklarımın ve kendi gözlerimin kanıtının ötesinde bir açıklamaya ihtiyacım yok. Kızın *çığlığını duyduğum* ve seni onu kollarının arasına almış, onunla haince bir ilişki kurmak üzereyken *gördüm*. Ben *aptal* değilim."

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu ve dans eden gözleri ve büzülmüş dudaklarıyla ona baktı. Onu tekrar yumruklamak için çok istekliydi.

"Hayır," dedi, "belki de değil. Ama kötü niyetim yeni engellenmişken ve öfkeli iştahım yatıştırılmamışken onun yerine sana saldırmayı seçebileceğimden korkmuyor musun?"

"Sizi denemeye davet ediyorum," dedi soğuk bir sesle. "Size söz veriyorum, eve rahat edeceğinizden daha fazla morlukla dönersiniz."

"Cazip bir davet." Güldü. "Ama elbette, az önce elimden kaçan o fahişeden çok daha yüksek sesle *çığlık* atabilirsin. Sanırım riske girmemem akıllıca olur. Size iyi günler hanımefendi."

Elini şapkasının kenarına dokundurdu, ona alaycı bir yarım selam verdi ve çimenlerin üzerinden aşağıya, patıkaya doğru uzun bacaklarıyla ağır adımlarla yürüdü.

Freyja sahanın galibi oldu.

Joshua yürürken kendi kendine hafifçe kıkırdadı. O da kimdi?

Son birkaç gün içinde onu birkaç kez düşünmüş, her seferinde de eğlenmişti. Geceliğinin içinde oldukça baştan çıkarıcı bir şekilde düzgün görünüyordu. Omuzlarına ve sırtına dökülen dalgalar halindeki sarı saçları çekiciliğini azaltacak hiçbir şey yapmamıştı. Öfkesi, cüretkârlığı, öz-bilinç ya da korkudan tamamen yoksun oluşu onun ilgisini çekmişti. Blöfünü görmesine izin vermemesi onun hayranlığını kazanmıştı, her ne kadar sarmaşığı tam zamanında fark etmemiş olsaydı pencereden geçerken muhtemelen boynunu kırarak olsa da.

Bu sabahki ilk izlenimi kadının çirkin olduğu yönündeydi. Boynundan aşağısı değil. Ufak tefekti ama iyi kesimli yürüyüş elbisesinin içinde geçen geceki kadar düzgün görünüyordu. Bugün küçük şapkasının altında düzgünce toplanmış ama yine de dalgalı ve oldukça dağınık görünmeyi başaran saçları bile çirkin değildi. Ancak kaşları, saçlarının neredeyse sarı renginin aksine oldukça uyumsuz bir şekilde koyuydu ve burnu belirgin ve kıvrıktı. Sert yeşil gözleri ve modaya uymayan koyu bir teni vardı.

Yüz hatlarında incelikli bir kadınsılık yoktu. Güzel değildi, hatta hoş bile değildi. Ama çirkin de değildi. Bu bakışların ardında bunun için çok fazla karakter vardı. Eğer hayırsever biri olsaydı, ona yakışıklı diyebilirdi. Dürüst olmak gerekirse, ona çekici diyebilirdi.

Ona yumruk atmayı kim öğrettiyse işini kesinlikle iyi yapmıştı. Joshua alaycı bir ifadeyle, eğer burnuna daha fazla yumruk inerse, onunkine benzer bir kıvrım kazanabileceğini düşündü.

Daha bir saat önce, büyükannesini uzun bir aradan sonra tekrar göreceği için ne kadar memnun olsa da, Bath'da geçireceği bir haftanın gerçekten de sonsuz olacağını düşünmüştü. Dün, bu sabah yaptığı gibi Pulteney Köprüsü'ne kadar yürüyüp geri dönmüş ve gezintiye çıkmış, sonra da şimdi yaptığı gibi ahırlardan kestirmeden Sydney Bahçeleri'nden Büyük Pulteney Caddesi'ne dönmüş olmasına rağmen, öğleden sonra büyükannesinin ziyaretçilerine sosyal davranarak ve akşam Upper Rooms'daki konser yerine Bayan Carbret'in özel kart partisinde ona eşlik ederek içeride çok uzun zaman geçirmişti.

Altı aydan daha uzun bir süredir bu unvana sahip olmasına rağmen insanlara Hallmere Markizi olarak takdim edilmek hâlâ garip geliyordu,

ve unvanından bahsedildiğinde insanların tavırlarındaki saygının arttığını görmek.

Unvanı ya da unvanla birlikte gelen ziynetleri hiç istememişti; en azından Cornwall'daki markiz koltuğu Penhallow'u. Altı yaşından on sekiz yaşına kadar orada yaşamış ve neredeyse her anından nefret etmişti. Markinin kardeşinin yetim oğlu olarak amcasının evinde hoş karşılanmamıştı. Yıllar boyunca büyükannesini ve onun oğlu olan dayısı Lord Potford'u birkaç kez ziyaret etmişti ama hiçbir zaman onlardan şikâyetçi olmamış ya da süresiz kalmak istememişti; bunun için fazla gururlu ve belki de fazla inatçıydı. Yine de Penhallow'dan mümkün olan en kısa sürede ayrılmıştı. On sekiz yaşındayken, ahşapla çalışmayı her zaman sevdiği için yerel bir marangoza kendisini çırak olarak alması için yalvarmış ve Penhallow'dan nehrin karşısındaki Lydmere köyüne taşınmıştı. Orada beş yıl boyunca mutlu olmuştu, ta ki şartlar onu ayrılmaya zorlayana kadar.

Unvan, Penhallow ve Cornwall'da ardında bıraktığı tüm duygusal yükler boynunda özellikle ağır bir değirmen taşı gibi hissediyordu. Altı ay önce amcasının kâhyasını görevden almış ve kendi kâhyasını atamıştı. Aylık raporları okuyor ve kişisel katkısına ihtiyaç duyulduğunda özel talimatlarla geri yazıyordu. Bunun dışında burayı görmezden geliyordu. Orayı bir daha asla görmek istemiyordu.

Büyükannesinin evine yaklaşırken bir hafta boyunca Bath'da kalmaya karar verdi, ama bir gün daha fazla değil. Ülkenin her yerinde arkadaşları vardı ve artık seyahat etmek için bolca parası vardı; değişen koşullarının hoşuna giden tek yönü de buydu. Kışı ülkeyi dolaşarak geçirecek, bir hafta burada, iki hafta orada kalacaktı. Gelecek bahar geldiğinde daha kalıcı bir iş düşünecekti.

Evin içindeki merdivenleri ikişer ikişer çıkarken kendi kendine sırıttı. Parktaki o küçük Amazon gerçekten de bir dükün kızıydı! Ama Bath'da bir yerde kalıyor olmalıydı. Sosyetenin ön saflarında yer almasa bile muhtemelen bazı gözde mekânlarda kendini gösteriyordu; örneğin Pump Room, Assembly Rooms, Royal Crescent gibi. Onunla tekrar karşılaşması ve gerçekte kim olduğunu öğrenmesi neredeyse kaçınılmazdı.

Belki de onunla flört ederdi. Onun hakkındaki düşünceleri ve öfkesi göz önüne alındığında, bu sonsuz derecede eğlenceli olmalıydı. Yine de bir dahaki sefere o yumruğa dikkat etmeliydi. Zaten iki kez gafil avlanmıştı.

onun tarafından.

Kendini odasına bırakıp şapkasını ve kırbacını yatağın üzerine fırlattığında, kadının *onu* bulup ... rapor etmekle tehdit ettiğini hatırladı. Yetkili birine, diye düşündü. Bu sefer blöfünü görmeyi denemek akıllıca olmayabilirdi. Toplum içinde yüz yüze geldiklerinde birkaç ilginç ana hazırlıklı olmalıydı. Elbette onu kendi oyununda yenebilirdi. . . .

Joshua yatağın kenarına oturdu ve uşağını çağırma zahmetine katlanmadan binici çizmelerini çıkardı. Kadının önümüzdeki bir iki gün içinde Bath'dan ayrılmayı planlamadığını umuyordu. Sıkıntıdan ölmek için tek umudu o olabilirdi.

Şeytan alsın, diye düşündü, burnuna hafifçe dokunarak *-hâlâ* ağrıyordu.

BÖLÜM III

Hayır, gerçekten de suları içmiyorum," dedi Leydi Potford torununa, ertesi sabah bindikleri araba Manastır'ın önünden geçip Pompa Odası'na yaklaşırken. "Kendimi öldürmek istediğimi mi sanıyorsunuz?"

"Ama bunlar şifalı sular değil mi?" diye sordu gözleri parlayarak. "Bu kadar çok insanın buraya akın etmesinin nedeni onlar değil mi?"

"Çoğu insan suların tadına baktıktan sonra," dedi, "rahatça aşına oldukları hastalıkları tercih etmeye karar verecek kadar akıllıdır. Elbette sularda gerçekten yıkanmak biraz demode. Hayır, Joshua, insan her sabah Pompa Odası'na sağlığı için değil, görmek ve görülmek için gelir. Bath'dayken yapılacak şey budur."

"Londra'dayken Hyde Park'ta gezinmek gibi," dedi, kapı açılır açılmaz arabadan atladı ve büyükannesini aşağı indirmeden önce merdivenlerden kendisi indi. "Tabii bunun çay saatinde, yani sabahın köründen çok daha medeni bir saatte yapılması dışında."

"Ah, erken sonbaharın o ipucu," dedi, basamakta durup havayı içine çekerek. "En sevdiğim mevsim ve günün en sevdiğim zamanı."

Kadın da kendisi gibi son derece şık giyinmişti. Bath'dayken Bath'lılar ne yapıyorsa onu yapmak gerektiği sonucuna varmıştı dün. Bu da demek oluyordu ki

Pompa Odası'nda sabahın erken saatlerinde yapılan gezintiden başlayarak buradaki günlük rutinin bir parçası olan tüm sıkıcı kamusal gösterilere katıldı.

Kara kaşlı küçük bakirenin burada olup olmayacağını merak ediyordu. Eğer öyleyse, onun kim olduğunu keşfedecekti - tıpkı onun kimliğini keşfedeceği gibi. Bu ilginç gelişmelere yol açabilirdi. En azından kadın buradaysa sabahı sıkıcı geçmeyecekti -doğrudan kesmeyi seçse bile.

O orada değildi. Ama bir sürü başka insan vardı ve bunların büyük bir kısmı henüz onunla tanıştırılmamıştı. Torununun kendisiyle kalmasını sağladığı için onu tebrik etmek üzere büyükannesine akın eden ve kendisine takdim edilmek üzere bekleyen insanlar karşısında kendini büyük bir kahraman kılığına girmiş biri gibi hissetti. Kendini gülümsemeye, sohbet etmeye ve cazibesini kullanmaya bıraktı.

Bayan Lombard'ın kendisine doğru geldiğini görünce yüzünü buruşturdu. Cornwall'daki amcasının komşularından ve teyzesinin en yakın arkadaşlarından biriydi. Penhallow'da büyürken ona hiç vakit ayırmamıştı, özellikle de on yaşlarındayken kızına ahırda öğrendiği bir küfrü öğrettikten ve kız da bunu mürebbiyesinin duyacağı şekilde kullandıktan sonra. Bir marangoz olarak onun dikkatini daha da çekmemişti. Şimdi, göğsü kabarmış, kalçaları genişlemiş ve kaputunun tüyleri sallanarak, yelken açmış bir gemi gibi, aynı kızının yedeğinde ona yaklaşıyor ve zarif bir reverans yapıyordu.

"Leydi Potford," dedi, ona bakmasına rağmen büyükannesine hitap ederek, "Hallmere'i sonunda yanınıza aldığınız için ne kadar memnun olmalısınız. *Ne kadar* yakışıklı ve seçkin bir beyefendi oldu. Öyle değil mi, Petunia, aşkım? Çok yaramaz olduğu zamanları hatırlıyorum." Kendi şakasına güldü. "Sevgili Corinne onun için umutsuzluk gözyaşları dökerdi. Sevgili Hallmere, sanırım beni hatırlamanı ummak çok fazla olur?"

"Sizi çok iyi hatırlıyorum hanımefendi," dedi eğilerek. "Ve Bayan Lombard'ı da. Nasılsınız?"

"İkimiz de oldukça iyiyiz," diye cevap verdi Bayan Lombard, "yılın bu zamanlarında her zaman en kötüsü olan romatizmaların birkaç sancılarını görmezden gelirsem. Ama ben hiç şikayet etmem. Sormanız ne büyük incelik. Sevgili Corinne seni gördüğümü öğrenince sevinçten havalara uçacak. Her gün eve gelmeni bekliyor. Seni görmek için yanıp tutuşuyor."

Joshua, teyzesinin onu eve davet etmek için son zamanlarda birden fazla kez mektup yazmış olmasına rağmen, hiç gelmeyeceği umuduyla nefesini tutmuş olmasının daha muhtemel olduğunu düşündü. Mektupların tam da bu şekilde, yani kendi evine nazik *davetler* olarak ifade edilmiş olması onu biraz eğlendirmişti. Korkmasına gerek yoktu. Orada onun tarafından rahatsız edilmeden hayatını sürdürebilirdi.

Başını sertçe Bayan Lumbard'a doğru eğdi.

"Ah," dedi, birden dikkati dağıldı, "Leydi Holt-Barron ve kızı ile Leydi Freyja Bedwyn var. Gidip onlara saygılarımı sunmalıyım. Gel Petunia."

Joshua büyükannesine tekrar kolunu uzattı ve yoluna devam etmeye hazırlandı. Ancak yeni gelenlere doğru bir bakış attı ve dudaklarını büzerek aniden durdu.

Ne güzel! Dayanılmaz derecede sıkıcı geçeceği anlaşılan sabahı renklendirecek bir şey vardı. İşte buradaydı.

Bugün kırmızı bir yürüyüş elbisesi ve şapka giymişti ve düne göre daha uysal görünüyordu. Ayrıca yüzünde sanki onun gibi daha canlı bir yerde olmayı tercih ediyormuş gibi sıkılmış bir ifade vardı.

"Hanımefendi kim-" diye büyükannesine sormaya başladı.

Ancak söz konusu kadın, o konuşurken bile onu gördü. Aralarındaki mesafeye rağmen gözleri belirgin bir şekilde daha da çelikleşerek adamın bakışlarını yakaladı.

Sonra Bayan Lumbard'ın ve *Leydi Freyja Bedwyn*'in az önce *söylediklerinin* yankısını duydu.

O belirgin burun havaya kalktı ve onunla birlikte agresif bir şekilde yerleşmiş çene de.
Yeşil gözleri kutuplaştı.

Joshua çoktan eğlenmeye başlamıştı.

"-Bayan Lumbard'ın yaklaşmakta olduğu diğer iki bayanla birlikte mi?" diye sordu sorusunu tamamlarken.

"Leydi Freyja Bedwyn mi?" diye sordu büyükannesi, onun bakışlarını takip ederek. "Leydi Holt-Barron birkaç gün önce geldiğinden beri onu bir tür ganimet gibi Bath'ın her yerinde sergiliyor. Tabii ki ben de seninle aynı şeyi yapmakla suçlanacağım."

"Leydi Freyja Bedwyn?" diye sordu.

Kadın bir ayağıyla sabırsızca yere vuruyordu. Kendisine yaltaklanan Bayan Lumbard'a hiç aldırmış etmiyor, ama gözlerini Joshua'ya dikmiş bakıyordu.

"Bewcastle Dükü'nün kız kardeşi," diye açıkladı

büyükannesi. Uh-oh. Joshua yavaşça ve kasıtlı olarak sırtıttı.

Leydi Freyja Bedwyn tek kelime etmeden ya da arkasına bile bakmadan grubundan ayrılıyor ve uzun, erkeksi adımlarla odanın içinde kasıtlı bir şekilde ilerliyordu. Böylesine kapalı ve nazik bir ortamda hareketlerinin uygunsuzluğu, Joshua'nın bir adım önünde durup ona aristokratik bir küçümseme olarak yorumlayabileceği bir bakışla bakmadan önce bile dikkat çekmişti.

"Leydi Potford," dedi gözlerini ondan ayırmadan, "yanınızdaki beyefendinin kimliğini bana bildirme nezaketinde bulunur musunuz?"

Kısa bir sessizlik oldu, büyükannesinin bu oldukça kaba talep karşısında hissettiği şaşkınlığı gösteren tek işaret buydu.

Joshua, "Merhaba tatlım," diye mırıldandı ve Leydi Freyja Bedwyn'in kafasının tepesinde sadece bir baca olsaydı, patlamak üzereymiş gibi görünmeyebileceğini düşündü.

"Leydi Freyja," dedi büyükannesi takdire şayan bir duruşla, "torunum Hallmere Markizi Joshua Moore'u takdim etme şerefine nail olabilir miyim? Leydi Freyja Bedwyn, Joshua."

Burun deliklerini açarak ona baktı, görünüşe göre yeni öğrendiklerinden hiç etkilenmemişti. Adam onun bakışlarına eğlenerek karşılık verdi. Tanrım, Bath sosyetesinden büyük bir kitlenin önünde kendini göstermekten çekinmiyordu. Sabah gezintisinin nazik rutinini bozmakla tehdit eden şeyin ne olduğunu görmek için kafalar çevrildikçe sohbetin uğultusu gerçekten de önemli ölçüde kesilmişti.

"Bence," dedi Leydi Freyja, odanın en ücra köşesine kadar ulaşan sert ses tonuyla, "ona *Hellmere* Markisi denmesi daha uygun olur." Çocuk eldivenli bir parmağını doğrudan adamın göğsüne doğrulttu. "*Bu adam* beyefendi adını bile hak etmiyor."

Etraflarındaki herkesten duyulabilir bir nefes alma ve ardından susma sesi geldi. Hiç kimse gözlerinin önünde gelişen bu lezzetli skandalın tek kelimesini bile kaçırmak istemiyordu.

"Sevgili Leydi Freyja-" diye başladı büyükannesi, sesi oldukça korkmuş geliyordu.

"*Bu adam,*" diye devam etti Leydi Freyja, "masum, çaresiz kadınları avlayarak kendini eğlendirmeyi seviyor."

Şok olmuş bir ses dalgası ve ardından daha çılgınca susma sesleri duyuldu.

"Size yalvarıyorum Leydi Freyja-" Büyükannesi tekrar denedi.

Leydi Freyja parmağını kör bir hançer gibi Joshua'nın göğsüne soktu.

"Onu, kimliğini ortaya çıkaracağım ve ne kadar kötü biri olduğunu Bath toplumuna ifşa edeceğim konusunda uyardım. Onu namuslu insanlar topluluğundan attıracağıma yemin ettim." Parmağıyla onu tekrar dürttü. "Blöf yaptığımı düşündüysen, adamım, fena halde yanılmışsın."

"Yine mi?" dedi, mahcup bir şekilde gülümseyerek ve bu ifadenin onu daha da kızdıracağını hesaplayarak. "Şimdiye kadar daha iyi bilmem gerekirdi, değil mi?"

Artık kimse geziniyormuş gibi yapmıyordu. Su masaları bile terk edilmişti. Joshua, kendisinin, büyükannesinin ve Leydi Freyja Bedwyn'in etraflarında oluşan kaba bir çemberin ortasında yalnız kaldıklarını fark etti. Onları izleyenler, bir hanımefendinin böylesine edepten yoksun davranmasından son derece utananlar ile masum, çaresiz kadınları avlayan adama düşmanca gözlerle bakanlar arasında eşit olarak bölünmüş gibiydi.

Ama biri onları kurtarmaya ya da kavgaya katılmaya geliyordu; bu ani krizle başa çıkmak için gelmiş, kendini beğenmiş bir adam. Joshua onu, iki öğleden önce Great Pulteney Sokağı'nda kendisini çağıran, Yukarı Meclis Salonları'nın tören şefi James King olarak tanıdı. O gün

Adamın görevi Bath'ın nezaketini korumak ve her ziyaretçinin hoş karşılanmasını ve uygun şekilde ağırlanmasını ve her ziyaretçinin katı nezaket kurallarına uymasını sağlamaktır.

Markizler ve düklerin kızları bile.

"Leydim," dedi Leydi Freyja'ya hitaben, "kesinlikle yanılıyorsunuz. Bu beyefendi Hallmere Markisi ve uzun zamandır şehrimizde ikamet eden Leydi Potford'un torunu. Belki de bu küçük yanlış anlaşılma dışarıda sessizce halledilebilir?"

Sesi nazikti ama içinde çelikten bir iplik vardı. Leydi Freyja'yı dirseğinden tuttu ama Freyja onu omuz silkerek başından savdı ve sanki bir solucanmış gibi burnunun ucundan ona baktı.

"Bu *küçük yanlış anlaşılma* mı?" dedi mağrur bir vurguyla. "Dün Sydney Bahçeleri'ndeki ıssız bir çimenlikte zavallı bir hizmetçi kızın yardım çılgınlıklarına rağmen ona saldıran ve onu çalıların arasına sürükleyip üzerindeki kötü emellerini tamamlamak üzereyken ben her şeye şahit oldum ve bu *küçük bir yanlış anlaşılma* mı? Bu odanın sınırları dışında gizlice halledilmesi gereken bir şey mi? Ben öyle düşünmüyorum. Bu mesele burada, şimdi ve Bath'ın saygıdeğer vatandaşlarının önünde açıklığa kavuşacak. Görevinizi yerine getirme cesaretini gösterin ve *bu adamı* daha fazla uzatmadan Bath'dan kovun."

Toplanan seyircilerden bir alkış tufanı koptu.

Joshua, Amazonların kraliçesi olacak kadar muhteşem görünen Leydi Freyja'ya sırtıttı. Hatta dudaklarıyla hafif bir öpücük hareketi bile yaptı.

Bay King içini çekti ve dikkatini Joshua'ya çevirdi.

"Bu konuda söyleyecek bir şeyiniz var mı lordum?" diye sordu.

"Evet, gerçekten," dedi Joshua. "Hanımefendinin canlı ve korkunç bir hayal gücü var."

Kadın ona mağrur bir küçümsemeyle baktı. "Her şeyi inkâr edeceğinizi tahmin edebilirdim," dedi.

"Dün Sydney Bahçeleri'nde Leydi Freyja'yı gördünüz *mü* lordum?" diye sordu seremoni şefi.

"Kesinlikle gördüm," dedi Joshua. "Yalnızdı ve koyu yeşil bir yürüyüş elbisesi ile tüylü bir şapka giyyordu. Ve burnuma yumruk attı."

Seyircilerden bir nefes daha geldi, ardından bir vızıltı ve ardından kaçınılmaz susturma sesleri geldi.

Bay King acı çekmiş görünüyordu.

"Hiçbir şey için mi, lordum?" diye sordu. "Hepimizin, onun için bir yabancı olan size hiçbir sebep yokken vurduğuna inanmamızı mı bekliyorsunuz?"

Joshua, "Kucağımda hizmet eden bir kızı tutarken bana doğru koştu," diye açıkladı. "Muhtemelen kızın birkaç dakika önceki çığlığını duymuştu. Görünüşe bakılırsa kızla kötü bir ilişki kurmak üzere olduğum sonucuna varmıştı."

"Ama siz değil miydiniz, lordum?" diye sordu seremoni şefi.

Joshua'nın cevap vermeden önce düşmesine izin verdiği kısa duraksamada, Leydi Freyja'nın gözlerinde aniden beliren tutuk bakışı, belki de korkunç bir hata yaptığının farkına varışını görebiliyordu. Aslında az önce kendini rezil etmişti.

Joshua, "Parktaki çimlerden geçerken bir sincap kızın yoluna çıkmıştı," diye açıkladı. "Bu onu ürkütmüş ve aniden durmuş. Ama akli başında her sincabın bu durumda yapacağı gibi kaçmak yerine, kızın eteklerinin altına sığınmaya çalışmış ve kız çığlık atmış. Tüm bu felakete tanıklık etmiş olarak aceleyle onu kurtarmaya koştuğumda zavallı kız histerik bir haldeydi, ancak sincap çoktan aklını başına toplamış ve en yakın ağaca doğru kaçmıştı. Onu sakinleştirmek için kollarımın arasına aldım."

Elbette onu da öpmek üzereydi, onun tam ve hevesli uyumuyla, ama bu suçlayıcı ayrıntıları eklemeye gerek yoktu.

"İşte o anda," diye ekledi Joshua, "Leydi Freyja Bedwyn sahneye fırladı, zavallı hizmetçi kızı korkutarak tekrar çığlık atıp kaçmasını sağladı ve burnuma bir yumruk indirdi."

Bay King bakışlarını Joshua'dan Leydi Freyja'ya çevirdi. Joshua'nın tahminine göre Pompa Odası'ndaki diğer herkes de öyle yaptı.

"Tanık olduğunuz şeyin açıklaması bu olabilir mi leydim?" diye sordu.

Hakkını vermek gerekirse, çökmedi ya da Pompa Odası'nın zemininde sürünecek derin bir delik arıyormuş gibi görünmedi. Hikayesinin doğruluğu konusunda ısrar etmeye çalışarak kendini daha da aptal durumuna düşürmedi. Gözleri kısıldı ve Joshua'ya kibirle bakmaya devam etti.

"Bütün bunları bana neden dün açıklamadın?" diye sordu buyurgan bir tavırla.

"Şimdi bir bakayım." Bir elini kaldırdı ve baş ve işaret parmaklarıyla çenesini sıvazladı. "Açıklamama izin verir misiniz diye sordum, siz de ne gördüğünüzü ve ne duyduğunuzu gayet iyi bildiğinizi söylediniz. Sanırım *aptal* olmadığınızı da eklediniz. Sizinle çelişkiye düşmek bana yakışmazdı."

Dinleyicilerden bazılarının dudakları titredi.

Gözleri yeniden çelikleşti. "Bu kasıtlıydı," dedi. "Beni bu işe tamamen kasıtlı olarak sürükledin."

"Bir hanımefendiye karşı geldiğim için özür dilerim." Ona zarif bir yarım selam verdi. "Ama sanırım bu sabah *bana* yaklaşan *sizdiniz*."

"Görünüşe göre," dedi tören yöneticisi, sesini hafifçe yükselterek, etrafına güler yüzle bakarak ve kesin bir ifadeyle konuşarak, "bu tartışma küçük bir yanlış anlaşılma yüzünden olmuş. El sıkışmanız gerekiyor lordum, leydim, böylece herkes aranızda hiçbir husumet kalmadığını görecek."

Joshua, kasıtlı bir kibarlıkla sağ elini avuç içi yukarı bakacak şekilde uzattı. Gülümsedi. Son derece eğleniyordu. Kadının utanç verici bir kadınsı zillet yığınının yığılmadığına çok sevinmişti; bu onu alt etmekten aldığı zevki azaltabilirdi. Burun delikleri yeniden alevlendi, çenesi yukarı kalktı ve onunla birlikte o görkemli aristokrat burnu da yukarı kalktı ve bir kraliçenin zavallı bir ölümlüye lütufta bulunması gibi elini onunkinin üzerine koydu.

Kendi elini kapattı ve dudaklarına götürdü.

Yine bir alkış tufanı koptu ve ardından herkes gezinme, dedikodu yapma ya da cesur birkaç kişi için su içme gibi ciddi işlerine geri döndü.

"Seni bunun için yakalayacağım," diye mırıldandı.

"O zevk bana ait olacak, sizi temin ederim leydim," diye mırıldandı ve hatırı sayılır cazibesinin tüm gücüyle ona gülümsedi.

Leydi Holt-Barron Pompa Odası'ndaki manzaradan o kadar rahatsız olmuştu ki kahvaltıdan sonra alışverişe çıkamadı. Gerçekten de, kahvaltısını bile sindirebileceğini düşündüğü tek şey olan kuru tost ve zayıf çaya indirgemek zorunda kaldı. Daha sonra odasına çekilerek sessizce yatağına uzandı.

Sabah odasında yalnız kaldıklarında Freyja Charlotte'a, "Ah, canım," dedi, "hassas bünyeler gibi rahatsızlıkları olan hanımlar olduğunu unutuyorum. Annenden özür dilemem gerekir mi sence?"

Ama Charlotte'un yüzü mosmor olmuştu ve keten mendilini ağzına tıkmaya çalışıyordu. Yine de içinden yükselen kahkahayı hiçbir şey bastıramıyordu.

"Ah," diye feryat etti, "eğer annem beni duyarsa büyük bir kriz geçirecek ve sonunda doktor çağırmak zorunda kalacağız."

Elinden geldiğince başka haykırışları bastırdı.

Freyja, "Bütün bunlar sana dramın sonundaki bir komedi gibi görünmüş olabilir," diye yakındı. "Seve seve ölebilirdim."

"Bir de kendini *görseydin*," dedi Charlotte. "Bütün dullar arkandan bakakalırken, Pompa Odası'nda intikam meleği gibi dolaşıyordun. Ve sonra markıyla *tıpkı* okulumdaki müdirenin başımız büyük belaya girdiğinde bizimle konuştuğu gibi konuşuyordun. Ve parmağınızla göğsüne vurdunuz."

Ama anılar onun soğukkanlılığını çok fazla etkilemişti. Mendilini yüzüne yaydı ve neşeyle sallandı.

"Bunu yapacağımı *biliyordun*," dedi Freyja, sırtan markizi öfkeyle düşünerek, kusursuz yakışıklılığı öfkesini daha da körüklemişti. "Bu yüzden parkta bana gerçeği söylemekte ısrar etmedi."

"Ve annemin kendini görünmez kılmaya çalıştığını," diye devam etti Charlotte, "ve o korkunç Bayan Lumbard'ın iki katına kadar şiştiğini ve Bayan Lumbard'ın gözlerinin kafasından düşecek gibi olduğunu ve-ah, herkes." Yine hıçkırıklara boğuldu.

"En azından," dedi Freyja, "herkese bir ay ya da daha uzun süre konuşacak ve yazacak kadar şey verdim. Mektupların hepsinin kitap uzunluğunda olacağını söyleyebilirim."

"Oh, yapma!" Charlotte sandalyesinde geriye doğru sallandı.

"Pompa Odası bundan sonra sonsuza dek ölümcül derecede sıkıcı görünecek," dedi Freyja, "her zaman öyle olduğunu hiç fark etmemiş olanlara bile. Hepsi bir tekrar için bana bakacaklar. *Ünlü* olacağım."

Charlotte kıkırdadı.

"Aslında," diye itiraf etti Freyja, "beni o tuzağa düşürdüğü için Hallmere Markisi'nin burnuna bir yumruk daha atmayı çok isterdim Charlotte. Ama gerçekten yapmasam daha iyi olur diye düşündüm. Belki yarın bunu yapmam için bana bir provokasyon sunar."

Birkaç dakika kaşlarını çatarak arkadaşına baktıktan sonra dudaklarının kenarları seğirdi ve önce kıkırdadı, sonra da yüksek sesle güldü.

Değerli bir düşmandı. Onun hakkında bu kadarını kabul etmeliydi.

Leydi Holt-Barron öğleden sonra odasından çıkarken solgun ve bitkin görünüyordu ama neşeyle gülümseyerek kızına ve Freyja'ya oldukça dinlenmiş olduğunu ve sadece ufak tefek baş ağrılarının kaldığını söyledi. Yine de öğleden sonra kimseyi ziyarete gideceğini sanmıyordu ve genç hanımlara da yürüyüşe çıkmalarını tavsiye etmedi. Yağmur yağacağını ve eğer yağmura yakalanırlarsa ikisinin de üşüyeceğini düşünüyordu.

Bir an için Freyja'ya sertçe baktı.

"Sevgili Leydi Freyja," diye sordu, "dün Sydney Bahçeleri'nde tek başınıza ne yapıyordunuz? Neden Charlotte'un size eşlik etmesini beklemediniz?"

Sen mi? Ya da neden en azından hizmetçinizi yanınıza almadınız?"

"Canım hava almak ve egzersiz yapmak istedi, hanımefendi," dedi Freyja ona. "Ve ben refakatçiler için çok yaşıyım."

Leydi Holt-Barron biraz şaşırmış görünüyordu ama konuyu devam ettirmedi. Freyja ev sahibesinin kendisinden biraz korktuğundan şüpheleniyordu.

"Belki de," diye devam etti Freyja, "Bath'dan ayrılırsam daha mutlu olursunuz hanımefendi. Bu sabah sizi utandırdığımı görebiliyorum." Ve şüphesiz bunun çok hafif bir ifade olduğunu düşündü. Kendisini bile utandırmıştı ve kolay kolay utanmazdı.

"Ah, *hayır*, Freyja," diye bağırdı Charlotte.

"Cömert bir teklif," diye yanıtladı ev sahibesi. "Ama kabul etmeyeceğim Leydi Freyja. Birkaç gün içinde bu talihsiz olayın unutulacağını söyleyebilirim. Yarın sabah cesur bir yüz takınacağız ve Pompa Odası'nda her zamanki görünümümüzü sergileyeceğiz. Belki Hallmere Markisi evde kalacak kadar nazik davranır."

"Onunla yüzleşmekten kesinlikle korkmuyorum," dedi Freyja. "Ve bir şeyden oldukça eminim. O hizmetçi kızıdan bir öpücük çalmak üzereydi. *Bunu* inkâr ettiğini duymak isterim."

"Ah, sevgili Leydi Freyja," dedi Leydi Holt-Barron, sesi yine endişeyle titreyerek, "yalvarırım onu böyle bir suçlamayla karşı karşıya bırakmayın."

Aşağıdan gelen kapı tokmağının sesiyle irkildi ve ayağa kalkarak elbisesini ve saçlarını aceleyle kontrol etti.

"Umarım bu bir arayan değildir," dedi. "Bugün kendimi eğlenecek kadar iyi hissetmiyorum. Tüm tanıdıklarımızın bizi yarına kadar rahat bırakmasını bekliyordum."

Freyja, sanki bu sabahki davranışı hepsini karantinaya almış gibi, diye düşündü.

Ama arayan biri olmalı. Hizmetçi kapıyı tırmaladı ve hanımına bir kartvizit uzattı.

"Aman Tanrım!" Leydi Holt-Barron üzerindeki ismi okuduktan sonra haykırdı.

"Hallmere Markisi! Aşağıda mı bekliyor Bayan Tucker?" Hizmetçi, "Evde olup olmadığınızı görmek için bekliyor, hanımefendi," diye açıkladı.

Şimdi neyin peşindeydi? Freyja gözlerini kısarak merak etti.

Leydi Holt-Barron endişeyle ona baktı. "Evde miyiz?"

"Oh, kesinlikle." Freyja kaşlarını kaldırdı. Kimseden saklanmayacaktı, en azından ondan.

Leydi Holt-Barron, "Lord hazretlerine yolu gösterin, Bayan Tucker," dedi.

Hallmere Markisi'nin ünlü Weston'ı terzi olarak himaye ettiği odaya adımını atar atmaz anlaşılmıştı. Wulfric ve Freyja'nın diğer kardeşleri de öyle. Marki o kadar dar yeşil, ince bir ceket giymişti ki, sanki içine zorla sokulmuş gibi görünüyordu ve gri pantolonu uzun bacaklarının tüm etkileyici kıvrımlarını ve kaslarını sarıyordu. Keteni bembeyazdı, Hessen botları o kadar parlaktı ki, aşağıya baksa onları ikiz ayna olarak kullanabilirdi. Şapkası, eldivenleri ve bastonu aşağıda kalmış olmalıydı.

Belli ki adam buraya onları etkilemek için gelmişti. Ve gerçekten de etkileyici görünüyordu, Freyja bunu kabul etmek zorunda kaldı. Dışleri bile mükemmeldi, ilginç olacak kadar çarpıktı ama çok beyazdı.

Leydi Holt-Barron'un da etkilendiği belliydi. Üstün rütbeli birinin huzurundayken sahip olduğu bir eğilim olarak çırpındı. Ayrıca, yakışıklı bir adam gördüğünde verdiği talihsiz bir tepki olarak yüzünü buruşturuyordu. Charlotte da etkilenmişti. Kızardı.

Freyja bir bacağını diğerinin üzerine atarak, büyüme çağındaki bir dizi mürebbiyenin ona kibirli ve hanımefendiye yakışmayan bir duruş olduğunu söylediği bir duruşla, boştaki ayağını salladı, çenesini kaldırdı ve kibirli bir şekilde baktı.

Leydi Holt-Barron'a hitaben, "Beklenmediğim bir anda beni kabul ettiğiniz için teşekkür ederim hanımefendi," dedi.

Kadın her zamankinden daha fazla çırpındı ve ona hoş geldin dedi. Ona bir sandalye uzattı ve o da oturdu.

Sadece benim adıma özür dileme, diye sessizce ev sahibesini teşvik etti Freyja. Ve eğer o

Ondan bir özür beklerse, cehennem donana kadar bekleyebilirdi.

"Fazla vaktinizi almayacağım, hanımefendi," dedi, hâlâ Leydi Holt-Barron'a hitap ederek. "Büyükanнемden size, Bayan Holt-Barron ve Leydi Freyja Bedwyn'e yarın akşam yemekte küçük bir partiye katılmanız için bir davet getirdim. İkimiz de Leydi Freyja ve benim aramda bu sabah yaşadığımız küçük bir yanlış anlaşılma yüzünden süregelen bir husumet olduğu yönündeki korkuları ortadan kaldırmak istediğimizi düşünüyoruz."

Freyja dişlerini gösterdi.

Leydi Holt-Barron, "Kimsenin aklından böyle bir şey geçmeyeceğine eminim, lordum," diyerek onu temin etti. Freyja, Leydi Holt-Barron'un göz kapaklarını bile kırtığını ama bunun çapkınlıktan ziyade gergin bir tepki olduğunu kabul etti.

"Hiçbir düşmanlık hissetmiyorum," dedi sonunda başını çevirip geniş, kurnaz olmayan gözlerle Freyja'ya bakarak. "Umarım hissetmiyorsunuzdur, Leydi Freyja?"

"Hayır, neden yapayım ki?" dedi çalışılmış bir soğukkanlılıkla. "Parkta gözlemlediklerim için tatmin edici bir açıklama yaptınız - gözlemlediklerimin *çoğu* için."

Bir an için adamın gözlerinin derinliklerinde bir kahkaha gördü ve onun ne demek istediğini gayet iyi anladığını anladı. Kesinlikle o kızı öpmek üzereydi. Ama bu öğleden sonra son derece nazik bir beyefendi rolünü oynuyordu ve ne kızı sırtımayı ne de ona sevgilim diye hitap etmeyi uygun gördü.

"Yarın akşam hepinizin Great Pulteney Sokağı'na geleceğinize inanıyorum, o halde?" diye sordu.

Leydi Holt-Barron kabul etme hevesiyle neredeyse takılıp düşecekti. Marki beş dakika sonra, Freyja hariç hepsi hava durumu hakkında hararetli bir tartışmaya girdikten sonra ayrıldı.

"Leydi Freyja!" Leydi Holt-Barron ellerini göğsünde kavuşturarak baş ağrısının geçtiğini söyledi. "İnanıyorum ki her şey yoluna girecek ve başınıza bir skandal gölgesi düşmesine izin verilmeyecek. Markizin size vurulduğunu bile hissediyorum."

Freyja homurdandı.

Charlotte iç çekerek, "*Muhteşem derecede* yakışıklı," dedi.

"Aşkım," dedi annesi sitemle. "Frederick'i unutma."

Charlotte'un nişanlısı Frederick Wheatcroft, babası ve kardeşleriyle birlikte ava çıkmıştı.

Muhteşem yakışıklı, gerçekten! Yarısından fazlası yakışıklı. Ve şüphesiz şimdi onu, hilesine karşı duyduğu öfkeden çekip çıkarabileceğini düşünüyordu.

-Vücudunun her gözeneğinden cazibe sızıyordu. Onlar hakkında göreceklardı *Bu.*

Kapana kısılmış bir fare gibi gardırobun içinde kalmasına izin vermeliydi.

Dış duvarlarındaki tüm sarmaşıklar kazınmış bir han odası tuttuğuna emin olmalıydı.

Fırsatını bulmuşken bu sabah onun burnuna bir yumruk daha atmalıydı.

Yapmalıydı.

En azından yarını dört gözle bekleyecek ilginç bir şey olduğu için çok *mutluydu*. Hallmere Markisi her türlü iğrenç, tatsız şey olabilirdi -ve şüphesiz *öyleydi*- ama en azından *mülayim* değildi.

BÖLÜM IV

Leydi Potford'un evinde planlanan akşam yemeği, konuk listesine sürekli isimler eklendikçe büyük bir meseleye dönüşüyordu.

"Altı aydan uzun bir süredir Hallmere Markizi'sin Joshua," diye açıkladı, yemek masasına ekleyeceği bir yaprak daha olup olmadığını sorduğunda -ve belki de yemek odasına ekleyeceği bir kanat daha-. "Sosyetede hak ettiğin yeri almanın vakti geldi de geçiyor bile, ülkenin dört bir yanında serseri arkadaşlarla eğlence peşinde koşmak yerine."

"Ama eğlence çok ... eğlenceli, büyükanne," dedi abartılı bir iç çekişle. "Alçak" arkadaşlarından bazılarının aristokrat ve aristokrat çocukları olduğunu eklemedi.

"Penhallow'a dönmenin de zamanı geldi," dedi, ilk kez söylemiyordu. "Orası sadece bir mülk olarak değil, aynı zamanda bir sorumluluk olarak da senin."

"Teyzem orada yaşıyor," diye hatırlattı ona, "ve kuzenlerim. Benim de orada yaşamaya başlamam sadece onları ve beni üzer. Biliyorsun, amcam yaşarken bile orayı hep teyzem yönetirdi. O aldırmazdı. Benim için sorun olurdu."

Büyükannesi son davetiyeyi katlayıp bir hizmetkârın alıp teslim etmesi için zili çalarken oldukça sinirli bir ifadeyle, "Evet, öyle yapmalısın," dedi. "Gidip markiz ve kızları için başka düzenlemeler yapmalısın, Joshua. Penhallow'da bir çeyiz evi var,

değil mi? Tanrım! Büyükbaban öldüğünde ve Gregory Potford olduğunda, Grimley House'da kalmayı aya uçmaktan daha fazla hayal edemezdim. Gladys bundan hoşlanmazdı, ben de daha az hoşlanırdım."

Joshua bacaklarını oturma odasının halısı boyunca önünde uzattı ve bileklerinden çaprazladı. "Kendimi zorluyor muyum?" Ona sırıttı. "Kulağa oldukça acı verici geliyor büyükanne."

"Joshua." Yazı makinesinin başındaki sandalyesinde döndü ve ona biraz ciddiyetle baktı, "Son beş yıl boyunca Fransa'da ve Avrupa'nın diğer ülkelerinde, düşman bir ülkede yakalanma tehlikesini göze alarak sadece böyle bir eşek şakası yapmanın eğlencesi için bulunduğuna inanmayı hep seçtim. Ancak her zaman içten içe oradaki varlığınızın çok daha endişe verici bir açıklaması olduğunu fark ettim. Şimdi beni, kendi eğlencenizden başka bir şey düşünmeyen tembel bir zavallı olduğunuza ikna etmeye çalışmayın."

Kaşlarını kaldırdı ve dudaklarını büzdü. Elbette İngiliz hükümeti için Napoléon Bonaparte'ın askeri güçleri ve manevraları hakkında casusluk yapıyordu ama resmi bir sıfatla değil. Askeri rütbesi ya da diplomatik statüsü yoktu.

"Ah, ama eğlenceliydi büyükanne," dedi ona.

İçini çekti ve ayağa kalktı. "Yapman *gereken* şey," dedi, "uygun bir gelin seçmek, onu Penhallow'a götürmek ve istesen de istemesen de senin olan yeni hayatına başlamak."

"Yapmadım," dedi kararlı bir şekilde. "Albert veliahttı ve onun gelecekteki beklentilerini asla kıskanmadım."

"Ama kuzenin beş yıl önce öldü," diye hatırlattı ona -sanki hatırlatmaya *ihtiyacı varmış* gibi. "Amcanız öldüğünde yeni statünüz beklenmedik bir anda ortaya çıkmış gibi değil."

"Yalnızca ben gittiğimde gürbüz bir adamdı," dedi, "ve beklediğimden çok daha erken öldü."

"Pompa Odası'ndaki o korkunç sahneye rağmen," dedi Leydi Freyja'ya yakın bir yere oturarak, "Leydi Freyja'nın açık sözlü tavrına hayran olmamak elde değil."

Bedwyn affedilemez bir suç olarak algıladığı şeyle yüzleşti. Çoğu hanımefendi görmezden gelir ya da özel olarak dedikodunuzu yapar ve siz kendinizi savunma fırsatı bulamadan adınızı karalardı."

Joshua kıkırdadı. "Çoğu kadın parkta tek başına yürümezdi ya da başka bir zavallı kadının çığlık attığını duyar duymaz kuyruğunu kıştırıp kaçardı."

"O Bewcastle'ın kız kardeşi," diye devam etti büyükannesi. "Dükten daha titiz ya da prensler diyarına yükselmedikçe daha önemli biri yoktur."

Ona daha yakından baktı, aniden uyandı.

"*Leydi Freyja Bedwyn*'i gelin olarak öneriyor olamazsınız, değil mi?" diye sordu.

"Joshua." Sandalyesinde hafifçe öne doğru eğildi. "Sen artık *Hallmere Markisi*'sin. Sizin için olduğu kadar onun için de çok uygun bir eşleşme olacaktır."

"Bütün bunlar bununla mı ilgili?" diye sordu ona. "Bu büyük akşam yemeği mi?" "Hiç de değil," dedi kadın. "Bu akşam yemeği, ev sahiplerinin gözünde tüm şüpheler. İtiraf etmeliyim ki gerçekten korkunç bir sahneydi. O zamandan beri bunu hatırladıkça özel bir iki kıkırdama yaşadım."

"Çok sert yumruklar atıyor," dedi, "iki kez pahalıya mal olduğunu öğrendiğim gibi. Yine de uygun bir *gelin* olacağını düşünüyor

musunuz?" "İki kez mi?" Kadın ona sertçe baktı.

"Diğer olaydan bahsetmemize gerek yok," dedi utangaç bir tavırla. "Sizi hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm Büyükanne ama Leydi Freyja Bedwyn'e kur yapmak için sağlığıma çok dikkat ediyorum. Ya da başka bir hanımefendiyle. Evliliğe hazır değilim."

"Neden acaba," dedi tekrar ayağa kalkarak, "bu sözleri söyleyen her erkek onlara hararetle inanıyor gibi görünüyor. Ve neden her erkek bu sözleri ilk söyleyenin kendisi olduğuna inanıyor? Mutfağa inip bu akşamki yemek için her şeyin yolunda gittiğine bakmalıyım."

Ve neden bütün kadınlar bir erkeğin bir unvan ve servet elde ettiğinde bunları bir eşle paylaşmak için yanıp tutuşması gerektiğine inanıyordu?

Leydi Freyja Bedwyn!

Yüksek sesle kıkırdadı ve onun dün öğleden sonra Leydi Holt-Barron'un oturma odasındaki halini hatırladı; en asil haliyle ve güçlkle bastırılmış bir kızgınlık ve düşmanlıkla kabarmıştı. Hizmetçi kızı öpmek üzere olduğunu çok iyi bildiğini ima eden en az bir iğneleyici söze karşı koyamamıştı.

Büyükannesinin akıl almaz önerisindeki espriyi takdir edip etmeyeceğini merak etti. Bunu gerçekten onunla paylaşması gerektiğini düşündü, tekrar kıkırdarak ve bunu yaparken de gözlerini onun yumruklarından ayırmadan.

Leydi Potford'un yemeğinde Freyja'nın tanımadığı kimse yoktu. Arkadaşlarının arasında kendini son derece rahat hissediyordu. Gerçi diğer konukların çoğunun *onun yanında* hiç de rahat olmadıklarını fark etmesi biraz zaman aldı. Freyja'nın bu gece yine olağanüstü utanç verici bir gösteri yapıp yapmayacağını merak ediyor olmaları, diye düşündü.

İnsanlar ne kadar aptaldı. Kibarlığın onun iliklerine kadar işlemiş olduğunu anlamıyorlar mıydı? Yemek masasında komşularıyla pratik bir rahatlıkla sohbet ediyor ve masanın dibinde oturan, güvercin grisi ve beyaz gece kıyafetleri içinde bir ya da iki Yunan tanrısını ciddi şekilde rahatsız edecek kadar yakışıklı görünen Hallmere Markisi'ni özenle görmezden geliyordu. Gözlerinin masa boyunca karşılaştığı tek bir olayı göz ardı edersek, onu da görmezden geliyordu. Adamın tek gözünü yavaşça kırpyormuş gibi görünmesine neden olan şeyin titrek mum ışığının bir oyunu olmadığından emindi.

Her gün yeni bir şey getiriyor, diye düşündü, sağındaki sağır Sör Rowland Withers'a karşı sosyal olma çabalarını yenileyerek. Daha önce hiç göz kırpmamıştı, tabii bu kardeşlerinden biri tarafından yapılmamışsa.

Ama o ve Marki'nin birbirlerini görmezden gelmeleri elbette gecenin amacı değildi. Beyler yemekten sonra salondaki hanımlara katılır katılmaz, eğlence çağrısı yapıldı ve Bayan Fairfax

Kendisini piyanonun başına oturttu ve birkaç Bach füğünü takdire şayan bir yetenek ve ustalıkla çaldı.

"Leydi Freyja?" Leydi Potford sözlerini bitirdiğinde sordu. "Bize bir parça ya da şarkı lütfeder misiniz?"

Yakın çevresi Leydi Freyja Bedwyn'in diğer genç hanımlar gibi olmadığını, her sosyal toplantıda başarılarını anlatmaya istekli ve yetenekli olduğunu uzun zaman önce öğrenmişti. Her zaman yaptığı gibi açık sözlülükte karar kıldı - yapmacıklıktan daha kolaydı.

"Genç bir kızken piyanoda birkaç ders aldıktan sonra," diye açıkladı toplanan topluluğa, "müzik öğretmenim ellerimi kaldırmamı istedi ve on başparmağım olmamasına şaşırdığını söyledi. Neyse ki iki erkek kardeşim beni duymuştu ve bu sözleri büyük bir neşeyle babamıza anlattılar - tabii ki benimle dalga geçmek niyetiyle. Müzik öğretmeni görevden alındı ve bir daha da yerine yenisi atanmadı."

Leydi Holt-Barron belirgin bir şekilde rahatsız görünse de genel bir gülüşme vardı.

"Bir şarkı o zaman?" Leydi Potford sordu.

"Yalnız değil hanımefendi," dedi Freyja kararlılıkla. "Çok büyük bir koronun ortasına gömülmesi gereken türden bir sesim var - tabii eğer duyulacaksa."

"Ben de biraz şarkı söylerim Leydi Freyja," dedi Marki. "Belki seslerimizi bir düette birleştirebiliriz. Piyanonun üstünde bir yığın müzik var. Başka biri konukları eğlendirirken ne bulabileceğimize bakalım mı?"

Leydi Potford, "Harika," dedi ve kibarca ilgilenen birkaç kişi daha mırıldandı.

Freyja'nın geç de olsa fark ettiği gibi, şarkı söylerken paslı testerelelerden bahsetmesi gerekirdi ama hiçbir zaman gerçek dışı davranmayı sevmezdi. Hallmere, beklediği gibi, ona kibar bir ilgiyle bakıyordu ve gözlerinde bir eğlence parıltısı vardı. Diğer herkes de dünkü düşmanlar arasındaki bu ilk tartışmayı ilgiyle izliyordu.

Ayağa kalktı ve adamın yanında durduğu piyanoya yaklaştı.

"Bayan Holt-Barron?" Leydi Potford kibarca sordu ve Charlotte hiç itiraz etmeden enstrümana yaklaşp Mozart'ın bir sonatını kusursuz bir şekilde çalmaya başladı.

Marki bütün müzik yığnını aldı ve geniş, kadife yastıklı bir pencere koltuğuna taşıdı. Kendisi bir tarafa, Freyja da diğer tarafa oturdu.

"Leydi Freyja," dedi, "deniz yeşilinin bu tonunda özellikle çekici görüldüğünüzü gözlemlememe izin verebilir misiniz? Gözlerinize çok yakışıyor. Ve bir dükün kız kardeşi olduğunuz iddianıza inanmadığım için özür dileyebilir miyim? Benim tanıdığım hiçbir dükün kız kardeşi, yanında bir hizmetçi olmadan kilitli olmayan han odalarında uyumaz ya da refakatçisi olmadan halka açık bir parkta yürümez. Ya da onu rahatsız eden erkeklerin burnuna yumruk atmaz."

"İnkâr edersiniz herhalde," dedi ve iki sesli bir şarkı olduğunu ilan eden bir nota kağıdını eline aldı. Ama daha ilk bakışta en üstteki şarkıyı söyleyecek kişinin yüksek bir sol sesine çıkması gerektiğini gördü ve müziği yığının dibine attı. "Sanırım o zavallı kızdan bir öpücük çalmak üzere olduğunuzu inkâr edeceksiniz?"

"Oh, kesinlikle," diye kabul etti.

"O zaman yalan söylüyorsun!" diye karşılık verdi, yığından birden fazla bölümden oluşan bir şarkı için başka bir sayfa kaptı ve ona ters ters baktı. "Dün sabah aksini ima etmene rağmen aptal değilim."

"Hayır!" dedi, gözleri ona gülerek - kendisi müziğin içinden bakmaya çalışmıyordu. "Bunu ben mi yaptım? Ama korkunç gerçek, etrafta toplanan herkesin zekâsına kendini göstermiş olması gerekirken neden böyle centilmenlik dışı bir şey yapayım ki? Oldukça büyük bir toplantıydı, değil mi?"

Freyja'ya eşiyile karşılaşmış olabileceği izlenimi verilmişti. -Kendi ailesinin üyeleri dışında nadiren olan bir şeydi bu. Dikkatini elindeki müziğe verdi. Şarkı guguk kuşları hakkındaydı ve söz yazarı tüm parçayı, iki sesin -hayır, dört sesin- dinleyicileri, kendi isimlerinden başka hiçbir ses çıkaramayan, şaşkın bir kuş sürüsü olduklarına inandırmak için tasarlamış gibiydi. Çoğu topluluğun zevk ve hayranlıkla haykıracağı türden bir şarkıydı. Freyja onu yığının en altına koydu.

Marki, "Kendimi bir kez daha onurumu savunmak zorunda hissediyorum," diye devam etti. "Bir öpücük *çalmak* üzere değildim Leydi Freyja. Bir öpücük *iletmek* ve karşılığında isteyerek bir öpücük almak üzereydim. Araya girmenizin ne kadar zamansız olduğunu size anlatamam. Kiraz gibi dudakları vardı ve ben de onların tatlı nektarını tatmak üzereydim. İnsan kirazdan nektar emer mi? Ama yine de ne demek istediğimin yeterince açık olduğunu söyleyebilirim."

Gözleri biraz daha neşeyle dans etseydi, kafasından fırlama tehlikesiyle karşı karşıya kalacaklardı. Ve *parfüm* sıkılmıştı. Freyja parfüm kullanan erkeklerden nefret ederdi ama bu parfüm hafif ve misk kokuluydu ve duyularını baştan çıkarıcı bir şekilde sarıyordu. Gözleri adamın parktaki hizmetçiyi öpmeye çok yaklaşmış olan dudaklarına kayd, onları da adamın geri kalanı gibi mükemmel buldu ve daha aşağıya, müzik yığınınına daldı. O dudakların *kendisini* gerçekten öptüğünü hatırlamıştı.

"Şarkı söylemek için bir düet seçmeme yardım etmen gerekiyordu," dedi.

"Bunu sana bırakmayı düşündüm," dedi. "Eğer seçimimi beğenmeseydiniz kuşkusuz onunla ve benimle tartışır ve burnuma yumruk atmak için bir neden bulurdunuz ve odadaki diğer insanların bunu fark etmesi tamamen olası. Fark etmeseler bile, burnumun yumruklanmasından büyük bir zevk almıyorum. Şimdi neden kaşlarını bu kadar çatıyorsun?"

"Periler ve çobanlar ve Phyllises ve Amaryllises," dedi, elindeki müziğe tiksintiyle kaşlarını çatarak. "Sonuncusu guguk kuşları hakkındaydı." Parçayı diğer atılmış olanlarla birlikte yığının altına koydu ve başka bir düet buldu.

"*Her zaman* böyle küskün müsün?" diye sordu ona.

"Nahoş bir ortamda, evet," dedi ona soğuk bir ifadeyle bakarak.

Adam ona sırtıttı. "Sen hiç gülümser misin?"

"Bütün akşam *gülümsedim*," dedi ona. "Ta ki bu baş başa görüşmeye zorlanana kadar."

"Neredeyse, Leydi Freyja," dedi yumuşak bir sesle, "beni büyük bir hezimete uğratmaya çalıştığınıza inanıyorum."

"Neredeyse, Lord Hallmere," diye karşılık verdi, "sizin bir istihbarata sahip olduğunuza inanıyorum."

Hafifçe kıkırdadı, bu ses Charlotte'un çalışını takip eden kibar alkışların altında boğuldu. Enstrümanı başka kimse almadı. İskambil masaları kuruluyor ve konuklar yerlerini alıyordu. Kimse pencere kenarındaki koltukta oturan ikisinden birini dahil etmeye çalışmadı.

Marki, "Bu gece," dedi, "Leydi Freyja Bedwyn gülümsemenizden şüphelendiğim şekilde gülümsüyorsunuz, dünyaya önemli biri olduğunuzu ve her sosyal duruma eşit olduğunuzu bildiren zarif ifade. Eğer böyle bir şey varsa, özel Freyja gülümsemenizi görmek istiyorum."

Onunla flört etmeye cesaret edebilecek pek fazla erkek yoktu. Ve bu kesinlikle flörttü - sesini kasıtlı olarak alçaltmıştı. *Alaycı* bir flörttü elbette. Gözleri hâlâ ona bakıp gülüyordu.

"Kardeşlerimin deyimiyle kedigil sırtışım var," dedi ona soğuk bir ifadeyle bakarak. "Size bunu göstermemi ister misiniz?"

Tekrar kıkırdadı ve müziği onun elinden almak için aralarındaki yığına uzandı.

"Hmm," dedi bir iki dakika inceledikten sonra. "'Gümüş Trent'in yakınında Sirena yaşıyor. Onun sesini şimdiden sevdim. Daha da güzelleşiyor. "Doğanın her şeyi mükemmelleştirdiği kadın. İnsanın aklı almıyor, değil mi?"

"Belli ki zihninde var," dedi.

O anda öyle bir şey yaptı ki, kızın parmaklarını yumruk haline getirmek için kaşınmaya başladı. Gözlerini yavaşça vücudunda gezdirdi, elbisesinin modaya uygun şekilde düşük yakasının üzerinde görünen oldukça geniş göğüslerinden başlayarak aşağıya doğru ilerledi ve yüksek belli elbisesinin ve bol, akan eteklerinin bariyerinin altındaki her kıvrımı gördüğü izlenimini verdi. Dudaklarını büzdü.

"Doğanın her şeyi mükemmelleştirdiği kadın," diye mırıldandı yine. Sonra gülümsedi -bu kez kesinlikle sırtıtmıyordu ama kadınların dizlerinin bağının çözülmesi için tasarlandığı belli olan büyük bir çekicilik ifadesi vardı. "Piyanonun başına geçip bunu deneyelim mi Leydi Freyja?"

Bastırılmış öfkeden dizlerinin bağı çözülmüştü, diye düşündü Freyja ayağa kalktığında. Ve sonra eli sırtının çukuruna yaslandı.

Omzunun üzerinden kibirle ona baktı.

"Pencere ile piyano arasındaki mesafeyi sizin rehberliğiniz olmadan geçebilecek durumdayım, teşekkür ederim Lord Hallmere," dedi.

"Ama kendimi bir teoriyi test etmek zorunda hissettim," dedi ona. "Doğanın ödünç verdiği kadın. . .' Boş ver."

"Sanırım," dedi, "iltifatlarınıza ve flört girişimlerinize karşı bağışıklığım olduğunun farkındasınız. Ama elbette biliyorsunuz. *Bu* yüzden bunu yapıyorsunuz. Sanırım beni bir öfke gösterisine kışkırtmayı umuyorsunuz."

"Flört etmek kur yapmaktan daha iyidir diye düşünüyorum," dedi. "Büyükannem bana sana kur yapmamı önerdi. Evliliğimizin ikimiz için de göz kamaştırıcı bir eşleşme olacağına inanıyor."

Kadın suskun bir şekilde ona baktı.

Ona sırtıttı. "En azından bir konuda hemfikiriz tatlım," diye mırıldandı ve piyanoyu gösterdi.

Birkaç dakika sonra, iki kişinin oturması için tasarlanmamış bir piyanoforte sırasına yan yana oturdular. Adam, her centilmenin yapacağı gibi, kendi tarafının en ucuna tünemek için hiçbir girişimde bulunmadı, ama onu kalçasından ve çıplak kolu boyunca sıkıştırdı. Görünüşe göre şirketin geri kalanı tarafından unutulmuşlardı; onlar da kısık bir sohbet uğultusu eşliğinde kart oyunlarına konsantre olmuşlardı.

"Deneyelim," dedi Marki, müziği sehpanın üzerine yayarak ve ellerini tuşların üzerine koyarak -uzun parmaklı, bakımlı ellerdi bunlar, Freyja gördü. Fiziksel olarak onda mükemmel *olmayan* bir şey var mıydı? Evet, çarpık dişleri vardı ama aslında sadece çok hafif çarpıktılar ve bu şekilde, düzgün bir sıra halinde dizilmiş olmalarından daha çekici görünüyorlardı. "Müzik okur musun?"

"Elbette müzik okuyabiliyorum," dedi. "Sadece *çalamıyorum*."

Hoş bir tenor sesi vardı ve bu ses onun kontralto sesine oldukça benziyordu. Şaşırtıcı bir şekilde, hoş bir ses karışımı oluşturdular. Şarkı yavaş ve melodik bir şekilde ilerliyordu, bu yüzden ustalaşmak olmasa bile onu fena sayılmayacak kadar iyi söylemek oldukça kolaydı.

Birkaç yanlış başlangıçtan sonra şarkıyı hiç durmadan ya da büyük bir hata yapmadan baştan sona söylediklerinde Leydi Potford, "Aferin, gerçekten," dedi.

Onlar şarkı söylerken sessizce dinleyen tek kişi o değilmiş gibi görünüyordu. Her masadan kibarca alkışlar yükseliyordu. Leydi Holt-Barron'un yüzünde onay ifadesi vardı.

"Sanırım," diye mırıldandı Marki, "bir kriz başarıyla atlatıldı, Leydi Freyja. Benim sizi affettiğim açıkça görüldü, sizin de varsayımlarınızın yanlışlığını nezaketle kabul ettiğiniz görüldü."

Kadın ayağa fırladı ve adama ters ters bakarken, adam da masum bir şaşkınlıkla ona baktı.

"*Beni affettiniz mi?*" dedi toplayabildiği tüm kibirle. "*Varsayımlarımın yanlışlığını mı?* Her şeyi sen yapmışken? Bilmeni isterim ki-"

Ama Leydi Potford da Freyja'dan birkaç dakika sonra aceleyle ayağa kalkmıştı.

"Çay tepsisini getirmenin zamanı geldi," dedi. "Joshua, canım, zilin ipini çekme nezaketini gösterir misin?"

Freyja müziği katlamak ve yığının geri kalanını pencere kenarından geri getirmekle meşguldü. *Bu* neredeyse bir kaçış olmuştu. Kendini Hallmere Markisi'nin ipinde dans eden bir kukla gibi hissetmeye başlamıştı. Bunu yine kasten yapmıştı. Her zaman açık sözlülüğü ve öfkesiyle tanınmıştı ama her birini nerede ve ne zaman kullanacağını ve daha da önemlisi nerede ve ne zaman kullanmayacağını da biliyordu.

Charlotte'un masasına gitti ve arkadaşının omzunun üzerinden kartlara baktı.

Joshua tekrar yola çıkmaya hazır hissediyordu, ancak büyükannesi beklediği için Bath'da bir hafta kalacaktı. Leydi Freyja Bedwyn

Modanın gitmesi beklenen her yere gitmesine rağmen ondan kaçınıyordu ve o da öyle yapıyordu. Onun sosyete'yi sıkılmış da olsa kibar bir kibarlıkla karşılaşmasını izlemek eğlenceliydi. Bunun, Pompa Odası'nda içine düştüğü sahnenin utancını örtmek için yaptığı bir rol olmadığını hissetti. O bir dükün kızı ve kız kardeşıydı; kibir ona doğal geliyordu. Başından beri ona inanmış olmalıydı.

Onu iki sabah üst üste Pompa Odası'nda görmüştü. İlkinde, Leydi Holt-Barron ve Leydi'nin kızıyla birlikte çıkarken, o da büyükannesiyile birlikte gelmişti ve aralarında en ufak bir nezaket alışverişi olmamıştı. İkinci seferinde ise Willett Kontu'yla birlikte geziniyordu ve o konuşurken başı dikkatle onun'kine eğilmişti. Joshua'yı gördüğünde başını hafifçe sallayarak onu onayladı.

Aynı öğleden sonra onu Milsom Caddesi'nde görmüş. Kaldırımında durmuş Willett ile konuşuyordu. Joshua oradan geçerken Leydi Holt-Barron ve kızı bir değirmenci dükkânından çıkıyorlardı. Etrafta bir selamlaşma telaşı vardı ve o yoluna devam etti.

Onu bir akşam tiyatrodan görmüştü. Bayan Holt-Barron ve Willett'in arasında oturuyor ve yüzünü durgun bir şekilde yelpazeliyordu. Joshua onunla göz göze geldiğinde kaşlarını kaldırdı, nezaketle başını salladı ve sonra dikkatini tekrar konuşmaya verdi.

O halde Joshua'yı Bath'da bir hafta daha tutacak pek bir flört olayı yoktu; büyükannesine öğleden sonra Sirk'teki Leydi Holt-Barron'un evine, ortasında dairesel bir yeşil alan ve birkaç görkemli eski ağaç bulunan o görkemli Georgian teraslı evler çemberine yaptığı ziyarette eşlik ettiğinde bile. Leydi Freyja ve Bayan Holt-Barron'un yakınlardaki Royal Crescent'te yürüyüşe çıktıkları sırada oraya vardıkları ve Bayan Holt-Barron'un onu da kendilerine katılmaya davet ettiği doğrudur. Ama zaten başka bir refakatçileri vardı. Willett, Leydi Freyja'nın koluna girmese de, onun yanında sıkıca yerini aldı.

Joshua, Bayan Holt-Barron'la birlikte arkalarındaki Brock Sokağı boyunca ilerlerken, onun küçük boyuna rağmen sağlam ve erkeksi adımlarla yürüdüğünü fark etti. Willett'in bastonu kaldırım taşlarına zarifçe vuruyordu. Joshua ellerini arkasında kavuşturdu ve arkadaşına kendini hoş göstermeye koyuldu.

Royal Crescent teraslı evlerden oluşan muhteşem bir yarım daireydi ve Circus'u bilinçli bir şekilde tamamlıyordu. Başka birkaç kişi daha

Evlerin önündeki Arnavut kaldırımlı sokak boyunca, öndeki parkın ve tepeden aşağıdaki kasabanın manzarasının tadını çıkarıyorlardı. Ve elbette kaçınılmaz olarak, bu insanlar birbirlerinin yanından geçerken selamlaşıyor ve bazen Pompa Odası'ndaki sabah toplantısından bu yana biriken haberleri ya da dedikoduları paylaşmak için duruyordu.

Bayan Fanny Darwin, kendi grubu Joshua'nın grubuyla karşılaşp hepsi durduğunda, "Bath harika bir yer," dedi, "ve her zaman yapılacak pek çok heyecan verici şey var. Siz de aynı fikirde değil misiniz Lord Willett?"

"Elbette, Bayan Darwin," dedi Kont. "Banyo, açık havada egzersiz ve kapalı alanda eğlencenin hoş bir bileşimini sunuyor. Hepsi de insanın akranlarıyla birlikte keyif alacağı şeyler."

Bayan Hester Darwin, "Dün öğleden sonra arabayla Sydney Bahçeleri'ne gittik ve orada bir saat kadar dolaştık," dedi. "Son derece güzel bir ortamda harika bir egzersiz oldu. Parkı gördünüz mü Leydi Freyja?"

Erkek kardeşi boğazını temizledi, kuzeni Sör Leonard Eston kollarından birinden görünmez bir tiftik lekesi aldı, kız kardeşi kıpkırmızı oldu ve Bayan Hester Darwin, herkes Leydi Freyja'nın Sydney Bahçeleri'ne tek başına yaptığı gezintinin sonucunu hatırladığında elini çok geç ağzına götürdü.

Joshua sırtıttı. "Leydi Freyja'nın öyle olduğuna inanıyorum, Bayan Darwin," dedi. "Ben de öyle."

"Egzersiz!" Leydi Freyja haykırdı. "İnsanlar Bath'a sağlıkları için geliyorlar ve sağlıkları için Pompa Odası'nda, Crescent'ta ve parkta geziniyorlar. Bu İngilizce'den çıkarılması gereken bir kelime, *gezinmek*. Eğer yakın zamanda bir yerlere gitmezsem ya da -daha *iyisi*- hareket edebileceğim bir yere gitmezsem, kendimi Bath sandalyesinde, bir yerden bir yere götürülürken ve Bath suyunu yudumlarken bulabilirim."

Dinleyicileri onun sözlerine, sanki son derece esprili bir şey söylemiş gibi tepki vermeyi tercih etti. Beyler güldü; hanımlar mırıldandı.

"Banyo suyundan kesinlikle kurtarılmalısınız," dedi Joshua. "Yarın benimle at sürmeye gelin Leydi Freyja. Tepeleri ve açık alanları arayacağız."

şehrin sınırlarının ötesindeki alanlar."

"Kulağa cennet gibi geliyor," dedi, belki de ilk kez ona onaylayarak bakarak. "Memnuniyetle gelirim."

Willet aceleyle, "Ama yalnız değil, Leydi Freyja," dedi. "Korkarım bu biraz skandal olur. Belki bir atlı grup oluşturabiliriz. *Ben* kesinlikle katılırım. Siz katılır mısınız, Bayan Holt-Barron?"

"Ah, ben de isterdim," diye bağırdı Bayan Fanny Darwin. "Çok hızlı ya da çok uzak bir mesafe olmadığı sürece, gezintiden daha çok hoşuma giden bir şey yok. Gerald, sen de gelmelisin, sen de Leonard, o zaman annem Hester'la benim de partiye katılmamıza itiraz edemez."

Joshua'nın bakışları Leydi Freyja'ninkilere kilitlendi. Onun yüzünü buruşturduğunu hissedebiliyordu. Ona sırtıttı ve göz kırptı.

Kızın burun deliklerinin öfkeyle parladığını görmekten memnun oldu.

Belki de, diye umutla düşündü, yarın son birkaç günden daha eğlenceli olacaktı.

BÖLÜM V

Bath'da ne Freyja'nın ne de Charlotte'un yanında kendi atı vardı ama o gün için bir at kiralayabildiler. Freyja eve getirilen ilk atı, küçüklüğünden beri ata bindiğini ve dört ayağı da total gibi görünen yorgun ve yaşlı bir beygirin üzerinde zıplamaya hiç heves etmediğini söyleyerek geri gönderdi. Leydi Holt-Barron, dizginleri bir erkeğin sıkı sıkıya tutmasına ihtiyaç duyacak kadar yüksek ruhlu olduğunu düşünmesine ve Freyja'ya çok dikkatli sürmesi için yalvarmasına rağmen, ikinci binek onun onayını aldı.

"Düke ne derdim Leydi Freyja," diye sordu retorik bir şekilde, "boynunuz kırık bir şekilde eve götürülseydiniz?"

Freyja ve Charlotte yan yana, dik Gay Sokağı'ndan aşağı, atlı grubun diğer altı üyesiyle buluşmak üzere sözleştikleri Manastır'a doğru at sürdüler. Muhteşem bir gündü, yaz için yeterince sıcaktı ama havada daha fazla tazelik vardı.

Freyja, "Bath'ı geride bıraktıktan sonra at yürüyüşüne eşdeğer bir yürüyüş yapmak zorunda kalırsak, Charlotte," dedi, "sinir krizi geçiririm. Bayan Darwin bu kadar kötü niyetli mi olacak?"

"Korkarım öyle olacak," dedi Charlotte kıkırdayarak. "Hepimiz senin gibi boynu bükük biniciler değiliz Freyja. Willett Kontu biraz yalnız zaman bulabilecek mi?"

Bugün sizinle birlikte, değil mi? Son birkaç gündür çok kararlı. Bir açıklama yapmaya çok yaklaşmış olmalı."

"Ah, canım," dedi Freyja. Freyja onu *cesaretlendirmişti*, çünkü sırf Hallmere Markisi'nin *cesaretini* kırmak istemişti, onun sırtından kasıtlı olarak eğleniyordu ve ona toplum içinde kendini nasıl unutturacağını çok iyi biliyor gibiydi. Kuşkusuz bütün bunlar, muhtemelen hayatında hiçbir zaman ciddi düşünmemiş bir adam için *çok* eğlenceliydi. Ne yazık ki Willett Kontu'nun fazla cesaretlendirilmeye ihtiyacı yoktu. "Umarım bu utançtan kurtulabilir."

"O zaman onu kabul etmezsiniz?" Charlotte sordu.

Öyle olmalı, diye düşündü Freyja. Norfolkshire'da büyük bir arazisi ve gerçekten de çok büyük olduğu söylenen bir serveti olan bir konttu - amcasının ölümünden sonra bunu ikiye katlama ihtimalinden bahsetmeye bile gerek yoktu. Biraz sert tavırlı olsa da cana yakın biriydi. Wulfric'in onayını alacaktır. Onunla evlenmeli ve bu işi bitirmeliydi. Ama dört yıl önce Kit Butler'la geçirdiği kısa bir yaz boyunca yaşadığı tutkunun anısı, hiç beklenmedik bir anda aklına geldi. Sonra buluşma yerine yaklaşırlarken gözleri Hallmere Markisi'nin muhteşem yakışıklılığına takıldı. Ve hayattan sadece saygınlık ve iyi bir servet vaat eden bir evlilikle yetinmekten daha fazlasını istediğini anladı.

Görkemli, güçlü ve gösterişli siyah bir bineğe biniyordu - markizdi bu. Freyja onu anında kıskandı. Devetüyü rengi binici pantolonu ve siyah çizmeleriyle kaplı uzun bacakları, at sırtındayken en iyi şekilde ortaya çıkıyordu. Geri kalanı da öyle. Uçarı, ahlaksız bir adam olabilirdi ve ne zaman onun yanında olsa düşmanlık beslemekten başka bir şey yapmıyor gibiydi ama en azından yaşıyordu ve ona yaşadığını hissettiriyordu. Ve bu gezintiyi önerdiği için ona son derece minnettardı, her ne kadar bunun kırlarda sakın bir gezintiden daha fazlası olmasını umsa da.

Charlotte'un sorusuna cevap olarak, "Sanmıyorum," dedi. "Onun yanında ata binmekten özenle kaçınmaya çalışacağım. Eğer bugün bu soruyu ağzından kaçırırsa benim ve onun gününü mahvederim."

Ama Willett Kontu bu kadar kolay caydırılmazdı. Bir kez cesaretlendiğinde -ve Freyja onu cesaretlendirdiğinde- Freyja'nın peşinden cesurca koşmaya *başlamıştı*. Marki, iki yanında Bayan Darwin'le at sürerken, onların cırtlak kahkahaları Freyja'nın kulaklarını tırmalıyor, Charlotte da Mr.

Darwin ve Sör Leonard Eston, kont Freyja ile birlikte partiye öncülük etti. Bath sokaklarında sakın sakın ilerlediler ve Londra yoluna saparak tepeye çıktılar.

Kont Freyja'ya, "Bu dik yokuşta atlarımızı zorlamayacağız," diye bilgi verdi, "hatta düz araziye ulaştığımızda bile. Grupta dört hanımefendi olduğunu ve sizin yan eyer sürdüğünüzü her zaman göz önünde bulunduruyorum. Bu konudaki zarafetiniz ve beceriniz için size büyük hayranlık duyuyorum ama sizi gereksiz bir tehlikeye atmamak için elimden geleni yapacağım."

Freyja ona dehşet dolu bir bakış fırlattı ama hiçbir şey söylemedi. Ne de olsa şu anda oldukça dik bir tepenin üzerindeydiler.

Tepeye vardıklarında hepsi durup Bath'ın zarif, pırıl pırıl beyaz binalarına doğru uzanan manzarayı seyrettiler.

"Buraya her geldiğimizde en çok beklediğim şey bu," dedi Bayan Fanny Darwin memnun bir iç çekişle. "Şehrin bu ilk görüntüsü. Bugün olduğu gibi güneş parladığında tüm o beyaz binalar göz kamaştırıyor. Daha çok yol gidecek miyiz, Lord Willett?"

Freyja ona sertçe baktı.

"Yol boyunca çok uzak olmayan bir köy var," dedi Kont. "Oraya yavaş bir tempoda gitmemizi, handa biraz çay ya da limonata içmemizi ve tekrar geri dönmemizi öneririm. Yoldan ayrılmamızı önermeyeceğim. Tarlalarda her zaman dikkatsizlere tuzak olabilecek tavşan delikleri ve engebeli zeminler vardır."

Hâlâ sabah olduğunu düşündü Freyja. O zaman öğleden sonraki normal aktiviteler için Bath'a geri dönmeye niyetli miydi? Ve ne zamandan beri bu *onun* gezintisi olmuştu?

"Yavaş bir tempoda mı?" dedi. "Yol boyunca mı? Sadece çay içme keyfi için mi? *Gezintiye* çıktım." Kırbacıyla sağ tarafını işaret etti. "Şu tarafa, tepelere doğru at sürmeye niyetliyim. Aslında, *dörtmala* geçmeye niyetliyim."

"Leydi Freyja-" Kontun sesi gerçekten telaşlanmış

gibiydi. "Ah, diyorum!" Bay Darwin'in sesi ilgiyle

parlıyordu.

"Gerald," dedi Bayan Hester Darwin, "annem sana hızlı gitmemize izin vermeyeceğine ve önümüzde dörtlüye koşmayacağına dair söz verdirdi."

"Bath'da görüşürüz o zaman," dedi Freyja, atını yoldan çevirip çitteki bir aralıktan ilerideki tarlaya doğru sürerken.

Şimdiden kendini daha heyecanlı hissediyordu. Atını dörtlüye koşturdu ve onu takip edecek cesareti olan biri olup olmadığını görmek için arkasına bakmadı. Ama eğer başka kimse yoksa, Willett Kontu'nun muhtemelen geleceğini tahmin etti. Kendini ona eşlik etmekle yükümlü hissedecekti. Belki de her şeye rağmen kendini onunla baş başa görüşmek için tuzağa düşürmüştü. Bineğini daha hızlı koşması için teşvik etti. Ah, sonunda yüzünde havayı hissedebiliyordu.

Arkasında toynakların gümbürdediğini duyabiliyordu. Eğer o geldiyse yalnız olmadığını umuyordu. Bakmak için başını çevirdi ve anında rahatladığını hissetti. Tabii ya! Hallmere Markisi'nin meydan okumayı kabul eden kişi olacağını biliyor olabilirdi. Ne de olsa bu gezintiyi öneren oydu. -Sadece ikisi için. Ve Bayan Darwin partinin çok uzağa ya da çok hızlı gitmeyeceği umudunu dile getirdiğinde ona göz kırpan da oydu -yine!

Sırıtiyordu. Bu elbette sürpriz değildi.

"Şu beyaz kayayı görüyor musun?" diye sordu, kadın biraz yavaşlayınca yanına geldi ve kırbağıyla ileriye işaret etti.

Uzakta beyaz bir leke vardı. Onunla şimdiki konumları arasında en az üç tarla uzanıyordu. Ama aşağıdaki araziye doğru uzanan kayadan, Bath şehrini de içine alan muhteşem bir manzara görünüyor olmalıydı.

"Yarışımızın bitiş noktası bu mu olacak?" diye sordu, onun ne söyleyeceğini tahmin ederek. "Pekâlâ. Seni orada bekleyeceğim." Atını mahmuzladı ve boynuna doğru eğildi.

Elbette kendi atı değildi ama sümüklü böcek de değildi. Onun komutlarına bir güç dalgasıyla karşılık veriyordu. İlk çite yaklaştıklarında sadece bir anlık endişe duydu. Ama bir kapı bulmak için yana dönmek gerçekten de utanç verici olurdu. At kesinlikle bir adım kala üzerinden süzüldü ve Freyja güldü. Çevresel görüşüyle markizin kendisinden bir boy geride olduğunu görebiliyordu. Eğer bir leydinin kazanmasına izin vermek gibi cesur bir niyetle geri çekiliyorsa, diye düşündü, hatasını öğrenecekti. Ama

Elbette, aşırı yiğitliğinden korkması gereken bir adam değildi. Bir sonraki çit yaklaşmadan çok önce onu geçmiş ve çiti bir boy ve daha fazla ileride aşmıştı. Adamın muhteşem bir koltuğu olduğunu hayranlıkla fark etti.

Yarış bundan sonra her şey haline geldi. Her zaman yoğun bir rekabet içinde olmuştu, belki de her zaman küçük olduğu ve çok sayıda gürültücü oğlanın -ağabeyleri Aidan, Rannulf ve Alleyne ile komşu Butler'lar Jerome, Kit ve Sydnam- arasındaki tek kız olduğu için daha da rekabetçiydi. Hiçbir zaman kız kardeşi olan bir kız gibi hissetmemişti. Morgan ondan yedi yaş küçüktü. Erkeklerle yarışmış ve kendini onlara eşit kılmıştı.

Artık yarışıyordu, bineğini daha da hızlı koşmaya zorluyor, altında atın toynaklarının gürültüsünü duyuyor, rüzgârın şapkasını, saçlarını ve binicilik kıyafetini kamçıladığını hissediyor, öndeki atla arasındaki farkın gittikçe daraldığını izliyordu, ta ki son çiti atladıklarında neredeyse başa baş kalana kadar.

İndikten sonra Marki ona bakma hatasını yaptı, belki de onun kendisine yetiştiğini görmenin şaşkınlığıyla, çünkü ne onun bir kadın olduğu gerçeğini ne de ata yandan bindiği gerçeğini kesinlikle hesaba *katmıyordu*. Devasa beyaz kayaya yaklaştıklarında, kadın bir baş farkla onun önündeydi. Zafer çılgınlıkları attı ve ona gülmek için döndü.

"Yıllardır bu kadar eğlenmemiştim," diye

bağırdı. "O halde kazanmana izin verdiğim için

memnunum," dedi.

Tedbirsizce yaklaşmıştı. Kamçısıyla uzandı ve onu kaburgalarından yaraladı.

"Ah!" dedi. "Böyle ata binmeyi nereden öğrendin? Sen tırıs tırıs gelene kadar burada tamamen dinlenmiş ve derin bir uykuya dalmış olmayı bekliyordum." Atının sırtından inip onu bir ağaca bağladı ve sonra ona doğru yürüyüp kollarını uzattı. "İzin ver."

Ellerini adamın omuzlarına koyup aşağı atlayacaktı ama adam güçlü elleriyle onu belinden tutup kaldırdı, önünden aşağıya doğru yavaşça kaydırıp ve ayakları sağlam bir zemine basar basmaz başını eğip onu dudaklarından öptü - tıpkı başka bir unutulmaz olayda yaptığı gibi.

Başını kaldırırken elleri kadının bileklerinde dolaştı. "Yenilgiyi bir öpücükle kibarca kabul ediyorum," dedi sırtarak. "Ve aynı zamanda burnumu bir yumruğun çarpmasından koruyorum."

Onun son derece çekici bir adam olduğunu düşündü. Bu yeni bir keşif değildi elbette. Ama onu şaşırtan şey, bu özel anda bunun sadece entelektüel bir farkındalık olmamasıydı. Vücudunun onun çekiciliğine karşı artan bir farkındalık ve hafif bir nefes darlığı ile tepki verdiğini hissedebiliyordu. Kit'ten beri hiçbir erkeğe fiziksel tepki vermemişti.

Ama Hallmere Markisi kesinlikle herhangi bir tutkuyu düşünecek bir adam değildi. Onu böyle bir rahatsızlığa sürükleyebilseydi çok mutlu olmaz mıydı? Kadın ona kedigil sırtışıyla gülümsedi, bileklerini çözdü ve beyaz kayaya tırmanmak için arkasını döndü. Rüzgâr binici kıyafetinin ağır eteklerini ve tüylü şapkasını kamçılıyordu. Şapkasını sabırsızlıkla çıkardı, onu saçlarına tutturan iğneleri cebine attı ve sonra saç tokalarını da çıkarmadan duramadı. Başını kaldırıp saçlarının arasından esen rüzgârı hissetmek tam bir mutluluktı. Derin bir nefes aldı ve yavaşça dışarı verdi.

"Bir Viking gemisinin pruvasında duran bir Viking bakiresi," dedi aşağıdan. "Bir gemi dolusu savaşçıyı karaya çıkmaya ve sizin için yeni bir diyar fethetmeye teşvik ederdiniz."

Çizmeli bir ayağını kayanın üzerine koymuş, bir kolunu bacağına dolamıştı. Diğer elinde şapkasını tutuyordu. Saçları savruluyor, güneş ışığında sapsarı parlıyordu.

"Sık sık yanlış çağda doğduğumdan şüphelenmişimdir," dedi. "Leydi

Freyja Bedwyn," dedi adam, "bu sözlerimle sizi aşağıladığımı

sanmıyorum.

Yirmi yaşını çoktan geçmiş olmalısın, değil mi? Neden hala Evli değil misin?"

"Neden?" diye karşı çıktı.

"Önce ben sordum."

Manzaraya baktı ve derin bir nefes daha çekti.

"Doğduğumdan beri," dedi, "babamın komşusu Redfield Kontu'nun en büyük oğlu Ravensberg Vikontu Jerome Butler için tasarlanmıştım. Biz

Yirmi bir yaşımdayken nişanlandım. Ben yirmi iki yaşıma gelmeden ve biz evlenmeden önce öldü."

"Özür dilerim," dedi.

"Üzülmene gerek yok," dedi ona. "Birlikte büyüdüğ ve birbirimize düşkünlük. Ölümünün yasını tuttum. Ama birbirimize karşı büyük bir tutku hissetmedik."

"Öleli ne kadar oldu?" diye sordu. "Üç

yıldan daha uzun bir süre önce," dedi.

"Ve o zamandan beri başka kimse olmadı mı?" diye sordu.

"Sıra sende," dedi ona. "*Sen* neden evlenmedin? Sen de yirmi yaşını çoktan geçtin."

"Amcam merhum Marki'nin evinde fakir bir akraba olarak büyüdüğüm," dedi. "Bir oğlu vardı, kuzenim Albert. Beş yıl önce kazara ölümü beni aniden varis yapana kadar iyi bir av olarak görülmezdim. Amcamın üç kızı vardı ama başka oğlu yoktu. Sanırım varis olur olmaz hemen uygun biri haline geldim, ama Albert'in ölümünden bugüne kadar bir yerde kalıcı bir bağ kuracak kadar uzun süre kalmadım."

"Seninle dertleşmeli miyim?" diye sordu ona bakarak. "Yoksa bu hayat sana çok mu uygun? Onları sev ve terk et, öyle mi?"

Kıkırdadı. "Büyükannem hâlâ sana kur yapmamı istiyor," dedi, "partisinde bana yine kızmaya başladıktan sonra bile. Senin sadece yüksek ruhlu olduğunu düşünüyor. Dizginlerinin sağlam bir el tarafından tutulması gerektiğine inanıyor. Aslında benim elime."

"Son noktadan sırf beni kızdırmak için bahsettiğin -belki de uydurduğun- gerçeğini bir kenara bırakırsak," dedi, "büyükannen hayal kırıklığına uğrayacak, değil mi? Ne sen bana kur yapmak istiyorsun ne de ben bana kur yapılmasını istiyorum. En azından bu konuda hemfikiriz."

Sonra kayanın üzerine çıktı ve onun yanında durdu. Onun ne kadar uzun boylu, ne kadar biçimli olduğunu hatırladı.

"Çok haklısınız," dedi. "Aklımda evlilik yok,

Neyse ki siz de öyle. O halde, sizi düzgün bir şekilde öpmek için neredeyse aşırı bir dürtü hissettiğimi söylersem yanlış bir fikre kapılacağınızdan korkmama gerek yok. Bu dürtüye boyun eğsem iki mor gözüm ve kırık bir burnum mu olacak?" Başını çevirerek ona göz kamaştırıcı bir şekilde gülümsedi. Gözleri, tam da kadının beklediği gibi, neşeyle dans ediyordu.

Böyle bir iddianın hak ettiği aşağılamayı yapmak için nefesini tuttu. Ama bu çok cazipti. Yirmi beş yaşındaydı ve dört yıldır öpülmemişti. Jerome, garip bir şekilde, onun elinin tersinden fazlasını öpmemişti. Bazen Kit'i sevmiş ve kaybetmiş olmanın boşluğu ve yalnızlığı dayanılamayacak kadar ağır geliyordu.

Ve burada, ondan bir öpücüğün ötesinde hiçbir şey beklemeyen ve karşılığında hiçbir şey talep etmeyeceğini bilen bir adam -yakışıklı, yıkıcı derecede çekici bir adam- vardı.

"Hanımefendi tereddüt ediyor," dedi. "İlginç."

"Yüzünüzde herhangi bir sakatlık olmayacak," dedi kararlı bir şekilde. "Tabii aşağı inerken kayadan düşmezsen."

O anda kendini korkunç derecede utanmış ve çirkinliğinin korkunç -ve aptalca- farkında hissetti. Değiştirilemeyecek şeylerden yakınmaktan vazgeçeli yıllar olmuştu. Doğa ona saçları için yabani bir çalı ve ondan farklı renkte kaşlar vermişti ve babası, anneleri gibi mükemmelliğin ta kendisi olan Morgan dışındaki tüm çocuklarına olduğu gibi ona da Bedwyn burnunu vermişti.

Freyja kararlı bir şekilde döndü, adam şapkasını korunaklı bir çukura bıraktı ve sonra elinden şapkasını alıp onu da oraya bıraktı. Çenesini kaldırdı.

İşaret parmağının boğumuyla tembelce hafifçe vurdu. Göz kapaklarının oldukça ağırlaştığını fark etti ve bu ağırlaşmanın garip bir etkisi vardı. Bu kesinlikle iyi bir fikir değildi ama artık hayır demek için çok geçti. Onu korkaklıkla suçlayabilecekti ve bunun bir nedeni vardı.

Kesinlikle acele etmiyordu. Daha fazla uzatmadan başını eğip dudaklarına yapışmasını bekliyordu. En azından o zaman gözlerini kapatabilir ve utancını gizleyebilirdi. Adamın iki eli de yukarıdaydı ve yüzüne dokunuyordu ama bunu sadece parmak uçlarıyla yapıyordu. Başparmaklarını onun üzerinde gezdirdi.

kaşlarını çattı, bir işaret parmağını burnuna hafifçe indirdi.

"İlginç," dedi. "İlginç bir yüzün var. Unutulmaz."

En azından, diye düşündü, adam ona güzel dememişti. Söylemiş olsaydı bile prensipleri gereği devam edemezdi.

Elleri kızın yüzünü kavradı.

"Bana da dokunabilirsin, biliyorsun," dedi, "eğer istersen."

"İstemiyorum. Yine de," diye ekledi ve adamın gözlerinin ardında kahkahaların titreşmesini izledi.

Burnunu hafifçe onunkine sürttü ve sonra başını eğerek dudaklarını bir anlığına onunkilere dokundurdu. Elleri adamın belinin iki yanında durdu. Kendini kurtarmamak ve koşmaya başlamamak için konsantre olmak zorundaydı. Bu ne kadar utanç verici olurdu!

Ürkek, yaşlanmakta olan genç kız, tecrübeli bir tırmağın pençesinden kaçır.

Dili usulca, baştan çıkarıcı bir şekilde dudaklarını yalıyordu. Adamın belini biraz daha sıkı kavradı, biraz daha yaklaştı ve dudaklarını araladı. Dili içeri girdi ve içindeki yumuşak, nemli eti okşamak için arkaya doğru kıvrıldı. Dudaklarından dizlerine, hayır, ayak parmaklarına kadar her yerinde ham bir his canlandı. Kollarını adamın beline doladı, göğsü adamın göğsüne ve karnı adamın karnına bastırana kadar yaklaştı ve ağzını açtı.

O zaman onu, daha sonra çok deneyimli olduğunu tahmin ettiği, sanatını Avrupa'daki kadın nüfusunun yarısı -en azından yarısı- üzerinde uygulamış olması gereken bir adamın tüm becerisi ve uzmanlığıyla öptü. Kızın yapabildiği tek şey ona daha sıkı sarılmak, dilini onunkine karşı kullanmak ve kendini savunmak için kendi yetersiz becerilerinden elinden geleni yapmaktı.

Birdenbire sıcak hava dalgası sırasında yaz ortası gibi hissettirdi.

Ne kadar sürdüğü hakkında hiçbir fikri yoktu. Kendine gelmeye başladığında, yani adamın sonunda ağzını onunkinden ayırmak üzere olduğunu hissettiğinde, adamın ellerinden birinin poposunda gezindiğini ve onu sıkıca tuttuğunu hissettiğini biliyordu. Ve *neye* karşı sıkıca tutulduğunu tam olarak anlamayacak kadar masum değildi.

"Şey," dedi, başını kaldırıp ona baktığında, göz kapakları başlamadan önce olduğundan çok daha ağırdı, "bu çok hoştu."

Gözlerinde başlayıp dudaklarına yayılan gülümseme, onu serbest bırakırken başını geriye atmasına ve kahkahalarla bağırmasına neden oldu.

"Bu benim en iyi dizlerimi jöleye çeviren öpücüğümdü," dedi. "Ve *çok mu hoştu?* Öyleydi de. Sizi atınıza bindirsem iyi olacak Leydi Freyja, ben de kendime olan güvenim sarsılmadan kendiminkine bineyim. Sanırım bir sonraki tepenin üzerinde ya da ötesinde bir köy var. O tarafa doğru gidip bir han ya da bizi besleyecek bir aşçı bulabilir miyiz diye bakalım mı? Öpüşmek açlık işidir."

Ona şapkasını uzatırken sırttı ve rüzgârda uçup gitmesini önlemek için şapkasını alına doğru çekerek kendi şapkasını taktı.

İleriye doğru bir adım atmadan önce dizlerini gizlice test ettikten sonra fark etti ki dizleri onu taşıyacaktı. Bu kesinlikle son zamanlarda yaptığı en aptalca şeylerden biriydi. Adamın ona verdiği diğer iki öpücük gibi bir öpücükten fazlasını beklemiyordu - biri ilk karşılaşmalarında han odasında, diğeri de bu sabah onu atından indirdikten sonra. Adam onu *düzgünce* öpmekten söz ettiğinde, aklında çok daha fazlasının olduğunu tahmin edebilirdi.

Kendini oldukça rahatsız hissediyordu ve bu duygudan hiç hoşlanmıyordu. Adamın bu konuda o kadar dikkatsiz davranmasının da yardımı olmuştu ki, kızın kendinde olmadığını fark etmemiş gibi görünüyordu. Şüphelenseydi kesinlikle durumdan faydalanırdı. Sırıtan zekâsıyla onu katlederdi.

Çizmeli ayağını adamın kenetlenmiş ellerinin üzerine koydu ve adam ata binmeden önce onu eyere fırlattı.

"Elbette," dedi en sert sesiyle, "bu, canınız ne zaman isterse beni hırpalamanız için açık bir davet değildi. Hoş bir kucaklaşmaydı ama tekrarlanmayacak. *Bu* çok sıkıcı olur."

"İşte," dedi gülerek, tepeyi aşp yakınlarda olduğunu düşündüğü köye doğru ilerlemeden önce yüzünü onunkine çevirerek, "sonuçta bir çöküşten kaçınılamazdı. Ezildim, söndüm, tüm umutlarımdan mahrum kaldım."

her zaman adil seks ile güven. Belki de bu benim mezar taşıma yazılacak - *hayatı çok güzeldi ama tekrarı sıkıcı olur*. Biraz sert içkiye ihtiyacım var. En azından bir bardak konyak."

Freyja arkasından gülümseyerek atını sürdü.

Küçük bir hanın salonunda oturup etli börek yiyip çay ve bira içerek Bath'a dönerlerken Joshua bunun aptalca bir karar hatası olduğunu düşündü.

O kayanın üzerinde ayakta dururken gerçekten muhteşem görünüyordu, saçları onu ilk gördüğü zamanki gibi serbest ve dağınıktı, ama bu sefer güneş ışığı ve rüzgâr vardı. Onu öpmek istemişti ama şimdiye kadarki tüm karşılaşmalarında ona davrandığı gibi hafif, çapkın bir şekilde.

Onu bu şekilde öpmek niyetinde değildi -*kesinlikle* değildi-. Ve onun kendi vahşi tutku patlamasını da tahmin etmemişti. Bu gerçekten de onun için aptallıktı. Tüm kibrine rağmen, onun güçlü bir karaktere, kararsız bir öfkeye ve fevri bir doğaya sahip bir kadın olduğuna dair yeterince kanıtı vardı.

Şimdi onun yatakta vahşi, serbest bırakılmış bir tutku içinde olacağından şüpheleniyordu.

Böyle cazip bir fikri doğrulayabilmesinin tek yolu evlilik olduğundan ve evlilik ne yakın ne de orta vadeli planlarında yer almadığından, bundan hiç şüphelenmemek onun için daha rahat olurdu.

Şanslıydı ki onunkinde de yoktu.

Ona Leydi Holt-Barron'un Bath'daki kapısına kadar eşlik etti ve atını kiraladığı ahıra geri götürdü. Sonra kendi atını ahıra yerleştirdi ve öğleden sonra büyükannesinin evine geri döndü, kendini rüzgârla savrulmuş ve enerjisi dolu hissediyordu ve Leydi Freyja Bedwyn ile belki de o kadar kolay çıkamayacağı başka bir patavatsızlığa adım atmadan önce önümüzdeki birkaç gün içinde Bath'ı terk etmesi gerektiğine kararlıydı.

Gibbs ona, büyükannesinin misafir odasında eğlenmekte olduğunu söyledi. Lord Hallmere'in gezintiden döndükten hemen sonra kendisini orada ziyaret etmesini istemişti.

Joshua uşağı merdivenlerden yukarı kadar takip etti ve binicilik kıyafetlerinin misafir odasında kısa bir süre görünmek için en azından bir nebze olsun uygun olup olmadığını kontrol etti. Ama büyükannesi hemen söylemişti. Üstünü değiştirmek için odasına gitmeye zaman ayırmasa iyi olurdu.

Büyükannesinin yanında iki kadın vardı. Joshua ikisini de beş yıldır görmemişti ama Hallmere Markizi olan teyzesini tanımamak mümkün değildi. Orta boylu ve zayıf yapıydı; tatlı, çelimsiz ve hatta hastalıklı görünüyordu. Her zaman aynı şekilde görünüyordu. Ama Penhallow'da geçirdiği yıllar boyunca fark ettiği gibi, dış görünüşü çelik gibi, otoriter bir iradeyi ve kaba, mizahtan yoksun bir mizacı gizliyordu. Yanındaki daha genç kadın, hatırladığından daha az tombul, daha az sade, Constance'dı, büyük kızı.

Teyzesi Penhallow'dan hiç ayrılmadı. Burası onun bölgesiydi ve özel bir derebeylik gibi yönetiyordu. Kızlarını kraliçeye takdim etmek için uygun yaşa geldiklerinde Londra'ya götürme ve sosyeteye tanıştırma arzusu bile onu buradan uzaklaştıramamıştı. Onu Bath'a getiren çok önemli bir şey olmalıydı.

Kendisi, şüphesiz.

Penhallow'a dönmesi için yaptığı davetleri geri çevirmişti. Bu yüzden ona gelmek gibi sıra dışı bir adım atmıştı -kuşkusuz arkadaşı Bayan Lumbard tarafından onun buradaki varlığından haberdar edilmişti. Kalbi çizmelerinin tabanında bir yere çarptı.

"Teyze?" dedi. "Constance?" Büyükannesini sert bir gülümsemeyle selamlamadan önce ikisini de selamladı.

"Joshua," dedi teyzesi, ayağa kalkıp iki ince elini uzatarak ona doğru gelirken. Sesi duygusallıktan titriyordu. Gözlerinde yaşlar vardı. "Benim sevgili oğlum. Çok uzun zamandır endişe içinde yaşıyoruz, zavallı kızlarımız ve ben. Hallmere - *rahmetli* Hallmere - gitti, Albert da gitti. Tamamen senin merhametine kalmış durumdayız. Penhallow'da bizden biri gibi yetiştirildin elbette, ama gençler büyüme çağlarında kendilerini seven ve onlar için fedakârlık yapanlara olan borçlarını genellikle unuturlar."

Yüce Tanrım! Onun gözlerinin içine bakıp böyle saçma sapan şeyler söyleyebilir miydi? Ama elbette yapabilirdi. Joshua kızın uzattığı elleri tuttu -eller gevşek ve soğuktu- ve bırakmadan önce sıktı.

"Seni kuzenlerimle birlikte sokağa atacak değilim teyze," dedi hızlıca. Ayrıca, böyle bir şey yapsa bile, mirastan aldığı dul maaşı fazlasıyla yeterliydi.

"Ama yakında evleneceğiniz kesin," dedi, "ve ben her ne kadar onu Penhallow'da kollarımı açarak karşılasam da, markizinizin yoluna çıkacağız. Hayır, Bath'a sizinle hepimizi tatmin edecek bir anlaşma yapmak için geldim. Constance'ı da yanımda getirdim."

Elbette Constance'ı da yanında getirmişti. Kuzeninin solgun, sert yüzüne bir bakış, onun da bunun nedenini en az kendisi kadar iyi bildiğini gösteriyordu
-Ve çok az sevdim.

O zaman neden konuşmamıştı? Neden annesiyle gelmeyi reddetmemişti? Teyzesinin hazırladığı belli olan plana uymayı reddetmedi?

Ama Constance'a haksızlık etmemek için, Hallmere Markizi'ni bir kez kafasına koymuşken engellemenin neredeyse imkânsız olduğunu biliyordu.

Belli ki evini ve onun üzerindeki hâkimiyetini korumak için en iyi şansının büyük kızını yeğeniyle evlendirmek olduğuna karar vermişti.

Tanrı yardımcısı olsun!

BÖLÜM VI

Ertesi sabah şiddetli yağmur yağıyordu ve Leydi Holt-Barron Pompa Odası'na gitmemeye karar verdi. Freyja sabahı Eve ve Judith'e, baldızlarına ve Morgan'a mektup yazarak geçirdi. Dünkü yolculuğu, Bayan Darwin'lerin temkinli bir emeklemeden daha hızlı at sürmekten korkmalarını ve Willett Kontu'nun hanımlara narin sera bitkileriymiş gibi davranma konusundaki titiz ısrarını anlattı. Hallmere Markisi'yle birlikte kaçışlarını ve çitlerden atlayarak kırlarda yaptıkları yarışı anlattı.

Yarışları bittikten sonra neler olduğunu anlatmadı elbette ama oturup uzun dakikalar boyunca düşündü, tüy kaleminin tüyünü dalgınca çenesinde ileri geri gezdirdi.

Skandal derecesinde şehvetli bir öpüşmeydi bu ve belki de bunu yapanın kendisi olmasından korkuyordu. Adam öpüşmeye başladığında kadının yüzünü ellerinin arasına almış, sonra da dudaklarını öpmüştü. Vücudunun başka hiçbir yeri kızın başka hiçbir yerine dokunmamıştı. Eğer kız dengesini sağlamak için adamın beline sarılmasaydı ve sonra ona yaslanıp kollarını ona dolamasaydı, muhtemelen her şey tatlı ve iffetli bir şekilde sona erecekti. Ve sonra

. . .

Pekala.

Ve sonra.

Kaşlarını şiddetle çattı.

Ama bütün suçu üstlenmemeliydi. Dudaklarını yalamaya, dilini ağzına sokmaya ve orada onu çılgına çevireceğini çok iyi bildiği şeyler yapmaya başlayan oydu. Adamın bu tür cilveleşme taktikleri konusunda deneyimli olduğundan hiç kuşku duymuyordu; kuşkusuz çok daha fazlası da vardı. Bundan sonra olan her şeyi o kışkırtmıştı.

Ama bu düşünce hiç de rahatlatıcı değildi. Her zamanki gibi, beyinsiz bir kukla gibi onun ipinde dans etmişti. Muhtemelen eve dönüş yolu boyunca ve akşam boyunca ona gülmüştü. Muhtemelen bu sabah da gülmeye devam ediyor ve onu bugün yine aptal durumuna düşürmek için kışkırtmanın yollarını arıyordu.

Leydi Freyja Bedwyn aptal yerine konmaktan hiç hoşlanmazdı.

Ama, ah canım -kalemimi mürekkebe batırıp Morgan'a yazdığı mektuba devam etmeye hazırlanırken yüksek sesle iç geçirdi- o tek öpücük, sadece Kit'in uyandırabileceğini düşündüğü açlıkları uyandırmıştı. Belki de bunca yıldır aşık olduğu Kit'ten çok, dört yaz önce onunla birlikte olduğu zaman görkemli bir şekilde canlanan kendi doğasının coşkulu tutkusuydu.

Şimdi bir düşünce vardı.

Yirmi beş yaşında bir bakire olmak gerçekten de çok sıkıcı bir şeydi, diye düşündü ve mektubuna Morgan'ın gelecek ilkbaharda evlendiğinde bir koca bulmak için kendisini ciddiye alması tavsiyesini ekleyip eklememeyi bir iki dakika daha kendi kendine tartıştı. Ama Bedwynler birbirlerinden bile - özellikle de birbirlerinden- tavsiye almamalarıyla ünlüydüler. Ve Morgan, kız kardeşine evlilik pazarına isteyerek katılmasını tavsiye etmek gibi alışılmadık bir şey yaparsa Freyja'nın ölümcül bir hastalığa yakalandığını düşünürdü. Ayrıca, Morgan'ın kendisinden önce evleneceği düşüncesinde hafiften alçaltıcı bir yan vardı.

Aklına yine müstakbel bir koca olarak Willett Kontu geldi ama bu düşünceyi daha fazla düşünmeden bir kenara bıraktı. Buna gerçekten katlanamazdı. Ona her gün her dakika bir hanımefendi gibi davranmakta ısrar edecekti, hatta her gece bile. Son nefesini verecekti

Bir ay içinde bıkkınlık, hayal kırıklığı ve öfke.

Tekrar mektubunun üzerine eğildi.

Yağmur öğleden sonra hafif bir çiselemeye başlamıştı. Leydi Holt-Barron ayakkabılarının ve paçalarının ıslanması ya da şemsiye yerine şemsiye taşımak zorunda kalmaları fikrinden hâlâ hoşlanmıyordu ama Yukarı Odalar bir taş atımlık mesafeden biraz daha uzaktaydı ve evde kalmak, akranlarıyla çay içip sohbet etme ihtimaline karşı hiç de çekici bir alternatif değildi. Odalara doğru yürüdüler.

Muhtemelen hava açık havada egzersiz yapmayı engellediği için çay salonu her zamankinden daha doluydu, ancak boş bir masa buldular ve çay önlerine konurken çeşitli tanıdıklarına kibarca başlarını salladılar. Beş dakika içinde Willett Kontu da yanlarına oturdu. Leydi Freyja'nın dün ülkeyi bir uçtan bir uca geçerken hiçbir zarar görmediğinden emin olmak için geldiğini açıkladı.

"Hallmere'in seni cesaretlendirmemesi gerekirdi," dedi. "Sizin bir hanımefendi olduğunuzu ve bu yüzden yan binmek zorunda olduğunuzu unutmamalıydı."

Freyja ona kibirli bir küçümsemeyle baktı ve şikâyetinin öznesinin tam o sırada kahverengi ve açık kahverengi giysiler içinde yakışıklı ve seçkin bir görünümle çay odasına girdiğini fark etti. Vücudunun hemen içine girdiği yüksek farkındalık hali onu iyice telaşlandırdı.

Hallmere seni cesaretlendirmemeliydi.

Hayır, yapmamalıydı. Ama fazla cesaretlendirilmeye ihtiyacı yoktu, değil mi? Onu dikkatle görmezden gelmeye başladı. Üç bayana eşlik ediyordu -

Lady

Potford ve iki yabancı, büyük olanı yas tutuyordu ve koluna ağır ağır yaslanırken odada tatlı tatlı gülümsüyordu. Ancak Leydi Potford kısa süre sonra birkaç tanıdığıyla birlikte bir masaya oturmasına rağmen, marki ve diğer iki hanım ayakta kalarak odada yavaşça dolaşmaya devam ettiler. Görünüşe göre onları Bath sosyetesine takdim ediyordu.

Grup masalarına yaklaştığında Kont ayağa kalktı ve selam verdi. Freyja başını kaldırıp Marki'nin gözlerine baktı, kendi gözleri soğuk ve -umduğuna göre- çok az küçümseyiciydi. Gülümsemesinin her zamankinden biraz daha gergin görüldüğünü fark etti.

"Leydi Holt-Barron, Bayan Holt-Barron, Leydi Freyja Bedwyn, Willett Kontu," dedi büyük bir resmiyetle, "halam Hallmere Markizi ve kuzenim Leydi Constance Moore'u takdim etme şerefine nail olabilir miyim?"

Kolundaki teyzesiydi.

"Nasılsınız?" diye sordu. "Bath'da olmak ve sevgili Joshua'nın tüm arkadaşlarıyla tanışmak büyük bir zevk."

Sanki tek başına ayakta duramayacak kadar zayıfmış gibi adamın koluna yapıştı. Tatlı tatlı gülümsüyor ve kendilerini sürekli hasta hisseden hanımların etkilendiği o tiz mızızlıkla konuşuyordu. Freyja'nın deneyimlerine göre bu kadınlar neredeyse her zaman daha sağlam olan akrabalarından daha uzun yaşarlardı ve yaşadıkları sürece de onları neredeyse deliliğe sürüklerlerdi.

Düzgün giyimli, bakımlı ve mantıklı görünen Leydi Constance reverans yaptı ve "Nasılsınız?" diye mırıldandı.

"Nasılsınız hanımefendi, Leydi Constance?" Leydi Holt-Barron nezaketle cevap verdi. "Penhallow'dan su içmeye geldiniz, değil mi?"

"Belki sağlığıma iyi gelirler," dedi Markiz. "Sevgili Hallmere'i kaybettiğimden beri moralim çok bozuk. Ama sevgili yeğenimi görmek ve kuzeniyle yeniden tanışmasını sağlamak amacıyla geldim, hanımefendi. Joshua beş yıl önce macera aramak için evden ayrıldığında Constance daha küçük bir kızdı. Beş yorgun yıl," diye ekledi iç çekerek, gerçekten de yorgun görünüyordu.

Ah. Kadın kızını yeğeniyle evlendirmek ve böylece evini ve evindeki yerini güvence altına almak niyetiyle gelmişti, öyle mi? Freyja Leydi Constance Moore'a daha yakından baktı. Sonra bakışlarını Markiz'e çevirdi. Dudakları büzülmüŒ, gözlerinde kahkahayı andıran bir ifade, sabit bir Œekilde ona bakıyordu. Bu, onun durumu anladığının farkında olduğunu gösteren bir ifadeydi.

"White Hart Inn'de kalıyoruz," diyordu Markiz, Leydi Holt-Barron'un sormuş olması gereken bir soruya cevap olarak. "Bana en iyisi olduğu söylendi."

"Hallmere," dedi Kont, "Leydi Freyja'yı dünkü gezintinizden sağ salim eve getirdiğiniz için sizi takdir etmeliyim. İtiraf etmeliyim ki, onu oluşturduğumuz gruptan ayırıp dörtmala tepelere doğru götürdüğünüzde onun adına endişe duydum. Ama onu sağ salim Leydi Holt-Barron'a geri getirdiniz ve böylece büyük bir zarar görmedi."

Freyja eğlence ve kızgınlık arasında kalmıştı.

Marki kaşlarını kaldırdı. "Aslında Willett," dedi, "sonsuz utancıma rağmen itiraf etmeliyim ki, yarışımızı tam bir kafa farkıyla kazanan Leydi Freyja'ydı ve bu yüzden *beni* gezintimizden sağ salim geri getirenin de o olduğu söylenebilir. Bunun için ona çok minnettarım."

"Leydi Holt-Barron keten peçetesiyle kendini yelpazeleyerek, "Bu yarış bitene kadar hiçbir şeyden haberim olmadığı için şükrediyorum," dedi. Leydi Freyja'nın kardeşi Bewcastle Dükü attan düşüp vücudundaki tüm kemikleri kırsaydı ona ne derdim bilmiyorum."

"Ah, asla söylemeyin hanımefendi," dedi Markiz, sesinin tansiyonu düşmek üzereymiş gibi geliyordu. "At yarışı son derece tehlikelidir, özellikle de bir hanımefendi için. Umarım Constance'ı seninle birlikte dörtmala gitmeye ikna edemezsin, Joshua, canım."

Sesi zayıftı ama gözleri keskin bir şekilde Freyja'ya sabitlenmişti ve ikiz iğne uçları gibi onu deliyordu. Freyja kaşlarını bastırıcı bir kibirle kaldırdı.

Aman Tanrım, diye düşündü, uyarılıyorum. Ne kadar da eğlendirici!

Hallmere Markizi'nin kendi bildiğini okumaktan hoşlanan ve bunu her türlü yolla elde etmek isteyen bir hanımefendi olduğuna karar verdi. Böyle bir insanın annesi ya da teyzesi olması hiç de rahat bir şey değildi. Markizi ne kadar başarılı bir şekilde yönlendirebileceğini görmek ilginç olacaktı.

Grup bir sonraki masaya geçti.

Leydi Holt-Barron onaylayarak, "Markiz çok kibar bir insan," dedi.

Kont, "Merhum kocasının yerine geçen yeğenine saygılarını sunmak için Cornwall'dan buraya kadar gelmiş olması son derece övgüye değer," dedi. "Kuzeni için teklifte bulunması çok yerinde olur."

Freyja masanın öbür ucundan Charlotte'un bakışlarıyla karşılaştı ve arkadaşı yarı gülümsedi. Charlotte dün yolculuktan sonra neler olduğunu öğrenmek istemişti. Ve konuşabileceği onca şey arasında -ve bu sabah akrabalarına uzun uzun yazmıştı- Freyja ağzından sadece üç kelime kaçırmıştı.

"Beni öptü."

Charlotte ellerini göğsünde kavuşturmuş, gözleri neşeyle dans ediyordu.

"Biliyordum," demişti. "Daha ilk andan itibaren -Pompa Odası'ndaki o korkunç sahneden- birbirinize duyduğunuz çekimi fark ettim. Ve şimdi seni öptü. Frederick olmasaydı, çok sıradan görünüşlü ve romantik olmayan zavallı aşkım *olmasaydı*, kendimi ölümcül derecede kıskanç hissedebilirdim."

"Ve *onu* öptüm," diye eklemek zorunda kalmıştı dürüstlük Freyja'yı. "Ama bunun kesinlikle hiçbir anlamı yoktu Charlotte. Daha sonra konuştuğumuzda ikimiz de bu konuda hemfikirdik."

Charlotte sadece kıkırdadı ve elbisesini değiştirmeye gitti.

Joshua, büyükannesini sabah boyunca evde tutan şiddetli yağmura rağmen White Hart'a yürümüş, teyzesi ve kuzenine Pump Room'a kadar eşlik etmiş, burada onları hava koşullarına göğüs geren birkaç kişiyle tanıştırmış, Bayan Lombard ve kızı da onları büyük bir coşkuyla karşılamıştı. Daha sonra onlara otellerine kadar eşlik etmiş ve onlarla birlikte kahvaltı etmişti. Onları Milsom Caddesi'nde alışverişe götürmüş ve iki saat sonra elleri boş olarak otele geri getirmişti. Teyzesi dükkanlardaki fiyatların aşırı yüksek olduğundan şikayet etmişti. Büyükannesine dönmeden önce onlarla birlikte öğle yemeği yemişti.

Ama daha sonra onları tekrar alıp çay içmek için Yukarı Odalar'a gtreine söz vermişti. Daha sonra, onları White Hart'a bırakıp bykannesiyile birlikte arabayla Great Pulteney Sokağı'na dönmek daha uygun olsa da, teyzesi onu içeri davet etti ve onunla gerçekten görüşmesi gereken bazı işler olduğunu açıkladı. Ve böylece büyükannesi eve yalnız döndü.

Joshua için yorucu bir gün olmuştu. Teyzesi her zaman bir zorba olmuş ve kendi ailesini bile demir bir iradeyle yönetmişti ama en büyük kinini, Penhallow'a altı yaşında, şaşkın ve mutsuz bir yetim olarak gelen, hem annesini hem de babasını  gün arayla ateşli bir hastalıktan kaybeden yeğenine saklamıştı; oysa o zamanlar bunun farkında bile değildi. Büyüdükçe, annesinin kendisine olan nefretinin büyük ölçüde dört çocuğundan sadece bir erkek ocuk doğurabilmiş olmasından kaynaklandığını anlamıştı. Albert varisiydi, ama o, Joshua, deyim yerindeyse yedekti.

Albert'la da aralarında kaybolmuş bir aşk yoktu. Albert, Joshua'dan daha küçük, daha zayıf ve bir yaş daha gençti. Kuzenine karşı sahip olduğu tek büyük avantajı göstermeye çalışmaktan hoşlanıyordu ve Joshua'nın unvanı miras almakla gerçekten ilgilenmediğini keşfettiğinde çileden çıkmıştı.

Joshua'nın tüm gününü teyzesinin yanında geçirmeye zorlanması, ona ve Constance'a Bath'da çobanlık yapması, onları sosyal açıdan önemli herkesle tanıştırması, her adımda teyzesinin sevgi sözcükleri ve şikyetlerini kulağına küpe etmesi ağır bir sınav olmuştu. Ama onları kendi yollarını bulmaları için yalnız bırakamazdı. Tek amaçları onu görmekti. Ayrıca, elinden gelse bile Constance'ı kasten dışlamayacaktı. Kız kuzenlerini her zaman çok sevmişti.

Ne kadar kalmaya niyetli olduklarını, nezaketin kendisini ne kadar süre onlara eşlik etmek zorunda bırakacağını merak ediyordu. Ne de olsa bugünden sonra arkadaşlık edebilecekleri Lumbardlar vardı.

White Hart'taki özel oturma odasına vardıklarında teyzesi bir sandalyeye çöktü ve hizmetçisi şapkasını, eldivenlerini ve diğer dış giysilerini çıkardı.

"Kelimelerle ifade edilemeyecek kadar yorgunum," dedi ve Joshua'nın neden içeri girmesi için bu kadar ısrarcı olduğunu merak etmesine neden oldu. "Sen de ylesin Constance, aşkım. Git ve bir saatliğine yatağına uzan. Joshua sana izin verecek."

"Ama anne-" diye başladı Constance.

"Yorgunsun," dedi annesi ona. "Git ve uzan."

Joshua ona sempatik bir şekilde gülümsedikten sonra Constance itaatkâr bir şekilde gitti. "Ben de seni dinlenmen için yalnız bırakayım teyze," dedi umutla, ama teyze eliyle onu işaret etti bir koltuğa.

"Kal," dedi. "Seni son gördüğümüzden bu yana çok zaman geçti ve şimdi Hallmere'desin. Bundan dolayı çok mutlu olmalısın. Her zaman istediğin şeyin bu olduğunu söyleyebilirim."

Ona karşı çıkmadı. Ne anlamı vardı ki? Oturdu ve bir bacağına diğerinin üzerine attı.

"Çok iyi bir adam olmuşsun Joshua," dedi kaşlarını çatarak. "Unvanın ve servetin seni iki kat daha uygun kılıyor. Gördüğüm kadarıyla Bath'da iyi karşılanıyorsun. Bundan memnunum." Sesi hiç de öyle değildi.

"Bath'da *herkes* iyi karşılanır teyze," dedi gülümseyerek. "Eskiden olduğu kadar moda bir tatil yeri değil, özellikle de gençler arasında. Herkes kollarını açarak karşılanıyor."

"Burada en azından başka gençler de var," dedi. "Bayan Darwin iyi kızıdır."

"Öyleler," diye kabul etti. "Ama ikiz olmasalar da onları birbirinden ayırmakta güçlük çekiyorum."

"Bayan Holt-Barron çok güzel," dedi.

"Ve çok da sevimli," dedi. "Anladığım kadarıyla Vikont Mitchell'in oğlu Bay Frederick Wheatcroft ile nişanlanmış."

"Ah, evet," dedi teyzesi. "En güzel kızlar her zaman en hızlı gidenlerdir. Güzelliğin Leydi Freyja Bedwyn'in muzdarip olduğu bir hastalık olmadığı kesin." Ses tonu neredeyse fark edilmeyecek kadar keskinleşmişti.

Joshua dudaklarını büzdü.

"Bir dükün kız kardeşi olabilir," diye devam etti teyzesi, "Bewcastle Dükü, sanırım? Ama görünüşe göre rütbesi onu bir evlilik adayı olarak yeterince çekici kılmamış. BeÇ ya da altı yaÇlarında ve yirmi yaÇlarında olmalı ve ne yazık ki oldukça çirkin. O burnu gizlemek için yapabileceği pek bir şey yok, değil mi?"

Joshua, Leydi Freyja'nın burnunun belki de en çekici özelliği olduğunu düşünüyordu, ancak saçları, özellikle de sırtına dökülüp rüzgârda çılgınca savrulduğunda, ikinci sırada geliyor olmalıydı.

"Onun yakışıklı olarak tanımlandığını duydum," dedi.

"İnsanlar çirkin diyemeyecek kadar nazik olduklarında kızlar hakkında hep böyle derler," dedi. "Dün onunla yalnız at sürmeye mi gittin Joshua? Bu biraz düşüncesizlik değil miydi?"

"Sekiz kişilik bir grupla *ata binmeye* gittik," diye açıkladı, kendini eğlenmiş hissederek. En azından teyzesinin yanılmaz burnu onu doğru avlara yönlendirmişti. "Hız hoşumuza gitmediği için tek başımıza *dörtnala* gittik. Leydi Freyja Bedwyn ya hep ya hiç binicisidir."

"Hayatı senden daha iyi bilen teyzen olarak Joshua," dedi nazikçe, "daha kibar yöntemler kendilerine uygun bir koca bulmakta başarısız olduğunda, yaşlanmış ve çekici olmayan ev kadınlarının başvuracağı hileler konusunda seni uyarmak zorunda hissediyorum. Eğer çok dikkatli olmazsan, Leydi Freyja Bedwyn seni tuzığa düşürerek namusundan ödün vermeni sağlayacak ve sen de kendini onun için teklifte bulunmak zorunda kalacaksın."

Leydi Freyja'yla ilk kez karşılaştığı han odasını ve tepelerdeki beyaz kayanın üzerinde dünkü sıcak kucaklaşmayı düşününce dudakları seğirdi. Acaba teyzesinin az önce söylediklerini ona anlatsa bu şaka hoşuna gider miydi, yoksa öfkesi sınır tanımaz mıydı?

"Gülümseyebilirsin Joshua," dedi teyzesi, zayıf ve bitkin görünüyordu. "Ama sakın uyarılmadığını söyleme."

"Yapmayacağım teyze," diye söz verdi.

"Constance'ın üç yirmi yaşına geldiğine inanamıyorum," dedi. Zaman nasıl da akıp gidiyor. Uzun zaman önce evlenmiş olmalıydı. Yaşlılığını rahatlatmak için torunların olmalıydı. Ama trajedi zavallı kızı

Bu kadar uzun süre bekâr kaldım. Albert, tam da onun ortaya çıkması gereken bir zamanda öldü ve o zamandan beri sağlığını Londra'da bir sezona dayanmamı sağlayamayacak kadar kırılgandı. Sonra, tam da Constance ve Chastity için doğru olanı yapabilecek kadar güç topladığımı düşündüğüm sırada Hallmere kalp krizi geçirdi ve öldü. Şimdi sevgili kızlarımın hayata ne zaman alıŖacaklarını bilemiyorum. Prudence'a gelince..." Acı içinde içini çekti.

Oldukça uzun bir duraklama oldu ve bu sırada Joshua başına gelecekleri tam olarak biliyordu, ancak bunu engelleyecek gücü yoktu.

"Evliliğı düşünmenin zamanı geldi, Joshua," dedi. "Sekiz yaşındasın, yirmi yaşındasın ve artık Hallmere'sin. Penhallow için bir erkek varis üretmek senin görevin. Ve kuzenlerinin yasal vasisi olduğun için onların geçimini sağlamak da senin görevin -tabii Constance hariç, o reşit oldu ve kendi payına düşeni aldı. Amiyane tabirle yaban yulaflarını ektiğın bu yılları geride bırakmanın zamanı geldi. O zamanı ya da o yabanıllığı sana çok görmüyorum Joshua, gerçi Albert hiçbir zaman evini, babasını, kız kardeşlerini ya da annesini terk etme eğilimi göstermedi. Ama şimdi sana görevini hatırlaman için yalvarıyorum. Ve sana da yalvarıyorum, seni tüm hayatın boyunca sevmiş ve beslemiş olan teyzenin bu nazik hatırlatmasına gücenme."

"İlk altı yıl hariç teyze," dedi sessizce ama kararlı bir şekilde, "annem ve babam hâlâ hayattayken."

"Tanrı ruhlarını şad etsin," dedi. "Aklınızda olası bir gelin var mı?"

"Bilmiyorum," dedi. "Ama nişanlanır nişanlanmaz sana haber vereceğim teyze. Gelecekte hatırı sayılır bir zaman olacak. Chastity ve Prue üzerindeki vesayet hakkımı kullandım, onları Penhallow'da seninle birlikte rahatsız edilmeden bıraktım. Constance'ı da."

"Onları sevdiğini biliyorum, sevgili Joshua." Hüzünlü ve sevgi dolu gözlerle ona baktı; ta ki gözleri ani bir fikirle parlayana kadar. "Constance'a karşı bir sevgi *beslesen* ne kadar hoş olurdu. Bu hiç de şaşırtıcı olmazdı. O duyarlı, saygılı bir kız ve yakışıklı, değil mi? Sana her zaman düşkün olmuştur, sen de ona, hatırlıyorum. Koğuş arkadaşlarınızın kız kardeşiyle evlenmeniz ne kadar *doğru* olurdu. Bunu şimdiye kadar neden düşünmediğimi *anlayamıyorum*."

"Constance benim ilk kuzenim teyze," diye belirtti.

"Kuzenler her zaman evlenir," dedi. "Bu yapılması gereken mantıklı bir şey Joshua. Unvanlar, topraklar ve servetlerin yanı sıra görev ve sorumlulukları da tek bir ailede tutar."

"Ne seni ne Constance'ı ne de diğer kuzenlerimi beş parasız bırakacak değilim teyze," dedi Joshua, "bunu yapacak gücüm olsa bile. Kızlarından birini benim üzerime yıkmana gerçekten hiç gerek yok."

"Foist." Belli belirsiz konuştu ve sandalyesine geri döndü. Bir yerlerden siyah bordürlü bir mendil çıkardı ve dudaklarına götürdü. "Sana sevgili Constance'ımı sunuyorum ve sen beni onu sana kakalamakla mı suçluyorsun? Ama sen hep nankörlük ettin Joshua. Yetiştirmesi zor bir çocuktun ve sonra cömert misafirperverliğini reddedip *marangoz* olarak çalışmak için köyde yaşamaya giderek amcanı utandırdın. *Sonra* da sözde Prudence'ı ziyaret etmek için eve gidip geldin. Davranışının utanç verici kabalığını düşünmemeye bile çalışıyorum. Albert seninle yüzleşmeye ve seni azarlamaya gittiğinde. . . Ama acı dolu anıları geride bırakmak ve seni affetmek için her türlü çabayı gösterdim. Hristiyanlar böyle yapar ve ben de hep böyle yaptım. Beş yılın seni olgunlaştırdığına, daha iyi bir insan yaptığına inanmaya hazırdım. Sana kendi kızımı teklif edecek kadar güvendim. Yine de *kandırmaktan* mı bahsediyorsun?"

Her zamanki halinin yarısı gibi görünen bir hale büzüşmüştü; bu, iradesini engellemeye çalışacak kadar aptal olan herkesten acıma, pişmanlık ve nihai rızayı alma konusunda her zaman sahip olduğu bir hünerdi. Mendiliyle gözlerini kuruladı.

"Sanırım," dedi, "Constance'ın da bana yük olmak gibi bir arzusu yok, teyze."

"Constance her zaman söz dinleyen bir kız olmuştur," dedi. "Ben ne dersem onu yapar. Her zaman onun iyiliğini düşündüğümü bilir. Bir kız nasıl olur da Hallmere Markizi olmak istemez? Bu unvanı hiç tereddüt etmeden ona bırakacağım. Dowager unvanından zevk alacağım."

Joshua ayağa kalktı. "Senin yerinde olsaydım bu konudan kesin bir sonuçmuş gibi bahsetmezdim teyze," dedi kararlılıkla. "Kuşkusuz hayal kırıklığına mahkûm olurdun. Constance'ın bir süre daha kalmasına izin verilmeliydi."

bu tartışma. Seni evleneceğimiz fikrinden tamamen vazgeçireceğine inanıyorum. Yine de kendini üzmemelisin. Penhallow'a dönüp yaşamak gibi bir niyetim olmadığını daha önce de söylemişim. Orası senin evin. Hayatının sonuna kadar orada huzur içinde yaşayabilirsin. Kuzenlerim de evlenmezlerse hayatlarının sonuna kadar orada yaşayabilirler."

Garip bir şans eseri Constance'la evlenir ve Penhallow'da yaşamaya başlarsa, teyzesinin gitmek zorunda kalacağını düşündü. Şüphesiz bunu anlayacak hayal gücüne sahip değildi.

Gözleri yaşlarla dolup taşarak acınası bir şekilde ona baktı.

"Sen her zaman sert ve duygusuz bir çocuk oldun, Joshua," dedi. "Ama alınmayacağım. Ve umutsuzluğa kapılmayacağım. Constance'a danışacağım ve o da benimle aynı fikirde olacak ki ikiniz arasında bir evlilik, geçmişte yaptıklarının kefaretinin ödeyebileceğin tek uygun yol."

İşte, diye düşündü Joshua, her şeye rağmen onun keskin ve batıcı bir iğne gibi derisinin altına girmesine izin vermişti. Duygularını uzak tutması, hatta eğlenmesi gerekirken öfkelenmişti. Constance'ın savunmasını yıpratmaya çalışacaktı, eğer bunu daha önce yapmadıysa, sonra da onun kuzenine olan düşkünlüğünü kullanarak önerisine karşı koyduğu için kendisini suçlu hissetmesini sağlayacaktı - bu tamamen saçma bir öneriydi.

Sorun şu ki, aptalca korkuyordu. Kadın kendi istediğini elde etmek için tam bir şeytandı.

"Bu akşam Upper Rooms'da bir konser var," dedi. "Gitmek ister misiniz?"

"Hayır." İçini çekti. "Marjorie Lumbard bizi bu akşam pansiyonunda bir kart partisine davet etti. Ama sabah yine Pump Room'a gideceğiz. Yolda bize uğrayabilirsiniz. Yarın akşam da Upper Rooms'da bir balo var sanırım?"

"Var," dedi.

"Biz de katılacağız," dedi. "Constance'ı açılış danslarına götürebilirsin. Eğer yapmazsan çok garip görünür."

Solgun ve kederli görünüyordu. Onun isteklerini yerine getirmeye zorlama yöntemlerini bilmeyen herhangi bir erkek, kendisini ona güvence vermek zorunda hissedebilirdi

en azından önerdiği şeyi düşünceğini söyledi.

Böyle bir güvenceye ihtiyacı yoktu.

"Benim için bir zevk olacak teyze," dedi Joshua. "Kart partinizden önce dinlenebilmeniz için şimdi gidiyorum."

Mendilini acıması bir çaresizlik jestiyle salladı, duygudan boğulmuş gibiydi, ona veda bile edemiyordu.

Joshua, White Hart'tan ayrılıp Pulteney Köprüsü istikametine doğru yürürken, elbette ona sahip olmaya kesinlikle kararlıydı, diye düşündü acımasızca. Çiseleyen yağmur şiddetini biraz daha artırmıştı ve kısa sürede ıslanıp rahatsız olmuştu. Bir önceki öğleden sonra büyükannesinin salonunda onu görür görmez bunu fark etmişti. Tanrım, Penhallow'dan ayrılmak gibi eşi benzeri görülmemiş bir adım bile atmıştı.

Şu anda onun için en bariz yolun, en az direnç göstereceği yol olduğunu düşünüyordu. Bath'ı terk etmeliydi. Kendisi de öyle yapardı, diye karar verdi, oldukça neşelenmişti. Teyzesinin etkisi altındayken eski düşünce kalıplarına girmek çok kolaydı. Yıllar boyunca itaat etmekten ya da sonuçlarına katlanmaktan başka seçeneği olmamıştı. Ama artık ondan kurtulmuştu. Ona bir beyefendinin ve bir akrabanın temel nezaketi dışında hiçbir şey borçlu değildi.

Yarından sonraki gün yapacaktı. Yarın değil, her ne kadar meşhur sahil temizken kaçmak için çok istekli olsa da. Teyzesi ve Constance'a sabah Pump Room'a, akşam da Meclis Salonu'ndaki baloya kadar eşlik etmeyi kabul etmişti. Bu yükümlülükleri yerine getirecek, sonra da ortalıktan kaybolacaktı.

Baloda Leydi Freyja Bedwyn ile de dans edecekti. Onunla son bir kez flört edecek, belki de onu son bir kez daha o çok değişken öfkesini kaybetmesi için kışkırtmanın bir yolunu bulacaktı. Bunu herkesin içinde, balodaki tüm katılımcıların gözü önünde yaparsa ne eğlenceli olurdu. Ve ne hınzırca bir düşünce! Kendi kendine usulca kıkırdadı.

Onu özleyecekti. O kesinlikle tanıdığı en ilginç kadındı.

Cinsel açıdan da en çekici olanlardan biri.

Tehlikeli bir itiraf. Evet, birden fazla sebepten dolayı ayrılma vakti gelmişti.

Banyo.

BÖLÜM VII

Bath'daki hayatın tahmin edilebilir rutini Freyja'nın moralini bozuyordu. Gökyüzü hâlâ gri bulutlarla kaplı olsa da yağmur dinmişti ve bir günlük aradan sonra her zamanki sabah gezintisi için Pump Room'a döndüler. Her zamanki gibi aynı insanlar oradaydı. Aslında Hallmere Markizi ve kızını saymazsak hiç yeni yüz yoktu. Marki ve Leydi Potford da onlarla birlikteydi.

Freyja, Charlotte ile birlikte yürüdü ve Bay Eston ve Bayan Darwin'lerden biriyle - hangisi olduğundan emin değildi - ve sonra Bayan Carbret ve kız kardeşiyle konuşmak için durdu. Willett Kontu da onlara katıldı ve odanın bir ucundaki kameriyenin yakınında Markiz'in partisiyle yüz yüze gelene kadar aralarında yürüdü. Freyja neredeyse nostaljiyle Marki'ye hışımila yaklaştığı ve onun Pump Room'dan ve Bath'dan kovulmasını talep ettiği o sabahı düşündü. O günlerde hayata dair bazı heyecanlar vardı - sanki çok uzun zaman önceydi.

"Elbisenizin kesimine hayran kaldım Leydi Freyja," dedi Markiz, selamlaşmalar ve hoşbeşler edildikten sonra ve bu sabah ağırbaşlı ve saygın görünen Markiz, Freyja'ya bakarken bir göz kapağını yarı yarıya indirdi ve onun öfkeyle kıllanmasına neden oldu. "Bana modistinizin kim olduğunu ve Bath'da kimi himaye etmem gerektiğini söylemelisiniz. Gel ve benimle dolaş."

Freyja'nın kolunu tuttu, sanki hasta yatağından yeni kalkmış bir hasta gibi koluna ağır ağır yaslandı ve onu diğerlerinden uzaklaştırdı.

"Moda konusunda danışılacak en son kişi benim hanımefendi," dedi Freyja. "Ve Bath'da kesinlikle kimseye patronluk taslamam. Alışveriş kesinlikle kadınlar için icat edilmiş en sıkıcı eğlencedir. Nefret ediyorum ve elimden geldiğince kaçınıyorum. Leydi Holt-Barron'la ya da hatta kızıyla konuşmanız daha iyi olur."

"Ah, ama konuşmak istediğim kişi sizsiniz," dedi Markiz.

Bunun ilginç olduğunu düşündü Freyja, birkaç yaşlı tanıdığına nazikçe başını sallayarak. Ne olacağını bildiğine bahse girebilirdi ama arkadaşının konuya gelmesinin biraz zaman alabileceğini tahmin ediyordu. Ne kadar da eğlendirici! Daha sonra Morgan'a yazdığında konuşmayı kelimesi kelimesine aktarabilmek için onu dikkatle dinlemeliydi.

"Gururum okşandı hanımefendi," dedi.

"Bir süreliğine Bath'da kalacağınız için çok minnettarım Leydi Freyja," dedi Markiz. "Gözlemlediğim kadarıyla burada Hallmere'e arkadaşlık edecek kadar yüksek rütbeli çok fazla genç yok."

"Minnettarlığınız yersiz," dedi Freyja ona. "Bath'a Hallmere Markisi'ne arkadaşlık teklif etmek için gelmedim. Arkadaşım Bayan Holt-Barron'u ziyarete geldim."

Hanımefendi kıs kıs güldü. "Hallmere sevgili Constance'ımla birlikte eğleniyor," dedi. "Çok küçükken anne ve babasının trajik ölümünden sonra Penhallow'da kuzenleriyle birlikte büyüdü. Onlara çok düşküncüydü, onlar da ona. Gerçekten de amcası ve ben çoğu zaman onların kardeş olmadıklarını tamamen unuttuk."

Küçük kızın mızımızlanması Freyja'yı rahatsız ediyordu. Kadının sadece konuşmasını ve pençelerini göstermesini diledi.

"Ama şimdi," dedi Freyja, "onun ve Leydi Constance'ın aslında sadece kuzen olduklarını hatırladığınız için mutlusunuz."

"Bu, merhum Hallmere ve benim neredeyse tüm hayatımız boyunca beklediğimiz bir eşleşme," dedi Leydi Hallmere iç çekerek. "Oğlum hala yaşarken bu uygunsuz bir bağlantı gibi görünebilirdi, çünkü sevgili Joshua'nın

Kendi servetini. Ancak ona olan düşkünüğümüz ve birbirlerine olan bağlılıkları, bu evliliğe onay vermeyi reddetmemizi gerektirecek kadar büyüktü. Şimdi, elbette, aşılması gereken böyle engeller yok. Uzun süren beraberliklerinin mutlu sonla bitmesini dört gözle bekleyebilirler."

"Sonsuza dek mutlu sonlar mümkün olan en iyi sonlardır," dedi Freyja, "özellikle de yıllarca süren gereksiz bir ayrılığın ardından aniden, beklenmedik bir şekilde yeniden bir araya gelindiğinde." Birkaç tanığına daha başıyla selam verdi.

"Ah, ayrılık," dedi Markiz. "Bu gerekliydi. Constance henüz on sekiz yaşındaydı, bu tür konularda kendi fikirleri olan babasına göre evlilik için çok gençti. Yine de sevgili Joshua'nın tutkusu öylesine büyüktü ki, her gün ona bu kadar yakın olmak onun için dayanılmaz bir eziyetti. Ve böylece servetini aramaya gitti ve hepimizin kalbini kırdı."

"Ne kadar da acı verici, hanımefendi," diye mırıldandı Freyja.

"Yıkıcı bir şekilde öyle." Kadın ona şüpheli bir bakış fırlattı. "Ama Constance'ın kalbi değil - onun sadık kalacağını biliyordu. Sonsuza kadar uzak kalmayacağını biliyordu. Ve şimdi onun sabrı ve Joshua'nın onur duygusu ödüllendirilecek, Leydi Freyja. Kızımın evlenecek ve Penhallow benim ve diğer kızlarımla bekâr kaldıkları sürece evi olarak kalacak."

"Böylesine mahrem bir sırrı bana açtığınız için gerçekten onur duydum," dedi Freyja.

"Bunu yaptım," dedi Markiz hüzünlü bir içtenlikle, "çünkü dün, Leydi Freyja, kalbinizi Hallmere'e kaptırma tehlikesiyle karşı karşıya olduğunuz izlenimine kapıldım. Ve oğlanın hanımlarla flört etmek gibi yaramaz bir eğilimi var. Gördüğünüz gibi çok yakışıklı ve nereye giderse gitsin hayran bakışları üzerine çekmekten kendini alamıyor. Ama onun kalbi gerçek ve uzun zaman önce verilmiş."

Freyja bundan son derece keyif aldığını fark etti.

"Şimdi elbisemin moda kesimiyle ilgili o zekice numarayla beni neden ayırdığınızı anlıyorum," dedi. "Size sonsuza dek minnettarım hanımefendi. Hallmere Markisi'nin yakışıklılığını görünce dizlerimin bağı çözülecek ya da kalbim çarpacak olursa

Bana bahşettiği büyüleyici gülümsemelerinin ardından, kalbinin başka bir yerde olduğunu ve sevgilisi büyürken -on sekiz yaşından üç ve yirmi yaşına kadar- beş uzun yıl boyunca öyle olduğunu hatırlayacağım. Belki de annesinin koynundan koparılmak için *hâlâ* çok genç olduğu endişesiyle yanıp tutuşurken onu buraya getirdiğinizi hatırlayacağım. Bu olağanüstü romantik bir hikâye ve sizin rolünüz de özverili bir anne bağlılığı. Böylesine etkileyici bir romantizme, beyefendiye karşı kendimce bir *şefkat* besleyerek müdahale etmeyi nasıl düşünebilirim ki?"

Markiz'in kolu Freyja'nınkinin altında sertleşmişti. Tekrar konuştuğunda sesi biraz daha çelik gibiydi.

"Anladığım kadarıyla benimle alay ediyorsunuz Leydi

Freyja," dedi. "Öyle mi?" Freyja sordu. "Ne kadar tuhaf!"

"Ben sadece size dostça bir uyarıda bulunmayı görev bildim," dedi Markiz. "Kalbinizin kırıldığını görmek istemem."

"Nezaketiniz çok büyük," dedi Freyja.

"Leydi Hallmere, "Belli bir yaşa gelince insanın kalbi hayal kırıklığına daha da açık hale geliyor," dedi. Diyelim ki beş ve yirmi? Ya da altı ve yirmi? Ama size umutsuzluğa kapılmamanızı tavsiye ederim, Leydi Freyja. Willett Kontu'nun sizi elde etmeye oldukça hazır olduğuna eminim."

Freyja öfke ve kutsal olmayan bir eğlence arasında kaldı. İkincisi kazandı. İnsan böylesine değersiz bir düşmana karşı gerçek bir öfke duyamazdı.

"Oh, öyle mi düşünüyorsunuz, hanımefendi?" diye sordu. "En kötü kaygılarım için ne büyük bir merhem olurdu *bu*. Bu yaşında, beni bu yalnız halimden kurtarmak isteyen *herkese* -baca temizleyicisine bile- son derece minnettar olmalıyım. Şimdi hanımefendi, sanırım bu konuşmanın amacını aştık." Su masasının başında birlikte duran Leydi Potford ve Leydi Holt-Barron'a gülümsedi. "Birbirimizi gayet iyi anladığımıza inanıyorum."

"Beni anladığınızı hiç sanmıyorum Leydi Freyja," dedi Markiz sertçe. "Hallmere ile müstakbel gelini arasına girmene izin vermeyeceğim. Bewcastle Dükü'nün kız kardeşinin evliliği hakkında ne düşüneceğini merak ediyorum.

Sekiz hanımefendi ve beyefendiden oluşan bir binicilik grubunun uygunluğunu bırakıp, skandal yaratacak şekilde uygunsuz bir şekilde bir beyefendiyle tek başına dörtnala gitmek için."

Bu daha iyiydi. Hanımefendinin pençeleri nihayet ortaya çıkıyordu.

"Sanırım, hanımefendi," dedi Freyja, "hiçbir şey *söylemeyecektir*. Yine de, şüphesiz, sorgulama bardağını ölümcül bir şekilde kullanacaktır, ancak bana mı yoksa böyle aptalca bir bilgiyi ifşa edene mi, sizi hayal etmeye bırakıyorum. Ekselanslarına göndereceğiniz mektupları Hampshire'daki Lindsey Hall'a gönderebilirsiniz."

"Hallmere size bahsetmeyi düşündü mü acaba?" dedi Markiz, Freyja'nın koluna yeniden daha ağır bir şekilde yaslanırken tatlı mızımlığı yeniden ortaya çıktı, "Penhallow yakınlarındaki köyde annesiyle birlikte yaşayan çok sevimli küçük bir piç oğlu var. O talihsiz olay yüzünden kocam onu işten çıkarana kadar kızların mürebbiyesiydi. Görünüşe göre acı çekmiyorlar. Anladığım kadarıyla Hallmere hala onlara destek oluyor."

Bu biraz şaşırtıcı ve hoşnutsuzluk vericiydi, Freyja kendi kendine itiraf etmek zorundaydı - *eğer* doğruysa. Kardeşlerinin hepsinin şehvetli erkekler olduğunu çok iyi biliyordu, hatta Londra'da yıllardır aynı metresi tutan Wulfric'in bile. Ama o da biliyordu, her ne kadar hiç kimse bunu açıkça söylememiş olsa da, büyüdüklerinde uydukları temel kurallardan biri, düklük evlerinde, malikânelerinde ya da onlara bağlı köylerde çalışan hiç kimseye aşk teklifinde bulunmamalarıydı. İsteksiz olan hiçbir kadına da. Bedwynler arasında, evlendikten sonra hayatlarının geri kalanında eşlerine sadık kalmaları konusunda da güçlü bir gelenek vardı.

"Pekâlâ, bu meseleyi kapattı," dedi Freyja hızlıca. "Marki üzerindeki tüm haklarımdan feragat ediyorum hanımefendi, kırık kalbime rağmen. Servetinin bir kısmının bir piç ve annesini açlıktan korumak için harcanmasına göz yumamazdım. Leydi Constance böylesine gereksiz bir harcamayı görmezden gelmeye hazır olduğuna göre bir azize olmalı."

"Bu ciddiyetsiz tavrınızı bir hanımefendiye yakıştıramadım, Leydi Freyja," diye yakındı Markiz. "Sizin yaşınızda ve talihsiz görünümünüzde bir leydinin nazik bir tavır takınmaya özellikle dikkat etmesini beklerdim."

Freyja'nın ilgiyle fark ettiği üzere pençeler vücudunda kanlı bir yol açmış ve onu ölüme terk etmişti. Bir an için, tüm bu iddialar ortadan kalkmıştı.

narin bir sağlık ve tatlı bir mizaç.

"Alçakgönüllüyüm," dedi Freyja, "ve şimdi neden beş ve yirmi yaşlarında hâlâ bekâr olduğumu anlıyorum. Burnum yüzünden olduğunu söyleyebilirim. Annem babama bir kız çocuğu doğurmadan önce iki kere düşünmeliydi. Burun kardeşlerimde yeterince seçkin görünüyor. Bende ise grotesk ve tüm evlilik umutlarımı yok etti. Burada ağlamayacağım hanımefendi, dikkatleri üzerinize çekeceğimden korkmamalısınız. Leydi Holt-Barron'un evinde kendi odama geçene kadar bekleyeceğim. Bath'a gelirken yanımda altı mendil getirmiştım. Bu yeterli bir sayı olacaktır."

Konuşmasını bitirdiğinde Hallmere Markisi ve Leydi Constance Moore'un yanına gelmişlerdi. Markiz tatlı tatlı gülümsedi, Freyja kedigil sırtışıyla dişlerini gösterdi, Leydi Constance hiçbir ifade takınmadı ve markiz kaşlarını kaldırdı.

"Leydi Freyja Bedwyn ve ben birlikte keyifli ve rahat bir akşam yemeğinin tadını çıkarıyorduk," dedi Markiz. "Siz iki kuzenin birlikte çok hoş görüldüğünüz konusunda hemfikiriz. Umarım gezintinizin tadını çıkarmışsınızdır?"

Marki, "Var teyze," diyerek onu temin etti.

"Ve şimdi," dedi, "kahvaltı için bize otelimize kadar eşlik edebilirsin, Joshua. Bu akşam Yukarı Meclis Salonu'ndaki baloya katılacak mısınız Leydi Freyja? Joshua ilk sette Constance ile dans etmek için ısrar etti."

"Ben ise," dedi Freyja iç çekerek, "hâlâ bir duvar çiçeğı olmaktan kurtulmayı umuyorum."

Marki'nin gözlerinde bir kahkaha parıltısı vardı.

"Büyükannemi getireyim, teyze," dedi. "Leydi Holt-Barron'la birlikte su masasının yanında. Size eşlik edebilir miyim Leydi Freyja?"

Adam kolunu uzattı ve kadın da tuttu.

Teyzesinin duyamayacağı bir yere geldiklerinde, "Pekâlâ tatlım," dedi. "Dur tahmin edeyim. Seni kendi bölgesinden uzak tutman için uyarıyordu."

"Orada oynamak istesem de istemesem de," dedi Freyja. "Ve ben senin sevgilin değilim."

"Takdire şayan bir hoşgörü gösterdin," dedi. "Her an kolunu geri çekip ona bir yumruk indirmeni bekliyordum."

"Şimdiye kadar hiçbir bayana vurmadım," dedi. "Bu sportmenlik dışı olurdu. Dilim onlar için çok daha iyi bir silahtır."

Başını arkaya atıp güldü ve birkaç gün önce burada sabah sahnesini o kadar canlandıran tartışmanın yeniden yaşanmasını uman insanların dikkatini çekti.

"Tahminimce," dedi, "düşmanı oldukça gürültülü bir şekilde bozguna uğrattınız ve savaş alanını mahcup bir şekilde terk etmesini sağladınız. Teyzem söz konusu olduğunda bu önemli bir başarıdır. Bu akşam benimle dans eder misin? İkinci seti sana ayırabilir miyim?"

"Ne kadar da alçaltıcı!" dedi kibirle. "Sadece *ikinci* set mi?" "Unutma," dedi, "kuzenimle ilk sette *ısrar* etmiştim. Aslında yalvardım ve ayaklarına kapandım ama gururum bunu da kabul etmek istemiyor. kolayca."

"Peki ikinci set için de yalvarıp yakaracak mısın?" diye sordu.

"İstersen hemen şimdi burada diz çökebilirim," dedi sırtarak.

"Beni kışkırtıyorsun," dedi. "Ama bu insanlar bu hareketi yanlış yorumlayabilir ve teyzeniz felç geçirebilir. İkinci sette seninle dans edeceğim. En azından ilk sette kimse bana liderlik etmeyi teklif etmezse, bir duvar çiçeği olma aşağılanmasından kurtulmuş olurum. Benim yaşımda ve görünümümde bir hanımefendinin en azından tatlı bir tavır sergilemeye özen göstermesi gerektiğini öğrendim."

"Hayır!" Adam ona sırtıttı. "Cevabını duymak için hatırı sayılır bir meblağ öderdim."

O sırada büyükannesi ve Leydi Holt-Barron'un yanına gelmişlerdi ve marki eğilip büyükannesinin koluna girerek yanlarından ayrıldı.

Leydi Holt-Barron, "Hallmere Markizi'nin sizinle dolaşmak istemesi ne büyük incelik, Leydi Freyja," dedi. "Tatlı huylu bir hanımefendi, değil mi? Sağlığının iyi görünmemesi ne kadar üzücü. Sanırım çok derinden

"Kocasının yasını tutuyor, zavallı bayan."

İlerlemiş yaşı ve pek de güzel olmayan görünüşü kendisine hatırlatılmış olsa da, Freyja Sirk'teki eve döndüklerinde, daha önce Pompa Odası'na doğru yola çıktıklarında olduğundan çok daha neşeliydi.

Bu ruh hali uzun sürmedi. Kahvaltı salonunda kahve fincanına yaslanmış Morgan'dan bir mektup vardı ve Leydi Holt-Barron'un da birkaç mektubu olduğu ve Charlotte'un da nişanlısından gelen şişman bir mektubu olduğu için Freyja mührü kesip masada okudu.

Morgan'ın Alleyne'le birlikte katılmasına izin verilen bir köy toplantısının uzun ve esprili bir tasviri vardı, çünkü artık on sekiz yaşındaydı ve gelecek baharda resmi olarak ortaya çıkacaktı. Bir de Bay Wordsworth ve Bay Coleridge'in okumakta olduğu bir şiir kitabı hakkında uzun bir tartışma vardı. İkisinin arasına kısa, özlü bir paragraf sıkıştırılmıştı.

Morgan, "Dün öğleden sonra Alvesley'den bir haberci Kit'ten bir not getirdi," diye yazmıştı. "Wulf çay saatinde bize okudu. Vikontes Ravensberg dün sabah bir erkek çocuk dünyaya getirmiş. İkisinin de durumu iyi."

Başka bir şey yok. Ayrıntı yok. Kit'in notta ifade etmiş olması gereken coşku hakkında bir açıklama yok. Wulfric ya da Alleyne'in bu haber hakkında ne söylediğine dair bir yorum yoktu. Morgan'ın neler hissettiğine dair bir açıklama yok - çocukken, diğer tüm oyun arkadaşlarından çok daha küçük olmanın ve Freyja dışında tek kız olmanın çifte dezavantajıyla ona karşı nazik davranan Kit'e her zaman kahramanca tapmıştı.

"Haberler kötü mü Freyja?" Charlotte aniden endişeyle sordu.

"Ne?" Freyja boş gözlerle ona baktı. "Oh, hayır, hayır. Kesinlikle olmaz. Evde herkes gayet iyi. Frederick nasıl?"

Bir oğlum var.

Kit'in bir oğlu vardı. O kadar mükemmel, o kadar mükemmel derecede donuk Lauren Edgeworth ile evlenmişti. Vikontes en ince ayrıntısına kadar mükemmeldi.

görünüyordu. Evlendikten sonra bir yıl içinde bir oğlu olmuştu. Böylece Alvesley ve Redfield Kontluğu, sonraki iki nesil boyunca varislerine sahip oldu.

Freyja yüzüne bir gülümseme yerleştirdi ve Charlotte'un yüksek sesle okuduğu mektubun içeriğine dikkat etmeye çalıştı.

Tanrı'ya şükür, diye düşündü Freyja, *Tanrı'ya şükür* şu anda Lindsey Hall'da değildi. Alleyne ve Morgan onu dinlerken bu konudan titizlikle kaçınıyor olacaktı ve mahalle bu sevindirici haberle çalkalanacaktı. Ailesiyle birlikte Alvesley'e bir görev ziyaretinde bulunmaktan onur duyacaktı ve her iki aile de korkunç derecede rahatsız olacaktı. Önce Jerome'un, sonra da Kit'in gelini olarak neredeyse Ravensberg Vikontesi olacağı gerçeği, sohbete düşen her küçük sessizlikte kendini haykıracaktı. Sonuç olarak, hepsi akla gelen herhangi bir anlamsız konu hakkında durmadan parlak bir şekilde gevezelik edeceklerdi.

Vikontese kibarca *gülümsemek* zorunda kalacaktı. Yapması gereken Kit'i *tebrik edecekti*. Bebeğe hayranlıkla bakmak zorunda kalacaktı.

Tanrıya şükür Bath'daydı.

Alışverişte diğer iki hanımefendiye eşlik etmemek için bir bahane uydurdu. Bazı mektuplar yazması gerektiğini söyledi. Ama bunun yerine çok nadiren yaptığı bir şeyi yaptı. Kendini yüzüstü yatağına attı ve düşüncelere daldı.

Hayatında olanlardan ve *olmayanlardan* nefret ediyordu. Büyüme yılları boyunca bu hale geleceğini kim hayal edebilirdi ki? Evlenmemiş, bekâr, kalpsiz.

Dişlerini sıktı ve yumruklarını yatağına bastırdı.

Willett Kontu tam da şu anda Leydi Holt-Barron'un kapısında belirip ona evlenme teklif etseydi, diye düşündü, muhtemelen kollarına atılır ve onu minnet gözyaşlarına boğardı.

Ve aklıma ne kadar korkunç bir görüntü getirdi.

Lütfen Tanrım, bu kadar aptalca bir şey yapmasına izin verme.

Bu gece toplantıya gidip Hallmere Markisi'yle çirkin bir şekilde flört etmek çok daha iyi olurdu. O çok daha değerli bir rakipti ve

karşılaşmanın korkunç ve kalıcı sonuçlar doğurma olasılığı çok daha düşüktü. Teyzesi Markiz'in kulaklarından ve burun deliklerinden dumanlar çıktığını görmek bile bunu yapmaya değerdi.

Freyja sırtüstü dönüp yatağın pilili ipek tentesine baktı ve parkta onun burnuna yumruk attığı ve onu parçaladığı sahneyi ve ertesi sabah Pump Room'da onun şeytani intikamını aldığı sahneyi hatırladı. Büyükannesinin akşam yemeği partisini ve oradaki sözlü atışmalarını düşündü. Onu adil bir şekilde yendiği at yarışını ve ardından gelen kucaklaşmayı düşündü. Ve sonra Bath'a giderken otel odasında ilk karşılaşmalarını hatırladı ve önce kıkırdadı, sonra da kahkahalarla güldü.

Kit Butler'la geçirdikleri kısa tutku yazından sonra üç yıl boyunca onun hasretini çekmiş olması ve onun kendisini reddedip yerine Lauren Edgeworth'la evlenmesinden bu yana geçen bir yıl içinde de ona olan bağlılığını bir türlü koparamamış olması ne kadar utanç vericiydi. Ve ne kadar korkunçtu ki, ailesi onun duygularının o kadar farkındaydı ki, Morgan ona bu haberi öyle kısa bir paragrafta vermek zorunda hissetmişti ki, gözünü kırpsa kaçırabilirdi.

Hemen şimdi kalkmaya ve uzun, tempolu bir yürüyüşe çıkmaya karar verdi. Ve bu gece ayaklarıyla dans edecekti.

Kara kara düşünmek hiçbir şekilde tatmin edici bir faaliyet değildi.

Joshua Pompa Odası'nda Constance'la geçirdiği birkaç dakikadan büyük keyif almıştı. Constance hiçbir zaman özellikle canlı ya da güzel bir kız olmamıştı. Onu çekici bulmak hiç aklına gelmemişti. Ama her zaman mantıklı ve iyi kalpli olmuştu. Ondandır hoşlanıyordu ve şimdi bile aralarındaki ilişkinin çekim gücünü hissediyordu. Onlar kuzendi. Babaları kardeşti.

Kız kardeşleriyle ilgili tüm sorularını yanıtlamıştı. Her zaman kendisinden daha güzel ve canlı olan Chastity şimdi yirmi yaşındaydı ama romantik bir bağlılığı yoktu. Prudence-Prue- on sekiz yaşındaydı. Constance'ın bildirdiğine göre iyi gidiyordu, fevkalade iyi. Bayan Palmer'ın mürebbiyeliğinde çiçek açmıştı ve köyde çok iyi arkadaşlar edinmişti. Mutluydu. Ama Prue ne zaman mutlu olmamıştı ki? Kimse daha güneşli bir doğaya sahip olamazdı.

Constance, ona karşı dürüst olmaya ve annesinin umutları ve planları konusunu açmaya karar verene kadar kendinden bahsetmeye isteksizdi. O zaman ona bir sevgilisi olduğunu itiraf etmişti - oldukça uygunsuz bir bağlantı - annesinin bunu yapma gücü olsaydı onu kovardı.

"Dağılalım mı?" Joshua sormuştu. "*Hizmetçilerden* biri mi,

Constance?" "Bay Saunders." Kızarmıştı.

Jim Saunders, Londra'da görüşüp işe aldığı ve Penhallow'a gönderdiği kâhyaydı; teyzesinin işten atmaya gücünün yetmeyeceği tek hizmetçiydi.

Joshua, "*Tam* bir centilmen," diye yorum yapmıştı.

"Ve ben bir markizin kızıyım," demişti acı acı. "Ama onu çok seviyorum. Onunla asla evlenemeyecek olsam bile seninle evlenmeyeceğim Joshua. Seni ikna etmek için anneme katılacağımdan korkmamalısın. Annem seni bana bir teklif yapmaya ikna etse bile, hayır derim."

"Yapmayacağım," demişti. "Sen benim kuzenimsin ve bu yüzden benim için çok değerlisin. Ama benim seçeceğim gelin sen değilsin."

"Teşekkür ederim," dedi ve birbirlerine bakıp gülüştüler. Bunu yaparken gerçekten çok güzel görünüyordu.

Ancak, o akşam Üst Meclis Salonları'ndaki dans pistine, country danslarının açılış seti için onu götürdüğünde biraz farklı bir hikaye anlattı. Annesinin duyamayacağı kadar uzaklaşana kadar konuşmamış olsa da, açıkça tedirgindi.

Çok büyük bir kalabalık yoktu ve orada bulunanların çoğu da yaşlıydı. Yine de, törenlerin yöneticisi James King işini takdire şayan bir şekilde iyi yapmış ve banyo sandalyesine mahkûm olmayan neredeyse herkesi piste çıkarmıştı. Joshua'nın teyzesi dans etmiyordu elbette; hâlâ siyah yas kıyafetlerini giyyordu. Ama Leydi Freyja Bedwyn dans ediyordu. Fildişi rengi elbisesi ve altın ağırlı tuniğiyle gerçekten de muhteşem görünüyordu; saçları özenli bir şekilde toplanmış, altın ve mücevherli taraklarla taranmıştı.

Ama Constance'ı her zamanki sakin tavrından uzaklaştıracak bir şey olduğu gerçeğinden kuşku duyulamazdı.

"Joshua," dedi orkestra çalmaya başlamadan önceki birkaç özel anda büyük bir ısrarla, "uyarılmalısın."

"Ne oldu?" diye sordu, başını onunkine yaklaştırarak.

"Annem kararlı," dedi.

Ona sırtıttı. "Onu engelleyeceğiz," dedi ona. "Asla korkmayın. Yarın sabah Bath'dan ayrılacağım."

Bir kürsüde ayrı ayrı oturan orkestra, onlar daha fazla konuşmadan çalmaya başladı ve birkaç dakika boyunca yanlarındaki çiftle birlikte dönüp durdukları dansın güçlü, karmaşık figürleri daha fazla konuşmayı engelledi.

"Yarın çok geç olabilir," diye mırıldandı ilk fırsatta. "Gülümse,"

dedi ona, kendisi de gülümseyerek. "Annen bizi izliyor."

Constance gülümsedi. Sıranın sonundaki çift, aralarında özel olarak konuşamayacak kadar uzakta, dönerek aşağı inerken herkesle birlikte alkışladılar. Sonra figürler yeniden başladı.

Bir an için tekrar bir araya geldiklerinde Constance, "Neredeyse her sette birlikte dans etmemizi sağlayacak," dedi, sesi yorgunluktan soluk soluğaydı. "Ve bizi duyan herkese aramızdaki bağdan bahsedecek. Hatta bu gece nişanımızın ilan edilmesini bile umuyor."

"Saçmalık!" Joshua dedi ki. "Annen bile bizi nişanlanmaya zorlayamaz Constance."

Joshua'nın yanındaki beyefendinin kolunda döne döne uzaklaştı.

Joshua adamın partnerine en çekici gülümsemesini takındı ve onu sıkıca döndürdü. Constance ile birkaç kelime daha konuşabilecekleri küçük bir mahremiyet alanı bulana kadar geçen süre sonsuza dek sürecekmış gibi görünüyordu.

"Oh, evet, yapabilir," dedi acı acı, sanki hiç söz kesilmemiş gibi. "O *annem*, Joshua. Ona, Chastity'ye ve en çok da Prue'ya karşı görevlerimden söz etti. Ve bana, eğer razı olursam benimle evleneceğini söylediğini anlattı. Bunu sen mi söyledin?"

"At onu, Constance," dedi. "Tabii ki hayır."

Kendi sıralarında yerlerini aldılar ve başka bir çift -Willett ve Leydi Freyja- sette dönerek ilerlerken tekrar alkışladılar.

Teyzesi White Hart'ta onun sözlerini çarpıtmıştı elbette. Kendisini, Constance boyun eğerse onun da boyun eğeceğine ikna etmişti. Ve zavallı Constance onun kıızıydı ve hayatının her günü onunla birlikte yaşamak zorundaydı. Zavallı kız, kendisi bile bunu yapamazken teyzesine nasıl karşı koyabilirdi?

Onun için boynunu sıkacaktı. Bu meseleyi ilk ve son kez çözecekti.

Tanrı aşkına, nişanının bu gece ilan edilmesini umuyorum!

"Joshua," dedi Constance bir dahaki sefere birbirlerine yakın olduklarında. "Bir şeyler *yap*. Kararlı ol. Bunu yapamayacağımdan çok korkuyorum. Ve eğer bizi bütün gece birlikte dans ettirmeyi başarırsa ya da beni herkesin içinde senden hoşlandığımı itiraf etmeye ikna ederse ya da buna benzer bir şey yaparsa, kendini onurlu hissedeceksin.

. . . Oh, öleceğim."

Yüzünü buruşturdu.

"Bir şeyler düşüneceğim," dedi. "Bu arada en azından bir sonraki seti başka birine vereceğime söz verdim."

"Tanrıya şükür!" dedi hararetle.

Hâlâ şansı varken kaçması gerektiğini düşündü Joshua. Eğer burada bile değilse teyzesi onu Constance ile nişanlamaya zor ikna edebilirdi. Ama her şeyi bir kenara bırakıp, kötü kalpli, çıkarıcı, küçük bir sürçmeden mi kaçacaktı?

Kabul etmeliydi ki bu çok cazipti. Ama önce Leydi Freyja Bedwyn ile dans etmeliydi.

"Bir sonraki set vals olacak," dedi teyzesi, Constance'ı tekrar yanına götürdükten sonra. İkisine de gülümsedi ve oldukça yüksek sesle konuştu, bir şekilde yörüngesinde duran bütün bir kalabalığı konuşmaya dahil etti. "Constance adımları biliyor Joshua, eminim sen de biliyorsundur. İkinizin de yapmak istediğini herkesin görebileceği gibi birlikte dans edin. Öyle bir yapıyorsunuz ki

Çok çarpıcı bir çiftsiniz ve yakın zamanda yeniden bir araya gelmenizin mutlu koşulları altında kimse birlikte iki set dans etmenize itiraz etmeyecektir."

Yüce Tanrım, diye düşündü Joshua. Kuzeni abartmamıştı.

"Özür dilerim Constance, Teyze," dedi başını eğerek, "ama bir sonraki dans için Leydi Freyja Bedwyn'in elini çoktan istemiştim."

Bir vals. Bu ilginçti. Balo salonunun karşısındaki Leydi Freyja'ya baktı. Bu gece gerçekten de çok çekici görünüyordu. Aslında oldukça asil görünüyordu ya da en azından bir dükün kızı gibi. Bayan Holt-Barron'un yanında duruyordu, çenesini kaldırmış, yelpazesi yüzünü yavaşça serinletiyordu.

"Çok nazıksın Joshua," dedi teyzesi, sesinde keskin bir ton vardı. Sesini teatral bir fısıltıya indirdi. "Gerçekten de çok çirkin."

Birkaç dakika sonra Leydi Freyja'yı selamladı ve onu diğer çiftlerin de toplandığı yere götürdü.

"İlk sette bir duvar çiçeği gibi durmadığınızı görmekten çok memnun oldum," dedi.

"Ben de öyleydim," dedi. "Şüphesiz eve gider ve beynime bir kurşun sıkardım."

Güldü ve elini kızın belinin arkasına koydu, kız da elini onun omzuna koydu. Diğer elini de kendi elinin içine aldı. Onunla birlikteyken onun ne kadar küçük olduğunu hep unutturdu. Aynı zamanda çok da düzgündü.

"Bir vals seçmekle ne kadar da akıllıyım, tatlım," dedi.

"Umarım iyi dans edebilirsin," dedi. "Bu özel dans sırasında terlikleri partnerlerinin dans ayakkabılarına bu kadar yakın olan kadınların kendilerini nasıl bir tehlikeye attıklarını tahmin bile edemezsiniz. Ve ben senin sevgilin değilim."

Orkestra çalmaya başladı ve bir süre için valsin kıvrak adımlarında onunla birlikte hareket etmenin verdiği zevk dışında her şeyi unuttu. Bu gecedен sonra onu bir daha görmediği, onunla zekâlarını yarıştırmadığı için pişman olacaktı. Onu öpmediğine.

Ona baktı ve kaşlarını kaldırdı. "Henüz ezilmiş ayak parmağı yok," dedi.

"Eğer böyle beceriksizce ve terbiyesizce bir şey yaparsam," dedi, "kendimi savunmaya bile çalışmadan yumruğunu yüzüme indirmene izin veririm."

Güldü.

"Kur yapma süreciniz nasıl gidiyor?" diye sordu ona. "Teyzen bu akşam kendinden çok memnun görünüyor."

Yüzünü buruşturdu. "Parson'un fare kapanı havada asılı duruyor," dedi. "Bu evlilik için en az benim kadar istekli olan Constance'a göre, bu gece bizi o kadar sık bir araya getirmeye kararlı ki, namusumuz için nişanlandığımızı açıklamak zorunda kalacağız. Kadının iradesinin neredeyse hiçbir zaman engellenmediğini eklemek ilginç olabilir."

"Saçmalık!" dedi. "Bu sabah onunla konuştuğumda onu hiç de değersiz bir düşman olarak görmedim."

"Belki de Connie ve ben seni onun üzerinde serbest bırakmalıyız, tatlım," dedi. "Benimle bir iki günlüğüne sahte bir nişan yapmak istemezsin herhalde, değil mi?"

Ona sıırttı.

Yüzünde tutuk bir ifadeyle ona baktı. Kaşları kibirle kalktı. Dilinin kırbacını bekledi.

"Aslında," dedi, "oldukça eğlenceli olurdu, değil mi?" Hâlâ

vals yaptıklarını şaşkınlıkla fark etti.

BÖLÜM VIII

Delirmişti.

Kızgındı.

Birbirlerine bir çift ödüllü aptal gibi sırtttılar.

Bu çılgınca bir öneriydi. Kesinlikle ciddi değildi. Ama bu sabah Pompa Odası'nda ettiği hakaretlerin öcünü alma şansı Freyja için karşı konulmazdı. Ayrıca, o iğrenç mektup yüzünden -daha doğrusu, mektuptaki o kısa iğrenç paragraf yüzünden- bütün gün suratı asıktı. Ve bu gerçekten kulağa eğlenceli geliyordu.

Sahte bir nişan! Aklının bir yanı ona, Kit'in geçen yıl tam da bundan şüphelendiğini söylüyordu. Bu düşünceyi sertçe bir kenara itti. Ravensberg Vikontu Kit Butler'dan bıkmıştı.

O her zaman bir çılgın olmuştu. Başına bela olan pek çok mürebbiye, ona sürekli olarak, canlı hayal gücüne sunulan her planla düşüncesizce ilerlemek yerine harekete geçmeden önce düşünmeyi öğrenirse, başını çok daha az belaya sokacağını açıklamaya çalışıyordu.

Freyja her zaman beladan hoşlanmıştı.

Kendini aniden, mantıksız ve oldukça uygunsuz bir şekilde mutlu buldu.

"Elbette," dedi Marki'ye. "Yapalım Şu işi. Bu gece. Şimdi. Yarın ayrılabiliriz. Nasıl olsa insanlar bizden bunu bekleyecektir."

Enerjik, biraz da skandal niteliğindeki valsi icra etmeyi her zaman sevmiŐti. Bu seferkinden özellikle keyif alıyordu. Ama bitmeden önce valsi bıraktığı için de oldukça mutluydu. Marki, çay salonuna açılan kapıya yaklaŐıncaya kadar bekledi, sonra vals yaparak onu kapıdan geçirdi, sonra da kıza sarılmayı bırakarak dirseğinden tuttu ve balo salonunda bulunmayan tören Őefini aramaya koyuldu.

Bay King çay salonundaydı, masalar arasında dolaŐıyor ve masalarda oturanlarla sohbet ediyordu. Onlara güler yüzle bakıyor, bunu yaparken de ellerini birbirine sürtüyordu.

"Lordum," dedi. "Toplantıda sizin ve Leydi Freyja Bedwyn'in yanı sıra markiz, teyzeniz ve tabii ki onun kızı gibi seçkin konukları ağırlamaktan mutluluk duyuyorum. İki kişilik bir masa, lordum?"

Marki dostça gülümseyerek, "Hayır, teşekkür ederim," dedi. "Belki de valsin sonunda halka bir duyuru yapmak istersiniz, Kralım. Bath'daki tüm dostlarımla ve tanıdıklarımla sevincimi paylaşmasını diliyorum. Leydi Freyja Bedwyn az önce evlilik teklifimi kabul ederek beni erkeklerin en mutlusu yaptı."

Bay King birkaç dakika boyunca ŐaŐkınlıktan neredeyse dili tutulmuş gibi baktı. Ancak kendini toparlaması ve göğsünü önemle kabartması uzun sürmedi. Sevinçten yüzü gülüyordu.

"Bu bana büyük bir zevk verecek lordum," dedi ve markinin ellerinden birini iki elinin arasına alıp aşağı yukarı salladı. Freyja'ya saygılı bir selam verdi. "Leydim. Ne kadar memnun ve onurlu olduğumu anlatamam."

Çay salonundaki herkesin dikkatini çekerek, müzik sona erdiğinde balo salonuna geçmeleri halinde gerçekten mutlu bir duyuru duyacaklarını bildirirken yanından ayrıldılar.

Marki, Freyja'yı balo salonuna geri götürürken, "Az önce beni yumurta üzerinde yürümeye benzer bir durumdan kurtardın, tatlım," diye mırıldandı. "Belki bir gün sana borcumu bir Şekilde ödeyebilirim."

"Bundan emin olabilirsin," dedi. "Gerçi teyzenin yüzündeki ifadenin bile şimdilik yeterli bir ödöl olacağına inanıyorum. Gerçekten de bunu dünyalar için kaçırmazdım."

Vals sona eriyordu. Marki Freyja'ya kolunu uzattı ve onu Leydi Holt-Barron'un oturduğu yere götürdü. Kendi partisine dönmeden önce çok düzgün bir şekilde selam verdi, ama gözleri neşeyle dans ediyordu, Freyja yelpazesini açıp sıcak yüzünü onunla serinlettiğini fark etti.

Yüz hatlarını her zamanki ağırbaşlılığına kavuşturdu. Ne yapmıştı şimdi? Wulf bunu duysa bir bakışıyla onu dondururdu. Bu şakayı yarın ne *zaman* bitirebilirler?

Ama kalbinin neşeyle dans ettiğini de inkâr edemezdi. Kendini bu huysuzluktan kurtarmak için *tam da* buna ihtiyacı vardı.

İnsanlar çay salonundan ve kart odasından balo salonuna geliyordu. Yüksek bir ilgiyle uğulduyorlardı ve kısa süre içinde bu ruh hali balo salonundaki kalabalığa da sirayet etti. Bath sosyetesini her yerde olduğu gibi haber ve dedikoduyla büyürdü. Ama ruhlarını okşayacak ve sohbetlerini canlandıracak gerçekten yeni bir şey nadiren bulunurdu. Bay King orkestra kürsüsüne çıktığında dikkat çekmek için ellerini çırpmasına gerek yoktu ama yine de çırpıyordu.

Freyja, Hallmere Markizi'nin siyahlar içinde zayıf ve hastalıklı görüldüğünü gördü, yine de bir kolunu Markiz'in koluna dayamış, diğerini de Leydi Constance'ın koluna sokmuş, nezaketle gülümsüyordu. Belli ki geceyi iyi idare ettiğini düşünüyordu.

Leydi Constance gergin ve mutsuz görünüyordu. Marki ise soğukkanlı görünüyordu. Ama Freyja'nın gözlerini odanın diğer ucunda yakaladı ve o yavaş göz kırpmasıyla bir göz kapağını indirdi.

"Önemli ve mutlu bir duyuru yapma ayrıcalığına sahip oldum," dedi Bay King heyecanla kendisini dinleyenlere. "Bu, sadece Bath sosyetesinin değil, tüm İngiliz kibar sosyetesinin en ünlü iki üyesi arasındaki bir nişan. Her standartta göz kamaştırıcı bir eşleşme."

Freyja yelpazesini biraz daha hızlı salladı. Markiz nazik dikkatini kızına çevirdi, belli ki duyurunun onu ilgilendirecek bir yanı olmadığına karar vermişti.

"Hallmere Markisi benden," dedi Bay King, gurur ve zevkle etrafına ışık saçarak, "hepinizin bildiği gibi Bewcastle Dükü'nün kız kardeşi olan Leydi Freyja Bedwyn ile nişanlandığını duyurmamı istedi."

Markiz sarsılarak yeğenine baktı, gözleri fal taşı gibiydi. Leydi Constance da ona baktı, gözleri mutlulukla parlıyordu.

Ve sonra Freyja etrafındaki ses dalgasının ve hem Leydi Holt-Barron hem de Charlotte'tan gelen şaşkınlık ve sevinç çılgınlıklarının farkına vardı. Hallmere Markisi'nin balo salonunu boydan boya geçerek kendisine doğru yürüdüğünü fark etti, büyüleyici gülümsemesi yerindeydi ve bir kolunu uzatmıştı. Freyja birkaç adım ilerledi ve boş dans pistinde onunla karşılaştı. Adam onun elini tuttu, kibar bir zarafetle eğildi ve dudaklarına götürdü.

Kalabalık zevkle iç çekti ve ardından coşkuyla alkışladı. Her şey çok korkunç bir şekilde tiyatraldı.

Ve çok endişe verici bir şekilde gerçek.

Freyja başını geriye atıp kahkahalarla böğürerek içini rahatlatmak için duyduğu korkunç dürtüyü bastırdı ve bunun yerine gülümsedi.

Markiz başını kaldırdı, hâlâ onun elini tutuyordu ve gözlerinin içine bakarak gülümsedi. Büyüleyici, ışıltılı gülümsemesinin ardında, gözlerinin çok gerisinde, güldü.

"İşte şimdi kendimizi meşhur bir belanın içinde bulduk, tatlım," diye mırıldandı.

Bu, bir süre için yapacakları son özel konuşmaydı. Çok sayıda insan - aslında törene katılan hemen herkes- onların elini sıkmak ya da selam verip reverans yaparak iyi dileklerini iletmek istedi. Hatta birkaçı, Pompa Odası'ndaki arbededen hemen sonra böyle bir sonucu tahmin ettiklerini iddia etti. Leydi Holt-Barron bir yandan mendiline sarılıp ağlıyor, bir yandan da gülümsüyordu. Charlotte Freyja'ya sıkıca sarıldı ve hayatında hiç bu kadar mutlu olmadığını fısıldadı - kendi nişanının ilan edildiği zaman hariç. Willett Kontu üzüntülü bir ifadeyle baktı. Leydi Potford Freyja'yı yanağından öptü, torununa döndü ve yelpazeyle koluna sertçe vurarak onu kendisinden böylesine güzel bir sırrı sakladığı için düzenbazlıkla suçladı. Bayan Lombard onlara yaltaklandı ve

Marki ve yeni markizi Penhallow'a yaşamak için geldiklerinde komşu olacaklarını onlara ve duyan herkese söylediler.

Bay King on dakika süren gürültü ve tebriklerin ardından ellerini çırparak sessizliği sağladı ve yeni nişanlı çiftin dans edeceği kısa bir vals daha eklemek üzere gecenin programının biraz değiştirileceğini duyurdu. Kart oynayanlar odalarına, çay içenler de kendi odalarına çekilmeden önce herkes izlemeye devam etti.

Her şey son derece gülünçtü ve utanç verici bir şekilde heyecan vericiydi.

"Kendi özel valsleri sona ererken Freyja, "Yarın nişanı bozduğumuzda daha da büyük bir heyecan olacak," dedi.

"Ah, yarın olmaz, tatlım," dedi. "Eğer senin için de aynı Çey geçerliyse, teyzem eve dönene kadar nişanlı kalacağız. İsteği engellendiği için bir iki günden fazla kalmayacağını sanıyorum. Büyük bir hiddetle eve dönecektir."

"O zaman," dedi Freyja, "gider gitmez duyuruyu yapacağız." Aslında bu eğlenceli maskaralığın bir iki gün daha uzamasına aldırımıyordu.

Marki, "Bu işte *biz yokuz*," dedi. "Nişanı bozacaksınız. Bu bir centilmenin asla yapmayacağı bir şeydir."

"Harika!" dedi alaycı bir tavırla. "Eğer bunu ihmal edersem ve benimle evlenmek zorunda kalırsan, bu senin için iyi olur."

"Sen Constance'tan daha iyisin, benim büyücüm," dedi.

"Bu gece kendimi nişanlımın o ateşli bağlılık sözlerinin anısıyla uyutacağım," dedi.

Sırıttı ve ardından seyircilerden gelen alkışları daha uygun bir gülümsemeyle onayladı.

"Gidip teyzemin ne söyleyeceğini öğrenelim mi?" diye önerdi.

"Kesinlikle," dedi ona, elini teklif ettiği elbisenin koluna koyarak Kolunu. Markiz'in Türkiye'deki az sayıdaki markizden biri olduğu gözünden kaçmamıştı.

Valslerinden önce onları tebrik etmeye gelmeyen konuklar.

Kadın gerçekten de çok kötü bir şok geçirmiş olmalıydı. Zayıf ve tatlı görünüyordu ve her zamanki cüssesinin yarısı kadardı; etkileyici bir performanstı. Yaklaştıklarında Freyja'ya iki elini birden uzattı, gereksiz yere sıkıca kavradı -Freyja da kendi ellerini daha sıkı kavrayarak karşılık verdi- önce Freyja'nın sol yanağını, sonra da sağ yanağını öptü ve sıcak ve kibar bir şekilde gülümsedi.

"Ne hoş bir sürpriz Leydi Freyja," dedi yüksek sesle, etrafındakilerin de duyması için. "Ailemin bağrına basmaktan daha büyük mutluluk duyacağım birini düşünemiyorum. Sevgili Joshua'yı her zaman oğlum olarak gördüm, biliyorsun." Gözleri yine Freyja'nın gözlerine o iğne oyası bakışını atıyordu.

"Teşekkür ederim hanımefendi," dedi Freyja. "Bizim için mutlu olacağınızı biliyordum." "Ve sevgili Joshua." Markiz dikkatini ve ilgisini ellerini yeğenine uzattı. "Ne yaramaz bir sürpriz, gerçekten. Sen olsan Büyükkannene ya da teyzene sırrını açtın mı?"

"Vals sırasında cesaretimi toplayıp Leydi Freyja'ya bir teklifte bulundum teyze," dedi, "o da kabul etti. İkimiz de sevinçten havalara uçuyorduk ve daha fazla gecikmeden herkesin mutluluğumuzu paylaşmasını istedik. Bu mutlu sürprizin senin ve büyükkannenin hoşuna gideceğini düşündüm."

Markiz'in gülümsemesi hiç bozulmadı. "Elbette canım," dedi.

Bay Darwin o sırada Freyja'yı selamlıyor ve onunla birlikte bir sonraki ülke dansı setini talep ediyordu. Ne de olsa, baloda sadece iki set olduklarını fark etti. Daha gecenin büyük bir kısmı vardı. Elini onun koluna koyarken gülümsedi, bu gece Hallmere Markisi ile flört ederek kendini neşelendirme kararını hatırladı.

Flört etmekten çok daha iyisini yapmıştı. Onunla sahte bir nişan yapmıştı. Sırf eğlence olsun diye.

Önümüzdeki birkaç günü, ne zaman olduğunu bilmediği bir zamandan beri hiçbir günü iple çekmediği kadar büyük bir heyecanla beklediğini fark etti. En azından Alvesley ve Kit'in yeni oğlunu ve kendi hayatının kasvetli durumunu aklından çıkaracaktı.

Joshua ertesi sabah geç saatlerde Leydi Holt-Barron'un Circus'taki evine doğru yürüdü. Özellikle de büyükannesi gece geç saatlere kadar evde kalmaya niyetli olduğunu belirttiği için Pompa Odası'ndan kaçınmıştı. Ancak gecenin büyük bir bölümünde kendisini uyanık tutan, dönüşümlü olarak kıkırdayan ve soğuk terler dökmesine neden olan meseleden kaçınmayı başaramamıştı.

Teyzesi kendisini ve Constance'ı kahvaltıya davet etmiş ve büyükannesinin bir hafta sonra Great Pulteney Sokağı'nda büyük bir nişan partisi verme planına heyecanla katılmıştı.

"Joshua," demişti teyzesi, "sonunda yuva kurmaya karar verdiğin için ne kadar sevindiğimi anlatamam. Gerçi savaşlar sona erdiğine göre, nikâhtan sonra gelininle bir iki yıl kıtada seyahat etmek isteyeceğini tahmin ediyorum."

Büyükannesi gülmeden önce, "Leydi Freyja'nın senin için doğru kadın olduğunu ilk andan itibaren hissetmiştim," diye onaylamıştı. "*Neredeyse* ilk andan itibaren. Onunla hayatı asla sıkıcı bulmayacaksın, Joshua."

Constance onunla özel olarak konuşmak için bir an bulmuştu.

"Teşekkür ederim Joshua," demişti. "Ne kadar çabuk düşündün ve harekete geçtin! Ama umarım Leydi Freyja Bedwyn için yaptığın teklifi annemi engellemek için yapmamışsındır. Bu haksızlık olurdu, değil mi? Onun çirkin olduğunu düşünmüyorum. Bence seçkin ve yakışıklı. Ama yine de incinecek duyguları olmalı."

"Leydi Freyja ve ben birbirimizi gayet iyi anlıyoruz," diye onu temin etmişti. "İyi bir eğlenceden aynı zevki alıyoruz."

"Ah," demişti. "O zaman bu gerçek bir nişan değil. Ben de bundan şüphelenmiştim. Ama oldukça üzgünüm. Büyükannen gibi ben de onun senin için mükemmel olduğunu düşünmekten kendimi alamıyorum."

Teyzesi en az bir hafta daha kalmayı planlıyordu demek ki, diye düşündü Gay Sokağı'nın dik yokuşunu çıkarken hayıflanarak. Bu kadar uzun kalacağını tahmin etmemişti. Büyükannesinin büyük bir parti için ısrar edeceğini de beklemiyordu. Bu nişan işi yine de büyük bir utanç kaynağı olabilirdi.

-ve belki de eğlenceli, diye itiraf etti. Kullandığı kelime *buydu*, değil mi?

Circus'taki evin kapısını çaldı, haberi duyduğu belli olan sırtkan bir hizmetçi tarafından içeri alındı -Bath'ta *duymayan* var mıydı ki- ve hemen hanımların toplandığı oturma odasına götürüldü, anne ve kızı sanki bir gezintiden yeni dönmüş gibi görünüyorlardı.

Leydi Holt-Barron ona gülümsedi ve kızı da gülümsedi. Leydi Freyja temkinli görünüyordu.

"Leydi Freyja'yı benimle yürümesi için davet etmeye geldim," dedi ilk hoşbeşten sonra.

Yazıhanede yazıyor olması gereken bir mektubu katladıktan sonra ayağa kalktı.

"Biraz temiz havaya ihtiyacım var," dedi.

"Ve bugün, Leydi Freyja," dedi ev sahibesi geniş bir gülümsemeye, "nişanlınızla yürürken herhangi bir refakatçiye ihtiyacınız yok."

Birkaç dakika sonra Gay Sokağı'na geri dönüyorlardı.
-Koluna girmeyi reddetmişti.

"Ailene mi yazıyordun?" diye sordu ona. "Müjde mi veriyordun?"

"Öyle bir şey yapmıyorum," dedi. "Çoğu gün yaptığım gibi kız kardeşime yazıyordum. Ona toplantıyı anlatıyordum - en azından toplantının bir bölümünü."

"Ama o sırada nişanlandığınızın duyurulması gibi önemsiz bir ayrıntıyı atlıyordunuz şüphesiz," dedi sırtarak. Bu sabah pek keyifsiz görünüyordu.

"Kesinlikle," dedi. "Bilmelerine gerek yok. Bir ya da iki gün içinde bu saçmalığa bir son vermekte özgür olacağız. Teyzen Bath'dan ayrılacak, umarım bu durumdan hiç hoşnut değildir, o zaman ya bir duyuru yaparım ya da sen de ayrılırsın, ben de kısa süre sonra eve dönerim ve bu konuda başka bir şey söylenmesine gerek kalmaz."

"Gerçekten bu kadar basit olacağına inanıyor musun tatlım?" diye sordu kıkırdayarak.

Tepenin dibine ulaşmışlardı ve Manastır'a ve onun ötesindeki nehre doğru kıvrıla kıvrıla ilerliyorlardı. Güneş parlıyordu, ancak esinti tazeydi.

"Tabii ki olacak," dedi kendinden emin bir şekilde.

"Büyükannem şimdi bile önümüzdeki hafta için büyük bir nişan partisi planlıyor," dedi.

Kadın yüzünü buruşturdu. "O zaman ikimiz de Bath'ı o zamandan önce terk etmeliyiz," dedi.

"Bu sportmenlik dışı olur," dedi ona, yanlarından geçtikleri bir çifti selamlamak için şapkasının kenarına dokunarak. "Tüm davetiyeler bugün gönderiliyor."

"Kahretsin," dedi.

Yüksek sesle güldü. Daha önce bir hanımefendinin böyle bir söz söylediğini hiç duymamıştı. Kelime dağarcığında böyle başka mücevherler olup olmadığını merak etti ve muhtemelen olduğunu tahmin etti.

"Ve teyzem parti için kalmaya karar verdi," dedi ona.

Yürümeyi bıraktı ve sanki suçluymuş gibi ona sertçe baktı - elbette bir dereceye kadar öyleydi.

"İki kere lanet olsun," dedi. "Son derece eğleniyor gibi görünüyorsun."

"Dün akşam her şeyin çok kötü görüldüğünü ve teyzemin beni Constance'la nişanlandığımı açıklamam için kolayca tuzağa düşürebileceğini hatırlamadan edemiyorum," dedi yürüyüşlerine devam ederlerken. Seninle olmayı tercih ederdim."

"Çok bunaldım," dedi kibirle.

"Çünkü bir hafta kadar sonra dökülebilirsin," dedi.

"Yıpranmış bir palto gibi," diye karşılık verdi.

"Tabii bana verdiğin sözü tutmamı ve seninle evlenmemi istemezsen," dedi.

"Tanrı korusun," dedi.

"Bir hafta boyunca benimle nişanlıymış gibi davranmak ve bana romantik bir düşkünlük duymak senin için oldukça antipatik olacak mı?" diye sordu. "Büyük bir partiyle sonuçlanacak ve sonra tekrar özgürlük ve akıl sağlığı? Dün akşam her şeyin eğlenceli olabileceğini düşünmüştünüz."

"Dün akşam hiç *düşünmedim*," dedi. Nehre vardıklarında ona değerlendirici gözlerle baktı ve sözsüz bir anlaşmayla Pulteney Köprüsü'ne doğru döndü. "Ancak Bath'da hayat normal şartlar altında dayanılmaz derecede sıkıcıdır."

"Öyle," diye kabul etti. "O halde, normalden daha az normal olanın tadını çıkarmaya karar verelim mi? Önümüzdeki haftanın vaat ettiği normalden *daha fazla koşullar*?"

Ona yavaşça gülümsedi, gözlerinde dün akşam ona bir tür şaka olarak kendisiyle sahte bir nişan yapıp yapmayacağını sorduğunda beliren aynı hafif umursamaz ışık vardı.

"Nasıl olsa bu haftaya katlanmak gerekeceğine göre," dedi, "tadını da çıkarabiliriz sanırım. Nereye gidiyoruz?"

"Sydney Gardens?" diye önerdi. "Oldukça uzak ama hatırladığım kadarıyla sizin için *çok da* uzak bir yürüyüş mesafesi değil. Hatta orada bir sincap tarafından rahatsız edilen başka bir hizmetçi kız bulabilir ve onu kurtararak nişanlımı etkileyebilirim."

"Hayır, Bahçeler değil," dedi. "Beechen Uçurumu. Dik bir tırmanış olduğunu ama tepeden manzaranın oldukça muhteşem olduğunu duydum. Oraya gitmek istiyorum."

"Güzel," dedi.

En azından önümüzdeki hafta boyunca Leydi Freyja Bedwyn'in yanında dans etmek sıkıcı olmayacaktı. Bu sabah Bath'dan yola çıkmaya niyetlenmişti. Onunla daha fazla vakit geçirme bahanesi bulduğu için hiç de üzgün değildi. Onu eğlenceli ve giderek daha çekici buluyordu.

Freyja adil oynamıyordu. Hallmere Markisi'ne çok büyük bir iyilik yapmıştı ve nişanlandıklarının duyurulmasını takip eden hafta boyunca bulabildiği her şekilde ödemeyi talep etti.

Çoğu sabah Pompa Odası'na ve akşamları da ara sıra düzenlenen konser, oyun ya da kart partilerine katlanmak zorunda olduğu doğrudu. Ama o bu aktiviteleri pek de umursamıyordu. En azından Pompa Odası'ndaki zorunlu gezinti herkesi sabahın makul bir saatinde ayağa kaldırıyor ve hareket ettiriyordu ve iyi müzikten, canlı oyunculuktan ve hatta ara sıra oynanan iskambil oyunlarından hoşlanıyordu. Günün geri kalanı her zaman dayanılmaz derecede sıkıcı olmuştur.

Artık sıkıcılık gitmişti.

Her gün markizi yürüyüşe ya da ata binmeye sürüklüyordu. İlk gün Beechen Uçurumu'na, başka bir gün Beacon Tepesi'ne ve Charlcombe köyüne giden tarlalara koşturdular. Bir öğleden sonra Weston köyüne yürüdüler. Lansdown Tepesi'ne ve Claverton Down'a kadar at sürdüler. Sabahtan akşama kadar aralıksız yağmur yağdığı gün bile, Bristol yolunun yarısındaki Keynsham köyüne kadar at sürmekte ısrar etti. Leydi Holt-Barron sık sık birlikte gezmelerinin uygunluğu konusunda hiçbir itirazda bulunmadığı için, bir nişanlıya sahip olmanın Bath'da yaşayan erkek kardeşlerinden birine sahip olmak kadar iyi olduğunu çabucak keşfetti.

Ama doğruyu söylemek gerekirse, Marki'nin arkadaşlığından erkek kardeşlerinden daha çok hoşlanıyordu ve Marki'nin de en az onun kadar hoşlandığından emindi. Ona bakmaktan hoşlanıyordu; tanıdığı en yakışıklı adamlardan biri olduğu su götürmezdi. Ve esprili bir arkadaşı. Sözlü olarak asla onu alt edemezdi ya da o onu. Bir hanımefendi olarak şu yürüyüşün ya da şu gezintinin ona fazla gelebileceğini ona hiç söylemedi. Leydi Holt-Barron, bunun yerine Yukarı Odalar'da çay içmemelerinin sağlıkları açısından doğuracağı korkunç sonuçlar konusunda uyarmasına rağmen, yağmur altında gezintiye çıkmayı talep ettiğinde şaşırmış gibi bile görünmedi.

Freyja, Leydi Potford'un evindeki partiyi dört gözle beklemiyordu; Bath'da kibarlık taslayan hemen herkes davet edildiğinden, bu büyük bir sıkışma olacaktı. Leydi Potford'dan hoşlanıyordu ve partinin içereceği gibi bir aldatmaca düşüncesinden hoşlanmıyordu. Ama hafta boyunca Hallmere Markizi'ni ve Leydi Constance Moore'u gördükçe, markizi kaderi olabilecek bir şeye, yani kendisini onun onu istediğinden daha fazla istemeyen kuzeniyle evlenmeye terk etmenin ne kadar zalimce olacağını daha iyi anlıyordu.

Hayır, bu bir hafta için nişanlanmıştı -yine! Ve sonuna kadar rolünü oynayacak, parti bitip Markiz Cornwall'a gittiğinde de normal kişiliğine ve normal hayatına geri çekilecekti.

Claverton Down'a yaptığı yolculuktan sonra Leydi Holt-Barron'un evine dönerken, önümüzdeki hafta hayatın çok sıkıcı olacağını düşündü. Ama bunu gelecek hafta düşünecekti. Belki de Lindsey Hall'daki evine dönmeliydi. O zamana kadar bunu yapmak güvenli olacaktı.

Marki de onunla birlikte eve geldi, çünkü Leydi Holt-Barron onu çaya davet etmişti. Dışarıda biraz rüzgâr esmiş ve kızarmışlardı ama Freyja önce üstünü değiştirmek için odasına çıkmadı. Marki'den önce salona girdi.

Ve o kadar ani durdu ki neredeyse ona arkadan çarpacaktı. Leydi

Holt-Barron ve Charlotte odadaydı.

Wulfric de öyleydi.

Her zamanki zarif, tertemiz, hafif soğuk, gümüş gözlü haliyle ayağa kalkıyordu. Uzun parmakları soru sorma bardağının sapını kavırıyor ve yarısına kadar gözüne doğru kaldırıyordu.

"Ah, Freyja," dedi, sesi mağrur ve mesafeliydi.

"Wulf!" diye haykırdı Freyja.

"Ve . . . ?" Bardağının geri kalanını gözüne götürdü ve korkunç bir şekilde büyüttü.

"Hallmere Markisi'ni takdim edebilir miyim?" dedi bir kenarda durarak. "Kardeşim Wulfric, lordum. Bewcastle Dükü."

Tanrı aşkına, Wulf'u tam da bu zamanda Bath'a getiren şey neydi? Ama beynini daha fazla zorlamasına gerek kalmadan cevabı biliyordu. Elbette! Wulf, diye düşündü bazen, her şeyi bilme özelliğini Tanrı'yla paylaşıyordu. Onu buraya getiren *de bu zamandı*.

Biri ona söylemişti. O

biliyordu!

Sonraki sözleri, kadının hissetmiş olabileceği tüm şüphe gölgelerini yok etti.

"Ah, evet," dedi usulca, kadehini indirdi ama hâlâ soğuk gözlerle markize bakıyordu. "Sanırım Freyja'nın nişanlısı?"

BÖLÜM IX

Joshua bir saat sonra ikisi Gay Sokağı'nda yürürken, Leydi Holt Barron'un kahyası atların ahırlarına geri götürülmesi için gerekli düzenlemeleri yaparken, Bewcastle'ın ona karşı belirgin bir avantajı olduğunu düşündü. Elbette rütbe avantajı vardı -Bewcastle bir duk, o ise bir markizdi. Ama aralarındaki fark bundan çok daha büyüktü. Bewcastle şimdiki rolü için doğmuştu. İliklerine kadar bir aristokrattı o. Joshua ise beş yıldır varis ve yedi aydır da unvan sahibi olmasına rağmen kendini hâlâ bir gaspçı gibi hissediyordu.

Beşi de çay içerken çeşitli konularda sohbet etmişlerdi ve sonuç olarak kayda değer hiçbir şey söylenmemişti. Şimdi Bewcastle Bath'ın çekici görünümünden söz ediyordu ve Joshua kendini kırbaçlanmış bir çocuk gibi hissetmemeye çalışarak, daha doğrusu kırbaçlanmak üzere olan biri gibi hissederek onun her sözüne katılıyordu. Ama bu gerçekten de şeytani bir sarmaldı. Nişan haberinin bir şekilde Leydi Freyja'nın erkek kardeşinin kulağına gitmeyeceğini ummak çok fazlaydı, ama daha fazla bilgi almak için kız kardeşine yazmak yerine böyle bizzat geleceğini kim tahmin edebilirdi ki?

"Benimle birlikte Kraliyet York'una adım atacak mısınız?" Bewcastle düz bir zemine ulaştıklarında sordu. Soru gibi ifade edilmişti ama Joshua bir emir duyduğunda hemen anladı.

"Benim için bir zevktir," dedi.

Dükün otelde özel bir süit odası vardı. Uşağı şapkalarını ve eldivenlerini aldı ve oturma odasına bir tepsi içki getirdi. Bewcastle boş bir sandalyeyi işaret etti ve kendisi de bir başkasına oturdu. Uşak iki bardak doldurdu, her birine birer tane verdi ve sonra onları yalnız bırakarak kapıyı sessizce arkasından kapattı.

Bewcastle, Joshua'ya kurtları düşündüren solgun ve keskin gözlerle ziyaretçisine baktı; görünüşe göre adamın adı da buna uygundu.

Bewcastle yeterince hoş bir sesle, "Şüphesiz bana açıklayacaksınız," dedi, gözleri buz gibi soğuk olmasına rağmen, "nişanlılığınızın neden Bath sosyetesine alenen duyurulduğunu ve Leydi Freyja Bedwyn'in ailesine hiç duyurulmadığını."

Joshua bir bacağına diğerinin üzerine attı. "Acele verilmiş bir karardı," dedi. "Leydi Freyja'ya Yukarı Odalar'daki bir vals sırasında evlenme teklif ettim, o da kabul etti ve sevincimizi paylaşmaları için diğer konuklarımızı davet etmeye karar verdik." Açıklaması kendi kulaklarına bile oldukça aptalca geliyordu.

"Ah, acelecilik," dedi Bewcastle. "Ama belki ertesi gün ya da ondan sonraki gün sevincinizi paylaşmaları için ailesini de davet etmek istemediniz mi?"

Joshua zihninde birkaç olası cevabı evirip çevirirken talihsiz bir duraklama oldu. Elbette ikna edici bir cevap yoktu. Bütün bunlar şeytani derecede utanç vericiydi.

Dük, "Belki de," dedi, "nişanınızın ilk coşkusu geçtikten sonra Lindsey Hall'da beni beklemek niyetindeydiniz?"

"Leydi Freyja reşit," dedi Joshua. "Açık konuşmak gerekirse, sizin rızanıza ihtiyacımız yok. Zamanında sizin onayınızı alırdık, evet. Geçtiğimiz hafta boyunca, sizin de belirttiğiniz gibi, birbirimizin arkadaşılığından ne yapılması gerektiğini düşünemeyecek kadar keyif aldık."

"Öyleyse," dedi dük usulca, "birbirinize karşı bir tutku besliyorsunuz?"

Oh, Tanrım. Joshua derin sulara yüzdüğünü fark etti.

"Öyle de denebilir," dedi.

"Olabilir," diye kabul etti Bewcastle. "Ama öyle mi diyorsun Hallmere?"

"Joshua dikkatle, "Benim Leydi Freyja'ya, onun da bana karşı hissettiklerinin özel meselelerimiz olduğuna inanıyorum," dedi.

"Kesinlikle öyle." Bewcastle yarısı boşalmış bardağını bıraktı, sandalyesinde arkasına yaslandı, dirseklerini kollarına dayadı ve parmaklarını dikleştirdi. Görünüşe göre sessizlik onu utandırmıyordu. Devam etmesi için bir süre geçmesi gerekti. "Öyle görünüyor ki Hallmere, sen her zaman hırslı bir adam olmuşsun."

Joshua kaşlarını kaldırdı.

"Öyle olmasaydın garip olurdu," dedi Bewcastle. "Büyüme çağın boyunca bir markiz unvanına, mülküne ve servetine varis olmaktan bir hayat uzaktın - şüphesiz beş parasız bir çocuk için hayal kırıklığı. Ve sonra o bir hayat biraz gizemli koşullar altında söndü."

Yüce Tanrım! Joshua'nın içi buz kesti. En azından Bewcastle'ı nişandan kimin haberdar ettiği ve Bath'a gelmek için neden hiç vakit kaybetmediği artık açıktı.

"*Trajik* koşullar altında," dedi Joshua. "Kuzenimin ölümünde parmağım olduğuna inandığınızı mı ima ediyorsunuz?"

"Hiçbir şey ima etmiyorum," dedi lütufkâr kaşlarını kaldırarak. "Büyük olasılıkla bunlar sizin için sadece *talihli* durumlardı. Yeni beklentilerinizi bol bol seyahat ederek kutladınız ve sanırım biraz yaban yulafı ektiniz?"

"Beş yılımı Fransa'da geçirdim," dedi Joshua biraz da sınıanarak, "İngiliz hükümeti için gizli casusluk yaptım. Bu sorgulamaya içerliyorum, Bewcastle."

"Öyle mi?" Dük hâlâ alçak sesle konuşuyordu. Öfkeli bir tartışmanın içine çekilmek istemiyordu anlaşılan. "Ama kız kardeşimle evlenmek istiyorsun, Hallmere. Ona talip olan her erkeği sorguya çekerim, benimle konuşmadan önce nişanlandığını açıklayarak elimi zorlamış olsa bile. Oradan ayrılmadan önce Penhallow'da hamile bıraktığın alçakgönüllü beyefendiyle evlenmeyi reddettin mi?"

Joshua dudaklarını büzdü. Teyzesinin Bewcastle Dükü'ne yazdığı mektubu okumak ilginç olacaktı. Ama onun kötü niyetinin kendisini bir yabancının önünde savunmaya itmesine izin vermeyecekti.

"Bana evlenme teklif bile etmedi," dedi sırtarak. "Ama beş yıldan uzun bir süre boyunca ona ve çocuğuna destek oldum."

Bewcastle onun eğlencesini paylaştığına dair hiçbir işaret göstermedi. Kadehini tekrar eline aldı ve yudumladı. "Leydi Freyja Bedwyn bir dükün kızı," dedi. "Ayrıca bildiğinizi tahmin ettiğim gibi son derece varlıklı bir kadın."

"Joshua, "Konuyu biraz düşünmüş olsaydım sanırım tahmin ederdim," dedi.

Dük, "Aslında," dedi, "sizin için oldukça parlak bir eş."

Joshua yine sırtarak, "Madem rütbe ve servetten söz ediyoruz," dedi, "ben de onun için mükemmel bir eş sayılırım. Zaten Bath sosyeta de duyuru yapıldığından beri bunu söylüyor."

Dük ona soğuk bir kibirle baktı. Joshua çok geç de olsa Bewcastle'a gerçeği söylemesi gerektiğini düşündü. Ne de olsa bu sahte nişan önümüzdeki hafta içinde sona erecekti. Ailesine açıklama yapma işini neden Leydi Freyja'ya bıraksındı ki?

"Beni onayladığınızdan hiç de emin değilsiniz," dedi. "Sizi suçlayamam. Aile reisi olarak size danışmadan kız kardeşinize evlenme teklif ettim, sonra da bir toplantı sırasında nişanı alenen ilan ettirerek ve hemen ardından size yazmayı ya da sizi aramayı ihmal ederek bu hatayı daha da derinleştirdim. Anladığım kadarıyla teyzem bu görevi benim için yerine getirdi. Şimdi söyleyebileceğim tek şey, kız kardeşinize derin bir saygı duyduğum ve tavsiyenizi dinledikten sonra nişanımızı bozmayı uygun görürse kararını kabul edeceğim."

Belki de bu, zamanı geldiğinde içinde bulundukları çıkmazdan kurtulmaları için uygun bir yol olabilirdi. Ağabeyinin Bath'a yaptığı bu garip ziyaret her şeye rağmen en iyisi olabilirdi.

Dükün kaşları kalkmıştı.

"Olağanüstü!" Bewcastle yumuşak bir sesle söyledi. "Sen bu ülke için savaşmazsın."

Sevdiğin kadın, Hallmere?"

Joshua, "Ben kesinlikle hiçbir kadını kendi isteği dışında bir evliliğe zorlamam," dedi.

Dük boş bardağını yanındaki masaya bıraktı ve Joshua bu hareketi görüşmenin sona erdiğine dair bir işaret olarak algıladı. Ayağa kalktı.

"Leydi Freyja'ya bu gece Upper Rooms'daki bir konserde eşlik edeceğim," dedi. "Orada görüşür müyüz?"

Dük başını eğdi.

"O halde size iyi günler dilerim," dedi Joshua ve odadan çıktı.

Royal York Oteli'nden çıkarken şişmiş yanaklarındaki havayı üfledi. Birkaç gün içinde Leydi Freyja'nın hayatından çıktığında Bewcastle Dükü onu daha fazla sevmeyecekti. Elbette bu *onun* için zerre kadar önemli olmayacaktı ama Freyja için, o zaman tüm gerçeği açıklasa da açıklamasa da, çok önemli olabilirdi.

Şeytan alsın! Hayat rahat edemeyecek kadar karmaşıklaşıyordu.

Ama birdenbire sırtıttı. Bewcastle ile Leydi Freyja arasında gerçekleşmesi beklenen görüşmenin görünmez tanığı olmak gerçekten de ilginç olurdu.

Freyja, Bath sosyetesinin gözünde bir nişana dahil olmak başka bir şeydi, diye düşündü; o gözlerden bir çiftinin Wulfric'e ait olması bambaşka bir şeydi. Hem de ne esrarengiz gözler. Her zaman öyleydiler. Erkek ve kız kardeşleri de dahil olmak üzere, astlarıyla uğraşırken her zaman en büyük kozu olmuşlardı.

Bir diğer büyük özelliği de sabrıydı - eğer doğru kelime buysa. Wulfric asla acele etmezdi. Avı kıpırdanıp duraksarken ve onun saldırmasını beklerken sonsuza dek zamanını bekleyebilirdi.

Leydi Holt-Barron'un evindeki çay boyunca nişandan hiç söz etmemiş, kibarca yolculuğu ve evinin durumu hakkında konuşmuştu.

Yollar, Bath, hava durumu ve bir düzine başka konu hakkında. Sonra markiyle birlikte şehre doğru yürümeye başladı, zarif ve kibar, gözleri bir buzuldan kopmuş iki parça gibiydi.

O akşam Üst Odalardaki orkestra konseri sırasında Freyja'nın yanında oturuyordu, Leydi Holt-Barron onun diğer tarafında, marki Freyja'nın diğer tarafında. Müziği dinlemekten ve müzik hakkında konuşmaktan başka bir şey yapmadılar, ancak Wulfric konser arasında Bewcastle Dükü'ne reverans yapmak ya da selam vermek isteyen insanların akınına uğradı. Marki'yle özel olarak konuşacak bir an bile bulamıyorlardı.

"Ne *dedi*?" diye sordu o anlardan birinde. "Ona gerçeği söyledin mi?"

"Yüce Tanrım, hayır," dedi, cevabını ikinci soruyla sınırlayarak. "Öyle mi yapmalıydım? Maskeli balo yüzünden başınızın gelecek hafta bozulan bir nişandan daha fazla belaya girebileceğini düşünmüştüm."

"Wulf benim bekçim değil," dedi kibirle. "Her iki durumda da *sorun* çıkması söz konusu değil."

"O zaman neden bu kadar keyifsizsin tatlım?" diye sordu ona sırtarak.

Birisi Wulf'a kız kardeşinin Hallmere Markisi'yle nişanlanmasından dolayı çok memnun olması gerektiğini söylerken Freyja markiyle göz göze geldi ve kederli bir şekilde kıkırdadı.

Bir *yığın* sorun çıkacaktı.

Wulfric konserden sonra oteline geri döndü. Ertesi sabah, beyaz keten üzerine siyah ve gri renkte kusursuz bir kıyafetle Pompa Odası'nda görüldü. Freyja'yı, Charlotte'u ve Leydi Holt-Barron'u kabul etti ve diğer insanlarla konuşmaya başladı, özellikle de Leydi Potford'la, odanın içinde iki kez dolaştı.

Freyja, kendi aptallığına kıkırdasa da onun zarafetinden ölesiye korktuğunu itiraf eden Charlotte ile kol kola yürüdü.

"*Hiç* gülümsüyor mu Freyja?" diye sordu.

"Asla," dedi Freyja. "Bu düklük onuruna yakışmaz."

Birlikte gülüyorlardı ve o kendini korkunç bir sadakatsizlik içinde hissediyordu. Wulf da dahil olmak üzere tüm kardeşlerine hayrandı.

Kalabalık kahvaltı için dağılmaya başlamıştı ki Wulfric onu aradı ve Royal York Oteli'ndeki yemeğe onunla birlikte katılacağını bildirdi.

Ona tüm gerçeği itiraf etmeli ve bu işi bitirmeli miydi? Birkaç dakika sonra onun koluna girip hızlı adımlarla yürümeye başladıklarında merak etti. Ama, ah, zaten biliyordu -Lady Holt-Barron ona anlatmıştı, her şeyin romantizmine kapılmıştı- geçen hafta boyunca Marki ile birlikte yürüyüşe çıktıklarını ve ata bindiklerini, görünürde ne bir hizmetçi ne de bir refakatçi olduğunu. Birdenbire aslında nişanlı olmadıkları ortaya çıkarsa bu nasıl görünürdü?

Ve ne zamandan beri, diye sordu kendine, doğruyu söylemekten ya da küçük bir patavatsızlığı kabul etmekten korktu? Hiçbir zaman diğer hanımları hizmetçilerden ya da evcil hayvanlardan daha az özgürlüğe sahip olana kadar her yönden kuşatan kurallara göre yaşıyormuş gibi davranmamıştı.

Wulfric'e tam olarak ne olduğunu anlatmak için nefesini tuttu.

"Leydi Potford bu gece sizin için bu büyük nişan partisini düzenlemek için büyük zahmetlere katlandı," dedi.

Ah, evet, parti. Bu gece. Bu aldatmaca yarına kadar devam etmeli, diye düşündü. Elbette yarın ya da ertesi gün markiz eve dönecekti. Yolları her kesiştiğinde Freyja'ya tatlı tatlı gülümserken -her gün en az iki ya da üç kez- gözleriyle ona özel bir zehir fırlatmaktan bıkmış olmalıydı. Bu sabah kendinden oldukça memnun görünüyordu ama belki de bunun nedeni Wulfric'in Bath'a beklenmedik gelişiyile yeğeni ve Freyja için sorun çıkacağını tahmin etmesiydi.

Aslında, diye düşündü Freyja ani bir sezgiyle, Wulf'u bilgilendiren muhtemelen Leydi Potford'du.

"Çok nazik davrandı," diye cevap verdi Freyja, verdiği cevabın uysallığına şaşırması olmalı ki ağabeyinin sert bakışlarını üzerinde topladı.

Yürürken daha fazla konuşmadılar.

Freyja, eğer markiz yarın giderse, markizin de muhtemelen ertesi gün gideceğini düşündü. O zaman her şeyi Wulfric'e itiraf edecek ve onunla birlikte Lindsey Hall'a geri dönecekti. Her şey çok kolay olacaktı. Burada kimsenin bilmesine gerek yoktu. Nişanın sona erdiğinin duyurulmasına hiç gerek yoktu. Bir süre sonra insanlar unutacak ve düğünün ne zaman olacağını merak etmekten vazgeçeceklerdi. Zaten kendisi hakkında çıkan dedikoduları hiçbir zaman umursamamıştı.

Wulfric'in özel süit odasında kahvaltı ettiler. Uşağı yiyecekleri getirip kahvelerini koyar koymaz görevden alındı.

"Geçtiğimiz birkaç ay içinde iki kardeşimizin evlendiğini gördük," dedi Wulfric, Freyja bir dilim kızarmış ekmeğe tereyağı sürerken. "İkisi de oldukça ani ve uygunsuz bir şekilde."

Baldızlarının her biriyle ilk tanıştığında her iki konuda da onunla aynı fikirde olurdu.

"Eve'in babası bir maden işçisi olabilir," dedi, "ama o bir hanımefendi olarak yetiştirildi ve ruhu ve hassas bir kalbi var. Ayrıca, Aidan onun üzerine titriyor. Babası silik bir taşra papazı *olsa* bile Judith kibar bir kadın. Büyükannesi ona tapıyor ve tabii ki Rannulf da öyle. Uygunluk her şey demek değildir, Wulf."

"Aynen öyle," dedi, bir ağız dolusu sosis çiğnemek için acele etmeden. "Öte yandan, sen mükemmel bir seçim yaptın Freyja."

Tartışmaya ve kavga etmeye oldukça hazırdı. Bu onay sözlerine söyleyecek hiçbir şeyi yoktu. Ona şüpheyle baktı.

"Aynı derecede ani olsa da," diye ekledi.

"Bu aceleci bir şeydi," dedi. "Upper Rooms'da bir vals sırasında bana evlenme teklif etti, ben de evet dedim ve diğer konuklarımızı da sevincimizi paylaşmaya davet etmek istedik."

"Ah," dedi usulca, Wulf'un insanın içini endişeyle ürperten o tarzıyla, "Hallmere'in kendisinden aldığım açıklamanın neredeyse kelimesi kelimesine aynısı."

"Çünkü öyle oldu," dedi kadın. "Bana bak Wulf, Bath'a ağabey ve aile reisi rolünü oynamaya geldiysen ve önce senin için ağlamadan kendimi markiyale nişanladığım için beni azarlıyorsan ve

izin vermeniz için yalvarıyorum, evinize dönebilirsiniz. Son dört yıldır reşit oldum. Uygun bir şekilde evlendiğimi görmekten memnun olacağınızı düşünüyorum."

"Bir uşak yerine bir markizi tercih ederim, kesinlikle," dedi. "Ama Aidan'ın evliliği ve Rannulfunki seni bu işe kışkırttı mı diye sormak zorunda hissediyorum Freyja."

"Eh?" diye sordu beceriksizce, bir çatal dolusu yumurta ağzının yarısına kadar gelmişti.

"Sizin de gözlemlediğiniz gibi," dedi, "reşit olmanızın üzerinden dört yıl geçmiş. Beş yirmi yaş bekâr bir bayan için rahatsız edici bir yaştır. Bu yıl aniden bunun farkına vardınız mı?"

"Hayır!" diye haykırdı öfkeyle. Gerçi adamın söylediklerinde bir parça doğruluk payı da vardı. Aidan'ın düğününe katılmamıştı, hatta olaydan haftalar sonrasına kadar aileden kimsenin bundan haberi bile olmamıştı. Ama Bath'a gelmeden hemen önce Rannulf ve Judith'in evinde bulunmuş ve biraz kıskançlık hissetmişti. Hatta Bath'da uygun bir beyefendiyi -örneğin Willett Kontu'nu- elde ederek bekârlık durumuna bir son vermeyi bile düşünmüştü.

Wulfric tekrar konuşmadan önce tereddüt eder gibi göründü. Kahve fincanından bir yudum almak için durdu.

"Nişanlandığınızın Vikontes Ravensberg'in oğlunu doğurmasından iki gün sonra duyurulması dikkatimden kaçmadı," dedi. Sanırım Morgan'ın size mektup yazıp olayı haber vermesinden bir gün sonra. Muhtemelen mektubunu aldığınız gün."

"Eğer söylemek istediğin bir Çey varsa, Wulf," dedi Wulf duraklayınca, "bütün gün bunu konuğmaya gerek yok. Kit'in bir çocuğu olduğu için kederden ve kendime acımdan secdeye kapandığımı mı sanıyorsun? Haberi duyar duymaz kendimi ilk uygun erkeğin kollarına attığımı mı sanıyorsun? O vals sırasında *markize* evlenme teklif eden ve nişanımızı ilan etmesi için yalvaran *ben miydim* sanıyorsunuz? Hepsi kırık bir kalbi örtbas etmek için miydi? Kit Butler o kadar da umurumda değil." Parmağını ve başparmağını aralarındaki masanın üzerinde tatmin edici bir tıkırtıyla şıklattı. "Ya da vikontesi için. Ya da oğulları için." Bir parça kızarmış ekmek kopardı ve hınçla ağzına attı.

"Wulfric kısa bir sessizlikten sonra, "Bu bir aşk maçı mı Freyja?" diye sordu.

Hâlâ nefessiz kaldığı o coşkulu patlamadan sonra şimdi bunu nasıl inkâr edebilirdi?

"Ona *tapıyorum*," dedi. "O da bana tapıyor."

"Ah," dedi adam, anlaşılmaz gözleriyle ona bakarak. "Kesinlikle öyle."

Gerilim neredeyse dayanılamayacak kadar fazlaydı. Az önce nasıl bir fedai olduğunu anlatmıştı. Ve eğer buna inanırsa, terk edildikten birkaç gün sonra çok daha zavallı görünecekti. Masaya doğru eğildi, gözleri neşeyle parlıyordu.

"Bath'daki ilk karşılaşmamızı duydun mu?" diye sordu ona. "Daha doğrusu ilk *iki* karşılaşmamızı. Bunlar ayrılmaz bir şekilde birbirine bağlı. Eğer henüz duymadıysanız, bu akşam birileri mutlaka konuyu açacaktır. En iyisi şimdi kendim anlatayım."

Biraz acı çekmiş görünüyordu. "İçimde bir his var," dedi, "bilmemeyi tercih edeceğim bir şey olabilir."

Güldü ve ona Sydney Bahçeleri'ndeki yanlış anlaşılmayı, Hallmere Markisi'nin burnuna yumruk atmasını ve onun kendisine gerçekte ne olduğunu anlatmakta ısrar etmemesini anlattı.

"Tabii ki," diye ekledi, "o sırada ne ben onun ne de o benim kimliğimizi biliyordu. Yanımda refakatçim olmadığı için bir dükün kız kardeşi olduğuma inanmayı reddetti."

"Çok açık ki," dedi Wulfric kuru bir sesle, "tamamen normal davranıyordunuz."

Ertesi sabah Pompa Odası'ndaki sahneyi tüm korkunç ayrıntılarıyla anlatmaya devam etti.

Sözlerini bitirdiğinde Wulfric, "Takdir edilmelisin," dedi. Sesi oldukça yorgun geliyordu. "Banyo toplumuna bir hafta yetecek kadar sohbet sağlamış olmalısın Freyja. Ve sonra, tam da bitmek üzereyken, toplantıdaki o beklenmedik duyuruyla onu tazeledin. Hallmere ile tanışmanızın başlangıcını anlattığına göre, ikinizin birbirinize aşık olmanız ve tek bir vals sırasında birbirinize hayatınızı adamaya karar vermeniz bana çok mantıklı geliyor." İç çekti

Bıçağını ve çatalını bıraktı.

Freyja, Marki ile Bath *dışında* ilk karşılaşmasını anlatacak olsa ne diyeceğini merak ediyordu.

"O zaman bu evlilikte mutlu olacak mısın?" diye sordu.

Bazen -sadece ara sıra- insan Wulfric'in insanlığına aniden bir göz atabiliyordu. Sık sık değil. Duyguları varsa bile bunları neredeyse hiç göstermezdi. Hayalleri, sırları ya da kişisel kaygıları varsa da bunları asla paylaşmazdı. Sık sık onun metresiyle olan ilişkisini merak ederdi; bu ilişkinin sadece işle ilgili olup olmadığını, sadece bariz bir işleve hizmet edip etmediğini. Ama bazen, bir anlığına, belki de hepsine sadece kendi sorumluluğunda olan kardeşler olarak değil, sevebileceği insanlar olarak değer verdiğinin şok edici bir şekilde farkına varıyordu.

Adam sorusunu sorduğunda o bıçak gibi keskin bakışlardan birine sahipti. Ve korkunç derecede utanç verici bir şey yaptı. Gözleri yaşlarla doldu.

"Evet, öyleyim," dedi hararetle, masanın karşısında ona doğru biraz eğilerek. "Evet, öyleyiz."

Sonra yutkundu ve az önce alışılmadık bir duygusallıkla söylediklerinin yalan olduğunu hatırlayınca boğazında kötü bir gürültü duydu.

Neredeyse Hallmere Markisi'yle gerçekten nişanlanmış *olmayı*, ona gerçekten aşık olmayı ve onunla bir ömür boyu mutlu olmayı dileyecekti. Birdenbire, muhtemelen yalnız bir adam olduğunu düşündüğü Wulfa mutluluğunu hediye edebilmek istedi.

"O halde," dedi Wulfric, peçetesini masaya bırakıp sandalyesinde arkasına yaslanarak, "bu eşleşmeyi kutsasam iyi olur Freyja, kutsamamın değeri ne olursa olsun. Sanırım bu, at kaçtıktan sonra ahır kapısını kapatmaya benziyor."

Freyja'nın tabağında hâlâ yemek vardı ama Freyja yemeğe olan ilgisini kaybetmişti. Tabağı itti. Kendini sefil hissediyordu. Düşüncesiz, inatçı ve sık sık patavatsız biriydi ama Wulfa ya da ailesinden başka birine yalan söylemeye alışık değildi. Ancak bu aldatma işinde o kadar ileri gitmişti ki, artık her şey bitene kadar devam etmekten başka yapacak bir şey yoktu.

sona erdi. Neyse ki bu çok yakında olacaktı.

Wulfric, "Hallmere başka bir yerde acil bir yükümlülüğü yoksa bizimle Lindsey Hall'a gelse iyi olur," dedi. "Ona mahallemizi tanıtmamız ve nişanınızı uygun bir şekilde kutlamamız gerekecek. Ve düğününüz için planlar yapmamız gerekecek."

Freyja birden hiç yemek yememiş olmayı diledi.

BÖLÜM X

Leydi Potford'un Great Pulteney Sokağı'ndaki evi nişan partisi akşamı konuklarla dolup taşmıştı. Tüm konuklarını ağırlayabilmek için misafir odasını, özel oturma odasını, salonu ve yemek odasını açmıştı. Her oda birçok mumun ışığıyla aydınlanıyordu. Yemek odasındaki bembeyaz keten örtülü uzun masa, çok çeşitli iştah açıcı yiyeceklerle dolu tabaklarla kaplıydı. İki uşak konukların seçimlerini yapmalarına ve tabaklarını doldurmalarına yardımcı olmak için etrafta dolaşıyordu. Diğerleri ise dolu bardaklarla dolu büyük tepsileri odadan odaya taşıyordu.

Leydi Potford, Joshua ve Freyja'ya defalarca, Bewcastle Dükü'ne de Pompa Odası'ndaki sabah gezintisi sırasında bir kez söylediği gibi, olayların mutlu bir şekilde gelişmesinden fazlasıyla memnundu.

"Joshua'ya, "Son birkaç yıldır sürüklendiğin gibi sürüklenip gitmeden, hayatın geçici zevklerini tatmandan, hayatta kendine biçilen rolü yerine getirmenin ve kendi aileni kurmanın çok daha büyük bir zevk olduğunu fark etmemenden çok korkuyordum," demişti. Leydi Freyja ile evlendikten sonra Penhallow'a geri dönecek, orada fidanlığını kuracak, malikânenizin idaresi ve halkınızın refahı ile ilgileneceksiniz. O tam sana göre bir gelin Joshua. Çok mutluyum."

"Yetenekli bir kâhyam var, büyükanne," diye belirtmişti ona, "ve onunla sürekli iletişim halindeyim." Jim Saunders aslında

nerede olduğunu her zaman bilen biriydi. "Leydi Freyja Londra'da yaşamayı tercih edebilir ya da etmeyebilir," diye kabul etti.

Tüm konuklar da mutlu görünüyordu. Bath'da böylesine göz kamaştırıcı ve bir marki ile bir dükün kızı gibi iki ünlü kişinin katıldığı bir kutlamaya pek sık rastlanmazdı. Her odada bol bol neşeli sohbetler ve kahkahalar vardı.

Hallmere Markizi, uzun siyah saç tüyleriyle süslü siyah saten elbisesi içinde herkes kadar mutlu görünüyordu. Kendisini selamlayan herkese duygusal bir sevinçle gülümsüyor ve ara sıra siyah bordürlü mendiliyle mutlu bir gözyaşını siliyordu. Freyja'nın yanağına yakın olan havayı öptü ve Joshua'nın yüzünü iki elinin arasına alarak onu şefkatle öptü ve hem ona hem de onu duyan herkese merhum amcasının bu gece kendisiyle gurur duyacağını söyledi.

Sonra da misafir odasında Bewcastle Dükü'nü aradı.

"Bu kadar kısa sürede Bath'a gelmeyi uygun gördüğünüz için çok memnun oldum ve rahatladım, majesteleri," diyerek elini uzattı.

Onu aldı ve dudaklarına götürmese de üzerine eğildi. "Hanımefendi," dedi.

"Leydi Freyja Bath sosyetesini kasıp kavurdu," dedi. "O *çok* tatlı bir genç hanım."

Bu garip iltifatı kabul etmek için başını eğdi, gümüş gözleri düz ve okunaksızdı.

"Tek umudumuz," dedi, "hak ettiği kadar mutlu olması."

"Kesinlikle, hanımefendi," diye kabul etti ürpertici bir kibirle.

"Ve insan sadece," dedi, mendiliyle bir gözünü nazikçe silerken, "Joshua'nın bu nişana sırf eğlence olsun diye atılmadığını umabilir."

Dükün kaşları hafifçe kalktı ama sözlerinin ardından gelen duraksamada açıkça sormasını beklediği soruyu sormadı.

"O çok sevgili bir çocuk," dedi derin bir iç çekerek. "Bütün yaramazlıklarına rağmen onu sevmemek mümkün değildi. Kuzenlerine, özellikle de bu sabah Pompa Odası'nda size takdim edilen en büyük kızım Constance'a çok düşkündü."

Dük tekrar başını eğdi.

"Ama beş yıl önce ona evlenme teklif etmek üzereyken, rahmetli Hallmere'in deyimiyle korkuya kapıldı," dedi, "ve Kıtada eğlenmek için kaçtı, gerçi savaş varken neden *oraya* gittiğini hayal bile edemiyorum. Sevgili kocamın vefatından sonra onun hala eve gelemeyecek kadar mahcup ve utangaç olduğunu anladım ve bu yüzden buraya geldim. Joshua ve Constance arasındaki bağın hala çok canlı olduğu çok geçmeden anlaşıldı, ancak aptalca - ebeveynler çocuklarının mutluluğundan başka bir şey istemediklerinde çok aptalca olabiliyorlar, Majesteleri - kur yapmanın doğal seyrinde ilerlemesine izin vermek yerine aptalca bir şekilde bu evliliği onlara dayattım. Nişanlarının geçen hafta Yukarı Odalar'daki baloda ilan edilmesi benim en büyük dileğimdi ve Joshua'nın da en büyük dileğinin bu olduğu izlenimine kapılmışım. Ama sonra Leydi Freyja'yla vals yapmaya gitti, gözlerinde o çok iyi tanıdığım yaramaz, umursamaz bakış vardı ve setin sonunda Bay King'e *onunla* nişanlandığını ilan ettirdi."

Bewcastle Dükü sınav bardağının sapını kavradı ve yarısına kadar gözüne kaldırdı.

Markiz kıkırdadı ve sonra yüzündeki mutlu ifadenin kaybolmasına izin verdi. Kırılgan ve solgun görünüyordu.

"Korkarım," dedi, "yeğenim, belki de -bu kadar açık konuştuğum için beni bağışlayacağınızdan eminim, ekselansları- bir evlilik teklifi için o kadar hevesli ki, ciddi bir teklifle, o çılgın kaçamaklarından birinde tekrar ortadan kaybolana kadar sadece kendi rahatlığı için yapılmış bir teklifi ayırt edemeyecek yaşa gelmiş güzel bir bayandan yararlanıyor."

Markiz bir an için kendini Dük'ün soru sorma bardağının merceğinden bakılıyormuş gibi rahatsız edici bir deneyim yaşarken buldu. Ama çok geçmeden bardağı kurdelesinin üzerine bıraktı.

"Sizi tebrik etmeliyim hanımefendi," dedi soğuk bir sesle, "kıl payı kurtulduğunuz için."

"Benim . . . ?" Belli ki onun neden bahsettiğini bilmiyordu. Mendilinin arkasına sığındı ve sonra yanından geçerken kendisini selamlayan bir konuğa cesurca ve tatlı bir şekilde gülümsedi.

"Oğlunuzun ölümünden bir şekilde onun sorumlu olduğundan şüphelenirken Hallmere'in kızınızla evlendiğini görmek sizin için acı verici olurdu, hanımefendi," dedi.

Kadın ona bakakaldı. "Ah, özür dilerim," dedi, gözleri şaşkınlıkla açılmıştı. "Size yazmak zorunda hissettiğim mektupta verdiğim izlenim bu muydu, Majesteleri? Bu bir kazaydı. Joshua olaydan önce Albert'ın yanındaydı. Onu canlı gören son kişiydi. Yine de kazaya onun *sebepe olduğu* ya da tanık olduğu konusunda hiçbir şüphe yoktu."

"Ah," dedi Majesteleri. "Ama yine de kızınızla evlenen adamın, kızınızın mürebbiyesinden de bir çocuğu olduğunu bilmek acı verici."

"Oh, *Constance*'ın mürebbiyesi değil," dedi. "Constance çoktan okuldan ayrılmıştı. Bayan Jewell diğer kızlarımın mürebbiyesiydi, Majesteleri. Talihsiz bir olaydı." Yüzünü buruşturdu ve kibirli bir ifadeyle ona baktı. "Ama genç adam genç adamdır, eminim *size* söylememe gerek yoktur, ekselansları. Sanırım birkaç erkek kardeşiniz var?"

Soğuk gümüş gözler sessizce ona baktı.

"Peki." Bir kez daha gözlerini ovuşturdu. "Kız kardeşinizin kalbinin kırılma tehlikesiyle karşı karşıya olabileceği konusunda sizi uyarmayı görev bildim, Majesteleri. Joshua çok yakışıklı bir çocuk ve çok kalpsiz bir haydut. Onu neden sevdiğimi bilmiyorum ama seviyorum. Leydi Freyja çok tatlı bir hanımefendi. Onun incindiğini görmekten nefret ederim."

Lord Hazretleri yine kadehinin sapını parmaklıyor ve kibirle kalkmış kaşları ve kutup gözleriyle ona bakıyordu.

"Oh." Parlak bir şekilde gülümsedi ve odanın karşısındaki birine el salladı. "İzninizle, Majesteleri. Görüyorum ki isteniyorum."

Dük onu hafifçe selamladı ve o da aceleyle uzaklaştı.

Ne oldu, tatlım?" Joshua sordu. "Ellerini üzerimden çekemiyorsun, değil mi?"

Büyükannesinin ofis ve yazı odası olarak kullandığı alt kattaki küçük odada, şöminenin üzerindeki tek dal mumu yakıyordu. Orada bir masa ve sandalyenin yanı sıra birkaç kitaplık ve yaldızlı kolları ve bacakları olan iki uyumlu koltuk vardı.

"Ha!" dedi mağrur bir küçümsemeyle.

Ona sırtıtmak için başını çevirdi. Ona, kendisiyle özel olarak konuşmak istediğini söylemişti ve o da onu buraya getirmişti. Çok sayıda gümüş iplik ve işlemeyle süslü, dekolteli soluk mavi bir elbisenin üzerine şeffaf gümüş bir tunik giymişti ve oldukça göz kamaştırıcı bir yakışıklılığa sahipti. Saçları da gümüşle işlenmişti.

"Ellerimi *senden* uzak tutamayabilirim," dedi ona, bir ayağını yere dayayıp diğer bacağını serbest bırakarak masanın kenarına tüneyerek. "Sanırım modacınız bedeninize ulaştığında kumaş sıkıntısı çekmiş olmalı. Muhteşem sonuçlar elde ettiğini de eklemeliyim."

"Böyle şehvet dolu konuşmalar sana hiç yakışmıyor," dedi sertçe. "Bahse girerim başka bir hanımla böyle konuşmaya cesaret edemezsiniz."

"Yüce Tanrım, hayır," diye kabul etti. "Yüzüme tokat atılmasından hiç hoşlanmam. *Seninle* bu şekilde konuşmadan önce aramıza yarım oda koyduğumu fark edeceksin. Burnumun şeklini seviyorum."

"Kendimizi korkunç bir sarmalın içine soktuk," dedi.

"Evet," diye kabul etti. "Nedense Bay King'in nişanlandığımızı açıklayacağını, herkesin gülümseyip başını sallayacağını ve bunun çok hoş bir haber olduğunu söyleyip bizi ve birbirimizi temin edeceğini, sonra da sen ve ben terbiyeli bir şekilde yollarımızı ayırana kadar hepimizin aşağı yukarı her zamanki gibi işimize gücümüze devam edeceğimizi hayal etmiştim. Bu partiyi ya da büyükannemin bu kadar abartılı bir şekilde sevineceğini tahmin etmemiştim."

"Wulf'un Bath'a geleceğini de tahmin etmemiştim," dedi kaşlarını çatarak. "Bu her şeyi korkunç ve utanç verici bir şekilde karmaşık hale getirdi."

"Nişanı atmanız için sizi ikna etmeye çalıştı mı?" diye sordu. "Benden pek de hoşnut olmadığı izlenimine kapıldım." O

Kardeşinin ona teyzesinin mektubunu gösterip göstermediğini ya da mektupta yer aldığı anlaşılan lanetleyici şeylerden herhangi birini söyleyip söylemediğini merak etti.

Başını iki yana salladı. "Wulf bunu yapmaz," dedi. "O emir vermez. En azından kardeşlerine. Yine de sık sık, görünüşe göre kendi zgr irademizle yapmamızı istediği şeyleri yapmamız için bizi manevra yapmakta oldukça uzman olduğunu düşünmüşümdür."

"Belki o zaman," dedi ona gülümseyerek, "bana emir vermen için seni maniple etmesine izin verebilirsin. Bu ikilemimize mkemmek bir cevap olur, değil mi? Teyzem Bath'dan ayrılmadan önce olacaksa beni yeterince uyar ki kendimi başka biriyle nişanlanmış bulmadan önce kaabileyim."

"Onu temin ettim," dedi, "sana hayran olduğumu ve senin de bana hayran olduğunu söyledim. Ona mutlu olacağımıza dair söz verdim."

Kendine rağmen başını geriye attı ve güldü.

"Kaşlarını daha az atmayı deneyebilirsin," dedi. "Neredeyse söylediklerinde ciddi olmadığına inanacağım."

"Her şey senin için bir şaka mı?" diye sordu ona yaklaşarak. "Wulf'a daha önce hiç yalan söylemedim. Yalanları her zaman kmsedim."

Uzanıp kızın ellerinden birini tuttu ve masanınzerine tam olarak oturacak şekilde ağırlığını kaydırdı.

"şu anda," dedi, "hayranlığa benzer bir şey hissediyorum."

"nmzdeki birkaç gün içinde Lindsey Hall'a dönerken bize eşlik etmeni bekliyor," dedi, "böylece ailemin geri kalanına ve komşularımıza takdim edilebileceksin. Böylece nişanımız orada kutlanabilecek. Böylece dğnmz planlanabilecek."

"Ah," dedi adam, kadının diğer elini de tutarak. "Kendimizi gerçekten de bir sarmalın içinde bulduk."

"Bunu kabul edemezsin," dedi, burnunun ucuyla kibirli bir şekilde ona bakarak. "Gelmeyeceksin. Başka bir taahhütle ilgili bir bahane uyduracaksın ve sen gittikten sonra Wulf'a gerçeği açıklayacağım."

"Ah, tatlım," dedi, "hayatı senin için zorlaştırdım."

"Gerçekten de öyle," dedi. "Ama senin çılgın planını kabul ettim ve genel olarak pişman değilim. Geçtiğimiz hafta, nişanlanmamış olsaydık olacağından çok daha az sıkıcı geçti. Hatta düpedüz keyifliydi."

"Benim için de." Ona sıırttı.

Başka bir şey söylemek için ağzını açtı ve nefesini çekti, söylemedi ama bunun yerine onunla bakışlarını kilitledi. İkisinin de aynı anda, sadece üç mumun titrek ışığıyla aydınlanan küçük, özel bir odada yalnız olduklarını fark ettikleri garip, beklenmedik derecede sessiz bir andı.

Kadının göğsünün baştan çıkarıcı çıplaklığının, cömertçe yuvarlatılmış göğüslerinin arasındaki dekoltenin, zarıfçe kemerli boynunun, cesur, garip bir şekilde çekici yüzünün, sarı saçlarının parlayan kütlesinin çok farkındaydı. Ateşinin bir kademe yükseldiğini, nefesinin hızlandığını, kasıklarının gerildiğini hissetti.

Onu öne doğru çekerek bacaklarının arasında durmasını sağladı ve kollarını beline dolayarak arkasında kilitledi. Elleriyle yüzünü kavradı, başparmaklarını kara kaşlarının üzerinde gezdirdi ve sonra dudaklarına sürmek için yanaklarından aşağı indirdi.

Başını eğerken dilini önce kendi dudaklarında, sonra da onunkilerde gezdirdi; yumuşak, sıcak ve direnmeyen dudaklardı. Başparmağıyla alt dudağını aşağı çekti, dilini içerideki yumuşak etin üzerinde ileri geri gezdirdi ve sonra, kadın alçak bir sesle ağzını açtığında, dilini derinlere kaydırarak onu tamamen öptü.

Arzu, fırının sıcaklığıyla içinde patladı. Bir kolunu kadının omuzlarına, diğerini de beline dolayarak onu kendine yaklaştırdı ve şehvetin içinde kendini kaybetti.

"Ne yapıyoruz biz?" diye sordu kısa bir süre sonra aniden, başını geriye atıp parlak gözleri ve kızarmış yanaklarıyla ona bakarak.

"Öpüşmek mi?" diye sordu, burnunu onunkine sürterek ve sırtarak. "Az önce ikimiz de keyifli bir hafta geçirdiğimiz konusunda hemfikiridik, değil mi? Neden daha da eğlenceli hale getirmeyelim?"

"Belki de," dedi, ellerini ondan uzaklaştırmak istercesine omuzlarına koyarak, "gerçekten nişanlı olmadığımızı hatırlatmaya ihtiyacın var."

"Yine de bu bizim nişan partimiz," dedi, "ve sen kardeşine birbirimizi sevdiğimizi ve sonsuza dek birlikte mutlu yaşayacağımızı garanti ettin. Sen kardeşine asla yalan söylemezsin."

Dikkatli olsa iyi olur, diye düşündü, yoksa kendini içinden çıkamayacağı bir duruma sokacaktı.

"Karşılaştığım her yakışıklı yabancıyı öpmem," diye karşılık verdi.

"Sadece geçici olarak nişanlandığın kişiler mi?" Adam sırttı ve iki kolunu da kadının beline doladı. Çok küçüktü, göğüsleri ve kalçalarıyla nefis bir tezat oluşturunuyordu.

Gözlerini ona dikti. "Lindsey Hall'a gelmeye ikna edilmeyeceğine dair bana söz ver," dedi. "Bunun şimdi, bu geceden sonra mümkün olan en kısa sürede sona erdirilmesi gerekiyor."

"Korkuyor musun?" diye sordu usulca, burnunu tekrar onunkine sürterek ve kendi dudaklarıyla dudaklarını okşayarak, "bedenime daha fazla dayanamayacağından mı?"

Kadın dudak büktü. "Hayatımda hiç bu kadar kibirli bir adamla karşılaşmamıştım," dedi. "Korkarım ki," dedi, "seninkine karşı koyamayacağım."

O da ciddiydi. Leydi Freyja Bedwyn'i yatağa atmanın hayatının en şehvetli deneyimi olacağından şüpheleniyordu. Ne yazık ki bundan asla emin olamayacaktı. O bir leydi, bir aristokrattı. Sınırların dışındaydı. Ama sahte bile olsa bir nişanlılığın, yoluna ciddi bir ayartıcılık çıkardığını fark ediyordu. Görünüşe bakılırsa kadın da -sözlerine rağmen ondan uzaklaşmak için hiçbir çaba göstermiyordu.

"Ziyafete buradan başlayabilirim," dedi dişleriyle dudaklarını ısırarak, "ve ayak parmaklarına doğru ilerleyebilirim. Ayak parmakları anatominin fevkalade erotik bir parçasıdır. Bunu biliyor muydun?"

"Ben yapmadım," dedi kararlı bir şekilde, başını birkaç santim geriye çekerek ona dik dik baktı. "Ve bu oldukça uygunsuz bir konuşma. Bana gülüyorsun. Gözlerin seni her seferinde ele veriyor."

"Öyle mi, tatlım?" Başını eğip boynunu omzuyla birleştığı yerden kavradı. Kadın omzunu kamburlaştırdı ve başını geriye eğdi. Parmakları adamın saçlarına dolandı ve onu kavradı. "Peki sana ayak parmaklarına asla ulaşamayabileceğimi de söylüyorlar mı? Yarı yolda çok daha erotik bir şeyle dikkatim dağılabilir."

Nefesinin içine doğru tısladığını duydu. Burnunu kendi kıvrımına girmekten korumanın tam zamanı diye düşündü ama başını kaldırdığında dudaklarının ayrıldığını ve gözlerinin ağır ağır kapandığını gördü. O halde aklında yumruk yumruğa dövüşmek yoktu.

"Burada olmamalıyız," dedi. "Büyükannenin misafirleriyle birlikte olmalıyız. Nerede olduğumuzu merak edecekler."

"Kendimiz için birkaç dakika çaldığımızı düşünecekler," dedi ona. "Büyülenecekler."

Sonra başını öne eğdi, boşalırken gözlerini kapattı ve onu dudaklarından şiddetle öptü, ağzını açtı, onunkini açtı ve diliyle onu istila etti.

Kapı açıldığında kadının iki kolu da adamın boynuna dolanmıştı ve adamın iki eli de kadının kalçalarının üzerindeydi.

"Ah," dedi Bewcastle Dükü'nün soğuk, oldukça durgun sesi, Joshua gözlerini açıp başını kaldırdığında ve ellerini belinin her iki yanında daha şık bir konuma getirdiğinde, "işte ikiniz de buradasınız."

Odaya girdi ve Leydi Freyja kızarmış ve hafifçe dağılmış bir halde dönerken kapıyı sessizce arkasından kapattı.

"Kapıyı çalmayı hiç düşündün mü, Wulf?" diye sordu kibirli bir şekilde.

Kaşlarını kaldırdı ve belli belirsiz bir şaşkınlıkla baktı. Sorusunu biraz düşünmek için durakladıktan sonra, "Hayır," dedi. "Bir hizmetçi beni buraya yönlendirdi."

Freyja çok utanmıştı -kısmen Marki'ye şehvetle saldırdığı için, kısmen de Wulf yürüdüğü için

ve onu iş üstünde yakaladı. Marki ellerini hareket ettirdikten sonra nerede olduklarını fark etti. Ve tabii ki Wulf'un görebileceği bir yerdeydiler; sırtı kapıya dönüktü.

Telaşla aşağıya baktı ama elbisesinin düşük korsajının örtmek için tasarlandığı her şeyi hâlâ örttüğünü görünce rahatladı. Şimdi, diye düşündü kızgınlıkla, birkaç gün sonra bu saçmalık sona erdiğinde iki kat daha acınası görünecekti.

Wulfric onu saçlarından sürükleyerek partiye geri götürmeye gelmemiştii anlaşılan. Yıldızlı sandalyelerden birine yerleşti, dirseklerini kollarına dayadı ve parmaklarını dikleştirdi; söyleyecek önemli bir şeyi olduğunda verdiği karakteristik bir pozdu bu.

"Otur Freyja," dedi ve parmak uçlarını tekrar birleştirmeden önce diğer sandalyeyi işaret etti. "Anladığım kadarıyla bir hafta önce Yukarı Odalar'daki meşhur balo sırasında genel gözlemin ortaya koyduğundan çok daha fazlası söz konusuydu."

Freyja otururken Marki'nin sandalyesinin arkasında ve hafifçe yanında durduğunu ve elini sandalyesinin arkasına koyduğunu hissedince, birden Wulfric'in her şeyi bildiğine dair hiçbir şüphe duymadı.

"Öyle görünüyor ki," diye devam etti, "orada bulunan konukların çoğunun haberi olmadan, her ikisi de aynı beyefendiyi ilgilendiren iki nişandan hangisinin önce duyurulacağı konusunda yakışıksız bir yarış vardı. Bu varsayımda haklı mıyım, Hallmere?"

Cevap verdiğinde Marki'nin sesinde tahmin edilebilir bir kahkaha tonu vardı.

"Tam olarak değil," dedi, "kuzenim Constance'a göre, markiz görünürdeki flörtümüzü öyle bir dereceye kadar ilerletmeyi umuyordu ki, bir duyuru gereksiz görünecekti. Kendimi hakaretle savunmayı tercih ettim."

Wulfric ona öyle keskin ve buz gibi bir bakış fırlattı ki, sıradan ölümlülerin çoğu tamamen ortadan kaybolmak için boş bir umuda kapıldı. Freyja markizin onlardan biri olup olmadığına bakmadı. Çok büyük bir rahatlama hissetmesi gerekiyordu. Maskeli baloya son vermenin en kötü kısmı olan Wulf'a söylemekten kurtulmuştu. Freyja, Wulf'un bu durumu fark edeceğini tahmin edebilirdi.

kendisi için gerçeği.

"Bu nişan Hallmere Markizi ve kızı evlerine gider gitmez sona erecek sanırım?" Wulfric sordu.

Marki, "Beni mr boyu hapis cezasından kurtardığı için Leydi Freyja'ya en içten teşekkürlerimi ve kendisine verdiğim rahatsızlıktan dolayı özürlerimi sunarak, evet," diye kabul etti.

Freyja kararlı bir şekilde, "Rahatsız edici olmadı Wulf," diye ekledi. "Gerçekten de bu planı memnuniyetle kabul ettim. Ve Bath'daki hayatın sıkıcılığı geçtiğimiz hafta boyunca önemli ölçüde hafifledi."

Wulfric, "Bu süre zarfında günün her saatinde nişanlınız olmayan bir beyefendiyle baş başa tepelerde ve çevredeki kırsal alanlarda gezintilerin tadını ıkarıyordunuz," dedi. "Ve onu kucaklıyordun."

"O sadece bu geceydi," dedi. "Ve başka bir vesileyle," diye ekledi, artık yalanlardan vazgeçildiği için dürüstlük adına. "Bütün bunlar hakkında gotik davranmayacaksın, değil mi Wulf? Ben beş yirmi yaşındayım. Zavallı Morgan gibi şaperonlarla ve muhafızlarla korunmaya ihtiyacım yok."

Esrarengiz bakışlarını Markiz'e çevirdi.

"Teyzenizin bir saat önce bana yaptığı tahmin, önümüzdeki hafta içinde kız kardeşimi terk ettiğinizde tamamen doğru çıkacak," dedi. "ok sevinecek. Leydi Freyja Bedwyn aşağılanacak."

"Saçmalama, Wulf," dedi kızgınlıkla.

Ama ona bakmaya tenezzül bile etmedi. Gümüş rengi bakışları, hafifçe kıkırdayan markiye sabitlenmişti.

"Her iki sonuç da benim hoşuma gitmiyor," dedi. "Ne neriyorsun Bewcastle? Her şeye rağmen Leydi Freyja'yla evlenmemi mi? Beni kabul edeceğinden şüpheliyim."

"Bu -en azından kamuoyu önünde- onun kararı olmalı," dedi Wulfric. "Sen de aynı fikirde değil misin?"

Freyja ayağa fırladı. "Saçmalık," dedi tekrar. "Bu planı kabul ettim çünkü bunu yapmak beni eğlendirdi. Bunu Markiz'i tuzağa düşürmek için yapmadım.

Hallmere'i benimle evlenmeye ikna ettim. Ne onu ne de başka bir kocayı istiyorum."

Masaya doğru yürürken adamın yanından geçerken gözlerinin güldüğünü gördü. Masanın arkasındaki sandalyeye, iki adamdan olabildiğince uzağa oturdu. Bütün bunlar ne kadar da aptalcaydı.

"Belki," dedi Marki, "birkaç gün içinde Pompa Odası'nda başka bir sahne sahneleyebiliriz. İlkini duydun mu, Bewcastle? Korkarım Leydi Freyja o olayda pek de avantajlı olmadığını gösterdi. Bir sonrakinde, sizi temin ederim ki, burnuma yumruk atıp beni cehenneme gitmeye davet ederken herkesin sempatisi onunla olacak. Herkes onu bir haydutla olan nişanlılığından böylesine alenen kurtulduğu için tebrik edecek."

Wulfric, Freyja düşünceli düşünceli ona bakarken, hiç de eğlenmediğini görebiliyordu. "Yarından sonraki gün, Hallmere," dedi, "Leydi'ye eşlik edeceksin.

Freyja ve ben Lindsey Hall'a gideceğiz, burada resmi olarak ailemiz ve komşularımızla tanıştıracacağız. Nişanınızı uygun bir şekilde duyurup kutlayacağız. Eğer Noel'e ya da bahara kadar seninle evlenmek istemediğine karar verirse, o zaman gerekli duyuruyu ben yapacağım. *Elbette* hoş karşılanmayacaktır -şu anda bundan kaçınmak mümkün değil- ama ona acınmayacaktır."

Marki dönüp ona bakarak, "Sanırım," dedi, "Leydi Freyja Lindsey Hall'a gelmemi istemiyor."

Dudaklarını sıktı. Marki'ye Wulf'un kardeşlerine asla emir vermediğini söylemesinin üzerinden kaç dakika geçmişti? Tüm bunlar ona dükün kesin bir emri gibi gelmişti.

Wulfric, "Leydi Freyja önümüzdeki bir ya da iki hafta boyunca kendisine eşlik edecek birinden memnun olacaktır," dedi. "Komşumuz Redfield Dükü'nün yeni torununun vaftiz kutlamalarına katılmak üzere davet edilen erkek kardeşleri ve eşleri Lindsey Hall'a gelecekler."

Freyja sandalyesinde dimdik oturdu. Kit'in oğlunun vaftiz töreni kutlamaları mı? Ve şimdi Hallmere Markisi'yle ya da onsuz eve gitmesi için tuzağa mı düşürülmüştü? Katılmak zorunda mıydı? Herkese gülümseyip sırtacak ve Kit, Vikontes, Kont ve Kontes için mutluymuş gibi mi davranacaktı?

Marki yüzünü tamamen ona dönmüş, ellerini arkasında kavuşturmuştu. Her zamankinden çok daha ciddi, hatta neredeyse gaddar görünüyordu.

"Eğer nişanlılığımızın sona erip ermeyeceğine ve ne zaman sona ereceğine karar verecek olan Leydi Freyja ise," dedi, "Lindsey Hall'a gelip gelmeyeceğime de o karar vermelidir."

Onu burada ve şimdi serbest bırakmalı. Aslında tam şu anda partinin içine girmeli ve nişanlılıklarının sona erdiğini halka duyurmalıydı. Başından beri gülünç bir saçmalıktı. Aynı anda Markiz de kuzeni Constance'la evlenmeyeceğini kamuoyuna duyurabilirdi. Tüm bu aptalca karmaşa sona erecekti.

Bozulan nişanın acınası aşağılanmasını geride bırakarak -bu haber er ya da geç, muhtemelen daha erken eve ulaşacaktı- Kit'in bebeğinin vaftiz partisine katılacak ve yüzü kalıcı olarak gerilmiş hissedene kadar gülümseyecekti.

"O zaman bir ya da iki haftalığına gelsen iyi olur," dedi nezaketsizce. "Sonunda kavga etmeyi planlıyorsunuz, zor olmasa gerek."

Wulfric ayağa kalktı. "Sanırım," dedi mesafeli bir kibirle, "Leydi Potford'un konuklarını yeterince ihmal ettiniz."

Kapıya doğru yürüdü ve arkasına bile bakmadan kendini dışarı attı.

Marki Freyja'ya baktı.

"Yüce Tanrım," dedi adam.

"Üç kat lanet olsun," dedi

kadın.

Sırıttı ve sonra -tahmin edilebileceği gibi- güldü.

"Yani tekrar öpüşmek için yaşıyoruz," dedi kaşlarını sallayarak ve ona kolunu uzattı.

"Cesedimi çiğnemen lazım," diyerek onu temin etti ve burnunu havaya kaldırıp kapıya doğru giderken yanından geçti.

"Sana yakışmayan bir klişe, tatlım," dedi. "Ama içtenlikle bunu kastetmediğini umuyorum. Böyle bir öpücüğün tadını çıkarmaktan aciz olurdum - tıpkı senin gibi

Elbette ikimiz için de bundan nefret ederim."

BÖLÜM XI

İki gün sonra Joshua kendisini kralın otoyolunda, lütfkârın armalı seyahat arabası ve bagaj arabasına Hampshire'daki Lindsey Hall'a kadar eşlik eden arabacılar, uşaklar ve atlılardan oluşan etkileyici büyüklükteki maiyetin ortasında buldu. Onu bu ana getiren tuhaf olaylar dizisini kim tahmin edebilirdi ki? Dehşetten titremesi mi yoksa çaresiz bir kahkahayla iki büküm olması mı gerektiğine karar veremiyordu.

Ama korkuya pek alışık bir adam değildi. Ve geçtikleri her köyde insanların huşu içinde aval aval bakıp reverans yapmalarını ya da önlerini çekiştirmelerini ve geçtikleri her aracın şoförünün alay geçip gidene kadar saygıyla yolun bir kenarına çekilmesini izlemek sonsuz derecede eğlenceliydi. İstese muhtemelen bu şekilde davranabilirdi, diye düşündü - ne de olsa Hallmere Markizi'ydi. Bu düşünce hoşuna gitmişti.

Bu şakayı Leydi Freyja ile paylaşabilmeyi diledi. Ama Freyja'nın Dük'le birlikte öndeki arabaya bindiğinden şüpheleniyordu. Ayrıca, bu seyahat şekline o kadar alışkındı ki, bunda komik bir şey görmemiş olması da mümkündü. Ne hakkında konuştuklarını merak etti. Muhtemelen hiçbir şey, ya da hava durumu veya geçen manzara. Bewcastle önceki akşamdan beri nişandan hiç söz etmemişti.

Joshua, Lindsey Hall'a varmayı dört gözle beklerken kendini son derece neşeli hissediyordu. Leydi Freyja onu serbest bırakmaya karar verene kadar papazın fare kapanında sıkışıp kaldığı doğrudu. Tamamen onun merhametine kalmıştı. Ama Freyja'nın sert oynasa bile her zaman adil davranan bir kadın olduğuna inanıyordu. Üstelik Freyja'nın onunla evlenmeye, Freyja'nın da onunla evlenmeye hiç niyeti yoktu. Bu arada ondan hoşlanıyordu. Onun arkadaşlığından henüz bıkmamıştı. Tam tersine, onun sohbetini, zekâsını ve ruhunu erkek arkadaşlarından herhangi birininki kadar teşvik edici buluyordu. Ve onu son derece çekici buluyordu. Belki de fazla çekici... Önümüzdeki günlerde, haftalarda ya da Hampshire'da kalacağı süre ne kadarsa o kadar dikkatli davranması gerekecekti.

Öğleden sonra Lindsey Hall'a vardılar. Joshua arabayı kapılardan geçerek karaağaçların sıralandığı düz ve geniş bir cadde boyunca takip etti. Kısa süre sonra caddenin sonunda ev görüldü. Ev ne Ortaçağ, ne Jacobean, ne Georgian ne de başka bir mimari tarza sahipti. Pek çok stilin bir karışımıydı ve kuşaklar boyunca ailede kalmış ve pek çok kez "geliştirilmiş" ve eklemeler yapılmış bir konak olduğu açıktı. Ortaya çıkan sonuç şaşırtıcı derecede heybetli ve hoştu.

Geniş cadde, ortasında mermer bir fiskiye'nin bulunduğu büyük, dairesel bir bahçeyi çevrelemek üzere evden çok uzak olmayan bir mesafede ikiye ayrılıyordu. Yılın bu zamanında muhtemelen Temmuz ayında olduğu kadar çok çiçek açmıyordu ama su kış için henüz kapatılmamıştı. Su, bir şemsiye'nin ışıltılı parmaklıkları gibi geniş havuza dökülmeden önce en az otuz metre havaya fırlanıyordu.

Havzanın kenarında, muhtemelen ıslanmakta olan genç bir oğlan çocuğu duruyordu. Uzun boylu, sert görümlü, esmer, sert yüzlü ve büyük, çengel burunlu bir adam - Bedwyn burnu mu? - çocuğun çok uzağında olmayan caddenin çimenli kenarında duruyordu, genç bir kız omuzlarından birine tünemiş ve saçlarına yapışmıştı. İnce, güzel, kahverengi saçlı genç bir bayan ve şehvetli bir kızıl saçlı da onlarla birlikteydi. Hepsi arabanın yaklaşmasını izlemek için dönmüştü. Bayanlar araba geçerken gülümsediler. Küçük kız el salladı. Hepsi merakla Joshua'ya baktı.

At arabası evin büyük çift kapısının önündeki taş döşeli terasa doğru son dönüşünü yaparken, ata binmek için giyinmiş üç kişi daha ahırın avlusundan çıkıyordu. Biri ince, söğüt gibi, siyah saçlı genç bir güzeldi. Diğer ikisi erkekti; biri uzun boylu, geniş, sarışın ve kara kaşlıydı, diğeri ise esmer, ince ve yakışıklıydı. İkisi de aile burnuna sahipti.

Joshua, Bedwyn'lerle tanışmak üzere olduğunu fark etti. Kendisinin nasıl tanıtılacağını merak ediyordu. Bewcastle'la, nişan düzgün bir şekilde sona erene kadar -eğer nişanı sona erdirmenin düzgün bir yolu varsa- ailenin namus adına sergilenmesi gereken bu maskaralığa ortak olup olmayacağını tartışmamıştı.

Arabanın kapısı ardına kadar açılıp basamaklar inerken herkes terasta toplandığından büyük bir gürültü koptu. İri, sarı saçlı erkek kardeş içeri uzandı ve Leydi Freyja'yı basamaklardan faydalanmadan dışarı çıkardı. Bayanları ve küçük kızı kucaklamaya başladı. Oğlan ve kardeşleriyle bir erkek gibi el sıkıştı. Bu sırada dük aşağı indi, hepsine başıyla selam verdi ve kahverengi saçlı hanımefendi ona sarıldığında belli belirsiz bir şaşkınlık yaşadı.

Joshua atından indi ve atını ahırdan koşarak gelen seyisin bakımına teslim etti.

Freyja selamlama telaşını tamamladıktan sonra adımlarını hızlandırarak ona doğru geldi. Çenesi gururla kalkmıştı. Gözlerinde savaştı bir parıltı vardı. Belki de büyük bir sevinçle beklediği bir an değildi bu. Onu bir elinden sıkıca tuttu.

"Hepinizi Hallmere Markisi Joshua ile tanıştırmak istiyorum," dedi sesini kibirli bir şekilde yükselterek. "Nişanım. Henüz belirlenmiş bir evlilik tarihi yok. Sanırım gelecek yıl bir ara olacak. Belki de önümüzdeki yaz."

Bir ses korosu oluştu, ancak bir elini kaldırdı ve sesler kesildi. "Önce tanışma faslını tamamlayayım," dedi ve isimlerini saymaya başladı etrafındaki tüm yabancılar. Leydi Morgan Bedwyn, esmer genç güzel, Ona reverans yaptı ve içten, koyu renk gözlerle onu süzdü. Lord Alleyne, siyah saçlı genç adam, eğlenmiş görünüyordu. Sarı saçlı dev Lord Rannulf, muhteşem kırmızı saçlı ise karısı Judith'ti. Güzel, kahverengi saçlı kadın Eve'di, Leydi Aidan Bedwyn. Kocas, sanki bir ya da on yılını orduda geçirmiş gibi görünen esmer, asık suratlı bir adamdı. Çocuklar, Davy ve Becky, ikinci çifte aitti.

"Demek *bu* yüzden Aidan ve Eve ile Ralf ve Judith'in gelmesini beklediğimiz sırada kimseye bir şey söylemeden Bath'a kaçtın," dedi Leydi Morgan en büyük kardeşine. "Nişanı duydun ve kendi gözlerinle görmeye gittin. Neden bütün ilginç hikâyeleri Wulf duyuyor da biz duymuyoruz?"

değil mi?"

Lord Rannulf, Joshua'nın elini sıcak ve sıkı bir şekilde sıkıyordu.

"Bu ani oldu," dedi sırtarak. "Ama biz Bedwyn'lerin yakın geçmişinde ani nişanlanmalar ve evlilikler var. Free neden farklı olsun ki?"

"Hallmere mi?" Esmer, granit yüzlü Lord Aidan Bedwyn başını sallayarak elini sıkı ama gülümsemedi.

Karısı Leydi Freyja'ya tekrar sarılmıştı, gözlerinde yaşlar vardı.

"Senin adına çok mutluyum Freyja," dedi. "Bunun yakında olması gerektiğini biliyordum."

Küçük çocuk Joshua ile Freyja'nın arasına girmiş ve Freyja'nın at arabası elbisesinin eteğini çekiştiriyordu.

"Freyja Teyze," dedi ve tekrar çekiştirdi. "Freyja Teyze, kriket takımımı yanımda getirdim."

"Hey, serseri." Lord Aidan çocuğu kucağına alıp omuzlarına yatırmak için uzandığında birden neredeyse insan gibi göründü. "Seninle oynaması için onu rahatsız etmeden önce teyzenin eve girmesine izin ver. Ayrıca, bu mevsim kriket mevsimi değil. Yarın yapacak başka enerjik bir şeyler buluruz."

Leydi Freyja çocuğa gülümseyerek ve hatta göz kırparak, "Ama cırcır böceği sezonda ya da sezon dışında birinci olacak," dedi. "Seni takımımda istiyorum, Davy. İlk vuruşumda altı vuruş yapacağım."

Joshua ona biraz ilgiyle baktı. Kriket mi oynuyordu? Bunu biliyor olabilirdi.

"Ben de oynayabilir miyim?" diye sordu. "Ben ünlü bir bowling oyuncusuyum ve bütün bir vuruş boyunca tek bir altı vuruşu, hatta bir dört vuruşu bile engellediğim biliniyor."

"Ha!" dedi.

Çocuk keyifle gülüyordu ve Lord Aidan gülümseyerek kendisini tamamen insan gibi gösterdi.

"Sanırım," dedi, "Bedwyn'ler kriket için her mevsim iyidir diyorsa

öyle."

"Belki de," dedi Bewcastle Dükü sesini hiç yükseltmeden, gürültülü Bedwyn'lerin hepsi dinlemek için sustu, "eve girmeli ve yarım saat sonra misafir odasında çay için toplanmalıyız?"

"Efendi konuştu," dedi Lord Alleyne alçak bir kıkırdamayla, Bewcastle onları eve kadar geçirdikten sonra. Bir kolunu Leydi Freyja'nın omuzlarına koydu ve onu kendi tarafına doğru kucakladı. "Eğer *sen mutluysan*, ben de senin adına mutluyum Özgür. Ve sen, Hallmere. Uysal kuzular gibi içeri girsek iyi olur." Önlerinden geçip gitti.

"Whew!" Joshua, Leydi Freyja'ya sırtarak kolunu uzattı.

"Sana Josh demeye karar verdim," dedi, eline alırken ona kibirle bakarak, "sana Josh diyeceğim. Sana 'lordum' demeyi reddediyorum, sana Hallmere demek istemiyorum ve Joshua çok İncilvari. Bana Freyja diyebilirsin."

"Ya da kardeşlerinin yaptığı gibi Özgür mü?" diye önerdi.

"Ya da Özgür," diye kabul etti. "Ama sadece nişanlı olduğumuz sürece. En geç Noel'e kadar."

"O zamana kadar Free ile serbest kalacağım" dedi.

Ona yan gözle baktı, bu da onun ne kelime oyununu ne de çifte göndermeyi kaçırmadığından emin olmasını sağladı.

Merdivenleri çıktılar ve eve girdiler. Joshua kendini meşe kirişli tavanı, içinde bir öküzün kızartılabileceği büyüklükte devasa şöminesi, armalar, sancaklar ve silahlarla süslü beyaz badanalı duvarları, karmaşık bir şekilde oyulmuş ahşap bir paravanın üzerindeki ozan galerisi ve zeminin büyük bir kısmını kaplayan devasa meşe masasıyla etkileyici bir ortaçağ büyük salonunda buldu.

Bir ziyafet ve seks partisi için mükemmel bir ortam gibi görünüyordu.

Vaftiz töreni eve döndükten iki gün sonra gerçekleşecekti, Freyja

keşfedildi ve bu gerçekten de büyük bir olay olacaktı. Sabah geç saatlerde yapılacak kilise ayininin ardından tüm konuklar Redfield Kontu'nun -ve aynı zamanda Ravensberg Vikontu Kit'in- evi olan Alvesley Park'a gidecek, akşam yemeği ve muhtemelen akşama kadar sürecektir bir parti verilecekti.

Rannulf ve Judith, Ralf'in varisi olduğu Bedwyn'lerin hasta anneannesiyle birlikte yaşadıkları Leicestershire'daki Grandmason'dan gelmişlerdi; Kit ile her zaman çok iyi arkadaş olmuşlardı. Aidan, Eve ve çocuklar da Oxfordshire'dan çok uzakta olmadıkları ve Aidan'a göre uzun yıllardır savaşta olduğu için on yıldan fazla bir süredir aile ve komşuluk etkinliklerini kaçırdığı için gelmişlerdi.

Freyja her şeyin ciddi bir sınav olacağına karar verdi. Yanına alacağı bir nişanlının verdiği güvenle bile o günden korkuyordu. Eski bir tutkunun kendisini bu kadar rahatsız etmesine izin vermek aptalcaydı - Kit Butler'a umutsuzca aşık olalı dört yıl olmuştu ve bu tam olarak bir ay sürmüştü. Ama tabii bir de geçen yılın sıkıntısı ve tüm o iğrenç utancı vardı. Kötü davranmıştı. Kendini aptal durumuna düşürmüştü. Sonunda Kit'e Lauren'dan vazgeçip *kendisiyle* evlenmesi için yalvarmış, sonra da belki de Kit o anda müsait olmadığı için yumruğunu zavallı Ralf'in çenesine indirmişti.

Yarın geldiğinde yarını düşünecekti, eve geldikten sonraki sabah buna karar verdi. Ve Josh sorununu yarın bittikten sonra düşünecekti. Bath'daki tüm yürüyüşlere ve gezintilere rağmen ona borçlu olduğuna karar vermişti. Ne de olsa o yürüyüşler ve gezintiler onun da hoşuna gitmişti. Yani yarın için ona eşlik etmesini borçluydu. Ondan sonra onu korkunç, herkesin içinde bir kavgaya çekmenin bir yolunu bulacak ve nişanı bozacaktı. Wulfric'in önerdiği gibi Noel'e ya da daha sonrasına kadar beklemeye hiç niyeti yoktu. Bu haksızlık olurdu. Ve daha fazla zaman geçmesine izin verirse bunu yapmakta zorlanabilirdi. Adam oldukça ürkütücü derecede çekiciydi. Elbette bu, ailesinin gözünden kaçmayan yakışıklılığına ek bir şeydi.

"Birkaç haftadır Bath'dasın Freyja," demişti Morgan, bir gece önce bütün kadınlar Freyja'nın yatak odasında kısa bir süre için toplandıklarında, "ve eve bir Yunan tanrısıyla döndün. İlkbaharda evlilik piyasasına açılmak için şehre gittiğinde göreceğim tek şey bir sürü beceriksiz, sivilceli genç olacak. Bu en çok

kışkırtıyor."

Hem Judith hem de Eve gülmüştü.

"Ama prensinin gelmesini bekleyeceksin Morgan," demişti Eve. "Ve gelecek, biliyorsun, tıpkı Freyja'nınki gibi."

"Freyja'nın prensi kesinlikle *muhteşem biri*," diye eklemişti Judith, sağ elini teatral bir şekilde kalbinin üzerine koymuş, göz kapaklarını kırıştırıyordu. "Tüm o parlayan sarı saçlar. Arghhh!"

"Ve o gülen mavi gözler," diye eklemişti Morgan kederle. "Onunla boy ölçüşebilecek bir erkeği kendime nasıl bulacağım?"

"Ama insanın kendi özel prensi her zaman sıradan bir ölümlüden daha görkemli görünür Morgan, hatta diğer olağanüstü prenslerden bile," demişti Eve nazıkçe. "Aidan bana öyle geliyor ve eminim Rannulf da Judith'e öyle geliyordur."

Freyja ikisine de biraz kıskançlıkla baktı.

Yine de bugün olumsuz bir duygu hissetmeyeceğine karar verdi, erkenden yataktan kalkıp pencereden dışarı baktığında bulutların yüksekte olduğunu ve hatta güneşli bir gün sunmak için kuşluk vakti çekilebileceğini fark etti. Açık penceresinden gelen hava serindi ama soğuk değildi. Kriket için güzel bir sabahı. Her türlü yorucu açık hava etkinliği için güzel bir gündü.

Bath'ın sınırlayıcı atmosferinden uzakta olmak ne kadar da güzeldi.

Kahvaltıdan sonra hepsi kriket oyununa katıldı - Wulfric hariç hepsi, Tabii ki çalışma odasında kayboldu. Eve ve Judith bile Rannulf Judith'i bundan vazgeçirmeye çalıştıysa da, masanın ö b ü r ucundan Judith'e anlamlı bakışlar yöneltti ama Judith bunları görmezden geldi.

Yüce Tanrım! Freyja düşündü. Judith hamile miydi? Eğer doğruysa *bu* ne kadar ilginç olurdu. O ve Ralf evleneli bir ay bile olmamıştı. Bu mümkün müydü? Ama bu kesinlikle onu ilgilendirmezdi.

Freyja ve Joshua farklı takımlardaydı -bilerek öyle. Joshua onu dışarı atmaya kararlıydı; Freyja da aynı şekilde ona altı vurmaya kararlıydı. Freyja'nın takımında Eve, Morgan, Rannulf ve Davy vardı. Joshua'nın takımında ise Judith vardı,

Aidan, Alleyne ve Becky onunkinde.

Neyse ki Rannulf iyi bir bowling oyuncusuydu. Her ne kadar Judith'e yumuşak davransa ve Becky'ye de çok yumuşak davranarak birkaç topa vurmasını ve toplam sekiz koşu yapmasını sağlasa da, tüm saha oyuncuları dikkat çekici bir şekilde beceriksizleşti ve onu dışarı atamadılar, Aidan Freyja onu sınıra yakın bir yerde yakalamadan önce bir altı ve birkaç dört vurdu ve Joshua toplam yirmi koşu yaptı. Alleyne kendisine atılan ilk topa rezil bir şekilde oyun dışı kaldı; Davy sevinçten çılgına dönerken arkasındaki kaleleri paramparça etti.

Freyja'nın takımı vuruşa geçtiğinde kazanmak için elli iki koşuya ihtiyaçları vardı. Rannulf yakalanmadan önce on beş sayı attı. Eve on altı ve Morgan on bir sayı yaptı, her ikisi de paltosu ya da yeleği olmadan ve gömlek kolları dirseklerinin yarısına kadar kıvrılmış halde dikkat dağıtıcı derecede erkeksi ve yakışıklı görünen Josh'un çok yumuşak atışlarıyla. Davy de dostça atışlardan nasibini aldı ve Morgan oyundan çıkıp Freyja oyuna girdiğinde dokuz sayıdaydı.

Joshua'nın ilk topu kalelerin arasına doğru savrularak geldi, hınzır bir dönüşle rotasını kestirmek neredeyse imkânsızdı. Freyja kalelerini şiddetle korumaktan ve sırttan bowling oyuncusuna ters ters bakmaktan başka bir şey yapamadı.

"Bundan daha iyisini yapamaz mısınız?" diye bağırdı ve bileklerini bükerek sopayla birkaç gösterişli hava atışı yaptı.

Yapabilirdi.

Bir sonraki top garip bir şekilde tam önünde zıpladı, bir çim ve toz yağmuru gönderdi ve yüzünün yanından vızıldayarak geçerken neredeyse ön dişlerini söküyordu.

"Bundan daha iyisini yapamaz mısınız?" diye bağırırken, takımı alkışladı ve Freyja'nın takımı da ellerini çırparak onu cesaretlendirici sözler söyledi.

Bir sonraki topu santim santim izledi, sanki yarı hızda geliyormuş gibi gördü, spini net, telaşsız bir zihinle değerlendirdi, sopayı ayarladı, sıkıca kavradı ve tatmin edici bir çatırtıyla topa vurdu. Topun çimenlerin üzerinde güzel bir kavis çizerek yükselmesini ve Aidan'ın kafasını bir metre kadar sıyırmasını izledi. Sonra bir elinde sopası, diğer elinde etekleri, kaleler arasında koştu, giderken gülüyordu, yarı yolda çılgınca haykıran Davy'nin yanından geçti.

Maçı Freyja'nın takımı kazanmıştı.

"Sanırım," dedi, koşmayı bitirdiğinde, Joshua'dan çok uzak olmayan bir yerde durdu, nefes nefese, elleri kalçalarında, saçları omuzlarında dağınık bir haldeydi - son tokalarını uzun zaman önce çıkarmıştı, "bir noktayı kanıtladım."

"Kazandın," dedi, gülen gözlerinin yalanladığı bir keder ifadesiyle. "Bahsimizi sen kazandın, Free. Cezasını ödesem iyi olacak."

Ve orada, kardeşlerinin, ablasının, eniştesinin ve iki çocuğunun önünde, iki uzun adım attı, elini saçlarına doladı, böylece başının arkasını kavradı, başını geriye yatırdı ve onu dudaklarından uzun süren bir titizlikle öptü.

Adam nihayet başını kaldırdığında ve kendisini akrabalarının sırttan ilgisinin nesnesi olarak bulduğunda, koştuğuna memnun olduğunu düşündü. Sıcak yanaklarını açıklayabilirdi. Kızardığının görülmesi çok alçaltıcı olurdu.

"Hafıza kaybı yaşıyor olmalıyım," dedi. "Herhangi bir bahis hatırlamıyorum."

Joshua, "Kriket oynayan akranlarım arasında bir daha asla başımı dik tutamayacağım," dedi. "İtiraf etmeliyim ki bu oyun oldukça adil bir şekilde kazanıldı. Benden bir vuruş almanıza izin vermek gibi bir niyetim yoktu."

"Biliyorum." Ona göz kamaştırıcı bir şekilde gülümsedi.

"Şimdi ne yapacağız?" Davy heyecanla bir aşağı bir yukarı zıplıyor ve bağırarak hepsine sesleniyordu. "Yapacak başka yorucu bir şeyler bulacağımızı söylemiştin, Aidan Amca. Ata binebilir miyiz ya da saklambaç oynayabilir miyiz ya da ağaçlara tırmanabilir miyiz ya da-"

Aidan onu yakaladı ve ayak bileklerinden asılı tuttu.

Davy ciyaklayıp kıkırdarak uyutulmak isterken, "Şimdi ne yapacağız," dedi, "ögle yemeği yiyeceğiz. Ve sonra göreceğiz." Çocuğu nazıkçe çimlerin üzerine bıraktı ve botunun burnuyla onu gıdıkladı.

"*Aidan Amca?*" Joshua eve geri dönerlerken Freyja'nın elini tutup parmaklarını onunkilerle birleştirerek sordu.

"Becky ve Davy, Aidan bu yılın başlarında onunla tanıştığında Eve'in koruyucu çocuklarıydı," diye açıkladı. "Ebeveynleri ölmüştü ve hiçbir akrabaları onları yanlarına almak istemiyordu. Yakın zamanda Eve ve Aidan'a onların yasal velayeti verildi. Becky onlara *anne* ve *baba* diyor. Davy onlara *amca* ve *teyze* diyor. Eve bana ebeveynlerinin yerini almaya çalışmamaya ya da çocukları ebeveynlerini unutmaya teşvik etmemeye dikkat ettiklerini söyledi. Aidan'ın çocuk sahibi olacağını asla hayal edemezdin. Ama gördüğünüz gibi, o ikisine her baba kadar düşkün."

"O bir asker miydi?" Joshua sordu.

"On iki yıl boyunca," dedi. "On sekiz yaşından birkaç ay öncesine kadar, Eve'le evlendikten sonra." Ellerine baktı. "Sana elimi tutman için izin verdim mi Josh, hem de bu kadar samimi bir şekilde?"

O da önce aşağıya, sonra da yukarıya bakıp kıza güldü.

"Hayır," dedi. "Ama sürdürmemiz gereken bir maskeli balomuz var. Anlaşılan siz ve Bewcastle nişanımızın ailenize gerçekmiş gibi görünmesi konusunda anlaşmışsınız. Ben sadece üzerime düşeni yapıyorum."

"Gerçekçilik adına beni hırpalarken boş boş duracağımı sanıyorsanız, size yanıldığınızı söylemek için buradayım," dedi sertçe.

"Boş boş durmak mı?" Tekrar güldü. "Umarım öyle değildir. Mermer bir heykelle ya da topal bir balıkla uğraşmak hiç eğlenceli değil. Sanırım büyürken oldukça hoyrat biriydiniz?"

"Elbette," dedi.

"Güzel." Başını onunkine yaklaştırdı ve bir an için onu tekrar öpeceğini sandı. "Hoyden'lara karşı kesin bir zaafım var."

Bu maskeli balonun ona, kendisiyle çirkin bir şekilde flört etmesi ve hatta zaman zaman flörtün ötesine geçmesi için dünyadaki tüm ruhsatı verdiğini fark etti.

Neden bu kadar heyecan verici bir düşünceydi?

Joshua daha gün bitmeden Bedwyn'lerin şamatacı, eğlenceyi seven bir aile olduğuna karar vermişti. Yetişkinler kendilerini meşgul edecek sıkıcı bir şeyler bulurken çocuklar çocuk odasında saklanmıyordu. Öğle yemeğinden sonra hep birlikte evin doğusundaki ağaçların arasına gizlenmiş olan göle doğru yürümeye karar verdiler. Orada bir sürü saklanma yeri vardı, dedi Rannulf -hepsi de Joshua'yı saklambaç oynamak için gayri resmi bir şekilde isimlerini kullanmaya davet etmişti. Alleyne, salıncağı da yanında götüreceğini ve ağaçlardan birine kuracağını ekledi. Freyja, ağaçların da tırmanılmak için orada olduğunu söyledi.

"Ve her zaman su vardır," dedi Aidan. "Eylül

ayında mı?" diye sordu karısı.

"*Sıcak* bir Eylül," dedi Aidan pencereye doğru bakarak. Güneş

gerçekten de parlıyordu.

"Eğer biri yüzmeye gidiyorsa," dedi kararlı bir şekilde, "kıyıda oturup izleyeceğim ve olabildiğince dekoratif görünmeye çalışacağım."

"Ben de Eve," dedi Judith. "Egzersiz yapmak için sırayla salıncağa binebiliriz."

Söz verildiği gibi hareketli ve yorucu bir öğleden sonraydı. Joshua çocukların, yetişkinlerin topuklarını vurup eğlenmeleri için sadece bir bahane olduğundan şüpheleniyordu.

Alleyne ve Joshua pitoresk, insan yapımı gölden çok uzak olmayan uzun, sağlam bir ağaca tırmandılar ve salıncağın iplerini yüksek bir dala bağladılar. Çocuklar bir süre orada sallandılar ama kaçınılmaz olarak bir saklambaç oyunu başladı ve avlanma sırası Joshua'ya gelip Freyja hariç herkesi ortaya çıkarana kadar bir saat ya da daha fazla devam etti. Sonunda onu yaşlı bir meşe ağacının tepesine tünemiş, sırtını ağacın gövdesine dayamış, ayaklarını kendine doğru çekmiş ve kollarını dizlerine dolamış halde buldu. O ağacın etrafını ve ötesini zaten yarım düzine kez aramıştı.

"Hey!" diye seslendi. "Bu hile yapmaktır. Kurallardan biri yerle temas halinde olmamız gerektiği idi."

"Ağacın gövdesi yerle temas halinde," dedi, yükseklik korkusu olabileceğine dair hiçbir işaret vermeden aşağı bakarak. "Sırtım da ağacın gövdesiyle temas halinde."

"Hmm," dedi. "Bu mantıkta bir yerlerde bir kusur var. Ama şu anda oldukça yakalanmış durumdasınız."

"Önce bana dokunmalısın," dedi.

"Beni oraya mı çıkaracaksın?" diye sordu gözlerini ona dikerek.

"Evet." Gökyüzünü seyretmek için başını geriye eğdi.

Adam yukarı tırmandıktan ve resmi olarak dışarı çıkmasını sağlamak için koluna dokunduktan sonra birlikte hayranlıkla seyrettiler. Birkaç küçük beyaz puf, geniş bir mavi alanın içinde yavaşça yuvarlanıyordu.

"Yaz neredeyse bitti," dedi. "Bitti bitmesine ama sonbahara doğru uzayıp gidiyor. Keşke önümüzde kış olmasaydı."

"Ancak kışın yapılacak canlandırıcı yürüyüşler ve gezintiler var" dedi. "Ve eğer kar yağarsa, kızak sürmek, kartopu savaşı yapmak, paten kaymak ve kardan adam yapmak da mümkün."

"Hiç kar yağmıyor," dedi iç çekerek.

Onun seviyesinin biraz altındaki dalda durdu ve ona baktı. Sabahtan beri saçlarını açık bırakmıştı. Ormandaki vahşi bir peri yaratığına benziyordu ama dalgın bir ruh hali içindeydi.

"Nişanlı kalmak zorundayız tatlım," dedi. "Ve sana kışı kullanmanın o kadar ilginç yollarını göstereceğim ki yazın hiç gelmemesini isteyeceksin."

Başını çevirdi ve ona yarı gülümsedi.

"Merak etme," dedi. "Kış gelmeden çok önce bana olan borcunu ödediğine karar vermiş olacağım. Yarın sıkıcı olacak."

"Yarın mı?" dedi ve sonra komşunun yeni bebeği için bir vaftiz partisine gideceklerini hatırladı. "Redfield ve ailesi çok mu sıkıcı?"

"Bir zamanlar en büyük oğluyla nişanlıydım," dedi. "Ravensberg Vikontesi olmam gerekiyordu. İlk oğul -gelecek neslin ilk varisi-

benim olacaktı. Ama Jerome öldü."

"Ah, evet," dedi. "Affedersiniz, bunu biliyordum. Onu seviyor muydunuz?" Bath'ın yukarısındaki beyaz kayalıkta nişanlandıklarını anlattığında hayır demişti.

Hafifçe küçümseyen bir ifadeyle baktı. "Biz bu evliliği bekleyerek büyüdük," dedi. "Birbirimizden hoşlanmadığımız yoktu. Hatta birbirimize düşkündük. Ama bu tür evlilikler için *aşk* şart değildir."

Yine de bugün tüm bu olanlardan dolayı anlaşılabilir bir şekilde moralsiz hissediyordu. Yarın onun için biraz zor olabilir, diye düşündü. Kendisine ait olması gereken yerde, yine kendisine ait olması gereken bir çocukla -ama farklı bir babayla- başka bir kadın görecekti.

"Yüzüyor musun, Josh?" diye sordu.

"Elbette yüzerim," dedi. "Bir yarış teklif etmeyeceksin, değil mi Özgür? Eğer öyleyse, seni uyarıyorum, ben okyanus kıyısında büyüdüm. Kazanmak için yarışırım. Önce Bath'daki at yarışımızı kazanarak, sonra da bu sabah ilk atışında en iyi toplarımın birine vurarak kendime olan saygımı ciddi şekilde zedeledin."

"Uzak kıyıya kadar ve geri," dedi.

Başını çevirip aşağıya baktı ve adamlarla çocukların çoktan suya girmiş olduklarını gördü. Artık dikkat ettiği için onların bağırışlarını ve çocukların kahkahalarını duyabiliyordu. Eve ve Judith kıyıda kibarca oturuyorlardı. Morgan salıncaktaydı, kendini neredeyse tehlikeli bir şekilde yükseğe itiyor ve gerçekten çok güzel görünüyordu. Bu genç bayanın, bir dükün kızı olmasına aldırmaksızın, önümüzdeki ilkbaharda ortaya çıktığında talipleri tarafından kapışılacağını düşündü.

"Ne giymeyi düşünüyorsun?" diye sordu.

"Benim vardiyam," dedi. "Eğer çok utanacağınızı düşünüyorsanız, eve dönüp iyi bir kitap bulabilirsiniz."

"Utaniyor musun?" Ona elini uzatmadan ağaçtan aşağı inmeye başladı; bu onun burnuna meşhur yumruklarından birini indirmek için yeterli bir tahrik olabilirdi. "Sabırsızlanıyorum. Yarışımız için sana bir avans vereyim, olur mu? Peşinden gelmeden önce yavaşça ona kadar sayacağım."

Kız kıkırdayıp öfkelenince kıkırdadı ve peşinden aşağı indi.

BÖLÜM XII

Saygıdeğer Andrew Jerome Christopher Butler'ın vaftiz töreni, Freyja'nın Bedwyn'ler kiliseye varır varmaz fark ettiği gibi gerçekten de büyük bir olaydı. Kilise komşularla ve hem Kit'in hem de Vikontes'in akrabalarıyla doluydu. Kuzeni genç Vikont Whitleaf ve büyükbabası Baron Galton da oradaydı. Annesinin ikinci evliliğinden olan tüm ünlü akrabaları da oradaydı: Portfrey Dükü ve Düşesi, Anburey Dükü ve Düşesi, Attingsborough Markisi, Kilbourne Kontu ve Kontesi, dul kontes ve dul kızı Leydi Muir.

Freyja, kendi şerefine etrafında olup biten her şeye son derece kayıtsız kalan bir bebek için ne büyük bir yaygara, diye düşündü. Aile yadigârı uzun, dantel bir vaftiz elbisesi giydirilmişti ama tüm tören boyunca uyudu, sadece bir kez vaftiz suyu başından aşağı döküldüğünde öfkeyle ciyaklayarak uyandı. Kısa süre sonra Kit'in kollarında sallanırken tekrar uykuya daldı.

Freyja ortadaki gruba çok fazla dikkat etmemeye çalışıyordu ama gurur ve mutlulukla dolup taşan Kit'i ve Vikontes'i -Freyja onu hiçbir zaman Lauren olarak düşünememişti- yeni anneliğiyle ışıldarken görmekten nasıl kaçınabilirdi ki?

Freyja, Vikontes'in belli bir güzelliği olduğunu kabul etti. Karanlıktı,

Parlak saçları, kusursuz bir teni ve ürkütücü menekşe rengi gözleri vardı. Ama her zaman ağırbaşlı, her zaman düzgün bir hanımefendiydi, ne bir kelimesi ne de bir saç teli yerli yerindeydi. Freyja'ya tüm ruhu ve karizması yokmuş gibi görünüyordu. Bu kadından nefret ediyordu, çünkü diğer herkes ona hayranlık duyuyor ve onu seviyordu.

Freyja kucağındaki eldivenli ellerine bakıyordu ki Joshua ellerinden birini tuttu, sıkıca sıktı ve kolunun içinden geçirdi. Freyja ona "bu bir ölü değil mi?" bakışıyla baktı. Joshua ona gülümsedi, gözleri her zamankinden daha yumuşak, daha az neşeli, daha az alaycıydı ve boştaki eliyle onun elini kapattı.

O zaman neşeyle iki yumruğunu birden ona indirebilirdi. Bütün bunların ne anlama geldiğini çok iyi biliyordu. Ona *acıyordu*. Bu sabah onu vagonlardan birine bindirmeden hemen önce, kendini iyi hissetmediği ve herkese sinirlendiği bir anda, başını onunkine doğru eğmiş ve sadece onun duyacağı şekilde konuşmuştu.

"Cesaret," demişti. "Jerome'un gitti. Ama bir gün senin için başka biri olacak." Sonra sırtıttı. "Ve bu arada, belki ben de sana yardımcı olabilirim, tatlım."

Jerome yüzünden depresyonda olduğunu düşünüyordu. Öyleydi ya da öyle olmalıydı. Jerome çok genç yaşta ve çok aptalca ölmüştü -komşularının birkaç işçi ailesini selden kurtarıırken yakalandığı ateş yüzünden. Ve ona çok düşküncü. Büyüme çağındaki tüm oyun arkadaşlarından biriydi. Ama onunla evlenme konusunda ayak sürümüşü ve o da bu konuda pek istekli görünmüyordu. Ne zaman nişanı henüz resmiyete dökmemek ya da nişandan sonra henüz bir düğün tarihi belirlememek için bir bahane öne sürse, o hiçbir itirazda bulunmamıştı.

Sonunda bitmek bilmeyen ayın sona erdi ve Kit ile Vikontes ilk arabayla yola çıktılar, bebeğin beslenmesi gereken saat yaklaşmıştı. Görünüşe göre Vikontes çocuğunu kendisi emziriyordu. Freyja bir anlık memnuniyetle, bu konuda kesinlikle mükemmel olmadığını düşündü. İyi *tonda* birçok hanımefendi kaşlarını çatar, hatta bir sütanne tutmadığı için ona kaba derdi.

Alvesley'e vardıklarında Joshua'nın yanında olması büyük bir nimetti. Onu herkese nişanlısı olarak tanıtmak hem zamanını hem de dikkatini meşgul etti ve geçen yılı bilen insanların hissedebileceği herhangi bir utanç veya acıma duygusunu saptırdı. Ve geçen yaz Alvesley'de yapılan kutlamaları bilenlerin sayısı korkunç derecede fazlaydı.

Kit'in büyükannesinin doğum günü -bu yılın başlarında aniden ölmüştü- Leydi Freyja Bedwyn ile nişanlandığının duyurulmasını içerecekti.

Akşam yemeğinden hemen önce Kit ve vikontes çocuk odasından indiler ve onlarla yüz yüze gelmenin acı verici anı yaşandı. Kit, Freyja'nın huzurunda her zaman takındığı o biraz temkinli gülümsemeyi takınmıştı. Vikontes de aynı şekilde parlak ve sıcak bir gülümseme takınmıştı. Freyja göz kamaştırıcı bir şekilde gülümsedi. Bu üç gülümsemenin ardında ne kadar farklı düşünceler ve duygular dönüyor olmalı, diye düşündü.

"Oğlunuzun doğumu için ikinizi de tebrik etmeliyim," dedi.

"Teşekkür ederim Freyja," dedi Kit. "Sen de geldiğin için teşekkür ederim."

Vikontes, "Bath'dan eve tam zamanında dönüp bugün bize katıldığınız için çok mutluyuz," dedi.

"Nişanlım Hallmere Markisi'ni takdim edebilir miyim?" Freyja söyledi. "Vikont ve Vikontes Ravensberg, Josh."

"Leydi Freyja'nın *nişanlısı*." Vikontes Joshua'ya sıcak bir memnuniyetle gülümsedi. "Sizinle tanıştığıma çok memnun oldum Lord Hallmere. Ben de sizin adınıza ne kadar *mutluyum*, Leydi Freyja."

Bir adım öne çıktı ve Freyja dehşet dolu bir an için kendisine sarılmak üzere olduğunu düşündü. Kaşlarını kaldırdı ve çenesini kaldırdı, Vikontes tereddüt etti ve başka bir sıcak gülümsemeyle yetindi.

"Hallmere?" Kit onunla el sıkıştı. "Şanslı bir adamsın. Umarım bir hazine kazandığının farkındasınızdır."

Freyja parmaklarını avuçlarının içine doğru kıvrırırken eklemeleri kaşındı.

"Ve Freyja." Kit iki elini onun omuzlarına koydu. "Yakında bir gün mutluluğu bulacağını biliyordum. En içten en iyi dileklerimle." Karısının yaptığı gibi tereddüt etmedi. Onu yanağından sıcak bir şekilde öptü.

Neyse ki akşam yemeği o anda duyuruldu ve böylece daha fazla konuşmaya gerek kalmadı. Freyja Joshua'nın koluna girdi ve ona göz kamaştırıcı bir şekilde gülümsedi.

"Ne kadar eğleniyoruz," diye mırıldandı.

Joshua tüm öğleden sonra boyunca Freyja'nın yanında kalmadı. Bu kötü bir davranış olurdu ve ona öyle geliyordu ki akşam yemeği bittiğinde, gülümsemesine ve görünüşteki mükemmel soğukkanlılığına rağmen Freyja'nın vücudunda daha önce hissettiği korkunç gerginlik dağılmıştı. Parlak gözlü, dengeli ve girişken bir şekilde misafirlerin arasında dolaşıyordu ve turkuaz ve deniz yeşilinin çeşitli tonlarında bol, uçuşan etekleri olan muslin bir elbise içinde dikkat çekici bir şekilde çekici görünüyordu.

Kadının Jerome Butler'ı gerçekten de çok sevmediğinden hiç emin değildi. Kesinlikle bugün onun için çok zor görünüyordu.

Öğleden sonra da misafirlerin arasına karıştı. Ama sonunda salondaki pencere kenarındaki koltuğa, bir süredir orada oturan Redfield Kontu'nun en küçük oğlu Sydnam Butler'ın yanına oturdu. Adamın sağ kolu ve gözü yoktu, yüzünün ve boynunun sağ tarafı eski yanıkların mor izleriyle çirkinleşmişti.

"Savaş yaraları mı?" Joshua sordu.

"Doğru," dedi Sydnam Butler. "Portekiz'de bir keşif görevindeyken bir Fransız keşif grubu tarafından yakalandım. Üniformam yoktu."

Joshua yüzünü buruşturdu. "Beş yıl boyunca en büyük korkum buydu," dedi. "Fransa'da hükümet için casusluk yapıyordum ama tamamen gayri resmi bir sıfatla. Ne bir komisyon, ne bir üniforma, ne de bir kurtarma operasyonunda yakalandım. Üniformanızın sağlayacağı onurlu muameleyi görmediniz o zaman?"

"Hayır," dedi Butler.

Bir süre savaşlar ve adamın şu anda Bewcastle'ın mülklerinden birinde kâhya sıfatıyla yaşadığı Galler hakkında sohbet ettiler. Sonra Butler, Freyja'ya doğru başını salladı; Freyja, Rannulf ve Judith, Leydi Muir ve Joshua'nın adını hatırlayamadığı bir Butler kuzeniyle birlikte bir gruptaydı.

"Freyja'yı yeniden mutlu gördüğüme gerçekten çok sevindim," dedi. "Belli ki onun için çok iyisin."

"Teşekkür ederim," dedi Joshua. "Gerçi bugün onun için biraz zor bir gün oldu. Kardeşinizle nişanlandığında ona derinden bağlı olduğuna inanıyorum."

"Aslında hiçbir zaman nişanlanmadılar," dedi Butler. "Kit geçen yaz eve döndüğünde Lauren'ı da nişanlısı olarak yanında getirmişti ve Bewcastle ile babamın ayarladığı maç sona ermişti." Kısa bir süre durakladı ve Joshua onun hafifçe yüzünü buruşturduğunu fark etti. "Özür dilerim. *Jerome*'dan bahsediyordunuz. Evet, tabii ki. Birbirlerine her zaman düşkün olmuşlardır. Ama yerinizde olsam endişelenmezdim. Bu uzun zaman önceydi ve o bugün mutlu görünüyor. *Çok* mutlu."

Bir süredir odada bulunmayan Ravensberg ve karısı o anda tekrar odaya girdiler. Vikontes bebeği taşıyordu, artık vaftiz elbisesini giymemişti ama beyaz bir battaniyeye sarılmıştı. İki küçük el battaniyenin kıvrımlarının üzerinde sallanıyordu. Hanımlar bebeğe bakıp gülümserken ve beylerden bazıları hafifçe utangaç görünürken, gruptan gruba geçerek hazinelerini göstermeye devam ettiler.

Oldukça yakışıklı bir çifttiler. Ve eğer Joshua yanılmıyorsa, hâlâ birbirlerine karşı derin bir romantik bağlılık duyuyorlardı.

Ayrıca hatasını fark etmeden önce Sydnam Butler'ın az önce söylediklerini de yanlış anlamamıştı. Freyja ve şimdiki Ravensberg için bir evlilik ayarlanmıştı. Bu çok mantıklıydı. Eğer iki aile, çocukların bebekliklerinden itibaren en büyük oğulla bir ittifak planlamışsa, onun ölümünden sonra uygun bir zamanda ikinci oğulun öngörülen koca olmasıyla planı yeniden canlandırmak doğal olmaz mıydı? Ancak ikinci oğul eve kendi seçtiği bir gelin getirmiş ve böylece planı bozmuştu.

Kasıtlı mıydı? Babasının ve Freyja'nın kardeşinin onun için ayarladığı evlilikten haberi var mıydı? Bath'daki Joshua gibi, istemediği bir evlilikten kaçınmak için başka biriyle nişanlanmak için acele mi etmişti? Yoksa bilmiyor muydu?

Her iki durumda da Freyja reddedilmiş

hissedecekti. Bu hiç hoşuna gitmezdi!

Reddedilmenin, varlığının en çok hangi parçasını incittiğini merak etti.

Gururu mu? Yoksa kalbi
mi?

Pencere kenarındaki koltuğundan izleyen Joshua -Sydnam Butler babası ve kuzeni tarafından uzaklaştırılmıştı- çift ve bebek grubuna yaklaştıkça Freyja'nın gülümsemesinin daha da parlaklaştığını görebiliyordu. Freyja'nın parmaklarını iki yana açtığını ve bir ayağıyla halıya hızlı hızlı vurduğunu görebiliyordu. Gülümseme ona biraz kedi gibi göründü. Şu anda kendisinden çok uzakta olmayan ve az önce bebeğinin yüzüne bakarken sıcak bir keyifle gülen Vikontes'e bir bakış fırlattı. Freyja'nın bakışı, kısa olduğu kadar hızlı ve örtülü, saf bir zehirdi.

Birkaç dakika sonra çift ve bebekleri Freyja'nın grubuna geçecekti ve Freyja'dan çocuğu hayranlıkla seyretmesi istenecekti. Judith şimdiden o anın mutluluğuyla gülümsüyor ve Rannulf'a şefkat dolu bir bakış fırlatıyordu.

Joshua ayağa kalktı.

"Freyja." Adam Freyja'nın dirseğine dokundu ve Freyja sanki adamın elinde dağlama demiri varmış gibi sıçradı. "Görüyorum ki birkaç cesur ruh terasta geziniyor. Biraz temiz hava almak ister misin?"

"Çok isterim," dedi oldukça yüksek sesle. "Hareketsizlikten delirmek üzereyim."

Hava bir gecede değişmişti. Dün neredeyse yaz gibiydi. Bugün soğuk, gri ve poyrazlıydı, Eylül'den çok Kasım'ı andırıyordu. Pelerinlerini dışarıda giydiler. Joshua şapkasını alına doğru çekti ki uçup gitmesin.

"Umarım," dedi Freyja, "benden teras boyunca ağır adımlarla yürümemi beklemiyorsundur, Josh. Ciğerlerime hava çekmem gerekiyor. Bu tür toplantılar dayanılmaz derecede yavan değil mi?"

Ahırlara doğru yürümek için sağa döndü ve evin önündeki ve altındaki resmi bahçeleri geçer geçmez, araba yoluna paralel olarak yürümek için çimenlikte ilerlemeye başladı. Her zamanki erkeksi adımlarıyla ilerliyordu. Joshua da ona ayak uydurdu.

"Ah." Yüzünü geriye yatırdı. "Bu daha iyi."

Adam herhangi bir konuşma girişiminde bulunmadı, kadının da pek havasında olmadığı belliydi. Bir nehri geçen taş köprüye ulaşana kadar yürüdüler.

ve parkın ekili iç kısmı ile ötesindeki ormanlık alan arasındaki sınırı oluştuyordu. Joshua düşündüğünden daha geç olmalı, diye düşündü. Alacakaranlık çökmeye başlamıştı bile.

"Şimdi ne olacak?" diye sordu. "Eve mi döneceğiz?"

"Henüz değil," dedi. "Bu parti daha saatlerce devam edecek. Kimse bu tür etkinliklerin ne zaman sona ereceğini bilmiyor."

"Sırada neresi var?" diye sordu.

Etrafına bakındı. "İşte göl," dedi, sağ taraflarını işaret ederek. "Ama bugün yüzmek istemiyorum." Soğuk bir rüzgâr onları savururken titredi.

"Ne?" diye sordu kaşlarını sallayarak. "Bugün seni yine vardiyanda göremeyecek miyim?" Daha doğrusu, onu dün *ıslak vardiyasında* görmüştü ve bu hiç vardiya olmamasına çok benziyordu. Hatırladıkça ateşi bir kademe daha yükseliyordu.

"Hadi bekçinin kulübesine gidelim," dedi. "Şurada." Araba yolunun solundaki ormanı işaret etti. "Aslında daha çok bir aile sığınağı gibiydi, çünkü orada yaşayan bir bekçi olduğunu hiç hatırlamıyorum. Ama her zaman iyi durumda tutulurdu. Belki orada bir ateş yakıp geri dönmeden önce bir süre rahat edebiliriz."

Joshua, köprüden geçerken ona yol göstermenin iyi bir fikir olduğunu düşündü.

Kulübenin nerede olduğunu tam olarak hatırlamıyor gibi görüldüğü için bir süre kararan ormanda dolaştılar. Ama kulübeyi ararken bile oldukça neşeliydi.

"Bir keresinde sıcak bir öğleden sonra birkaç saatimi orada geçirmiştım," dedi ona. "İçeride kilitliydim ve Jerome ile Kit dışarıda nöbet tutuyordu. Beni kaçırmışlardı. Ama Aidan ve Ralf beni fidye olarak vermeyi reddedince macera onlar için kasvetli bir hal aldı. Kit sonunda mutfaktan biraz yiyecek çalmak için eve girdiğinde o kadar kötü bağırdım ve küfrettim ki Jerome gezgin bir bahçıvanın dikkatini çekeceğimden korktuğu için beni dışarı çıkardı. Burnunu kanattım ve sonra eve gidip Ralf ve Aidan'da da birkaç çürük bıraktım."

"Ve bir daha hiç kaçırılmadın mı?" Joshua ona sırtarak şöyle dedi.

"Tatlım, kaçırılan genç kızların ağlayıp sızlamaları ve kendilerini kaçırانları kendilerine aşık etmeleri gerekir."

"Ha!" dedi. "Oh, işte *orada*. Burada olması gerektiğini biliyordum."

Kilitliydi ama lentonun üstünü yokladı ve anahtarı bulana kadar kapının yanındaki birkaç yosunlu taşı kaldırdı. Anahtar kapıyı o kadar kolay açtı ki daha içeri adım atmadan kulübenin hâlâ kullanılıyor olması gerektiğini anladı. İçerisi karanlıktı ama kapı aralığından gelen zayıf ışıktaki uzak duvarda küçük bir masa olduğunu ve üzerinde bir lamba ile bir çıra kutusu bulunduğunu görebiliyordu. Lambayı yakana kadar birkaç dakika etrafı karıştırdı.

Ocağında taze ateş yanan bir şömine ve yanında duran bir kutu odun vardı. Arkasına ve oturağına solmuş bir battaniye atılmış eski bir ahşap sallanan sandalye vardı. Bir duvara dayalı, battaniye ve yastıkla düzgünce örtülmüş dar bir yatak vardı. Toprak zemin de dahil olmak üzere her şey temizdi.

Joshua bunun kesinlikle birinin inzivası olduğunu düşündü.

Freyja içeri girdi ve kapıyı kapattı. Joshua diz çöküp ateşi yakarken o sırtını kapıya dayadı.

"Evet, işte burası," dedi. "Hapishane evim."

"Ama artık bir hapishane değil tatlım," dedi, doğruldu ve dönüp ona doğru adım atmadan önce ellerini fırçaladı. Başını eğdi ve dudaklarını onunkilere dokundurdu. "Onun yerine bir sığınak. Yakında *sıcak* bir sığınak olacak, umarım."

Aynı zamanda çok özel, gözlerden uzak bir sığınaktı. Nişanlılıklarının ömür boyu sürecektir bir evliliğe dönüşmesini engellemeye çalışan bir kadın ve bir erkek için tehlikeli bir sığınak. Geri çekildi ve sallanan sandalyeyi gösterdi.

Pelerinini çözdü, sandalyenin arkasına attı ve oturdu. Şapkasını ve pelerinini masanın üzerine bıraktı ve yatağın kenarına

oturdu. "Büyük çile neredeyse sona erdi," dedi.

Gözlerini ateşten ayırmadan usulca güldü. "Her şeye rağmen seni serbest bırakmayı reddedersem bu senin için iyi olur," dedi. "Ben gerçekten o kadar büyük bir çile miyim? Ne kadar alçaltıcı. *Sen öylesin* elbette, ama *ben* öyle miyim?"

"Bizi kastetmemiştim," dedi. "Bana Ravensberg'den bahset."

"Jerome?" dedi kadın.

"Kit."

Ona bakmak için başını çevirdi. "Kit hakkında ne bilmek istiyorsun?"

"Ona aşık mıydın?" diye sordu. "*Kit*'e mi?"

Kadın kaşlarını hiddetle çatı.

"Nişanlandığın tek kardeş Jerome değildi," dedi, "ya da *neredeyse* nişanlıydın. Jerome'a düşkündünüz. Kit'i daha mı çok

seviyordun?" Kadın ona ters ters bakmaya devam etti. "Bu seni

ilgilendirmez," dedi. "Ben senin nişanlınım," diye hatırlattı ona.

"*Değilsin*," dedi küçümseyerek. "Ve şimdi kıskanç aşık rolünü oynamayacaksın, Josh. Bu fikir bile! Kimi sevdiğim ya da kimi sevdiğim seni hiç ilgilendirmez. *Kit* seni ilgilendirmez."

"Onu sevdiğini biliyor muydu?" diye sordu.

"Elbette *biliyordu*," dedi, başını tekrar ateşe doğru çevirdi ve sonra sandalyeye yaslayıp gözlerini kapattı. "Umutsuzca onunla evlenmemi istiyordu. Her şeyden vazgeçmemi, ailesinin ve benim tüm beklentilerimden vazgeçmemi ve onunla birlikte davulun peşinden gitmemi istiyordu. Ben onun için dünyadaki her şeydim, o da benim için. Ama Wulf buna izin vermedi. Bir yaşındaydım ve yirmi yaşındaydım ve onun rızasına *ihtiyacım* yoktu. Beni tam olarak yasaklamadı -Wulf bunu nadiren yapar ve elbette böyle bir zorbalık girişimine karşı ölümüne savaşağımı biliyordu. Ama aile görevleriyle ilgili bir konuşma yapıldı ve ben de Jerome'la nişanlandığımı duyurmam için ikna edilmeme izin verdim. Kit, Lindsey Hall'a hışımla gelen ve içeri alınmayan Ralf ile kanlı bir şekilde dövüştü. Sonra da Yarımada'daki alayına geri döndü. Geçen yıl, Jerome nikâhımız kıyılmadan önce öldüğünde ve Kit eve dönmek üzereyken, babası ve Wulf sonunda *evlenmemizi* ayarladılar. Ama Kit beni affetmemişti. O mükemmel, yavan kadını, Lauren Edgeworth'u eve getirerek benden intikamını aldı."

Joshua, Freyja'nın bu evliliğin bir intikam -ya da sadece bir kaçış- olarak başlamış olsa bile artık bir aşk evliliği olduğunu fark edip etmediğini merak ediyordu. Ve Freyja'nın Ravensberg'e karşı hâlâ ne kadar gerçek bir nefret ve acıyla karışık gerçek bir sevgi hissettiğini merak ediyordu.

"Zavallı Freyja," dedi usulca.

O anda ayağa fırladı ve aralarındaki mesafeyi üç adımda kapattı. Yumruğu burnunun iki santim yakınına geldiğinde bir eliyle sağ bileğini, yumruğu çenesinin alt tarafına değdiğinde de sol bileğini kavradı. Ayağa kalktı ve kadının kollarını arkaya doğru bükte. Onları bileklerinden tuttu; elleri hâlâ yumrukluysa.

Gözleri ona doğru parladı. Dışlerini gösteriyordu.

"*Sakin* bana acımaya kalkma," dedi ona en soğuk, en sert sesiyle. "Benim hikâyem ve duygularım *beni* ilgilendirir, başka kimseyi değil. Kesinlikle seni değil. Biz gerçekten nişanlı bile değiliz. Koşulların bir araya getirdiği yabancılardan başka bir şey değiliz. Birbirimiz için hiçbir şeyiz. Sen benim için hiçbir şeysin. Beni anlıyor musun? *Hiçbir şey.*"

Başını eğdi ve onu öptü. Ölümcül bir risk alıyordu, biliyordu. -Dışleriyle dudağından bir parça koparabilirdi. Ama rahatlatılmaya ihtiyacı vardı. Sebebi tamamen bencilce değildi. Öfkeli Freyja Bedwyn son derece heyecan verici bir kadındı.

"Hiç mi bir şey yok, tatlım?" diye mırıldandı. "Beni yaraladın."

"Eğer korkak rolü yapmayı bırakıp bileklerimi çözersen, kafanı omuzlarından ayıracağım," dedi, gözleri hâlâ öfkeyle parlıyordu. "Kollarını bağlamadığın sürece bir kadının öfkesiyle yüzleşmekten korkuyor musun?"

Sırıttı ve onu serbest bıraktı. Ve onu tekrar yakalamadan darbeleri savuştururken yüksek sesle kıkırdadı.

Kızın yumruklarından biri kulağına değince "Ah!" dedi.

Ama onunla işi bitmemişti ve onu yere yıkıp topuğuyla toprağa bastırana kadar da bitmeyeceğinden şüpheleniyordu. Kadının binici çizmelerini giymemiş olması onun için iyi bir şeydi. Yine de hakkını vermek gerekirse, kızın çizmelerini kullanmaya kalkışmadığını fark etti.

Tırnaklarını ya da dişlerini. Adil dövüştü.

Kadının suratına kendi yumruğunu indirmek dışında yapabileceği tek bir savunma yolu vardı. Biri belinden, diğeri omuzlarından olmak üzere onu kollarının arasına aldı, kendisine doğru sıkıca çekti, böylece yumrukları çaresizce iki yana savruldu ve onu tekrar öptü, ağzı açık bir şekilde.

Bir süre sonra başını kaldırdığında soğuk bir sesle, "Senden hiç hoşlanmıyorum," dedi. Gözlerindeki öfke ve sesindeki hiddet gitmişti. "Ve sen benim için kesinlikle hiçbir şeysin. Hiçten de az."

"Biliyorum tatlım," dedi ve onu tekrar öptü.

Sonraki birkaç dakika içinde fark etti ki, öfkesi yatışmış olabilirdi ama tutkusu kesinlikle yatışmamıştı. Ağzını onunkinin altında açtı, bir şekilde kollarını ona doladı ve kıyafetlerinin ve anatomilerinin izin verdiği kadar ona yaklaştı.

Umutsuzca akıl sağlığına tutunmaya çalışan adam başını kaldırdığında ona şiddetle "Durma," dedi. "Durma!"

"Freyja-"

"Durma!"

Kimin yatağa yuvarlandığını bilmiyordu ama dakikalar sonra oradaydılar, dar alanda birlikte güreşiyor ve nefes nefese kalıyorlardı, elleri çıplak teni bulmak için umutsuz bir çaba içinde birbirlerinin üzerindeydi. Kadın, adamın küçük bir işbirliğiyle ceketini ve yeleğini çıkardı ve gömleğini pantolonunun dışına çekip ellerini çıplak sırtına bastırmak için altına kaydırırken, başparmaklarıyla muslin elbisesinin düşük yakasını göğüslerinin altına bağladı ve onları ellerine aldı, meme uçlarını baş ve işaret parmakları arasında yuvarladı. Ağzıyla boğazının dibinde hızla atan nabzı buldu.

Bir yerlerde akliselim onun dikkatini çekmeye çalışıyordu. Ve aklına başka bir düşünce daha geldi.

"Tatlım." Başını kaldırdı ve kızın yüzüne baktı. "Bakire misin?"

Belki de Kit ile tutkulu bir ilişki yaşamamıştı.

Butler. Eğer öyle

olmasaydı ...

"Kollarını kaldır."

Onları kaldırdı ve gömleği başının üzerinden çıkıp yatağın kenarına doğru süzölerek ceketini ve yeleğiyle birlikte bir yığın halinde yere düştü.

"Bakire misin?"

"Sakin durayım deme." Bir eliyle adamın yüzünü tekrar kendi yüzüne doğru çekti. Diğer eliyle de adamın pantolonunun paçasını karıştırdı.

Cevabın evet olduğunu anladı. Eğer hayır olsaydı, bunu söyler ve vicdan azabından kurtulurdu. Çıplak göğsü kızın göğsüne indi ve dilini kızın ağzına bastırdı. Kadın onu derin derin emdi.

"Bırak ben yapayım," diye fısıldadı birkaç dakika sonra, onun üzerinden kalkıp düğmelerini kendisi çözdü.

Ama Hessian botlarını ve çoraplarını çıkardıktan sonra pantolonu çıkarmasına yardım etti. Elbisesini vücudundan aşağı çekti ve iç çamaşırlarını da beraberinde götürdü. Adam ipek çoraplarını da çıkardıktan sonra yarı yarıya fark etti ki akıl sağlığı da giysileriyle birlikte ellerinden alınmıştı.

Şiddetli bir tutkuyla tekrar bir araya geldiler. Eğer Freyja bakireyse -ki öyle olduğuna bahse girerdi- ne kendi çıplaklığından ne de Freyja'nınkinden çekiniyordu. Ama o zaman Freyja'yla yatakta olmanın, fitilleri ateşlenmiş bir yığın patlayıcıyla yatmaya benzeyeceğini biliyordu.

Adam bacaklarının arasına dokunduğunda, kadın ateşli ve aceleci bir şekilde ona açıldı. Sıcak, ıslak ve hazırdu. Adam sertleşmiş ve ihtiyaçtan zonkluyordu. Tamamen onun üzerine yuvarlandı, bacaklarını kendi bacaklarıyla araladı, ellerini onun altına kaydırarak onu kaldırdı ve eğdi ve üzerine çıktı.

Kız bakireydi. Küçük ve dardı ve ilerlemesini engelleyecek bir bariyer vardı. Aynı zamanda sıcak ve ıslaktı ve iç kasları onun etrafında kasılıyordu ve ayakları onu yataktan yukarı iterken elleri kalçalarına bastırıyordu. İç doğru bastırdı, geçerken onun istemsiz çığlığını duydu ve kendini tamamen içine gömdü.

Bundan sonra onu yavaşça ve dikkatlice alabilirdi, ama kadın bunu kabul

etmedi. Kadın tutkuyla yanıp tutuşuyordu ve adam, Tanrı yardımcısı olsun,
bir

daha fazla teşvike ihtiyaç duymayan açlığa cevap veriyordu.

Sonrası sevişmeden çok bir güreş müsabakasına benziyordu. Ne kadar sürdüğü hakkında hiçbir fikri yoktu. Tek bildiği, kadın haykırıp güçlü bir şekilde serbest kalana kadar bir şekilde kontrolü elinde tuttuğuydu. Sonra kendi zevkine doğru daldı ve tohumunun onun içine dökülmesine izin verdi.

Her ikisinin de terden sıırıslıklam olduğunu fark etti, dakikalar ya da dakikalar sonra -zamanın garip bir şekilde farkında değildi- ocaktaki ateş sönmüş olmasına rağmen. Ayrıca sanki sert bir rüzgârda on mil koşmuşlar gibi nefes nefese kalmışlardı. Başını kaldırdı ve loş lamba ışığında ona baktı.

Saçları başının ve omuzlarının etrafında dalgalı bir şekilde dağılmıştı. Kızarmıştı. Dudakları ayrılmış, gözleri kısılmıştı.

"Tatlım," dedi, "daha önce başımız belada değilse bile şimdi kesinlikle belada."

BÖLÜM XIII

Giyinirken Freyja'nın bacakları titriyordu. Saç tokalarını karıştırırken elleri de titriyor, hepsini dışarı çıkarıyor ve ne bir aynadan ne de bir taraktan yararlanmadan saçlarını evcilleştirmeye ve yeniden düzenlemeye çalışıyordu. Joshua'nın kendisinden daha hızlı giyinmiş olmasına ve şu anda ocağın başında diz çökmüş ateşin kalıntılarını temizleyip yeni bir tane yakıyor olmasına çok şükretti.

Ona bakarken, *bildiklerinden* dolayı midesinin bulandığını hissetti. Aman Tanrım, o muhteşem erkek vücudu az önce çıplaktı ve ... Neyse, boş ver.

"Bu," dedi sert ve pratik bir sesle, "tamamen benim hatamdı."

Ayağa kalktı ve ona doğru döndü, gözleri gülüyordu ama ağzında belli bir suratsızlık vardı.

"O zaman kendime olan saygımı daha da mı azaltacaksın?" diye sordu ona. "Az önce *baştan çıkarıldım* mı, Özgür?"

"İsrar etmeseydim bunu yapmazdın," dedi. Seni asla suçlamayacağım. Hepsi benim hatamdı."

Sakın durma. Sakın durayım deme.

Ne kadar aşığılayıcı.

"Eğer bu bir kuş yuvası olsaydı," dedi, başının üstünde tuttuğu ve yerinde tutmak için tokalar taktığı saçlarına doğru başını sallayarak, "gerçekten etkileyici olurdu. Ama sanırım zarif bir saç modeli olması gerekiyor?"

Yaklaştı, ellerini savuşturdu ve sonra saçları tekrar omuzlarına dökülmeye başladığında onu yatağın ucuna oturttu ve şaşırtıcı derecede becerikli parmaklarıyla hizmetçiyi oynadı.

"Karşılıklı bir şehvet patlamasıydı Freyja," dedi. "Karşılıklı olarak tatmin ediciydi de, yine de seni oldukça kötü incitmediğimi göremiyorum. Yine de bunu itiraf etmektense askıya gerilmeyi tercih edeceğimi tahmin ediyorum ve bu yüzden sormayacağım. Sanırım şu anda çok ciddi bir sorunla karşı karşıya olduğumuzu kabul ediyorsunuzdur."

"Eğer," dedi, adam saçlarını tokalarla tuttururken kıpırdamadan, "artık evlenmek zorunda olduğumuzu söylüyorsan, elbette saçmalıyorsun. Sakın bana evlenme teklif etmeye kalkma. Ben beğ yirmi yağıındayım ve senin daha büyük olduğunu düşünüyorum. İstersek neden birbirimizle yatmayalım? Bence son derece hoştu."

"Hoş." Hafifçe kıkırdadı ve geriye çekilerek eserini hayranlıkla seyretti. "Kendim söylesem bile oldukça şık. *Hoş* mu, tatlım? Bir erkeği en acı yerinden nasıl yaralayacağını kesinlikle biliyorsun. Ama soruna tek kelimeyle cevap verebilirim. İstersek neden birbirimizle yatmayalım? Bebekler! Az önce yaptığımız gibi bir faaliyetin sonucunda ortaya çıkan can sıkıcı ve bazen de utanç verici bir alışkanlıkları var."

Bunu düşünmemiş olması ne kadar aptalcaydı, özellikle de vaftiz töreninin olduğu bir günde.

"Böyle bir şey olmayacak," diyerek hızla ayağı kalktı ve yatağı yeniden düzeltti.

"Eğer *olduysa*," dedi ona, "ikimiz de bir bacak prangası kazandık, tatlım. Şimdilik eve dönsek iyi olur ve kimsenin ne kadar uzun süredir ortalıkta olmadığını fark etmemesini umalım."

Pelerinlerine sarındılar ve o da dışarıda bekledi.

O lambayı söndürürken, kapıyı kilitledi ve anahtarı buldukları yere geri koydu. Hiç konuşmadan araba yoluna geri döndüler ve köprüyü geçtiler.

Joshua'yla evlenmeye bu kadar şiddetle karşı çıkması garip, diye düşündü. Evlenmeyi hiç istemediğinden değildi bu. İstiyordu. Ve daha şimdiden beş yirmi yaşındaydı. Joshua yakışıklı, alımlı, esprili ve çekiciydi ve onunla aynı türden hareketli açık hava aktivitelerinden hoşlanıyordu. Birlikte yatağa girmişlerdi ve bu muhteşem bir deneyimdi.

O zaman neden onunla evlenmek istemedi?

Onunla evlenmek istemediği için mi? Kızın ona aşık olma tehlikesi olabileceği için mi? Bu neden istenmeyen bir şey olsun ki?

Kit'e karşı sadakatsizlik hissedeceği için mi? Ya da bir ömür boyu iki farklı erkeği sevmenin mümkün olduğunu kanıtlayarak aptalca romantik aşk hayalini yok edeceği için mi?

Kalbinin tekrar kırılmasından korktuğu için mi? Ama Leydi

Freyja Bedwyn hiçbir şeyden ya da hiç kimseden korkmazdı.

Asla.

"Bana karşı savaşa girmenizi izleyen bir düşman ordusu olsaydım," dedi Yeşu, "bekleyip yerimde durmaz, panik ve dehşet içinde dönüp kaçardım."

"Ne kadar saçma konuşuyorsun," dedi.

"Neden suratın asık, adımların uzun ve kararlı, büyücüm?" diye sordu ona.

"Fark etmediysen hava soğuk," dedi. "Eve dönmek için sabırsızlanıyorum."

"Gezintimiz amacına ulaştı o zaman, değil mi?" diye

sordu. Kadın başını çevirdi ve karanlığın içinde ona baktı.

"Anlamalısın," dedi, "benim ailemdeki ve Kit'in ailesindeki herkes, hatta bütün mahalledeki herkes onun benimle evlenmek için eve geleceğini biliyordu. Sonra Lauren Edgeworth'la birlikte geldi ve

nişanlısı olarak. Hiçbir zaman aşağılanmaya alışık olmadım. Bunun beni kızdırmak, cezalandırmak için bir oyun olduğunu düşündüm. Bunun sahte bir nişan olduğunu düşündüm çünkü birbirlerine hiç uygun görünmüyorlardı. Aslında, koşullar sizinkine ve benimkine çok benziyordu. Sonunda beni gerçekten elde etmek istediğini düşünmem dışında. Ama onun yerine onunla evlendi. Ben zavallı değilim, Josh. Acınacak bir nesne değilim. Ben sadece ... kızgıyım."

"Bu bir aşk maçı," dedi. "Onlarla bugün ilk kez tanışan biri olarak söylüyorum. Bu çok büyük bir aşk maçı, Free."

Çimenliğin karşısındaki eve yaklaşırlarken usulca güldü. "Bunlar teselli sözleri mi?" diye sordu.

"Seni bu kadar aşağılamam," dedi. "Sen açık konuşmayı seversin, tatlım. Yalandan çok gerçeği, kaçamaktan çok açık sözlülüğü seviyorsun. Senin Kit karısına çok derin bir aşkla bağlı."

"*Kit'im.*" Tekrar güldü. "Dört yıl önceki o yaz acıdan kavruluyordu. Sydnam'ı Yarımada'dan yeni getirmişti, kırık, sakat ve ölüme yaşamdan daha yakındı. Kendini suçluyordu. O keşif görevinde Sydnam'ın tek yoldaşı ve amiriydi. Bir Fransız keşif grubu tarafından tuzağa düşürüldüklerinde ve içlerinden biri yakalanmayı göze almak zorunda kaldığında, diğerinin görevi tamamlamak üzere serbest kalabilmesi için Kit'in serbest kalması gerekmişti. O yaz suçluluktan çıldırmıştı ve bana döndü. Benim Kit'im, o asla benim olmadı."

Şimdiye kadar tüm bu gerçeklerle hiç yüzleşmemişti. O yaz Wulfric ona, o da Wulfric'e umutsuzca aşık olmuş olsa da, Wulfric için bu geçici bir şeydi, suçluluk duygusu ve endişesiyle başa çıkmanın bir yoluydu. Wulfric'in bunu fark edip etmediğini ve bu yüzden onun hayatına müdahale etmek, ona görev konusunda ders vermek gibi alışılmadık bir adım atıp atmadığını merak ediyordu. Redfield Kontu'nun da bunu fark edip etmediğini merak ediyordu. Ve Jerome.

Onun dışında herkes.

Şu anda terasta dolaşan kimse yoktu. Herkes içerideydi. Joshua, "İşte bu an," dedi, "umut etmeliyiz ki Yokluğunuz çok fazla dikkat çekmedi ve salona adım atar atmaz saçınızdaki her bir toka haliya çarpmaya karar vermedi."

Uzun süreli yoklukları elbette Freyja'nın ailesinin gözünden kaçmamıştı. Salona girdiklerinde Aidan kaşlarını kaldırdı, Alleyne kendi kaşlarını salladı, Morgan Freyja'yla göz göze geldiğinde bilerek gülümsedi ve Wulfric soru sorma bardağının sapını parmakladı. Sadece Rannulf tepki vermedi. -Kit, Vikontes ve Judith'le derin bir sohbete dalmıştı.

Kit Vikontes'in yanında oturuyordu, kolunu Vikontes'in sandalyesinin arkasına dolamıştı, parmak uçları Vikontes'in omzuna değiyordu. Neredeyse şok edici derecede gayri resmi bir pozdu ama günün geç saatleriydi ve herkes daha önce olduğundan daha rahat görünüyordu. İkisi de Judith'in söylediği bir şeyi dinlemeye dalmışlardı.

Evet, bu doğrudu, diye düşündü Freyja. Bunu uzun zamandır biliyordu elbette.

-Hatta belki de en başından beri. Bu bir aşk eşleşmesiydi. Ve belki de ikisi birbirlerine uygunlardı. Yakışıklı bir çift oldukları kesindi.

Bu itirafın beraberinde acı getirip getirmeyeceğini düşünmek için beklemedi. Kendisine şaşkınlıkla bakan Joshua'ya baktı, kolunu onun koluna doladı ve onunla birlikte odanın diğer ucuna doğru yürüdü.

"Umarım," diye mırıldandı, "bir *olaya* karışmak üzere değilimdir, Tatlım. Sahneleri utanç verici buluyorum."

Freyja gülümsedi, önce aniden temkinli görünen Kit'e, sonra da zarif gülümsemesiyle hissediyor olabileceği her türlü endişe belirtisini gizleyen Vikontes'e.

"Özür dilerim," dedi Freyja, "bir süre önce bebeği getirdiğinizde onu göremediğim için. Josh yürüyüşe çıkmamızı önerdi, ben de temiz hava almak için can atıyordum ve hiç düşünmeden fırladım. Elbette birkaç dakika beklemeliydim."

Büyük ölçüde mütevazı bir pasta yemesine rağmen -belki de bu yüzden- savunmaya geçtiğinde her zaman kullandığı kibirli ses tonuyla konuşuyordu. Yine de dördü de şaşkınlıkla ona bakıyordu. Joshua'nın onun koluna sıkıca sarıldığını fark etti.

"Ah, ama o hâlâ uyanık," dedi Vikontes, ayağa kalkarken gülümsemesi parlak ve sıcaktı. "Çocuk odasının huzuruna ve sessizliğine alışmışken onu burada bırakmak pek nazik bir davranış gibi görünmedi. Yukarı gelip onu görür müsünüz?"

"Şimdi mi?"

Freyja içten içe yüzünü buruşturdu ama

gülümsemesini korudu. "Eğer korkmuyorsan onu

rahatsız edeceğim," dedi.

"Oh, hayır." Vikontes Joshua'ya baktı ve menekşe rengi gözlerinde belli bir neşe dans etti. "Ama sizi oraya sürüklemeyeceğiz Lord Hallmere. Sandalyeme oturun."

Freyja bir an için Vikontes'in kolunu onunkine dolayacağını düşündü, ama eğer böyle bir niyeti varsa bile bunu aklından geçirmedi ve odadan çıkıp merdivenlerden yukarı, çocuk odasına doğru ilerledi.

"Korkarım," dedi, kreşe yaklaşırlarken Freyja'ya gülümsemek için başını çevirerek, "yeni ebeveynler çok sıkıcı olabiliyor, Leydi Freyja. Çocuklarımızın üzerine titreriz ve diğer herkesin de bizim gibi büyülenmiş olması gerektiğini varsayarız."

"Belki de," dedi Freyja, "bana her hitap edişinde 'Hanımefendi' demeyi bırakmanın zamanı gelmiştir."

Vikontes hızla ona baktı. "Ve bana Lauren demeye başlamalısın," dedi. "Öyle mi?"

Bebek kreşin ortasında bir battaniyenin üzerinde yatıyordu, kolları havayı yumrukluyor ve bacakları tekmeliyordu, hemşiresi ise ona yakın bir sandalyede oturmuş örgü örüyordu. Ancak burası tam olarak huzur ve sessizliğin hakim olduğu bir yer değildi. Orada birkaç çocuk daha vardı, bazıları bebektir, birkaçı daha büyüktü, Becky ve Davy de dahil, dikkatlerini boyalarına vermeden önce Freyja'ya neşeyle el sallıyorlardı. Üç hemşire daha vardı.

Freyja ayakta durup bebeği seyretmekle ve uygun birkaç hayranlık dolu yorum yapmakla yetinebilirdi. Ama Lauren eğildi, bebeği kucağına aldı ve Freyja'nın kucağına bıraktıktan sonra bebeğin yatak odası olduğu belli olan iç odaya götürdü ve kapıyı kapattı.

Freyja onu düşürmekten korkarak nazikçe tuttu. Kit'in kahverengi saçlarına sahipti, Lauren'inkinden daha açık renkliydi. Ama onun gözlerine sahip olacaktı. Yumuşak ve sıcaktı ve neredeyse hiç ağırlığı yoktu. Tatlı ve pudra gibi kokuyordu. Küçük guruldama sesleri çıkarıyor ve henüz tam olarak oturmamış gözlerle ona bakıyordu.

tamamen odaklanmıştı. Hissettiği duygu yoğunluğu onu telaşlandırmıştı.

Kit'in ve Lauren'ın bebeği için.

"O çok güzel," dedi - gerçekten de kötü sözler. Onu annesine geri verdi.

"Freyja," dedi Lauren, "Lord Hallmere'le tanıştığın ve onunla nişanlandığın için ne kadar mutlu olduğumu anlatamam. Bu kadar kısa bir tanışıklıktan sonra onu tanıyormuş gibi davranmayacağım elbette ama olağanüstü yakışıklılığının yanı sıra gülen gözleri var. Onunki gibi gözlere her zaman güvenirim. O mutlu görünüyor, *siz* de öyle. Yanaklarınız ne kadar da güzel kızarmış! Bunun bir gün senin için de olacağını biliyordum ama olana kadar senin için endişelendim. Nasıl hissettiğini biliyorum, görüyorsun, hayatım boyunca sevdiğim adam tarafından mihrapta terk edilmişim. Hayatımın sona erdiğini düşünmüştüm. Tekrar sevebileceğimi hiç ummuyordum. Ama sevdim ve ikinci aşkım ilkinden çok daha güçlü ve tatmin edici oldu. Sizin de bunu keşfediyor olmanız gerektiğine inanıyorum. Zaman geçtikçe daha da iyi olacak. İnanın bana."

Freyja kendi kendine isteksizce itiraf etti, gerçekten de son derece sevimliydi. Yeni anneliğiyle ve belki de bundan daha fazlasıyla parlıyordu.

Lauren'ın birlikte büyüdüğü ve neredeyse evlenmek üzere olduğu adam Kilbourne Kontu'ydu. Karısıyla birlikte alt kattaydı. Kızları kreşteki bebeklerden biriydi. Lauren'ın onunla ve olabileceklerle ilgili en ufak bir acı hissetmediği açıktı.

"Jerome'u hiçbir zaman gerçekten sevmedim," dedi Freyja. "Ona düşkündüm. Onun yasını tahmin edebileceğimden çok daha derinden tuttum. Ama onu sevmedim."

Lauren, Freyja'nın kasıtlı olarak yanlış anladığını kabul ederek gülümsedi ve kucığında uyutulmaya çalışılan bebeğe baktı.

"Keşke Jerome'u tanısaydım," dedi. "Kit ona bayılırdı."

Evet. Ama son karşılaşmaları acı ve şiddetli olmuştu. Kit, Lindsey Hall'a gidip Ralf'la dövüşmeden önce Jerome'un burnunu kırmış, sonra da Yarımada'ya dönmüştü.

"Sana söylemeliyim," dedi Freyja, "ikisinin kaçırdığı zaman hakkında

ve beni ormandaki o bekçi kulübesine kilitledi."

Lauren başını kaldırdı ve güldü. "Kit bana söyledi," dedi. "Senin galip geldiğini duyunca ne kadar sevindim. Gerçekten havaya mavi küfür mü ettin? Ve Jerome'un suratına gerçekten yumruk attın mı? Çocukluk anıları harika, değil mi? O kulübeyi sık sık kullanıyoruz, biliyorsun, Kit ve ben. Orası bizim kendi sessiz, rahat inzivamız."

Freyja birden bir saat kadar önce orada olanları hatırladı - bunu düşünmemeye çalışıyordu. Belki şimdi bile kendisi hamileydi. Belki de şu anda bile Josh'la evlenmek kaderinde vardı - her ikisinin de isteklerinin aksine. Ama eğer öyle değilse, o zaman kaderinde nişanlılıklarını yakında bitirmek ve onu bir daha asla görmemek vardı.

Garip bir şekilde kasvetli bir düşünceydi.

Bebek uyuyordu. Lauren onu alnından usulca öptü ve battaniyesini örtmeden önce beşiğine nazikçe yatırdı. Sonra tekrar Freyja'ya döndü ve bu kez aşağıya inmeden önce onunla kollarını birleştirdi.

"Sonunda arkadaş olabildiğimiz için çok mutluyum," dedi. "Seni her zaman sevdim ve takdir ettim. Bazen keşke ben de senin cesur ruhuna sahip olsaydım diyorum. Ama itiraf etmeliyim ki senden biraz korktuğum da oldu."

Freyja kısa bir kahkaha attı. "Bunu kimse bilemezdi," dedi. "Kit ile Lindsey Hall'a ilk geldiğin zamanı hatırlıyor musun?"

"Ve hepiniz beni olabildiğince rahatsız etmeye mi çalıştınız?" Lauren da gülerek şöyle dedi. "Nasıl unutabilirdim ki? Neşeyle kıvrılıp ölebilirdim."

Freyja, "Ama bunun yerine bana muhteşem, çok hanımefendi bir oyun oynadın," dedi. "Sen gittikten sonra kardeşlerim sevinçten havalara uçuyordu."

Freyja salona girdiklerinde partinin dağılmakta olduğunu gördü. Komşulardan bazıları çoktan gitmişti. Wulfric ayaktaydı. Ailesinin diğer üyeleri de öyle. Arabalar gönderilmiş olmalıydı.

Lauren Wulfa doğru ilerlerken Alleyne onun yanında belirerek, "Aman Tanrım, Free," dedi, "seninle Wulf arasında büyük bir uzlaşma mı oldu?"

Lauren mı? Hayat gerçekten de çok sıkıcı bir hal almakla tehdit ediyor."

"Kendine bir hayat kurmanın zamanı geldi," dedi sert bir şekilde.

Yüzünü buruşturdu. "Bir vuruş, Free!" dedi. "Şu anda tam olarak tanımlayamadığım bir otoriteden alıntı yapmak gerekirse, elle tutulur bir vuruş. Kendi mutlu sonumu aramak için dünyaya açılmam gerekecek. Aidan, Ralf, siz . . . Mutlu sonlar aramızda bir salgın haline geliyor."

Joshua ayakta durmuş Leydi Kilbourne ve Portfrey Düşesi ile konuşuyordu. Onlara karşı tüm cazibesini kullanıyor ve bu esnada fevkalade yakışıklı görünüyordu. Tepesindeki avizenin ışığı saçlarını sarı sarı parlatıyordu. Freyja bir kez daha dizlerini zayıflatan o bilgiyi hissetti. Sadece bir saat kadar önce...

Bunun olmasını engellemeye

çalışmıştı. Durması için ona meydan

okumuştı.

Hayat ne kadar karmaşık hale

gelmişti. Ve ne kadar inkar

edilemez derecede heyecan verici!

Adam başını çevirip ona gülümsedi ve kadın kaşlarını kaldırdı. Sonra yavaşça bir göz kapağını indirdi ve kız öfkeyle kıpkırmızı oldu.

Joshua normalde erken kalkan biriydi. Ertesi sabah geç kalkmamıştı ama normalden daha geç kalkmıştı. Bütün gece neredeyse hiç uyumamıştı, sadece hava aydınlandığında derin bir uykuya dalmıştı. Freyja ve Judith dışındaki tüm Bedwyn'ler kahvaltıda idi.

Joshua Judith'i sorduğunda Rannulf biraz mahcup bir ifadeyle, "Bu sabah kendini pek iyi hissetmiyor," dedi, "tıpkı dün sabah kiliseye gitme vakti gelene kadar olduğu gibi. Az önce aileye onun hassas bir durumda olduğunu itiraf ettim. Bunu bir süre kendimize saklayacaktık ama sabah bulantıları sırların bozulmasına neden oluyor."

"Zavallı Judith," dedi Eve. "Yukarı çıkıp kahvaltıdan sonra bir süre ona

eşlik edeceğim - tabii yalnız kalmayı tercih ettiğini fark etmezsem."

"Peki ya Freyja?" diye sordu Joshua. Onun kadar uykusuz bir gece geçirmediyse, hâlâ yatakta olmadığına emindi. Bu tamamen mümkündü.

"Siz ikiniz dün kavga mı ettiniz?" Alleyne sırtarak sordu. "Kahvaltıdan önce bizimle ata bindikten sonra içeri dönmedi. Daha fazla havaya ihtiyacı olduğunu söyledi ve yürüyerek uzaklaştı."

"Kavga mı?" Joshua söyledi. "Kız kardeşinle mi? İnsan Freyja gibi tatlı huylu bir hanımefendiyle nasıl kavga edebilir ki?"

Masadaki herkes güldü. Bewcastle bile hafifçe eğlenmiş görünüyordu.

"Dün akşam Alvesley'den ayrılmadan hemen önce salonda ona göz kırptım," dedi Joshua, "ve onu büyük bir öfkeye sürükledim. Morgan ve Alleyne'le birlikte arabaya binmeden önce biraz yalnız kaldığımızda bana insanların bizi *fark etmiş* ve oldukça kaba bulmuş olabileceklerini söyledi. Nereye gitmiş olabilir?"

"Aidan, "Kızgınlığının geçmesini ve kendi uygun zamanında eve dönmesini beklemek akıllıca olabilir," dedi.

"Ah," dedi Joshua, "ama hiç kimse beni aşırı bilgelikle suçlayamadı."

"Evin arkasında vahşi bir yürüyüş yolu var," dedi Morgan. "Yalnız kalmak istediğinde genellikle oraya gider. Ve eğer nişanım Aidan'la tartışmış olsaydım, herkese yalnız kalmak istediğimi söylesem ve beni takip etmemesi için onu uyarsam bile peşimden gelmesini isterdim."

"Eve hâlâ bana kadınları nasıl anlayacağımı öğretme sürecinde," dedi Aidan. "Görünüşe göre orduda çok uzun yıllar geçirmişim."

Joshua yarım saat sonra ahırların ötesine, vahşi doğa yürüyüşünün başladığı yere doğru yürürken, tam olarak kavga ettiklerini düşünmüyordu elbette. Kız da göz kırpma yüzünden büyük bir öfkeye kapılmamıştı, sadece çok kızgındı. Dudaklarıyla bir öpücük hareketi yapmış ve onu azarladığında ona tatlım demişti ve burun deliklerinin alevlenmesini izlemişti ve sonra erkek kardeşi ve kız kardeşiyle birlikte arabadaydılar ve onun elini kasıtlı olarak kolunun arasından çekmişti.

Hayır, kavga etmemişlerdi. Ama dün akşam birlikte olmuşlardı.

ilişkileri ve aralarındaki her şey değişmişti. Bir hafta boyunca Bath'da mahsur kalmanın sıkıntısını hafifletmek için hafif bir flört olarak başlayan şey, teyzesinin alçakça tuzağa düşürme planını engellemek için düşüncesizce ve çok geçici bir nişana ve ardından büyükannesinin onlara bir nişan partisi verme kararıyla daha uzun bir şeye dönüşmüştü. Sonra Bewcastle Bath'a gelip gerçeği çabucak anlamış ve *bu* da bağlantının uzamasına yol açmıştı. Tehlikenin *farkındaydı*. Kendini buna hazırlamış, hem kızın hem de kendisinin iyiliği için buna karşı kendini çelikleştirmişti. Ama şimdi olanlara bakın. Geçici eğlencelerinin ömür boyu sürecektir bir bağlılığa dönüşme tehlikesiyle karşı karşıyaydılar. Eğer kızın hamile olduğu ortaya çıkarsa, başka seçenekleri kalmayacaktı. Olmasa bile...

Yüce Tanrım, o *Leydi Freyja Bedwyn*'di.

Dün gece olanların ciddiyetinin farkında değilmiş gibi görünüyordu. Ya da belki de anlamıştı ama bunu kabul etmeyi reddetmişti. Bu sabah, eğer onun tahmini doğruysa, gerçeğe yüzleşmiş ve bunu gerçekten rahatsız edici bulmuştu.

Vahşi doğa yürüyüşü, ormangülü çalıları arasından tepenin daha yukarısındaki daha büyük ağaçlara doğru uzanan ahşap bordürlü bir dizi geniş, toprak basamakla başladı. Daha sonra iyi aşınmış, gölgeli bir patika keskin bir şekilde sağa dönerek ağaçların arasında dolanıyor ve yürüyüşçüye herhangi bir yerleşim yerinden kilometrelerce uzakta olduğu izlenimini veriyordu. Yaz mevsimi geçmiş olmasına rağmen bitki örtüsü kokuyor ve kuş sesleri yükseliyordu.

O da bu sabah gerçeğe yüzleşmişti, daha doğrusu dün gece. İstese de istemese de artık Hallmere'di. Napoléon Bonaparte'ın Elba adasına hapsedilmesiyle savaşlar sona ermişti. Görevi sona ermişti. Yirmi sekiz yaşındaydı. Penhallow'a dönmeye hiç niyeti olmadığı doğrudur. Ama o kraliyetin bir üyesiydi. Günün birinde Lordlar Kamarası'ndaki yerini almak zorunda kalacaktı. Bir yerde -muhtemelen Londra'da- kalıcı bir ev edinmesi gerekecekti. *Yuva kurmak* zorunda kalacaktı, o korkunç kelimeler.

Gerçi bunları neden dehşetle düşünmesi gerektiğini bilmiyordu. Yıllar önce, marangozluk mesleğini öğrenip icra ettiği dönemde bir kez yerleşik hayata geçmişti. Hayatını Lydmere köyünde geçirmeyi umuyordu. Hatta köyün kızlarından bazılarına bakmaya bile başlamıştı.

Belki de evlenme vakti gelmişti. Eğer evlenmesi *gerekiyorsa*, neden Freyja olmasın? Sosyal açıdan daha iyisini yapamazdı. Onunla asla sıkılmazdı. Onu çekici buluyordu. Dün akşam onun yatakta beklediği kadar tutkulu olduğunu keşfetmişti. Onun doğasının tutkulu olduğu kadar şehvetli olup olmadığını keşfetmek için daha az çılgınca koşullar altında onunla yatma fırsatından kesinlikle hoşlanacaktı - öyle olduğuna bahse girerdi.

Neden Freyja *değil*?

Belki de ona kur yapmaya hiç kalkışmadığı içindir. Belki de kadın ona kur yapmaya hiç istekli görünmediği için. Belki de adamın doğası hâlâ çok huzursuz olduğu için ya da kızın duyguları hâlâ Ravensberg'e karşı engellenmiş bir tutkuya bağlı olduğu için.

Ama belki de artık bu konuda başka seçenekleri kalmamıştır, diye düşündü patika boyunca ilerlerken ve yol boyunca ara sıra dinlenmek için ayrılmış koruluklara ya da köşklere bakarken. Freyja'dan hiçbir iz yoktu. Elbette bu yoldan hiç gelmemiş olması da mümkündü. Ya da geldiyse bile şimdiye kadar başka bir yoldan eve dönmüş olabilirdi.

Patika başından beri dik bir eğimle olmasa da istikrarlı bir şekilde yukarı doğru tırmanıyordu. Joshua tepenin zirvesini aşmak ve yürüyüşün sonuna doğru kademeli, kıvrımlı inişe başlamak üzere olduğunu fark etti. Tepenin zirvesine, romantik bir şekilde yıkılmış gibi görünmesi için ustalıkla inşa edilmiş taş bir kule inşa edilmişti. Gotik kemerli dar kapının içinde dolambaçlı bir merdiven varsa -ki olması gerektiğine inanıyordu- enerjik bir yürüyüşü mazgallı siperlere çıkabilir ve ağaç tepelerinin üzerinden çevredeki kırlara doğru muhteşem bir manzaraya sahip olabilirdi.

Yukarı baktı ve sırttı.

Ellerini siperlere dayamıştı. Yüzü güneşe dönüktü ve durduğu patikaya yarıdan fazla dönüktü. Eğer daha önce ata binerken şapka takmışsa bile, şimdi şapkadan eser yoktu. Ya da herhangi bir saç tokası. Saçları esintiyle arkasına doğru dalgalanıyordu.

Bir kez daha Viking kızlarını ya da Sakson savaşçı kadınlarını hatırladı. Ya da belki bu sabah daha çok, efendisi savaştayken kaleyi tüm saldırganlara karşı koruyan ortaçağ kale leydisine benziyordu.

Bir keresinde ona bazen yanlış çağda doğduğunu hissettiğini söylemişti.

"Yaklaşırsam," diye seslendi, ellerini ağzının iki yanına götürerek, "başıma yağan kaynar yağ ve zehirli oklarla mı karşılanacağım?"

Dönüp ona baktı ve saçlarını yüzünden uzak tutmak için ellerini kaldırdı.

"Hayır," diye karşılık verdi. "Seni siperlerin üzerinden atarak kendime daha kişisel bir zevk vermeyi düşündüm. Yukarı gel."

Kedi gülümsemelerinden biriyle ona iltimas geçti.

BÖLÜM XIV

Bak," dedi adam kulenin içindeki sarmal merdivenlerden çıkıp tepede kendisine katıldıktan sonra. Kolunun geniş bir hareketiyle etrafını işaret etti. "Sence bundan daha güzel bir manzara var mıdır?"

Her yöne doğru kilometrelerce uzanan bir manzara vardı. Ev arkasındaydı ama o rüzgârı diğer yönden, ağaçların üzerinden, parkın arka kısmından, tarım arazilerinin, çiftlik binalarının, çitlerin ve dolambaçlı yolların üzerinden izlemeyi tercih ediyordu. Kule onun dünyada en sevdiği yerlerden biriydi - vahşi ve تنها, küçük sorunlarını ve kalp ağrılarını cüceleştiriyor, onları rüzgarda uçuruyordu.

Bunu kimseyle paylaşmaktan hoşlanmıyordu ama Josh'u göndermek de çok adice olurdu. Yine de bunu yapabilmeyi diledi. Aşağıdan beklenmedik bir şekilde seslenen sesini duymak ve sonra aşağıya bakıp onu görmek dizlerini jöleye çevirmiş, midesinin takla atmasına neden olmuş ve korunmasız bir an için nefesini kesmişti. Fiziksel olarak onu çok iyi tanıyordu, binici kıyafetleri içinde uzun boylu, erkeksi ve şapkasız bir şekilde yanına geldiği için daha da çok.

Bu duygudan hiç hoşlanmamıştı. Tutku, dört yıl önce kendini aşık ve sonsuza dek mutlu olma hayalleri kurarken çok iyiydi - o günlerde ne kadar da *gençti*. Ama şimdi sadece bir kontrol kaybını, zor kazandığı güçlü bağımsızlık duygusunu bir şekilde kaybedebileceği korkusunu akla getiriyordu. Josh'a aşık değildi ama

kesinlikle ve rezil bir şekilde ona şehvet duyuyordu. Bundan hoşlanmamıştı. Ne aşık olmayı ne de şehvet duymayı *seçmişti*; özellikle de hayattaki her şeyi eğlenceli bulan ve nadiren ciddi düşüncelere dalan bir adamla.

Hallmere Markisi Joshua Moore, ona aşkını sunmaya hazır olsa bile, buna layık değildi. Değmezdi.

"Seyahatlerimin hiçbirinde görmedim," dedi sorusuna cevap olarak, manzaraya takdirle bakarak. "Tarlaların hepsi hasat edildi ve bazı ağaçlar renklenmeye başladı. Birkaç hafta içinde daha da görkemli görünecekler. Ah, affedersiniz." Başını çevirip ona baktı. "Sonbaharı sevmiyorsun, değil mi?"

"Sadece kış çok yakın olduğu için," dedi. "Kış bana hep şunu hatırlatır-" Titredi.

"Ölümlülüğün mü?" diye sordu. "*Gulliver'in Seyahatleri*'ni okudun mu?" "Elbette okudum," dedi.

"Sonsuza kadar yaşamaya mahkum olan karakterleri hatırlıyor musun?" diye sordu ona. "Kitabın hangi bölümünde olduklarını hatırlamıyorum ama alınlarında asla ölemeyecekleri anlamına gelen bir işaretle doğmuşlardı. Kıskanılmak yerine, ırklarının en çok acınan üyeleriydiler. Böyle bir işaretle doğmak korkunç bir kaderdi. Görünüşe göre Jonathan Swift çoğumuzdan daha bilgeydi ve sonsuza kadar yaşamanın ne kadar istenmeyen bir şey olduğunu anlamıştı. Ve eğer sürekli korku içinde yaşarsak, Özgür, bize ayrılan zamanın tadını nasıl *çıkarabiliriz*?"

"Sürekli korku içinde yaşamıyorum," dedi ona.

"Sadece kışın mı?" dedi ona gülümseyerek. "Ve sonbaharda, çünkü sırada kış var? Her yılın yarısı mı?"

Başını iki yana salladı. "Bu aptalca bir konuşma," dedi. "Beni burada bulacağını sana kim söyledi?"

"Benden saklanıyor muydun?" diye sordu ona.

"Ben kimseden saklanmam," dedi kızgın bir ifadeyle - elbette tam da bunu yapıyordu ya da en azından bu sabah onu görmeyi olabildiğince erteliyordu. "Sanırım artık tartışmamızın vakti geldi Josh. Seni özgür bırakmamın ve

seni yoluna gönderdi. Bu saçmalığa bir son vermenin zamanı geldi."

"Bu mümkün değil, tatlım," dedi, bir dirseğini mazgallara dayayarak ve dönüp tamamen ona bakarak. "Henüz olmaz. Hamile olup olmadığını öğrenene kadar olmaz."

Gecenin büyük bir bölümünde sadece bu konuda endişelenerek uyanık kalmıştı. Josh'la evlenmek zorunda kalmaktan. Onun da kendisiyle evlenmek zorunda kalmasından. İkisinin de özgürce seçmediği ve ikisinin de sonsuza dek içerleyeceği bir evliliğe sonsuza dek hapsolmak hakkında. Yumuşak, sıcak, canlı bir bebeğe sahip olmak hakkında.

"*Değilim*," dedi kararlılıkla. "Ve her zaman bir şey ya da başka bir şey vardır. Bu işe başladığımızda ertesi gün bitirecektik. O zamandan beri her gün kendimize daha derin bir çukur kazmış gibi görünüyoruz."

"Anladığım kadarıyla benimle evlenmek *istemiyorsun*, öyle mi, güzelim?" diye sordu.

"İstemediğimi biliyorsun," dedi sinirli bir şekilde, "sen de benimle evlenmek istemiyorsun. Hayatında bir kez olsun ciddi ol, Josh. Gülüşlerinin ve kaygısız tavırlarının taktığın maskeler olduğunu düşünmeye başladım. Henüz karar veremediğim şey, bunların hiçbir şeyi maskeleyip maskelemediği ya da bunların ardında, kılık değiştirmeden karşılaşıyordum tanıyamayacağım bir insan olup olmadığı."

Adam kısık gözlerle ona baktı, dudaklarında hâlâ bir gülümseme vardı. "Hiçbir şey olmazdı, tatlım," dedi. "Dün gece olanlar için üzgün müsün?"

"Elbette böyle bir şey olduğu için üzgünüm," dedi. "Ve hepsi benim hatamdı. En başta av bekçisinin kulübesini önermemeliydim. Biraz hayal gücüm olsaydı ikimizi de nasıl bir tehlikeye sürüklediğimi tahmin edebilirdim. Ama yapmadım. Karşı konulmaz olana direnmek için kendimi silahlandırmamıştım. *Sen yaptın*. Beni durdurabilirdin. Ama durdurulamazdım. Her şey oldukça, oldukça alçaltıcı."

"Hoşuna gitmedi o zaman?" diye sordu ona.

"*Elbette*-" Başını çevirdi ve ona ters ters baktı. "Tabii ki hoşuma gitti. Ben bir kadıyım ve sen de bir erkeksin; yakışıklı, çekici bir erkek."

"Hayır!" Ona sırıttı. "Öyle miyim?"

"Tabii ki hoşuma gitti," dedi tekrar. "Ama bunun hiçbir şeyle ilgisi yok. Bunu görmüyor musunuz? Keşke böyle bir şey olmasaydı. Nişanlı olmadığımız gibi, nişanlanmayı da düşünmüyoruz. Hiçbir zaman hafif bir flörtten daha derin bir ilişki geliştirmedik ve *bunu* sadece ikimiz de Bath'da sıkışıp kaldığımız ve korkunç derecede sıkıldığımız için yaptık. Sahte nişanlılığımızı hiçbir zaman ciddiye almadık, ancak ikimiz de bundan hoşlandık, inanıyorum ki yakında bitecek ve bizi oldukça yarasız bırakacak bir tür şaka olarak. Dün gece bütün bunları mahvetti. Tabii ki keşke olmasaydı. Eğer evlenmek zorunda kalırsak, benim yaptığım bu tek hata ikimizin de hayatını mahvetmiş olacak."

"O zaman evlenmeye zorlanmamayı umsak iyi olur," dedi, gözlerindeki kahkaha kaybolmuştu. "Ama dün akşamın en azından bir olumlu sonucu oldu mu? Vikontes Ravensberg'e olan nefretinizden vazgeçtiniz mi?"

"Zamanı gelmişti," dedi iç çekerek ve arkasını dönüp uzun pervazlı pencereleriyle bu açıdan Elizabeth döneminden kalma gibi görünen eve doğru baktı. "Duygularım beni, onu ve Kit'i utandırır hale gelmişti. O mükemmel bir hanımefendi, nazik ve sıcakkanlı da; kendimde olmadığı için onda nefret ettiğim tüm nitelikler. Ama, evet, dün akşam bir anlaşılmaya vardık. Belki arkadaş bile oluruz. Kim bilir? Çok garip şeyler oldu."

"Ya Ravensberg?" diye sordu ona. "Onu affettiniz mi?"

Tekrar iç çekti ve bir koluyla saçlarını yüzünden uzak tuttu. "Dün gece boyunca düşünmeden edemedim," dedi, "eğer geçen yaz eve Lauren olmadan gelseydi, belki de ailesinin ve benim beklentilerimin baskısına dayanamazdı. Benimle *evlenmemenin* bir yolunu bulamadığı için evlenmiş olabilirdi. Ve ben de bunu hemen olmasa bile çok önceden öğrenmiş olurum. Yaşayan bir cehennemde kapana kısılmış olurum. Affedilecek bir şey yok. O benimle dört yıl önce evlenebilirdi ama ben onunla evlenmezdim. Geçen yıl bana hiçbir şey borçlu değildi. Ve belki de aslında hiç var olmamış bir şeye tutunuyordum. Aşıktım, hem de çaresizce, ama aşık olmanın gerçek sevgiye şehvetten daha yakın olduğundan emin değilim."

"Beni arzuluyor musun?" diye sordu.

Tekrar ona bakmak için döndü ve gözlerindeki kahkahayı görünce güldü.

"Ah, şimdi *bu*," dedi, "inkar etmeyeceğim. Benim seni tanıdığım gibi sen de bunu biliyor olmalısın. Yine de bizi herhangi bir geleceğe taşımaya yetmeyeceği kesin. Bu yüzden tehlikelidir ve ne pahasına olursa olsun karşı konulmalıdır."

Ona çok yakın duruyordu. Elleri uzanıp onu belinin iki yanından yakaladı ve kendine doğru çekti. Başını eğdi ve hafifçe araladığı dudaklarıyla onu usulca, neredeyse tembelce öptü. Ellerini onun omuzlarına koydu ve bu saçmalık nihayet sona erdikten sonra hayatında onun olduğu yerde esneyen bir boşluk olacağını kalbi korkunç bir şekilde batarak fark etti.

"Yine de neden beni arzuluyorsun," dedi adam başını kaldırdığında, "asla bilemeyeceğim. Çok çirkinim."

"Ne?" Gözleri neşeyle parlıyordu. "Başka bir kadın olsa, bu iltifat için hiç de ince olmayan bir balık avı olurdu. Ama sen ciddisin. Bir bakayım. Sana iyice bir bakayım."

Gözleri Morgan'ın yüzünde gezinmeye devam ederken, Morgan onu böyle aptalca sözleri yüksek sesle söylemeye iten şeyin ne olduğunu merak ediyordu. Kendi görünüşünden yakınmayı ve Morgan'inkini kıskanmayı uzun zaman önce bırakmıştı. Olduğu gibiydi. Ona bakmaktan hoşlanmayan biri başka bir yere bakabilirdi.

"Güzel değilsin, Özgür ya da güzel değilsin," dedi - en azından yalancı pohpohlamalara başvurmuyacaktı. "Ama sen her ikisinin de ötesinde başka bir şeysin. Sen, sevgilim, düpedüz muhteşemsin. Sanırım bundan sonra tüm güzel kızları biraz yavan bulabilirim."

"Ne kadar aptalca!" Kadın güldü. "Bir daha böyle dalkavukluk yaparsan seni ciddi ciddi siperlerden aşağı atarım."

"Korku ve titreme içindeyim," dedi ve onu kollarının arasına almak için eğildi.

"Beni yere bırak," diye öfkeyle talepte bulundu.

Ama adam onunla birlikte siperlere doğru adım attı ve onu daha yükseğe kaldırdı. Kadın çığlık attı, kollarını adamın boynuna sıkıca sardı ve sonra kendini çaresizce gülerken buldu.

"K a r ş ı koyma," dedi gülerek, "yoksa seni bırakabilirim, Özgür. Oops!"

Adam tam da bunu yapıyormuş gibi davranırken kadın tekrar çığlık attı.

Sonunda onu yere bıraktı ve kadın ona yakın durdu, yüzü kravatına yaslanmış, kahkahadan arta kalanlarla kendine gelmeye çalışıyordu.

"Seni sefil," dedi. "İntikamımı alacağım. Almazsam görürsün."

"Özgür," dedi usulca, çenesini başının tepesine dayayarak, "bunun söylenmesi gerekiyor. Eğer bir çocuk yaptıysak, ben de en az senin kadar bunun bir parçasıyım. Evleneceğiz ve hem çocuğun hem de kendimizin iyiliği için bu evliliği en iyi şekilde yürüteceğiz. Birbirimize kızarak, kendimizi suçlayarak ve diğerinin mutsuz olması gerektiğini düşünerek kendimizi mutsuz ederek enerji harcamayacağız. Birlikte iyi geçinmek için elimizden geleni yapacağız. Anlaştık mı?"

Oldukça sarsılmıştı. Onun karşısında dururken kendini sıcak ve güvende hissetti ve alışılmadık bir şekilde onun bedeninin sağlam güvenliğini memnuniyetle karşıladı. Onun sözleri hiçbir şeyi ama her şeyi değiştirmemişti.

. . . eğer bir çocuk yaparsak . . .

"Anlaştık," dedi.

Birbirlerine karşı durdular, ikisi de nasıl ilerleyeceklerini bilmiyor gibiydi.

"Eve dönsek iyi olacak," dedi hızlı adımlarla geri çekilerek. Ben acıktım."

"Ben önünüzdeki merdivenlerden ineceğim," dedi. "Oldukça dikler. İstersen elimi tutabilirsin."

Freyja çenesini keskin bir açıyla kaldırdı ve burnunun uzunluğu boyunca ona baktı.

"Uh-oh!" dedi ve kendini saldırıdan korumak istercesine ellerini teatral bir şekilde kaldırdı. "*Şimdi* ne dedim ben?"

"*Sakin* beni korumaya kalkma!" dedi ona, sesi soğuk ve kibirliydi. "Merdivenlerden *yukarıya* hiçbir erkeğin yardım eli olmadan çıktım. Merdivenlerden de aynı şekilde *ineceğim*."

"Başını sallayarak ve kollarını iki yana açarak, "İnsan seninle centilmenlik bile yapamaz, Özgür, seni tahrik etmeden," dedi.

ire. Devam et. Aşağı inerken boynunu kır, ben de arkanda durup beni de aşağı indirmedğin için şükredeyim. Daha da iyisi, botlarımın üzerine düştüğümde düşüşümü engelleyebilirsin."

Freyja dik spiral merdivenlerden inmeye başlarken kendi kendine gülümsedi.

Joshua Bedwyn'leri seviyordu ve onlara karşı oynanan oyundan pişmanlık duyuyordu; tabii Freyja'yla evlenmeye zorlanırlarsa bunun bir oyun olduğu ortaya çıkmayabilirdi.

Rannulf ve Judith ertesi gün Leicestershire'a döneceklerdi. Bedwyn'lerin anne tarafından büyükannesi Leydi Beamish ile birlikte Grandmaison Park'ta yaşıyorlardı ama Leydi Beamish'in sağlık durumu kötüydü ve daha fazla yokluk çekmek istemiyorlardı.

Judith herkesten ayrılırken, "Yakında tekrar görüşeceğiz Joshua," dedi, "yani bu bir veda değil. Umarım düğün tarihinizi benim seyahat edemeyeceğim bir zamana denk getirmezsiniz. Ama bu benim için son derece bencilce olur. O gün nerede olursam olayım senin ve Freyja için çok mutlu olacağım."

Rannulf, el sıkışırken ona göz kırparak, "Free'yi aldığına göre sert biri olmalısın," dedi. "Şüphesiz sakın bir evlilik olmayacak. Kolay kontrol edilebilen biri değil. Ama benim tahminim eşini bulduğu yönünde. *İlginç* bir evlilik olacağı kesin."

"Onun kolayca ya da başka bir şekilde kontrol edilebileceğine inanmıyorum," dedi Joshua.
Onu bu haliyle sevmem belki de bir lütuftur."

Rannulf takdirle güldü ve omzuna bir yumruk attı.

Aidan, insan onu tanıyana kadar asık suratlı ve mizahtan yoksun görünüyordu. Kesinlikle suskun ve gülmekte, hatta gülümsemekte bile yavaştı ama Eve'i çok sevdiği ve çocuklarına kendini adadığı kısa sürede anlaşıldı. Vaftiz töreninden önceki ve sonraki günlerin çoğunu çocuklarla geçirdi; onlarla oynadı, onları gezdirdi ve ata bindirdi, onlardan nezaket ve itaat talep etti, ama bunun dışında onları çok gevşek bir dizgin üzerinde tuttu.

"Anne babaları öldükten sonra reddedilmenin ve güvensizliğin tüm dehşetini yaşadılar," diye açıkladı Aidan bir sabah küçük kıza binicilik dersi verirken Joshua da oğlanı midilliyle gezdirdikten sonra. "Bir süre Eve ile birlikte olduktan ve ben onunla evlendikten sonra bile, birileri benimle evlendiği için Eve'den intikam almak amacıyla onları ellerinden almaya çalıştı. Onların yasal vasileri olduğumuzu kanıtlamak için bir mahkeme davası ve bir sulh hakiminin kararı gerekti. Eğer hayatımın önümüzdeki yirmi yılını onların bir yere ait olduklarına, koşulsuz sevildiklerine, dünyalarının çoğunlukla iyi huylu bir yer olduğuna, büyüdüklerinde mutlu ve üretken yetişkinler olmaya cesaret edebileceklerine inanmalarına yardımcı olarak geçirmek zorunda kalırsam, o zaman bu yılları iyi harcanmış sayacağım."

"Onlar şanslı çocuklar," dedi Joshua, kendi çocukluğunun kasvetini hatırlayarak.

Aidan ona, "Öyle olmaya hakları var," dedi. "Elbette, Eve kendi çocuğumuzu doğurduğunda güvensizliklerinin tekrar su yüzüne çıkma olasılığıyla karşı karşıyayız, ancak o zaman henüz gelmedi ve gerçekleştiğinde bununla başa çıkacağız."

Alleyne Joshua'ya kendisini hatırlatıyordu. Neşeli ve her zaman aktifti ama yine de belli bir huzursuzluk ve amaçsızlık havası yayıyordu.

Rannulf ve Judith'i yolda gördükten sonra kahvaltıda baş başa kaldıklarında, "Seni kıskanıyorum," dedi. "Artık unvana sahip olduğuna ve Fransa'daki hizmetlerine artık ihtiyaç duyulmadığına göre gidebileceğin bir evin ve mülkün var. Ve kök salmana yardımcı olacak sevdiğin biriyle evleneceksin. Bence Free'yi seviyor olmalısın." Sırıttı. "Serveti dışında bir erkeğin onunla evlenmek istemesi için başka bir neden düşünemiyorum ve belli ki onun parasına ihtiyacın yok."

"Yok," diye kabul etti Joshua. "Yine de muhtemelen paradan ya da müstakbel bir gelini cezbetmek için gerekli diğer özelliklerden yoksun değilsiniz, eğer istediğiniz buysa."

"Sorun şu ki," dedi Alleyne, "ne istediğimi bilmiyorum. Eğer fakir olsaydım, bir işe girmekten başka çarem olmazdı, değil mi? Sanırım uzun zaman önce kendime bir yer bulur ve orada makul ölçüde mutlu olurum. Ve eğer fakir olsaydım, bu kadar çok kadın bana kapak atmazdı. Belki de beni ben olduğum için seven, uğruna özgürlüğümden seve seve vazgeçebileceğim birinin peşine düşer ve onu kazanırdım. Rütbe ve servetin sorunları yok değil."

"Bir zamanlar," dedi Joshua, "ikisine de sahip değildim ve genel olarak haklı olduğunuzu kabul etmek zorundayım."

"Bunu söyledikten sonra," dedi Alleyne hayıflanarak, büfeden biraz daha yemek almak için yerinden kalkarken, "elimde olsa bile ikisinden de vazgeçebileceğimden emin değilim. Düşünüyordum da - Wulf'un da biraz dürtmesiyle

-Parlamentoda bir koltuk için aday olmak ya da hükümetten bir görev almak gibi. Evliliğe gelince, acelem yok. Bedwynlerin evlendiklerinde tek eşli olmaları beklenir. Bunun da ötesinde, eşlerini sevmeleri bekleniyor. Bu tür bir bağlılığa henüz hazır olduğumdan emin değilim, eğer olursam. Umarım hazırsındır. Freyja senden bunu talep edecektir - gerekirse yumruklarıyla."

Joshua, "İşte bu benim içime Tanrı korkusu salacak bir tehdit," dedi. "Bu yumruklardan birine maruz kaldım - en azından burnum iki ayrı olayda maruz kaldı."

Alleyne başını geriye attı ve güldü. "İyi

yaşlı Free," dedi.

Morgan genç ve güzeldi ve sosyeteye girmenin eşiğindeydi. Gelecek bahar kraliçeye takdim edilecek ve sezonun tüm çılgın sosyal aktivitelerine katılmak üzere Londra'da kalacaktı. Doğuştan sahip olduğu tüm avantajlar, serveti ve görünüşüyle ortalığı kasıp kavuracak, eş arayan her beyefendinin ve ancak onu gördükten sonra evlenmeyi düşünecek çok sayıda kişinin ilgisini çekecekti.

Ama o gün için yaşamıyordu. Kafasında sevgililer ve partilerden başka bir şey olmayan hoppa bir genç kız değildi.

Bir akşam yemekte, "Tüm bunlar son derece aptalca," dedi, "tüm bu çıkış ve sezon saçmalıkları. Evlilik pazarı fikri de hiç hoş değil ve son derece alçaltıcı."

"Kimsenin sana teklif vermeyeceğinden korkmuyorsun, değil mi Morg?" Alleyne sordu.

"Ben öyle bir şeyden korkmuyorum," dedi küçümseyerek, "o yüzden yüzündeki sırıtışı silebilirsin, Alleyne. Ben tam tersinden korkuyorum. Aptal züppeler, eski roués ve her yaştan ciddi, sıkıcı erkekler tarafından mobbinge uğramayı bekliyorum. Hepsi benim kim olduğum yüzünden. Hiçbiri beni *tanımayacak*, hatta tanımak bile istemeyecek.

Benimle. Tek istedikleri Bewcastle Dükü'nün zengin kız kardeşiyle evlenmek olacak."

"Neyse ki Morgan," dedi Aidan, "bunlardan herhangi birine ya da hepsine hayır deme gücüne sahipsin. Wulf bir zorba değil ve öyle olsaydı bile seni isteğin dışında bir evliliğe zorlayamazdı."

"Gelecek bahar biriyle tanışacaksın," dedi Eve, "ya da ondan sonraki yıl ya da ondan sonraki yıl ve onda farklı bir şey olacak Morgan. Seni *burada* heyecanlandıran bir şey." Onun kalbine dokundu. "Ve sen farkına bile varmadan, onu sevmeyi ya da ondan hoşlanmayı hiç düşünmemiş olsan bile, dünyada senin için ondan başka kimse olmadığını anlayacaksın."

"Eve Aidan'la tanıştı," dedi Freyja, sesi öfkeliymiş gibi çıksa da baldızına bakarken gözlerinde sevgi dolu bir parıltı vardı, "ve umutsuz bir romantik oldu."

"Evet, öyle," diye kabul etti Eve ve gülerek kızardı.

"Müstakbel kocamla Londra'daki evlilik fuarında tanışmayı kesinlikle beklemiyorum," dedi Morgan başını küçümser bir tavırla sallayarak. "Gerekirse beş yaşıma ve yirmi yaşıma kadar beklerim, tıpkı Freyja gibi. *O* da doğru adamla tanışana kadar bekledi." Joshua'ya baktı, gözlerinde onay vardı.

Alleyne, "Yol boyunca birkaç aksaklık olsa bile," diye ekledi.

Joshua, Bewcastle'dan bile hoşlanmadığını fark etti. Adam soğuk, sert ve mesafeliydi. Yemeklerini ailesiyle birlikte yiyor, akşamları da salonda onlara katılıyordu. Ama bunun dışında içine kapanık biriydi. Rannulf ve Judith'in ayrıldığı gün öğle yemeğinden sonra Joshua'yı kütüphanesine davet etmişti. Joshua bu tür davetlerin nadir olduğunu tahmin ediyordu. Bewcastle'ın gösterdiği deri koltuğa oturduktan sonra kendisi de ocağın diğer tarafındaki koltuğa oturdu.

"Dirseklerini sandalyenin kollarına dayayıp parmaklarını dikleştirerek, "Ailemizin çoğu üyesine ve vaftiz töreni için Alvesley'deyken neredeyse tüm komşularımıza takdim edildin," dedi. Bath'dan eve döndüğümde nişanınız şerefine burada bir akşam partisi, hatta bir balo düzenlemek niyetindeydim. Ama siz böyle bir etkinliği uygun bulmayabilirsiniz. Sanırım nişan hala geçici bir nitelik taşıyor?"

Joshua duraksadı ve kendini Dük'ün solgun, anlaşılmaz gözlerine bakarken buldu. Bir an için bu gözlerde Alvesley'deki akşam neler olduğuna dair bir bilgi okuyabilirmiş gibi geldi.

"Bath'da da belirttiğiniz gibi," dedi Joshua, "ve daha önce Freyja'ya da açıkladığım gibi, nişanım benim için çok gerçek. Bunu sadece o sona erdirebilir. Henüz bu konuda son sözü söylemedi."

Daha önce Bewcastle'ın uzun sessizliklerden rahatsız olmadığını fark etmişti. Şimdi bir tane vardı.

Bewcastle sonunda, "Eğer onun son sözü söylemesini istiyorsan," dedi, "o zaman bunu yapmasını arzu edeceğine inanıyorum. Freyja kırık bir kalbe duyarlı olması beklenecek son kadın olabilir ama bu kader onun için bilinmeyen bir şey değil."

"Biliyorum," dedi Joshua.

"Ah." Dükün kaşları yukarı kalktı.

"Freyja'nın bir parti ya da balo hakkında ne düşündüğünü öğreneceğim," dedi Joshua, Bewcastle'ın kendi ailesinden bile özenle sakladığı bir yönüne kısa bir bakış attığını hissederek. Freyja'yı önemsiyordu - sadece onun ve dolayısıyla Bedwyn'lerin iyi adını değil, *onu* da önemsiyordu. Onun tekrar incinmesinden korkuyordu.

O anda arkasından kütüphane kapısı açıldı ve dükün kaşları daha da yukarı kalkarken parmakları sınav bardağının sapını kavradı. Joshua omzunun üzerinden baktı ve davetsiz misafirin genç Becky olduğunu gördü; Becky içeri girip kapıyı arkasından dikkatle kapatmadan önce bir süre kapının etrafından baktı.

"Uykumdan yeni uyandım," dedi küçük sesiyle, "Davy gitmişti ve Dadı Johnson aşağı gelebileceğimi söyledi. Ama annem, babam ve diğer herkes dışarı çıktı ve ben de onlara katılmak istemiyorum çünkü bugün hava çok soğuk."

Bewcastle kadehini yarıya kadar gözüne kaldırdı. "Görünüşe bakılırsa," dedi, "tek alternatif içeride kalmak."

"Evet," diye kabul etti. Ancak, kapalı alanın herhangi bir yerinde kendini evinde hissetmekte özgür olduğuna dair imalı öneriye yanıt vermedi.

kütüphane.

"Merhaba Joshua Amca," dedi dikkatini çeken nesneyi -Bewcastle'ın sınav bardağını- incelemeye giderken yanından geçerken. Bardağı onun şaşkın parmaklarından aldı, yakından inceledi, elinde evirdi çevirdi ve gözüne doğru kaldırdı. Başını kaldırıp ona baktı. "Komik görünüyorsun, Wulf Amca."

"Sanırım öyle," dedi. "Gözün de öyle."

Dönüp adamın kucağına kıvrılmadan, göğsüne yaslanmadan ve bardakla oyununa devam etmeden önce kıkırdamaya başladı.

Bewcastle Penhallow hakkında kararlı bir şekilde konuşmaya başladığında Joshua onun hem biraz rahatsız hem de biraz memnun görüldüğünü düşündü. Ayrıca sanki çocuğu korkutup kaçırmaktan korkuyormuş gibi kıpırdamadan oturuyordu. Joshua'nın tahminine göre daha önce başına hiç böyle bir şey gelmemişti.

Freyja, Joshua'nın da beklediği gibi, Lindsey Hall'da nişanlarının halka açık bir şekilde kutlanmasına kesinlikle karşıydı.

Öğleden sonra bilardo oynarlarken adam ona bu konuyu sorduğunda, "Tanrı aşkına," dedi, "sırada ne var? Sahte bir düğün mü? Yeter artık. Çok yakında seninle tartışacağım Josh, hem de alenen, istesen de istemesen de. Bütün bu iş sıkıcı ve gülünç olmaya başladı."

"Sadece biraz bekle," dedi.

"Dur, dur, dur," dedi sabırsızlıkla. "Sekseninci doğum günümde de bunu söyleyecek misin? Her şey çok *aptalca* bir hal aldı. Hayır, ne suare, ne balo, ne çay, *hiçbir şey* olmayacak. Keşke bu işe hiç başlamasaydık. Keşke o gece otel odama gelmeseydin. Keşke o sabah Sydney Bahçeleri'nde yürümeseydim. Keşke o aptal çığlıkları görmezden gelseydin. Keşke toplantıda seninle dans etmeseydim. Keşke-"

"Eğer o topa vurursan," diye uyardı, "masanın ucuna doğru yelken açacak ve tam şu pencereden içeri girecek."

Bilardo istakasını yere vurdu.

"Josh," dedi, "herkes benim için çok *mutlu*. Bizim için. Artık dayanamıyorum.

daha uzun."

"O halde önümüzde iki yol var," dedi. "Benimle tartışıp nişanı bozabilir ve beni gönderebilirsiniz ya da Penhallow'a derhal dönmemi gerektiren önemli bir iş keşfedip buradan ayrılabilirim. Ben ikinci yolu öneriyorum, çünkü bu yol nişanlılığımızın hemen sona ermesini gerektirmez ve gerekli olması halinde beni geri çağırmanız için size açık kapı bırakır."

Şeytan alır, diye düşündü, şaşırmıştı, henüz gitmek *istemiyordu*. Ama durumun tahammül edilemez ve kesinlikle gereksiz hale geldiğini kabul etmek zorundaydı. Geriye dönüp baktığında, Bewcastle'ın buraya gelmesi ve nişanı bu kadar uzun süre canlı tutması konusunda ısrar etmekte haklı olduğuna ikna olmamıştı.

"Yap o zaman," dedi kaşlarını çatarak. "Ama nasıl? Ne sebep göstereceksin?"

"Kâhyam bana sık sık yazıyor," dedi ona. "Burada olduğumu biliyor. Önümüzdeki birkaç gün içinde ondan bir mektup gelmesi neredeyse

kaçınılmaz." "Benim için bu kadar erken olamaz," dedi.

"Ne kadar sıcak, romantik sözler, tatlım," dedi bir elini kaldırıp işaret parmağını çenesinde gezdirerek.

Kaşlarını çatarak bilardo ıstakasını aldı ve tekrar masanın üzerine eğildi.

BÖLÜM XV

Mektup ertesi sabah geldi. Bewcastle'ınkiler hariç, ailenin mektuplarının her zaman sergilendiği büyük salon masasının üzerindeki gümüş tepside bekliyordu. Hepsi bir gezintiden yeni dönmüştü, hafif nemli bir yağmur çiselemeye başlamıştı. Dük bile bu sabah onlarla birlikte gelmişti. Çocuklar üstlerini değiştirmek için üst kattaki çocuk odasına koşmaya başlamışlardı bile.

"Aidan, işte Thelma'dan bir mektup!" Eve sevinçle haykırdı. "Altında da senin için bir tane var, Joshua." Mektubu gülümseyerek ona uzattı.

Gözleri Freyja'nınkilerle buluştu - Freyja da az önce kendi mektubunu eline almıştı. Kasvetli bir andı. İşte gitmek için bahanesi buydu. Mektubu "okuduktan" sonra ne söyleyeceğini çoktan düşünmüştü, hatta içinde doğruluk payı da vardı: Hasat zamanı gelmiş ve kış çok uzakta değilken, çiftlik işçileri için bazı onarımlara ve yeniden inşaya acilen başlanması gerekiyordu ve bu tür işler ne kadar sıkıcı olsa da, en azından birkaç haftalığına işi denetlemek için gerçekten orada olması gerekiyordu. Elbette bu haftalar boyunca Freyja durumunun gerçek yüzünü öğrenecek ve ya acele bir evlilik ayarlamak için onu geri getirecek ya da nişanlılıklarına son verecekti. *Bunun* için makul bir neden bulmak ona kalmıştı.

Mektubun mührünü kırarken, yarın yola çıkacağını düşündü. O

tekrar özgür bir adam olacaktı - en azından Freyja'dan haber aldıktan sonra olacaktı. Hayatının geri kalanında ne isterse onu yapabilecekti. Kendisine sunulan herhangi bir şekilde eğlenmeye geri dönebilirdi.

Jim Saunders'ın mektubu normalden daha kısaydı. Joshua mektubu hızlıca okudu ve sonra daha yavaş bir şekilde tekrar okudu. Cehennem ve lanet, diye düşündü. Kadının iradesini çiğnemişti ve şimdi onu yok edene kadar tatmin olmayacaktı. Görünüşe bakılırsa, bunu yapmak için olağanüstü yollara başvurmaya hazırды.

"Bir sorun mu var Josh?" Freyja sesini kasıtlı olarak yüksek ve endişeli bir şekilde yükseltti ve tabii ki herkes ona baktı.

"Aslında var," dedi. "Korkarım gecikmeden Penhallow'a gitmem gerekecek."

"Oh, ne oldu?" Eve endişeyle sordu. "Umarım çok korkunç bir şey değildir?"

"Aslında," dedi, "cinayetle suçlanmak üzereyim."

"*Cinayet mi?*" Aidan hepsi adına, bir zamanlar bütün bir alayın anında dikkat kesilmesini sağlamış olması gereken bir sesle konuştu. "Kimin cinayeti?"

"Kuzenim," dedi Joshua mektubunu orijinal katlarına yerleştirirken. "Beş yıl önce. Geçenlerde teyzem Hallmere Markizi'ne bir tanık geldi. Albert'i öldürürken beni gördüğüne dair yemin etmeye hazır."

"Peki ya sen?" Aidan sordu, yüzü granit gibiydi, her santiminde eskiden olduğu gibi heybetli bir albay vardı.

"Aslında hayır," dedi Joshua sırtarak. Bunun komik olmadığını biliyordu - hiçbir şekilde değil- ama tipik bir melodram gibi oynanıyordu, hepsi de iyi yerleştirilmiş oyuncular gibi büyük salonun etrafında duruyordu. "Gerçi görünüşe göre onu canlı gören son kişi bendim."

"Bu tartışmayı kahvaltılık salonuna taşımayı önerebilir miyim?" dedi Bewcastle, sesi gayet sakin, hatta sıkılmış geliyordu.

Birkaç dakika boyunca Bewcastle'ın kendisi dışında kimse kıpırdamadı. Ama sonra Freyja kolunu Joshua'nın koluna dolamak için aceleyle öne çıktı.

"Başka kimse aç değilse *ben* açım," dedi.

Onu uzun adımlarla yürüttü ve diğer herkesi geride bıraktı.

"Böyle saçma bir hikâye uyduracağınızı tahmin edebilirdim," dedi sesi alçak ve öfkeliydi. Birinin buna *inanmasını* gerçekten bekliyor musun?"

"İkna edici olmak için elimden geleni yapacağım, tatlım," dedi Saunders'ın mektubunu paltosunun cebine koyarken. "En azından birkaç hafta içinde, nemli ve kasvetli bir hücrede asılmayı bekleyen azılı bir suçlu olduğum ortaya çıkarsa, nişanlılığımızı sona erdirmek için makul bir bahanen olacak."

"Senin için *her şey* bir şaka," diye karşılık verdi.

Daha fazla özel sohbet etme şansı yoktu. Herkes daha fazla bilgi almak için peşlerinden geliyordu. Ama Bewcastle, herkes büfedeki tabaklarını doldurana ve uşak kahvelerini doldurup kovulana kadar durgun ve kararlı bir şekilde hava durumu hakkında konuştu.

"Şimdi, belki de Hallmere," dedi Majesteleri aile yalnız kaldığında, "size yöneltilen bu suçlamaların mahiyeti hakkında bizi daha fazla aydınlatmak istersiniz. Ya da belki de aydınlatmazsınız. Sanırım Freyja'nın bilmeye hakkı var. Geri kalanımızın ise yok."

"Albert boğuldu," diye açıkladı Joshua. "Gittikçe daha da fırtınalı bir hal alan bir gecede onunla birlikte tekneyle açılmıştık. Kıyıya yüzmek için denize atladı. Güçlü bir yüzücü değildi ama tekneye geri dönmeyi reddetti. Ayaklarını kuma basacak kadar sahile yaklaşıp kadar onun yanında kürek çektim - ki bunu yaptı - ve sonra bir saat kadar daha tekneyi tekrar açtım. Elbette bu şartlar altında düşüncesizce davranmıştım ama aklımda başka şeyler vardı. Ayrıca o günlerde kendimi hala yenilmez olarak görüyordum. Ertesi sabah onun kayıp olduğunu duydum. Günün ilerleyen saatlerinde cesedi gelen dalgalarla birlikte kıyıya vurdu."

Eve iki eliyle ağzını kapatmıştı.

"Siz kaybolduktan sonra tekrar yüzmeye mi gitti?" Alleyne söyledi. "Bu

Fırtınalı bir gecede yapılacak en aptalca şeydi, özellikle de iyi yüzemiyorsa. Yoksa o da mı kendini yenilmez sanıyordu?"

"Sanırım ikiniz kavga ettiniz," dedi Aidan.

"Evet," diye itiraf etti Joshua, "ama artık ne için olduğunu hatırlayamıyorum. Her zaman kavga ederdik. Penhallow'da birlikte büyüdük ama aramızdaki sevgi hiç kaybolmadı."

"Yine de," dedi Bewcastle, kahvesini yudumlarken ve sabit gümüş gözleriyle Joshua'ya bakarken, "gece onunla kürek çekmeye gittin."

"Evet."

"Ve şimdi de bir tanık ortaya çıktı," dedi Morgan küçümseyerek. "Sanırım o fırtınalı denizlerde kürek çeken ya da yüzen biri. Yine de onu görmedin mi Joshua? Küçük bir şantajla servetine servet katmayı uman biri olduğunu söyleyebilirim. Teyzen ona ödeme yapacak mı? Eve dönmeli ve bunu yapmamasını sağlamalısın."

"Teyzemi anlamalısınız," diye açıkladı Joshua, "o gece tek oğlunu kaybetti. Hâlâ evim dediği ev de dâhil olmak üzere, unvanın ve onunla birlikte gelen her şeyin varisiydi. Onun ölümünden karlı çıkan bendim - bu *beni* varis yaptı. Kısa bir süre önce kuzenimle, onun en büyük kızıyla evlenmeyeceğimi açıkça belirtmiştim. Zaten Freyja'ya bağlıydım."

"Yani bu tanığa inanmaya istekli mi?" Eve gözlerini sıkıntıyla kocaman açarak, "Yani bu tanığa inanmaya razı mı?" dedi. "Ah, zavallı Joshua. Masumiyetini nasıl kanıtlayacaksın?"

"Gerçekten zor olacağını sanmıyorum," dedi. "Ancak, meseleyi çözmek için oraya gitmeliyim. Görünen o ki, varis adayım olan bir başka kuzenim de çağırılmış ve bu durum biraz can sıkıcı olabilir. Elbette, eğer bu suçlama tutarsa, rütbemin sağladığı korumaya sahip olamayacağım. Ölüm ben Hallmere olmadan çok önce gerçekleşti."

"Ah, zavallı Joshua," dedi Eve tekrar. "Yardım etmek için ne yapabiliriz?"

Alleyne, "Bu tanığı sorgulama fikrinden oldukça hoşlandım," dedi. "Bana çok havalı bir iş gibi geliyor."

Freyja tüm bu süre boyunca masanın karşısında sessizce oturmuş, soğuk ve düşmanca gözlerle Joshua'yı izliyordu. Birden ayağa kalktı, sırtını kazıyarak

Bunu yaparken sandalyesini dizlerine vurdu ve masanın etrafından dolanarak ona doğru geldi. Elini cebine attı, Saunders'ın mektubunu çıkardı, açtı ve orada durup okudu. Bitirdiğinde dudakları sert bir çizgiye dönüşmüştü. Mektubu katladı ve tabağının yanına koydu.

"Bunun arkasında o kadın var," dedi. "Ona asla unutamayacağı bir ders verilmesi gerekiyor. Bugün yola çıkacağız. Hazırlanmak için bir saat yeterli olacaktır. Wulf, lütfen bir saat içinde bir araba hazırla ve bizi beklesin."

"*Biz mi?*" Joshua söyledi. "*Biz mi?*"

"Gitmene ve bununla tek başına yüzleşmene izin vereceğimi düşünmüyorsun, değil mi?" diye sordu kibirle. "Ben senin *nişanlım*. Ben de gidiyorum."

"Oh, evet, Freyja," dedi Eve. "Bunu yapman gerektiğine *gerçekten* inanıyorum."

"Elbette," dedi Bewcastle, "küçük bir edep meselesi var. Henüz Hallmere ile evli değilsin, Freyja."

Sabırsızca dilini şaklattı ama Alleyne konuştu.

"Ben senin refakatçin olurum, Özgür," dedi. "İkinizle birlikte geleceğim. Aslında bunu dünyalar için kaçırmazdım."

"Ve ben de," dedi Morgan kararlılıkla. "Hayır, sorgulama bardağına sarılmanın bir anlamı yok, Wulf. Bu *beni* caydırmayacak. On sekiz yaşındayım ve müstakbel eniştemi kız kardeşim ve erkek kardeşimle ziyarete gitmek benim için son derece uygun. Aslında, Freyja'ya bir kadının eşlik etmesi en doğrusu. Hallmere Markizi'nin sesi hoşuma gitmiyor. Onu kendim görmek istiyorum. Ve Joshua'nın evlenmek üzere olduğu ailenin güçlü bir düşman olabileceğini keşfetmesi için *ona* fırsat verilmesi gerektiğine inanıyorum."

"Oh, bravo, Morgan," dedi Eve. "Gerçi Markiz'in bu ani tanığın ortaya çıkmasıyla bir ilgisi olup olmadığını henüz bilmiyoruz. Yine de Bedwyn'lerin tüm hatırı sayılır gücüyle karşı karşıya kalması fikri hoşuma gitti. Elbette, Aidan aranızdaki en vahşi görünümlü kişi. Aidan mı?" Kadın sorgularcasına ona baktı.

Kaşlarını kaldırıp başını hafifçe sallamadan önce birkaç dakika boyunca boş bir bakışla ona karşılık verdi.

"Buradan ayrıldıktan sonra bir tür gecikmiş düğün gezisi planlıyorduk," dedi, "tabii ki çocuklarla birlikte. Mürebbiyeleri yeni evlendi ve henüz onun yerini dolduramadık. Olası bir yer olarak Göller Bölgesi'ni düşünmüştük ama Cornwall'ın da aynı işi göreceğini *söyleyebilirim*, tabii davet edilirse. Hallmere?"

Bedwyn'lerin zorlu, hatta vahşi olmaya kararlı bir ev partisi. Demir iradeli bir teyze, öyle acımasız bir intikam peşinde ki, eğer istediği olsaydı hayatı sönecekti. Mahallede dolaşan cinayet suçlamaları, gizemli bir tanık ve bekleyen bir tür resmi soruşturma. Kuzen Calvin Moore, dindar mirasçı, en iğrenç cinayeti işleyerek mirasa konan adamdan mirasını almak için öfkeli bir aceleyle yola çıkmıştı. Ve bir kez daha uzatılacak olan sahte bir nişan.

Hangi kırmızı kanlı, sportmen beyefendi buna karşı koyabilir ki?

"Elbette hepiniz davetlisiniz," dedi Joshua, "eğer daha geleneksel bir eğlence yerine biraz vahşi bir heyecanı önemsiyorsanız."

Alleyne sırtarak, "Biz Bedwyn'leriz," dedi.

Bewcastle sadece kaşlarını kaldırdı ve kahvaltısına devam etti.

"Ama burada oturup konuşarak zaman kaybediyoruz," dedi Freyja sabırsızlıkla. "Bu sabah yola çıkarsak akşama kadar kilometrelerce yol almış oluruz."

Çiseleyen yağmur ve hafif bir sisle dolu kasvetli bir günde başlayan ve müstakbel kayınbiraderlerinin başrolde ve tek şüpheli olarak yer aldığı potansiyel olarak kötü bir cinayet soruşturmasıyla sona eren Cornwall'a uzun ve beklenmedik bir yolculuk ihtimali Bedwyn'leri hiç neşelendirmemiş gibi görünüyordu. Joshua Freyja ile birlikte odadan çıkarken hepsi aynı anda konuşuyor ve kahvaltılık tabaklarını ellerinin tersiyle itiyorlardı.

"Tatlım" dedi, "bugün benden kurtulman için sana mükemmel bir fırsat sundum ve koşulların izin vereceğinden emin olur olmaz benden kalıcı olarak kurtulman için mükemmel bir bahane sundum. Yine de *benimle gelmekte ısrar ediyorsun?*"

"O kadın bu sefer çok ileri gitti," dedi, çenesi ve burnu havada, gözlerinde savaşçı bir parıltıyla. "Bana büyük bir zevk verecek

bu gerçeği ona gösterin."

Yumuşak bir şekilde kıkırdadı. "Benden asla kurtulamayabilirsin," dedi.

"Saçmalama," dedi hızlıca. "Sadece kısa bir süre için olacak. Akıllı başında hangi adam fırtınalı bir gecede okyanusta teknesinde tek başına otururken, birisinin kürek çekip onu fark etmemesi ve kuzenini denize atıp boğulmaya terk etmesi ihtimalini düşünür? Ve hangi normal adam *böyle* bir durumda büyük bir gürültü ve yaygara koparmaz ve en azından boğulmakta olan adamı kurtarmaya çalışmaz? Hangi adam bu konuda beş yıl boyunca çenesini kapalı tutar ve tam da kurbanın annesinin, katili kızıyla evlendirme umutları suya düştüğü için öfkeden kudurduğu bir anda ağzını açar? Böyle bir adamla bir iki kelime konuşmak isterdim."

"Tanrı yardımcısı olsun," dedi Joshua. "Sen ve Alleyne ikiniz de. Aidan ve Morgan da öyle. Eve'den bahsetmiyorum bile. Her geçen gün daha da zor bir duruma düştüğümüzün farkında değil misin, büyücüm?"

"Saçmalık," dedi tekrar. "Ve aramızdaki ilişkinin kalıcı olmasından korkmana gerek yok, Josh. Dün gece ikimizin de bu kaderden kurtulduğunu öğrendim. En azından *bu* içimi rahatlattı."

Ona baktı. Hamile *değil miydi*? Ve yine de önümüzdeki birkaç saat içinde ondan kalıcı olarak kurtulma şansını bilerek kaçırmış mıydı? Ve sonra kıkırdadı.

"Sıra sende tatlım," dedi. "Bu nişandan kurtulmanın bir yolunu bulman gerekecek. Ben doksan yaşına kadar nişanlı bir adam olmayı kabullenmiş durumdayım."

"Bir saat," dedi kararlı bir şekilde, odasının kapısının önüne geldiklerinde. "Herkesin hazır olmasını ve bir dakika bile geçmeden koridorda olmasını bekliyorum."

"Evet, hanımefendi," dedi Joshua sırtarak, kadın kendini odanın içine atıp kapıyı suratına sertçe kapatırken.

Ama yalnız kalır kalmaz sırtışı soldu ve midesi rahatsız edici bir takla attı. Sonuçta Penhallow'a geri dönmek zorunda kalacaktı, öyle değil mi?

Bu korkunç bir ihtimaldi.

Yolculuk uzun ve sıkıcıydı. Arabada ve yemek yemek ve konaklamak için durdukları çeşitli hanlarda yapılan sohbetler, muhtemelen hiçbirinin ilgisini çekmeyen tarafsız konular üzerinde yoğunlaşıyordu. Freyja'yı da ilgilendirmediği kesindi.

Bunun olduğuna *inanamıyordu*. Uzun bir yolculuğun kaçınılmaz olarak getirdiği sessizlikler ve hatta bazı konuşmalar sırasında, Joshua'yla olan ilişkisinin her aşamasını geriye doğru izleyerek, kendi deyimiyle bu derin kazaya nasıl girdiğini anlamaya çalıştı. Bir gece yarısı uyandığında onu odasını işgal ederken bulmasından, Cornwall'daki evine doğru nişanlısı ve ailesinin yarısıyla birlikte at sürdüğü bu ana nasıl gelmişti? Her şeyin, kapıyı çaldığında cevap vermesini bile beklemeyen o korkunç gri saçlı yaşlı adama varlığını belli etmeden onu gardırobunda barındırmasıyla başladığını düşünüyordu.

Ona ihanet *etseydi* ne olurdu? Tüm hayatı şimdi farklı olur muydu?

Öyle olduğunu

sanıyordu. Onunki de

öyle.

Neredeyse bütün gün sahil yolu boyunca ilerleyip manzaraya hayran kalarak bir öğleden sonra geç saatlerde Penhallow'a vardılar. Parlak güneşli bir gün değildi. Tamamen bulutlu da değildi. Yüksek kayalıkların altındaki deniz bir an çelik grisi ve oldukça yasaklayıcı, bir an sonra ise parlak bir mavi ve güneş ışığında pırıl pırıl oluyordu. Çoğu zaman yüzeyi bu iki uç noktanın bir karışımıydı.

"Denizin resmini yapmak isterdim," dedi Morgan. "Bu muhteşem bir meydan okuma olurdu, değil mi? Sanırım çoğumuz genellikle denizin tek renk olduğunu ya da en azından herhangi bir günün herhangi bir anında tek renk olduğunu hayal ederiz. Ama öyle değil. Onu iyi resmetmek için bütün bir renk paletine ihtiyaç vardır ve o zaman bile ..."

"Yine de denize girip bir avuç suyun parmaklarınızın arasından süzülmesine izin verseydiniz," dedi Joshua, "renksiz olduğunu görürdünüz."

Morgan, "Renk, üzerine başka bir şeyden yansıtılıyor," dedi.

"Gökyüzü mü?" Alleyne önerdi.

"Ama yüksek bir dağa tırmanırsanız," dedi Morgan, "gökyüzünün - havanın- da renksiz olduğunu görürsünüz. Gökyüzüne rengini veren nedir? Suyu rengini veren nedir? Suyun ve havanın içine girebildiğimiz gibi bir ot parçasının içine girebilseydik, onun da renksiz olduğunu görür müydük?" Gözleri bulmacanın yoğunluğuyla parlıyordu.

"Peki bir toplu iğnenin başında kaç melek dans edebilir?" Alleyne kıkırdarak cevap verdi. "Onları sayabilseydim bile Morg, ne anlamı var diye merak ederdim."

"Renk, yorum, zihnimizden gelir," dedi Freyja. Morgan tekrar konuşmak için nefes aldığı anda Freyja bir elini kaldırdı. "Ama zihinlerimize bu kapasiteyi veren nedir, bilmiyorum. Belki de zihinlerimizin ötesinde bir şey vardır - farkında olmadığımız bir şey."

"Farkındalığın kendisi mi?" Morgan söyledi.

Tuhaf bir kızdı, diye düşündü Freyja. Güzel, başarılı, cüretkâr, en az diğerleri kadar gururlu ve kibirli, Freyja'nın kendisi kadar toplumun bazı katı kurallarını ve geleneklerini cesurca küçümseyen, yine de entelektüel derinliklere ve çoğu insanın fark etse bile sorgulamaya zahmet etmediği varoluşun gizemlerine dair neredeyse mistik bir farkındalığa sahipti.

Freyja, artık büyüdüğüne ve topluma karışmak üzere olduğuna göre kız kardeşine ne olacağını merak ediyordu. Onu takdir edecek, özgür hissetmesine izin verecek, kanatlarını kırpmayacak bir erkek bulabilecek miydi?

Peki *ona* ne olacaktı? Bu aptalca cinayet suçlaması meselesi açıklığa kavuştuğunda, Joshua'yla olan nişanını sona erdirmek zorunda kalacaktı. Önüne çıkan herhangi bir uyduruk sebep yüzünden bunu bir daha erteleyemezdi. Ama *o zaman* ona ne olacaktı?

"Penhallow'da resim yapabilirsin," dedi Joshua Morgan'a, "ve her şeyi araştırabilirsin."

fırçanızla evrenin gizemlerini çözebilirsiniz. Ama Penhallow'dan bahsetmişken, ev bu virajdan sonra görünmek üzere."

Bu kıvrım, araziyi boydan boya kesen bir nehir vadisinin varlığı nedeniyle zorunlu hale gelmiştir. Uçurum keskin bir şekilde iç kısımlara doğru dönmüş ve ardından dik bir yamaca doğru kademeli olarak alçalmıştır. Yol bu tepenin üzerine inşa edilmişti. Aşağıda, yatağının bu noktasında geniş ve yavaş hareket eden bir nehir denize doğru akıyordu. Her iki taraftaki yamaçlar yeşil ve kayalıktı ve birçok yerde pembe pamukçuk, sarı karaçalı ve beyaz yonca ile kaplıydı. Vadinin yakın tarafında, denize yakın bir köyün kilisesi ve evleri vardı, nehrin yanında yeterince düz arazi olmadığı için yamaca tırmanıyorlardı.

Vadinin uzak, batı yakasında, denizden belki de yarım mil uzakta, yamacın yarısından fazlasını kaplayan geniş bir platoya tünemiş, büyük, heybetli, gri taştan bir köşk vardı. Yüzü yarıya kadar denize dönüktü, etrafı pürüzsüz görünümlü çimenlerle kaplıydı ve tepeden aşağıya doğru, yazın çiçek bahçeleri olması gereken kahverengi toprak yataklarıyla devam ediyordu. Dört bir yanı, üstü ve altı Cornish sahilinin vahşi güzellikleriyle çevrili olan ev ve park, mükemmel, işlenmiş bir mücevher gibiydi.

Freyja'nın Penhallow'u ilk görüşünde saf fiziksel bir his vardı, sanki bir yumruk kalbinin altındaki kaburgalarına sert bir gümbürtüyle çarpmış gibiydi. Neredeyse acı vericiydi.

Yol yavaşça ama oldukça dik bir şekilde vadiye iniyordu ve Freyja orada üç kemerli taş köprüyü görebiliyordu. Diğer tarafta yol, vadiden diğer tarafa tırmanmadan önce bir süre nehrin kuzey hattını takip etti. Ayrıca eve kadar dik, kıvrımlı bir araba yolu ve yolun dibinde daha küçük olsa da önemsiz sayılmayacak bir taş ev vardı

-Belki de bir çeyiz evi.

Morgan ve Alleyne vagonun kendi taraflarındaki pencereye dayanmış, dışarı bakıyorlardı. Joshua ise Freyja'nın omzunun üzerinden bakıyordu.

"Gerçekten de etkileyici," dedi

Alleyne. "Çok güzel!" Morgan

yumuşak bir sesle söyledi.

Joshua sessizdi. Ve gergindi. Freyja ona dokunmamasına rağmen gerginliğini hissedebiliyordu. Burası teyzesi ve kuzenlerinin yaşadığı yerd. Amcasının evinde yetim olarak mutsuz bir çocukluk geçirdiği yer. Burası

asla geri dönmek istememişti. Ve şüphe, ima, düşmanlık, nefret ve cinayet suçlamalarıyla savaşıcağı yere.

Bu onundu. Bu onun mirası, zenginlik ve prestij kaynağı, sorumluluğuydu. Bu onun boynundaki değirmen taşıydı.

Onun buradaki yaşamı, onu buradan neyin uzaklaştırdığı, neden geri dönmekte bu kadar isteksiz olduğu hakkında neredeyse hiçbir şey bilmiyordu. Ama çok şey keşfetmek üzereydi, diye düşündü. Bunu istediğinden emin değildi. Joshua'yı her zaman gülen, kaygısız, karakteri pek derin olmayan, çekici bir adam olarak düşünmüştü. Onunla flört etmenin, hatta yalan söylemenin bile hoş olduğunu, ama hayat boyu sürececek bir eş olarak hiçbir şekilde arzu edilmediğini düşünmüştü. Her zaman ona gerçek bir pişmanlık duymadan veda edebilmeyi ummuştı.

Tüm bunların değişmek üzere olmadığını umuyordu, ama belki de öyle olduğuna dair korkunç bir his vardı içinde.

Anlayamadığı bir nedenden ötürü ve hiç de öyle bir niyeti olmadan, kendi eliyle onun elini tuttu ve sıkıca kavradı. Adam parmaklarını onunkilerle birleştirdi ve o kadar sıkı kavradı ki kadın acı hissetti. Normalde onu sertçe azarlardı ya da onu alt etmeye çalışırdı. Ama o sessizce oturdu ve hiç itiraz etmedi.

Arabanın tekerlekleri köprünün üzerinden gümbürdeyerek geçti ve Freyja nehir boyunca denize kadar uzanan geniş ve güzel manzaranın farkına vardı. Her ikisi de güneş ışığında milyonlarca elmas gibi parlıyordu, bulutlar güneşin yüzünden henüz uzaklaşmıştı.

Penhallow'un üstündeki tepeye tırmanıp tepeden aşağıya yaya olarak gizlice inmedikçe, oraya görünmeden yaklaşmak zor olacaktı. İki büyük yolcu arabası, hizmetliler için daha sade bir araba ve iki yük arabasının yaklaştığını fark etmemek neredeyse imkânsızdı.

Buna rağmen, Joshua'nın Freyja, Alleyne ve Morgan'la birlikte bindiği ilk araba onlarla aynı hizaya geldiğinde ve Eve ile Aidan'ın arabasına da yer açmak için öne çekildiğinde, ön kapıların önündeki çakıl terasta sadece Jim Saunders bekliyordu. Seyisler ahırlardan yaklaşıyordu.

Arabadan ilk inen Joshua oldu. Altı ay önce Londra'da işe aldığı ve o zamandan beri görmediği kâhyayla sıcak bir şekilde el sıkıştı ve Alleyne inmeden önce Freyja ve Morgan'ı indirmek için döndü. Aidan çoktan çocukları arabadan indirmiş, ikisi birlikte terasın kenarına koşarak vadi boyunca aşağıya, vadinin sonundaki geniş altın kumsala bakıyorlardı.

Joshua, Saunders'ı Bedwyn'lere takdim ettikten sonra, "Gelebildiğim kadar hızlı geldim," dedi.

Saunders ona, "Ve bu iyi bir şey, lordum," dedi. "Peder Calvin Moore dün gece geldi."

Sonunda ön kapılar açılmıştı ve Joshua yukarı bakınca teyzesinin en üst basamakta durduğunu gördü, siyah yas giysileri içinde zayıf ve solgun görünüyordu, siyah kenarlıklı bir mendili dudaklarına götürmüştü. Onu bekleyip beklemediğini merak etti. Freyja'yı da yanında getireceğini tahmin edip etmediğini merak etti. Bahse girerdi ki başka konuklar da getirmesini beklemiyordu. Ve Bedwyn'ler zorlu bir gruptu. Eve hariç hepsi en kibirli ifadeleriyle markize bakıyorlardı. Hiç kimse Bedwynler kadar kibirli olamazdı.

Joshua neredeyse sıritacaktı ama bundan

vazgeçti. "Teyze?" dedi ona doğru adım

atarak.

Merdivenlerden indi ve onun kollarında eridi.

"Joshua, sevgili oğlum," dedi. "Ne kadar hoş bir sürpriz; üstelik tam da senin eve döneceğinden umudu kesmişken. Ben de şimdi Kuzen Calvin'i gözlemliyordum. Ama onun ziyarete geldiğini bilmiyorsun, değil mi? Penhallow sizin, o da varisiniz olduğuna göre onu kabul etmeniz daha doğru olacağını, ama zavallı amcanız öldüğünden beri buraya gelmeye vakit bulamadığınızı söylüyordum. Sonra Chastity arabaların yaklaştığını gördü ve dualarımın kabul olduğunu anladım."

Hayır, Joshua onu beklemediği sonucuna vardı. Onun ne olup bittiğini bildiğini de fark etmemişti, ya da bunu hemen söylememeyi tercih etmişti. Elbette yalnız gelseydi onu çok daha farklı karşılayabilirdi.

"Burada olmaktan çok memnunum teyze," dedi. "Gördüğünüz gibi yanımda misafir getirdim. Nişanlımı zaten tanıyorsunuz. Lord ve Leydi Aidan Bedwyn, Leydi Morgan Bedwyn ve Lord Alleyne Bedwyn'i takdim edebilir miyim? Teyzem, Hallmere Markizi."

Onları nezaketle karşıladı. Bir an için Freyja'ya sarılacak gibi oldu ama Freyja'nın duruşundaki bir şey fikrini değiştirmesine neden oldu ve onun yerine sıcak, sulu bir gülümsemeyle yetindi. Bir yabancı, Freyja'nın hayatında hiç bu kadar mutlu olmadığına yemin edebilirdi, çünkü şu anda kendi evi olarak gördüğü eve gelen bir dizi beklenmedik misafiri karşılıyordu.

"Ve çocuklar!" diye haykırdı, ellerini göğsünde kavuşturup, bakıcıları üçüncü vagonun yanından bakarken hâlâ manzarayı seyreden Becky ve Davy'ye sevgiyle bakarak. "Penhallow'un koridorlarında yankılanan mutlu çocuk seslerini yeniden duymak ne kadar güzel olacak. Sen, Albert ve kızların çocukluğunun üzerinden uzun yıllar geçti, Joshua. Ne güzel günlerdi. Herkesin sizi karşılamak için beklediği salona gelir misiniz? Çayınız için hazır olmalısınız."

Joshua kolunu Freyja'ya uzatmak için döndü ama Freyja daha kolunu uzatmadan kapı aralığından biri hızla teyzesinin yanından geçti. Freyja telaş içindeydi, kolları dirseklerine kadar iki yanına kenetlenmişti ve elleri heyecanla iki yana sallanıyordu. Yuvarlak, çocuksu yüzü mutlulukla parlıyordu. Çocukların bir oyuna kendilerini kaptırdıklarında yaptıkları gibi sarsıla sarsıla gülüyordu.

"Josh!" diye tekrar tekrar söylüyordu. "Josh, Josh, Josh."

Adam kollarını açtı ve kadın kollarının arasına girdi, neredeyse onu devirmek üzereydi. Kolları onu boynundan sıkıca kavradı, neredeyse boğazını sıkacaktı ve başı aşağı indi, böylece alnıyla göğsüne vurdu ve adeta nefesini kesti. Hâlâ gülüyor ve onun adını tekrarlıyordu.

Beş yıl içinde büyümüştü -şimdi on sekiz yaşındaydı- ama hâlâ onu son gördüğünde olduğu gibi görünüyordu.

"Prue!" dedi kollarını ona sararak. "Prue, benim en tatlı aşkım."

"Eve döndün," dedi göğsüne. "Eve döneceğini biliyordum. Josh, Josh, Josh."

"Prudence!" dedi teyzesi korkunç bir ses tonuyla. "Benim iznim olmadan çocuk odasından çıkmaya nasıl cüret edersin! Bayan Palmer nerede?"

Kuzeni sıkıntıyla homurdanmaya başladığında Joshua, "Her şey yolunda teyze," dedi. "Eve döndüğümde daha iyi nasıl karşılanabilirim ki? Tanışman için sana bazı insanlar getirdim, aşkım. Eğer bana sarılmayı bırakırsan, onları sana takdim edeceğim."

"Leydi Prudence Moore, kuzenim," dedi önce Freyja'ya bakarak. "Bu Leydi Freyja Bedwyn, Prue. Kendisine Freyja demenize izin vereceğini sanıyorum, tıpkı size Prue diyeceği gibi. O benim karım olacak."

Şimdi, bunu neden eklemişti ki?

Prue geniş, kurnaz olmayan çocuk gülümsemesiyle Bedwyn'lerin her birine sırayla gülümsedi ve unutmamak için isimlerini kendi kendine sessizce tekrarlardı. Joshua onları tanıtmayı bitirdiğinde ona baktı ve güldü.

"Ve bu da Josh," dedi, onun kimseyle tanıştırılmadığını fark etmişti.

"Ve ben Josh," dedi ona şefkatle gülümseyerek ve bir kolunu omuzlarına koydu.

"Ve sen eve geldin." "Ve

eve geldim."

"Ve sen de Freyja'yı getirmişsin," dedi Prue. "Freyja'yı severim. Herkesi severim. Ama en çok Eve'i seviyorum. Josh hariç. Dünyada en çok Josh'u seviyorum. Chass ve Constance ve-"

"Prudence!" dedi annesi biraz daha silik bir sesle.

Joshua kıkırdadı ve Freyja'yla göz göze geldi. Freyja soğuk, kibirli, şok olmuş, itilmiş ya da Joshua'nın bekleyebileceği şeylerden herhangi birine bakmıyordu. Tamamen ona bakıyordu, gözlerinde keskin bir merak ışığı vardı.

Teyzesi eve giden yolu açtı. Eve aceleyle ilerleyip Prue'nun koluna girerken, Aidan çocukları almak için terastan geçerken, güzel yüzünü nazik ve çok içten bir gülümseme aydınlattı. Morgan ve Alleyne çoktan içeri adım atmışlardı. Joshua Freyja'ya kolunu uzattı.

"O her zaman bir çocuktu," dedi. "Her zaman da öyle olacak."

"Ve sen onu seviyorsun," dedi Freyja.

"O sevgiden oluşuyor," dedi. "İçinde aşktan başka bir şey yok. Ona sevgiden *başka* bir şey nasıl geri verilebilir ki?"

"Josh," dedi i çekerek, "bu senin hakkında gerçekten bilmem gerekmeyen bir şeydi."

"Tatlım," dedi usulca gülerek, "beni sevmekten aciz mi sandın? Ne kadar da sportmensin."

BÖLÜM XVI

Sütunlu koridor iki katlıydı ve mermer frizler ile mermer büstler bir ara daha yakından incelenmeye değerdi. Geniş, pırıl pırıl meşe merdivenleri ve girift oymalı trabzanlarıyla merdiven yolu ayrı bir odadaydı. Hallmere Markizi'nin onları götürdüğü misafir odası, süslü mermer şöminesi, yaldızlı süslemeli ipek panelli duvarları, Yunan mitolojisinden sahnelerle boyanmış yüksek, kasnaklı tavanı ve vadiye ve denize doğru nefes kesici bir manzaraya sahip derin cumbalı penceresiyle büyük, kare, zarif ve klasik bir daireydi.

Freyja manzarayı hemen fark etmedi ama evin içine adım attığı andan itibaren beklediğinden çok daha büyük olduğunu fark etti. Yine de burası Joshua'nın asla dönmek istemediği bir yerdi.

Leydi Constance misafir odasında bekliyordu. Joshua'ya ve Freyja'ya içten bir sıcaklıkla gülümsedi. Yanındaki, neredeyse zayıf denecek kadar ince, kahverengi saçlı, uzun, oval yüzlü ve iri, güzel, hüzünlü gözlü diğer kadın, küçük kız kardeşi Leydi Chastity Moore'du. Gömleğinin uçları o kadar sert ve yüksekti ki, başını çevirmek istediğinde vücudunun üst kısmını hareket ettirmek zorunda kalıyordu. Hafif iri yarı, biraz kelleşmiş beyefendi, yeni gelen konuklara Joshua'nın ikinci kuzeni Rahip Calvin Moore olarak tanıtıldı.

Freyja'nın tahminine göre, veliaht gönderilmişti.

Tanıştırmayı yapan Joshua'ydı, teyzesi değil. Gerçekten de Freyja'nın ilgiyle fark ettiği gibi, salona adım atar atmaz Joshua'nın tüm tavırları değişmişti. Oda neredeyse gözle görülür bir şekilde onun olmuştu. Malikânenin lordu olmuştu. Tanışma faslından sonra hepsini oturmaya ya da cumbadan manzarayı seyretmeye davet etti. Teyzesine çay getirme nezaketinde bulunup bulunmayacağını sordu.

"Prudence," dedi teyzesi, tatlı gülümsemesi en küçük kızına attığı zehirli bakışı yalanlıyordu, "hemen çocuk odasındaki Bayan Palmer'ın yanına dön."

"Hayır," dedi Joshua, Hallmere Markisi parmaklarının ucundaydı, "Prue çaya kalabilir teyze."

Kız heyecanla ellerini çırpı ve Leydi Chastity ellerinden birini kendi ellerinin arasına alarak kız kardeşini yanındaki koltuğa çekti.

"Kesinlikle," diye onayladı Eve, onlara yakın oturdu ve her ikisine de gülümsedi. "Buraya Joshua'nın evini görmeye ve burada yaşayan aile üyeleriyle tanışmaya geldik. Prue da onlardan biri."

Alleyne cumbalı pencereden içeri girdikten sonra, "Gerçekten de muhteşem bir manzara," diye yorum yaptı. "Sanırım vadinin bu tarafındaki plaj özel bir plaj, Joshua? Mülkün bir parçası mı? Seni kıskanıyorum."

"Hâlâ denizin resmini yapmak istiyorum," dedi Morgan - Alleyne'in yanında duruyordu. "Ama bu vadiyi, evi ve yamaçtaki parkı da resmetmek istiyorum. Kayınbiraderim olman çok iyi bir şey Joshua. Paletim tatmin olmadan önce seni burada birkaç kez ve yılın farklı zamanlarında ziyaret etmek zorunda kalabilirim. Oh, Freyja, tüm bunlar senin de olacak."

"Sanırım burası koyunların yaşadığı bir yer, değil mi Joshua?" Aidan sordu. "Çiftliğiniz vadinin yukarısında mı? Sizinle birlikte orayı görmek ve kahyanızla sohbet etmek için sabırsızlanıyorum."

Freyja o an için pencerenin ötesindeki manzarayı görmezden geliyordu. Çok bilinçli bir şekilde odayı inceliyor, odanın ortasında duruyor ve yavaşça dönüyordu.

"Muhteşem bir daire," dedi en sert sesiyle. "Sanırım

Evlendikten sonra bazı mobilyaları ve perdeleri değiştirmek isteyeceğim Josh, ama bunlar kk meseleler. Burada eğlenmekten çok keyif alacağım. Eminim siz de kendi zamanınızda bundan zevk almışsınızdır, hanımefendi." Markize nezaketle gülümsedi, o da ona tatlı bir şekilde gülümsedi ama çay tepsilerinin gelmesiyle cevap vermek zorunda kalmaktan kurtuldu.

Bedwynler, diye düşündü Freyja, meramlarını anlatmışlardı. Joshua ikinci kuzeniyle konuşuyordu.

"Nişanlımı ve ailesinden bazılarını, evlendikten sonra onun olacak evi görmeleri için getirdiğim sırada Penhallow'da olman büyük bir şans," dedi. "Seni son gördüğümden bu yana neredeyse on yıl geçmiş olmalı Calvin. Cornwall'da tatil yapmaya karar verdin, değil mi?"

Peder Calvin Moore'un yüzü kızardı. "Buraya Kuzen Corinne tarafından davet edildim," dedi sert bir sesle.

"Gerçekten mi?" Joshua kaşlarını kaldırdı ve gülümseyerek teyzesine baktı. "Freyja'yı yakında buraya getireceğimi tahmin ettin, değil mi teyze ve varisimin ziyaretiyle bana sürpriz yapmayı düşündün? Çok nazıksın. Bir hafta ya da daha uzun süre kalmaktan ekinme Calvin, aslında ne kadar istersen. Burada Freyja'nın yanı sıra kendi ailemin de yanımda olması çok hoş olacak."

Bay Moore boğazını temizledi. "Böyle söylemen çok iyi Hallmere," dedi.

Daha sonra hep birlikte çay içmeye oturdular ve çeşitli konularda hoş sohbetler ettiler. Freyja bunların hepsinin oldukça eğlenceli olduğunu düşündü. Hava, konuşulmayan bir konuyu haykırıyordu. Bir tanık Joshua'yı beş yıllık bir cinayetle suçlamak için öne çıkmıştı. Peder Calvin Moore'un bunu zaten bildiği açıktı. Muhtemelen Prue hariç, kızları da biliyordu. Ve elbette Joshua ve tüm Bedwyn'ler de biliyordu. Ama yaklaşan skandalla ilgili tek bir kelime bile yüksek sesle konuşulmadı.

Freyja'nın tahminine göre Markiz gafil avlanmıştı; yeğeninin aniden gelişi, onu ve diğer misafirleri de yanında getirmesi ve kibar, efendi tavırları onu şaşırtmıştı. Komployu o kurmuştu ama belli ki henüz tam olarak meyvesini vermemişti.

Ve böylece tüm sahnede absürd bir normallik duygusu vardı. Evlilik yoluyla birbirlerine bağlanmak üzere olan iki aile birlikte çay içiyor ve birbirlerine hoş görünmeye çalışıyorlardı. Markiz sevinçten parlıyordu.

Çayı bitirdiklerinde, "Bayan Richardson size odalarınızı göstermek için hazır olacak," dedi. "Eminim hepiniz akşam yemeğinden önce dinlenmek isteyeceksiniz. Masamda bu kadar çok misafirin olması ne kadar hoş olacak. Bu anı uzun zamandır bekliyordum. Değil mi Constance?"

"Dinlenmek mi?" Freyja kadına hafifçe gülümseyerek, "Dinlenin," dedi. "Sanmıyorum hanımefendi. Üzerimi değiştirip tazeleneyeğim ve sonra evi gezmek için hazır olacağım. Beni memnun edecek misin Josh?"

"Benim için bir zevk olur," dedi. "Diğer herkes bize katılacak mı? Sen de mi Calvin? Ve Chass, eğer istersen sen de bize eşlik etmelisin. Ev hakkında her zaman herkesten daha bilgiliydin. Ve evet, Prue, aşkım, kesinlikle sensiz gitmeyeceğiz. Yarım saat sonra salonda buluşalım mı?"

Ev, yaklaştıkları sırada görüldüğünden çok daha büyüktü. Zarif, kare şeklinde bir binaydı. Yaşam dairelerinin çoğu ön kanattaydı ve güneydoğuya, bahçelerin, vadinin ve denizin muhteşem manzarasına bakıyordu. Özel daireler ve yatak odaları doğu kanadında, devlet daireleri, balo salonu ve uzun galeri batı kanadındaydı. Yarısı vadiye, yarısı da eğimli bahçelere ve yamaca bakan kuzey kanadı çoğunlukla ofislerden oluşuyordu ve üst katlarda hizmetlilerin odaları bulunuyordu.

Onları gezdirirken konuşmanın çoğunu Joshua yaptı, gerçi Constance da birkaç yorum ekledi. Ama devlet dairelerine ve uzun galeriye vardıklarında tüm açıklamaları yapan Chastity oldu. Her mimari ayrıntının, her sanat eserinin, orada yağanı olan Moore ailesinin her kuşağının tarihini biliyordu, hem yıkılmadan önceki eski evde, hem de sadece dört kuşak önceki yeni evde. Yumuşak, net, özlü ve konusuna karşı bariz bir sıcaklıkla konuşuyordu. Freyja üç kızı da oldukça sevdiğini fark etti. Hepsi de annelerinden şaşırtıcı derecede farklı görünüyordu.

Joshua, devlet dairelerinde rehber olmanın sorumluluğundan kurtulmuş bir halde Freyja'nın elini kolunun arasından geçirdi ve kahkahalar atarak ona baktı

gözleri.

"Bedwyn'ler harekete geçtiklerinde gerçekten de korkunç oluyorlar," dedi. "En çok da sen, tatlım. Demek salonumu yeniden döşeyeceksin, öyle mi? Ve orada eğlenmenin tadını çıkaracaksın?"

"Perdeler yanlış renkte," dedi. "Ve sandalyelerin birçoğu zevksiz - çok fazla süslüler."

Kıkırdadı. *"Burada eğlenmekten çok keyif alacağım,"* dedi yumuşak bir sesle ve onun sözlerini aynen aktardı. *"Sizin zamanınızda da hoşunuza gittiğini söyleyebilirim, hanımefendi.* Keşke o anki düşüncelerini görebilseydik, Özgür."

"Cinayet şüphesinden hiç söz edilmedi," dedi. "Ah, ama olacak."

Adam ona sırttı.

Ona çok benziyordu, diye düşündü. *Keyif* alıyordu. Aptal adam, suçlu bulunursa asılabilirdi ama tek yapabildiği heyecan verici tehlike ihtimaline sırtmaktı.

Günün geri kalanı, geldikleri günden beri olduğu gibi ilerledi. Joshua akşam yemeğinde masanın başına geçti ve Freyja'yı sağına, Constance'ı soluna oturttu. Teyzesi masanın ayak ucunda oturuyordu. Hanımefendilerin çekilip beyefendileri limanlarıyla ve erkek erkeğe sohbetleriyle baş başa bırakma vaktinin geldiğini düşündüğünde başını sertçe salladı.

Aralarında dostça bir yakınlık oluşmuş gibi görünen Chastity ve Morgan piyanonun başında kendilerini ve diğer herkesi eğlendiriyor, Eve, Joshua'nın herkesle birlikte yemeğe çıkmasına izin verdiği Prue ile oturuyordu -Freyja bunun daha önce hiç yaşanmadığını tahmin ediyordu- ve Freyja beyefendiler onlara katılana kadar cumbada durup karanlığa bakıyordu.

Eve, Markiz ve Constance ile sohbet etti. Bedwyn'lerin soğukkanlılığına sahip değildi ama kendi sessiz, tatlı tarzında yeterince iyiydi.

"İnsanın hayat arkadaşı vefat ettiğinde ondan çok daha fazlasını kaybetmesi üzücü olmalı," dedi. "Penhallow'un metresi olmak evliliğinizin harika bir parçası olmalı hanımefendi. Eminim Freyja da öyle bulacaktır. Gelecek için planlarınız neler? Yoksa karar vermek için çok mu erken?"

kesin olarak? Anladığım kadarıyla hâlâ yas tutuyorsunuz."

Markiz gözlerini ovuşturdu. "Sevgili Hallmere -*merhum* Hallmere- şu anda aklıma gelen tek şey Leydi Aidan," dedi. "Leydi Freyja'yı burada kollarımı açarak karşılayacağım elbette. Ona bu kadar büyük bir evin idaresi hakkında öğretebileceğim çok şey var, gerçi Lindsey Hall'da bir şeyler öğrendiğini söyleyebilirim."

"Vadideki malikâne çok hoş bir yer," dedi Eve. "Kız kardeşiniz ne kadar da güzel oynuyor, Leydi Freyja," dedi Markiz. onun sesi. "Ve ne kadar güzel bir kız. Evleneceğini söyleyebilirim. gelecek yazdan önce. Bütün güzel kızlar genç yaşta kapılıyor."

"Eğer kaçırılmayı tercih ederlerse, hanımefendi," dedi Freyja. "Morgan'ın onlardan biri olduğundan emin değilim."

"Peki ya siz Leydi Constance," diye devam etti Eve, "annenizin yas yılı sona erdiğine göre sizin planlarınız neler? Londra'da bir sezon belki? Freyja ve Joshua bahardan önce evlenirlerse, annen hâlâ kendini iyi hissetmiyorsa Freyja sana sponsor olabilir."

Evet, diye düşündü Freyja kendi kendine gülümseyerek, Eve de en az onlar kadar zorlu biriydi.

Annesi, Freyja'nın Bath'dan çok iyi hatırladığı o küçük kız mızımlılığıyla, "Kreşe dönme vaktin geldi Prudence," dedi.

"Gel, Prue." Eve ayağa kalktı ve kızı kendi yanına çekti. "Yukarı çıkıp Becky ve Davy'yi yatırmadan önce onlara birkaç hikâye okumanın tam zamanı. Sen de birkaç hikâye dinlemek ister misin?"

Daha sonra, beyler salona gelip çay içtikten ve sohbeti bir süre uzattıktan sonra, markiz, bu kadar uzun bir yolculuktan sonra hepsinin hoş karşılayacağından emin olduğu erken bir gece önerdi.

"İtiraf etmeliyim ki, ben de sevgili Joshua'yı ait olduğu yere, evine, sevgili nişanlısına ve onun ailesine kavuşturmanın heyecanıyla oldukça yorgunum."

Kimse itiraz etmedi. Gerçekten de uzun bir yolculuk olmuştu. Fakat

Görünüşe göre Joshua henüz emekli olmaya hazır değildi.

"Önce biraz temiz hava almak ister misin Freyja?" diye sordu.

"Ama Joshua, canım," dedi teyzesi belli belirsiz, "Leydi Freyja'nın hizmetçisini de yanına alması gerekir."

Alleyne sırtıttı ve Freyja'ya kaşlarını salladı.

"Nişanlısıyla birlikte olacak, hanımefendi," dedi Aidan, sesi fevkalade kibirli ve nişastalı çıkıyordu. "Bir refakatçiye ihtiyaç olmayacak."

"Ve eğer olsaydı bile . . ." Freyja kaşlarını kaldırarak cümleyi tamamlamadan bıraktı. "Evet, isterdim Joshua, teşekkür ederim."

Erken sonbahara yakışır şekilde serin bir geceydi ama yine de çok güzeldi. Daha önce misafir odasının cumbalı penceresinde dururken çok karanlık olan gökyüzü şimdi yıldızlarla doluydu ve ay ışığını karaya yayarak denizin ve nehrin alt kısmında geniş, ışıltılı bir şerit halinde parılıyordu.

Evin hizasındaki yamaç boyunca uzanan bir patika vardı; patikanın iç tarafında çalılar ve çiçek tarhları, diğer tarafında ise yarısı sarmaşık ve diğer bitkilerle kaplı bel yüksekliğinde bir taş duvar bulunuyordu. Duvarın ötesinde bir başka çiçek bordürü ve ardından çalılara ve aşağıdaki yola doğru eğimli çimenlik vardı. Freyja'nın tahminine göre yazın burası renk cümbüşüne dönüyor olmalıydı. Şimdi bile, hatta geceleri bile çok güzeldi.

"Teyzen ne kadar aptal bir kadın," dedi. "Buraya hiç dönmemeye niyetliydin, değil mi? Onu burada huzur içinde yaşamını sürdürmesi ve evi kendi eviymiş gibi yönetmesi için bırakacaktın. Ama o hiç olmayan bir yerde sorun çıkarmak zorunda kaldı."

"Ve şimdi Morgan resim yapmak için bizi sık sık ziyaret edecek, Alleyne özel plajımın tadını çıkarmak için gelecek, Aidan çiftliklerimle ilgileniyor, Eve kuzenlerim için bir çıkış sezonu planlıyor, siz evimi yeniden düzenlemeyi planlıyorsunuz ve ben buradayım," dedi. "Evet, sanırım teyzem geri dönüp Bayan Lumbar'dın Bath'daki varlığını bildiren mektubunu görmezden gelebilseydi, belki de bunu yapardı. Ama belki de yapmazdı. Kendini her zaman tam kontrol altında hissetmek zorunda."

"Neden buraya bir daha dönmemeye niyetlendin?" diye sordu.

Eğlenceli ve çekici bir arkadaş olduğu gerçeği dışında onun hakkında çok az şey biliyordu. İnsanın bir adamı fiziksel olarak en yakın şekilde tanımasına rağmen onu bir insan olarak hiç tanımaması garipti. Onu tanımak istememişti. Hâlâ da istemiyordu. Yine de bu artık kaçınılmaz görünüyordu. Ona buraya kadar eşlik etmek gibi düşüncesizce, çılgınca bir karar vermişti ve şimdi ayrılmaz bir şekilde onun hayatına çekilmişti.

"Buraya altı yaşında geldim," dedi, "annem ve babam öldükten sonra. İlk başta bana öldükleri bile söylenmedi. Bir süreliğine uzaklaşmak zorunda kaldıkları söylendi. Sanırım teoriye göre, onları yavaş yavaş unutacaktım ve acı gerçeği asla söylemem gerekmeyecekti. Ama teyzem burada ilk kez yaramazlık yaptığımda bana söyledi. Annemle babam bu kadar kötü bir çocukları olduğunu öğrenince hayal kırıklığına uğrayacaklarmış. Ölmüş olmaları ve bunu asla öğrenemeyecek olmaları iyi bir şeydi."

"Ah, evet," dedi Freyja. "Bu tam da Markiz'in *yapacağı* türden bir şey. söyle. Umarım ona lanetlenmesini söylemişsinizdir."

"Söyledim," dedi, "sanırım bundan çok daha renkli kelimelerle. Ama o anda gerçeğin benim için ne anlama geldiğini biliyordum. O zamana kadar toplayabildiğim tüm sabırla katlanmıştım. Annem ve babamın beni almaya geleceği ve eve geri götüreceği gün için yaşamıştım. Onların sonsuza dek gittiğini bilmenin gerçekten dehşet verici boşluğu vardı. Bir de amcam, yengem ve kuzenlerimle yaşadığım şu anki hayatın benim kalıcı hayatım olduğu bilgisi vardı."

"Umarım," dedi alaycı bir tavırla, eskiden olduğu çocuğa acımakla savaşıarak, "asla sefil olmadın."

Güldü. "Tatlım," dedi, "şu anda acıma duygusuyla gözyaşları içinde olman gerekirdi. Hayır, hiç ağlamadım. Eğer teyzem beni kötü biri olarak görmeye kararlıysa, itibarımı kazanmak için elimden geleni yapacağıma karar verdim."

"Amcan mı?" dedi. "Kuzenlerin? Onun senin hakkındaki kötü düşüncelerini paylaşıyorlar mıydı?"

"Amcamın başka seçeneği yoktu," dedi. "Ben kötüydüm, Özgür. Bazı maceralarımı anlatsam tüylerin diken diken olur."

"Bundan şüpheliyim," dedi. "Ben Bedwyn'ler ve Butler'larla büyüdüm. Ben bir

Bedwyn kendim. Ama içinde benim AİLE Biz vardı
aradı yüksek ruhlu ve cezalandırılmadan önce yaramazlık
yapardık. Asla kötü olmadık."

"Kızlarla yeterince iyi anlaştım," dedi. "Ama onlar çok daha gençti ve bu
nedenle hiçbir zaman gerçekten yoldaşım olmadılar."

"Sanırım," dedi, "halan senden nefret ediyordu çünkü oğlundan sonraki
varis sendin."

"Şüphesiz." Kıkırdadı.

"Oh," dedi patıkadaki hafif bir dönemeci döndüklerinde ve aniden rüzgârın
etkisine girdiklerinde. Ayrıca denizin çok daha geniş bir görüntüsü vardı ve
nehirin karşı tarafındaki köy de görünmeye başlamıştı. "Muhteşem!"

"Öyle, değil mi?" diye kabul etti.

Yine de buraya geri dönmeyi hiç
istememişti. "Albert nasıl biriydi?" diye
sordu.

"Mükemmel bir evlat," dedi. "Amcamdan öğrenilmesi gereken her şeyi
öğrendi ve izin verildiği her zaman emlak işlerinde ona yardım etti. Annesini
çok severdi ve kız kardeşlerine karşı çok ilgiliydi. Okulda ve üniversitede
derslerinde çok başarılıydı. Kilisenin aktif bir üyesiydi ve ortaya çıkan her
hayır kurumuna katkıda bulunurdu. Benim adıma sık sık annesine müdahale
ederdi."

"Ondan nefret ederdim," dedi Freyja hararetle.

Yumuşak bir şekilde güldü. "Evet," diye kabul etti, "sanırım yaparsın."

"Ve yine de," dedi, "onunla hep kavga mı ediyordunuz? Lindsey Hall'da
bize öyle söylemişsiniz."

"Elbette," dedi. "Kötülük genellikle iyiliğin değerini bilmez, Özgür. Ben
çok ama çok kötüydim. Albert ise çok ama çok iyiydi. Bana sık sık iyilik
üzerine ders verirdi ve ben de ona sık sık dersleriyle ne yapabileceğini
söyledim."

Sesi her zamanki umursamaz kahkahalarıyla doluydu. Freyja bunun,
hayatının tüm karanlık gölgelerini ardında sakladığı bir maske olduğunu fark
etti. O vardı

Daha önce maskenin hiçbir şey saklamadığını ya da bir şey sakladığını merak etmişti. Şimdi cevabı biliyordu ama henüz o gölgelerin içine girmemişti. Bunu yapmak da istemiyordu. Josh'u, unutulmaz bir gece boyunca onun için daha fazlası haline gelen hafif bir flört olarak hatırlayabilmek istiyordu. Herhangi bir pişmanlık hissetmek, tanımaya değer olabilecek bir insanın karanlık anılarının çekiciliğini hissetmek istemiyordu.

Patikadaki bir başka dönemeci daha geçmişlerdi. Yamaç burada neredeyse dik bir uçurum şeklinde yükseliyordu ve yine rüzgârdan korunmuşlardı. Yürümeyi bıraktılar ve Joshua dirseklerini duvara dayayıp aşağıya doğru bakmak için eğildi. Ay ışığı profilini aydınlatıyordu. Gülümsüyordu.

"Madem buradaki hayattan bu kadar nefret ediyordun," diye sordu ona, "neden bu kadar uzun süre kaldın? Buradan beş yıl önce ayrıldın. Çoktan ne kadar olmuş olmalısın? İki mi, üç mü, yirmi mi?"

"Üç," dedi. "Penhallow'dan on sekiz yaşındayken ayrıldım. Lydmere'de yaşamaya başladım." Başını köyün bulunduğu yöne doğru salladı. "Bir marangozun yanına çırak olarak girdim ve mesleği öğrendim. Bu işte de iyiydim. Bu işten iyi para kazanabilirdim. Yeterince mutluydum ve sanırım mutlu olmaya da devam edecektim."

Leydi Freyja Bedwyn'in Cornish'in Lydmere köyünden marangoz Joshua Moore'la hiç tanışmamış olması ve yolları bir şekilde kesişmiş olsa bile onun varlığından habersiz olması garip bir düşünceydi. Farklı dünyalardan geliyor olabilirlerdi.

"Ama sonra Albert öldü ve tüm bunların varisi sen oldun," dedi, "ve her şey değişti."

"Evet." Başını çevirip ona baktı, dudaklarında garip bir şekilde alaycı bir gülümseme vardı. "Sonra Hallmere oldum ve sahte bir nişanla da olsa bir dükün kızına talip olabildim. Hayat garip, katılmıyor musun?"

Ama hâlâ neden gittiğini açıklamamıştı.

Freyja o anda bir şey hatırladı, o zamanlar pek de fark etmediği bir şey. Albert'in öldüğü gece teknede Albert'le ne hakkında tartıştıklarını artık hatırlayamıyordu, Joshua Lindsey Hall'daki ailesine anlatmıştı. Nasıl hatırlamazdı ki? Nasıl olduğunu düşününce

O gecenin her ayrıntısı hafızasına kazınmış olmalıydı.

Ama sormayacaktı. Gerçekten bilmek istemiyordu - gerçi *bu*, kendi düşüncelerinin mahremiyetinde bile oldukça zayıf bir argüman haline geliyordu.

"Köyde yaşadığınız yıllar boyunca Penhallow'a hiç gelmediniz mi?" diye sordu.

"Her hafta bir kez işten yarım gün izin aldığımda gelirdim," dedi. "Prue'yu görmeye geldim."

"Zavallı kız," dedi Freyja. "Annesi ona hiç düşkün değil, değil mi?"

"Prue'yu tanımlamak için asla *fakir* kelimesini kullanmak gerekmez," dedi. "Normalden farklı fiziksel ve zihinsel yeteneklere sahip olanları özürlü ya da engelli zavallı yaratıklar olarak görme eğilimindeyiz. Sakatlar ve aptallar hakkında konuşuruz. Onlara kendi sınırlı bakış açımızdan bakıyoruz. Bir zamanlar kör bir insan tanımışım; dünyaya duyduğu merak duygusu benim sınırlı algılarımı utandırıyordu. Prue mutlu ve sevgiyle dolup taşıyor - her iki özellik de çoğumuzun çocukluğumuzla birlikte kaybolmasına izin verdiğimiz özellikler. Hangi anlamda engelli? Ya da özürlü mü? Ya da yoksul?"

Bir an için kıza yabancı gelmesine neden olan bir yoğunlukla konuştu. Bütün öğleden sonra ve akşam yemeği boyunca kıza karşı nazik ve sabırlı davranmış, hiçbir mağduriyet, bıkkınlık ya da küçümseme duygusuna kapılmamıştı. Aşkla dolup taşan tek kişi Prue değildi. Joshua ona oldukça güçlü bir şekilde, Aidan'ın kanayan bir kalbi ve total ördeklere düşkünlüğü olan bir kadın olarak tanımladığı Eve'i hatırlatmıştı. Evleri, Eve için seve seve ölebilecek ve Freyja'nın büyük hayranlık duyduğu, gerçekten vahşi, eski bir mahkûm olan hizmetçinin de aralarında bulunduğu, başka hiç kimsenin şu ya da bu nedenle işe almadığı hizmetçilerle doluydu.

"Belki de artık döndüğünüze göre," dedi, "kalmaya karar verirsiniz - halanızın ortaya attığı bu saçmalıklar açıklığa kavuştuktan sonra yani. Elbette başka bir yere taşınmasını sağlamanız gerekecek, ama onu yoksul bırakamazsınız."

"Henüz gelmedi," dedi. "Ama o burada yaşamaya devam edecek. *Ben* yaşamayacağım." Yine de onun yerinde olsaydı, diye düşündü Freyja.

Markizi Penhallow'dan kovmanın, hakkı olmayan her şeyi ondan almanın hazzını yaşıyordu. Kendisi burada yaşamayı tercih etmese bile, diğer kadının bunu yapmasına izin vermeyecekti. İntikam almanın verdiği hazzın tadını çıkaracaktı.

Ama Joshua'nın ne yaptığı ya da yapmadığı onu ilgilendirmezdi. Onu ilgilendirmezdi.

"Yıldızlı bir gecede sessiz bir yamaç," dedi, "ay ışığı denizin yüzeyinde dans ederken. Ve yanımda muhteşem bir kadın. Ne yapıyorum ben, onunla kibarca sohbet ediyor ve sadece manzarayı seyrediyor muyum? Yeteneğimi kaybediyor olmalıyım ve eğer biri beni bunu yaparken görseydi itibarımı da çabucak kaybederdim." Duvardan doğruldu ve ona sırtlamak için döndü.

"İsterseniz," dedi, "hizmetçimin birkaç adım ötede durduğunu hayal edebilirsiniz."

Yumuşak bir şekilde kıkırdadı. "Ama Aidan senin bir refakatçiye ihtiyacın olmadığını söylemişti," diye hatırlattı ona.

"Çünkü Aidan sana *güvendi*," dedi, "ve bizim nişanlı olduğumuzu düşünüyor."

"Ve işte buradayız," dedi, "teyzem sayesinde ve Bewcastle sayesinde - ve bana burada eşlik etme kararınız sayesinde. Kukuletanın altında saçların açık, değil mi?"

Pelerinini almak için odasına gittiğinde iğneleri çıkarmıştı. "Bunun konuyla ne ilgisi var?" diye sordu kibirle. Şimdi o bahsetmişti, çevre romantizm için oldukça elverişliydi - ya da En azından cilveleşme. Ama son birkaç hafta boyunca Joshua'yla yeterince oynamıştı. Birbirleriyle evlenmek zorunda kalmadıkları için gerçekten şanslıydılar. Daha fazla düşüncesizliğe davetiye çıkarmamalıydı.

Ama adam aralarındaki mesafeyi kapatmış ve ellerini kaldırarak kadının kapüşonunu kaldırmıştı. Saçları omuzlarından aşağıya ve sırtına doğru dökülüyordu. Bu gölgeli yerde bile saçlarını kaldırıp yüzüne doğru savuracak kadar rüzgâr vardı.

"Gördüğün gibi," dedi, "kırmızı kanlı bir erkek parmaklarını böyle saçlara dolamak için kaşınıyor, Özgür. Kişisel bir şey değil elbette, ama ben kızıl kanlıyım." Parmakları Özgür'ün saçlarıyla oynadı ve sonra saçlarına dolandı. "Ama tabii ki *bunu* yaptıktan sonra *bunu* yapmadan duramaz." Onu kendine doğru çekti ve ay ışığının aydınlattığı yüzüne bakması için başını geriye doğru eğdi. Gözleri, tam da beklediği gibi, neşeye dans ediyordu.

"Ama sorun şu ki," dedi ellerini adamın belinin iki yanına koyarak, "kadın o zaman o kırmızı kanlı erkeğe yumruklarıyla saldırmak için neredeyse dayanılmaz bir dürtü hissediyor."

Kıkırdadı. "İyi bir yumruk yumruğa kavga bizi duvardan aşağı yuvarlayabilir ve tepeden aşağı yuvarlanıp aşağıdaki çalılıklara takılabilir," dedi, "tüm kollar, bacaklar ve diğer vücut parçaları birbirine dolanabilir. Gerçekten de çok ilginç olabilir. Sanırım şansımı deneyeceğim." Başını eğdi ve burnunu onunkinin üzerinde ileri geri ovuşturdu.

"Dünyada bunu yapmamız için hiçbir neden düşünemiyorum," dedi. *Yalancı, yalancı.*

"Gördün mü?" dedi, dudaklarını yalayarak ve vücudunun tüm yanlış bölgelerine cızırdayan çiğ bir his göndererek - eğer bundan zarar görmeden çıkmak istiyorsa, yanılttı. "Biz birbirimiz için mükemmel bir folyoyuz, tatlım. Bunu yapmamamız için dünyada hiçbir neden düşünemiyorum."

"Bu kur yapan çiftler için," dedi. "Nişanlı çiftler için. Evli çiftler için. Biz bunların hiçbiri değiliz."

"Ama biz bir erkek ve bir kadınız," dedi başını eğerek ve dudaklarıyla boğazının dibindeki nabza dokunarak konuştu. Ayak parmakları ayakkabılarının içinde sarsılarak kıvrıldı ve ellerinden biri onun saçlarını kavradı ve sonra kendini saçlarının yumuşak, ipeksi kütlesinin içinde kaybetti. "Ay ışığının aydınlattığı bir gecede baş başa. Ve birbirimize duyduğumuz arzuyla nefes nefese."

"Ben-"

Ağzı itirazını durdurdu. Dudakları değil ama ağzı açık, sıcak, nemli, baştan çıkarıcı, arayıcı, dili dudaklarına bastırıyor ve ağzının içine doğru yol buluyordu. Kadın kısık bir iniltiyle ona doğru geldi, uyluklarının arasında ve içinde bir zamanlar adamın olduğu yerde donuk, ağrıyan bir nabız atıyordu.

Kadın adamın diliyle oynadı ve ellerini adamın pelerininin, ceketinin ve yeleğinin altına soktu -erkekler neden bu kadar çok kat giysiler giyerlerdi ki-, adam da kadının pelerininin altından göğüslerini okşadı ve sonra arkasına geçerek kalçalarını avuçladı ve onu sertçe kendine doğru çekti, bunu yaparken onu yarı kaldırdı, ona sürttü, öyle ki içindeki acı neredeyse patlayarak yıldız ışığına karışacaktı.

"Değilsin-?" diye sordu çok sonra, ağzını onunkinden belki bir santim uzaklaştırarak.

"Arzuyla nefes nefese," dedi, utanç verici bir şekilde nefessiz kalarak.

Yumuşak bir şekilde güldü. "Öyleyse Tanrı yardımcım olsun," dedi. "Neden benimle evlenmek istemiyorsun, Özgür? Ravensberg'e sahip olamazsın, ama sanırım er ya da geç birine sahip olmalısın. Neden ben olmayayım?"

"Er ya da geç birine sahip olmak zorunda mısın?" diye sordu sertçe, başını bir santim daha geriye çekerek.

"Bir erkek için durum farklı,"

dedi. "Nasıl yani?"

"Bir erkek özgürlüğü sever ve bağlılığı yoktur," dedi. "Cilveleşmenin tadını çıkarabilir ve bunun ötesinde bir şey aramaz. Kadınların ise yuva kurma içgüdüleri vardır. Ev, sadakat, sonsuz romantizm ve bebekler isterler."

Aniden güldü ve kızın sağ bileğini avucunun içine alarak eline bakacak kadar geri çekildi.

"Ne var tatlım?" diye sordu. "Yumruk yok mu? Seni kışkırtacak bir şey varsa o da budur diye düşündüm. Ah!"

Sol yumruğu adamın çenesine sert bir darbe indirmişti.

"Neden seninle evlenmek istemiyorum?" diye sordu. "Belki de güzel yüzüne acıdığım içindir. Ömrümün geri kalanında her gün ulaşabileceğim bir yerde olsaydı, kan sporlarına bahis oynamayı seçen beyefendilerin eğlencesi için birbirlerini unutturmak için boks yapmakla görevlendirilen o vahşi hayvanların yüzleri gibi kısa sürede acınacak bir hale gelirdi."

Başını geriye attı ve güldü, çenesini parmakladı ve esnetti.

öyle yaptı.

"Eve dönsek iyi olacak," dedi. "O halde, ayakları yere basmayan, huzursuz ve yaban yulaflarımı ekmeyi henüz tamamlamamış biri olduğum, eğer tamamlayabileceksem, ve senin de duygularını bir zamanlar olduğu gibi derinden etkileyemeyecek biriyle evlenmektense evde kalmış bir kız olarak hayatını sürdürmeyi tercih ettiğin çok iyi anlaşılıyor, değil mi? Biz asla evlenmeyeceğiz, Freyja. Ama birbirimizden etkileniyoruz ve fırsat çıktığında bir çift volkan gibi patlamaya meyilliyiz. Bu tür fırsatlardan, onları tamamen ortadan kaldırırsan kadar kaçınalım mı? Yoksa *bunu yapmayalım* da sadece anın tadını mı çıkaralım? Bu an önümüzdeki birkaç gün, hafta ya da her neyse işte."

"Sanki önümüzdeki birkaç gün cilveleşme fırsatlarından *başka bir şey* olmayacakmış gibi konuşuyorsun," dedi. "Sizi cinayetle suçlamak ve mahkûm ettirmek için bir komplo hazırlanıyor, değil mi? Bir tanık tehlikeli bir şey olabilir."

"Tanrım, evet," diye kabul etti. "Yarım düzine tanık daha da ölümcül olabilir. Acaba teyzem bu kadar akıllıca mı davranırdı, yoksa bu kadar aptalca mı?"

"O gece gerçekten ne olduğunu merak ediyorum," dedi. Ama konuşurken bile başını iki yana salladı ve kapüşonunu tekrar başına çekti, sonra da dönüp patikadan evin olduğu yöne doğru yürümeye başladı. "Ama bilmek istemiyorum."

Onun yanına doğru adım attı. "Onu gerçekten öldürdüğümünden korktuğun için mi?" diye sordu.

Bu yüzden mi gerçeği duymak konusunda bu kadar

isteksizdi? "Onu öldürmekle *tehdit ettim*," dedi.

"Ama sen yapmadın," dedi kararlılıkla. "Lindsey Hall'da sorduğunda Aidan'a yapmadığını söyledin ve ben de sana inandım. Sana hâlâ inanıyorum. Yeterince uzun yaşasaydı onu öldürür müydün?"

Uzun zamandır cevap vermiyordu. Köşeyi dönüp tekrar rüzgâra doğru yürüdüler, şimdi sırtları dönüktü.

"Gerçekten bilmiyorum," dedi. "Ama çok korkarım ki belki de yapmazdım."

İşte! Bu konuda duymak istediği tek şey buydu, diye düşündü Freyja, adımlarını uzatarak. Zaten çok fazla şey duymuştu. O gece korkunç derecede ciddi bir şey olmuştu -birinin öldüğü iğrenç gerçeğinin dışında. Ve bunun ne olduğunu bilmek istemiyordu.

Acaba Hallmere size Penhallow yakınlarındaki köyde annesiyle birlikte yaşayan çok sevimli küçük bir piç oğlu olduğundan bahsetmeyi düşündü mü?

Hatırlanan sözler Freyja'ya Markiz'in sızlanan sesiyle geri geldi.

Talihsiz olay nedeniyle kocam onu işten çıkarana kadar kızların mürebbiyesiydi. Acı çekmiyorlar gibi görünüyor. Anladığım kadarıyla Hallmere hala onlara destek oluyor.

Bu iğrenç hikâyenin kendisiyle hiçbir ilgisi olmadığına karar verdi Freyja. Adam onun nişanlısı değildi ve onu yargılamak için hiçbir eğilim hissetmiyordu. Ama o gece teknede yaşanan tartışmanın mürebbiye ve çocuğu hakkında olduğuna dair içinde korkunç bir şüphe vardı. Albert bu konuda da o kibirli, kendini beğenmiş konferanslarından birini vermiş miydi? Ve Joshua ... Kuzenini öldürmekle tehdit etmek dışında nasıl bir tepki vermişti? Albert tam olarak nasıl ve neden ölmüştü?

Bilmek istemedi.

"Seni şok ettim tatlım," dedi Joshua. "Bu artık aramızda cilveleşme olmayacağı anlamına mı geliyor? Beni öldürdün."

"Senin için ciddi *bir şey yok* mu?" diye sordu küçümseyerek.

Ama bu sorunun cevabını şimdi biliyordu elbette ve aslında bilmemeyi diliyordu.

Evet, Hallmere Markisi Joshua Moore için hayatında ciddi olan pek çok şey vardı.

Ona uzun zaman önce veda etmeliydi, onun sadece kendi iyiliği için fazla yakışıklı, gülen, kaygısız bir haydut olmadığından şüphelenmeye başlamadan önce.

Yumuşak bir şekilde kıkırdadı, pelerininin altından onun elini buldu ve tuttu.

parmaklarını onunkilerle birleştirerek yürüdü.

BÖLÜM XVII

"Kim o?" Joshua kâhyasının masasının kenarına yaslanıp kollarını göğsünde kavuşturarak sordu. Sabahın erken saatleriydi ama Saunders çoktan ofisinde çalışmaya başlamıştı.

"Hugh Garnett," dedi Saunders. "Onun arazisi vadinin diğer tarafında. -Annesi bir baronun kızıydı. Tüm hesaplara göre başarılı. Birkaç yıl önce babasından devraldıktan sonra daha fazla arazi satın aldı. Hiçbir şekilde nüfuz sahibi olmayan bir beyefendi değil."

"Hugh Garnett'i tanıyorum." Joshua kaşlarını çattı. "Baba tarafından Markiz'in özel dostu Bayan Lumbard'ın yeğeni. Çok fazla şaşırmadım. Ama benden hoşlanmamak için bir nedeni olması dışında, bu işten onun ne çıkarı olabilir ki? O karşılıksız bir şey yapacak türden bir adam değil."

Saunders, "Leydi Chastity'ye biraz ilgi gösteriyor," dedi, "ama ne leydinin kendisinden ne de markizden herhangi bir teşvik görmedi. Yine de onu Bath'dan döndükten sonra teyzesi ve kuzeniyle birlikte çaya davet etti. Elbette bu onun için harika bir eşleşme olurdu, özellikle de annesinin tam onayıyla olursa."

Joshua, "Ve özellikle de nişanlı olduğum ve her an evlenebileceğim için buraya gelip yaşamakla işleri berbat etmeyecek olsaydım," dedi. "Rahip Calvin Moore'un buraya Constance'a kur yapmak için değil, Markiz'e manevi destek ve rahatlık sağlamak için getirildiğini söyleyebilirim. O

Dünyasını her zamanki gibi acımasızca yönetiyor, değil mi?"

Ayağa kalktı ve pencereye doğru ilerledi. Pencere tepenin yukarıya doğru çıkan yamacına bakıyordu. Ama yine de güzel bir manzaraydı. Mutfak ve çiçek bahçelerinin yanı sıra birkaç sera da arka taraftaydı. Onların arkasında bir patika, ekili çalılarının arasından yukarıya, yukarıdaki platoya daha yakın olan dayanıklı kır çiçeklerine doğru kıvrılıyordu.

O anda Constance'ın ona söylediklerini hatırladı ve Jim Saunders'a bakmak için döndü. Belki otuz yaşlarında, belki de daha genç bir beyefendiydi, babasının ölümü üzerine çok mütevazı bir servet ve mülk miras kalmıştı, ancak geçimini sağlaması gereken küçük bir erkek kardeşi ve birkaç kız kardeşi vardı. Hoş görümlü ve çalışkan bir adamdı. Kendi sınıfından erkeklerden böylesine uzak yaşayan Constance'ın gözlerini ve hayallerini neden ona diktiğini anlamak kolaydı. O da ona karşılık verdi mi? Masasının arkasında oturmuş, kapalı bir deftere bakıyordu, yüzünde okunabilir bir ifade yoktu.

"Anlamalısınız lordum," dedi Saunders, sesi dikkatle resmileşerek, "burada nispeten yeniyim ve henüz evdeki ve çevredeki herkes hakkında kesin fikirler oluşturmam. Markiz'i iyi tanımıyorum ve niyetini tahmin etmeye cüret edemem. *Sizi* de iyi tanımıyorum. Ama sadakatimi hanımefendiye değil size borçlu olduğumun bilincindeyim."

Dikkatli bir cevaptı. Dalkavukça değildi.

"Yani beni uyardığınız bu suçlamaların gerçek olup olmadığından emin değilsiniz," dedi. "Çaresiz bir katil tarafından işe alınıp alınmadığınızı merak ediyorsunuz."

"Ben öyle düşünmüyorum," dedi kâhyası.

"Teşekkür ederim." Joshua ona daha yakından baktı. "Nereden biliyorsun? Geldiğimden beri hiçbir şey söylenmedi. Beni tutuklamak için kapımda nefes nefese bekleyen bir polis memuru olmadı. Size kim söyledi?"

Saunders defteri düzeltti ve alt kenarını masasının kenarıyla aynı hizaya getirdi.

"Constance?"

Saunders kitabı açmaya başladı ve sonra tekrar kapattı. "O önerdi

Bana öyle geliyor ki, size bilgi verilmesi gerekiyor, lordum," dedi.

"Ah," dedi Joshua yumuşak bir sesle. "O zaman ona ve onun isteklerine uyduğunuz için *size* teşekkür etmeliyim. Görünüşe göre komplo tam olarak pişmemiş ve benim gelişim onun düzgün ilerlemesini engellemiş olabilir. Kuzenimi öldürdüğümü gördüğüne yemin edecek bir tanık, varlıklı bir beyefendi varsa, *neden* pişmedi acaba?"

Saunders ona baktı ama herhangi bir öneride bulunmaya cesaret edemedi.

Joshua pencereden uzaklaşıp sırtarak, "Sanırım," dedi, "bu komplonun ilerleyişini daha da az sorunsuz hale getirmek üzereyim, Saunders. Sanırım günümün tadını çıkaracağım. Yarın bana yeni binalar ve hasat biter bitmez yapılması gereken onarımlar hakkında bir ilerleme raporu verebilirsin. Buradayken çiftliği de görmek ve işçilerim ve eşleriyle konuşmak isteyeceğim."

"Evet lordum," dedi kâhyası, "ne zaman isterseniz emrinizdeyim."

Joshua aileden ya da misafirlerden herhangi birinin henüz kalkıp kalkmadığına bakmak için evin ofis kanadından ayrıldı. Ama Saunders'ın yanında sandığından daha uzun süre kalmış olmalıydı. Neredeyse herkes kahvaltı salonunda toplanmıştı bile.

"Günaydın," dedi içeri girerken. "Gevrek ve aydınlık bir gün olacak gibi görünüyor. Belki daha sonra hep birlikte Lydmere'e gidebiliriz ya da arabayla gidebiliriz? Aşağıda bir limanı ve sahili olan şirin, küçük bir balıkçı köyü. Ah, Freyja." Freyja'nın elini tuttu, dudaklarına götürdü ve gözlerinin içine gülümserken elini orada gereğinden biraz daha uzun süre tuttu.

Hem onu hem de teyzesini kızdırarak kendini eğlendirebilir, diye düşündü. Freyja'nın kaşları yukarı doğru kalktı, Alleyne sırttı, Calvin boğazını temizledi ve teyzesi tatlı tatlı gülümsedi.

Ama ateşli aşığı oynamak, sahte bir nişanlılığın gerçekliğini yaşamaktan daha kolaydı, diye karar verdi, büfeden yiyecek alıp masanın başına otururken. Dün geceki kucaklaşma tatmin edici olmaktan çok sinir bozucuydu, özellikle de Freyja'yla kucaklaşmayı sonuna kadar götürmenin nasıl bir şey olduğunu artık bildiği için. Dün gece Freyja Bedwyn'e birazcık da olsa aşık olma tehlikesiyle karşı karşıya olduğunu fark etmişti. İlişkilerini devam ettirmek için özenle çalışması gerekecekti.

tanıdık bir model. İsteddiği son şey birine ciddi anlamda aşık olmaktı.

Çocuklarıyla birlikte kreşte oldukları için en son gelen Eve ve Aidan oturup yemek yemeye başlayana kadar genel sohbete katıldı.

"Aklıma geldi," dedi, "eve dönüşüm mahallede dikkat çekecek bir olay olacak ve dünkü gelişimin fark edilmediğini söyleyemem. Müstakbel gelinimi de yanımda getirdiğim öğrenildiğinde, bu olay gerçekten kutlanacak bir olay olarak görülecektir. Penhallow'da büyük bir balo düzenlemek yerinde olur, belki bir hafta sonra? Düzenlemelerin çoğunu kendim yapacağım ama beş yıldır burada değilim ve şüphesiz şu anda bu civarda yaşayan herkesi tanımıyorum. Davetli listesi konusunda bana yardımcı olursun, değil mi teyze? Constance ve Chastity de?"

Constance, kızarmış ve gözleri parlayarak başıyla onayladı. Chastity gülümsedi.

"Ne kadar güzel bir fikir Joshua," dedi teyzesi tatlı tatlı gülümseyerek, "sevgili amcanın yasını hâlâ tutuyor *olsam* da. Ama unutmamalısın ki burası ne Londra ne de Bath. Penhallow'un on mil çevresinde yaşayan çok az sayıda önemli aile var. Küçük bir akşam yemeği ve resepsiyon daha uygun olacaktır. Davetiyeleri kendim göndereceğim ve aşçıyla ayarlamaları yapacağım."

"Baloda servis edilecek yemekler hakkında, evet," dedi ona gülümseyerek. "Teşekkür ederim teyze. Buna minnettar olurum. Lydmere'de geçirdiğim yıllar boyunca pek çok dost edindim. Onlardan bazıları buradaki balo salonunda topuklarını tekmelemekten hoşlanacaktır. Ayrıca tüm kiracılarım ve mülkümde çalışan işçiler de burada. Balodan çok bir köy toplantısı gibi olacak. Daha kibar arkadaşlarınızın bundan rahatsız olmayacağını umuyorum, Teyze. Anladığım kadarıyla Bayan Lumbard kızıyla birlikte Bath'dan dönmüş. Onları davet edeceğiz. Belki yeğeni onlara eşlik eder - Hugh Garnett, değil mi?"

Teyzesi belirgin bir şekilde soldu ve dudaklarını büzerek ona baktı. Chastity'nin çatalı tabağına çarptı.

"Duyduğuma göre arada sırada teyzesine eşlik ediyormuş," dedi Joshua. "Gerçekten de, sanırım yakın zamanda ona burada çay içerken eşlik etmişti?"

Bedwyn'lerin hepsinin ilgiyle onu izlediğini ve dinlediğini fark etti. Constance yemek yememesine rağmen tabağına bakıyordu. Chastity'nin kocaman gözleri Joshua'nın yüzüne sabitlenmişti. Calvin tekrar boğazını temizledi.

"Öyle de yaptı," dedi teyzesi. "Hoş bir genç adam. Edwina Lumbard onun üzerine titriyor."

"Yine de teyze," dedi Joshua, "belki de iyileşmeye başlayan eski yaraları deştiğinde seni çok üzmüş olmalı."

"Ne demek istiyorsun Joshua?" Omuzları çökmüş, yüzü bitkin ve acınası bir haldeyken bir elini kalbinin üzerine koydu.

"Sanırım," dedi, "Garnett sana Albert'in beş yıl önceki ölümünün tesadüfi olmadığını, aslında bir cinayete kurban gittiğini öne sürdü, teyze. Ve sanırım katil olarak da benim adımları verdi."

"Oh, hayır, Joshua," dedi Eve, eli kalbinin üzerindeydi.

"Vay canına!" Alleyne haykırdı.

"Eğer bu doğruysa," dedi Aidan, "bu gerçekten de ciddi bir suçlama, Joshua."

"Tanrı aşkına," dedi Freyja, kahve fincanını son derece sabit bir elle dudaklarına götürürken. "Bir katille mi nişanlıyım? Ne kadar da eğlendirici!"

Chastity ölümcül derecede solgun görünüyordu. Constance da öyle.

Rahip Calvin Moore ayağa kalktı, tekrar boğazını temizledi ve sanki bir hayır duası edecekmiş gibi ellerini kaldırdı.

"Çok haklısın Hallmere," dedi. "Gerçekten de böyle bir iddia ortaya atıldı. Bay Garnett kuzenimin öldüğü gece yaşananlara tanık olduğunu iddia ediyor. Kuzen Corinne beni buraya bu yüzden çağırdı. Kendisine tavsiyede bulunacak bir adama ve bir akrabaya ihtiyacı olduğunu hissetti. Ancak burası böylesine üzücü bir konuyu tartışmanın ne yeri ne de zamanı."

Joshua ona gülümseyerek, "Daha iyi bir zaman ya da yer düşünemiyorum," dedi. "Tekrar otur Calvin. Burada hepimiz aileyiz ya da potansiyel aileyiz."

Markiz boğazını tutuyordu, yüzü aniden grileşmişti. "Joshua, canım," dedi belli belirsiz. "Bay Garnett'in söylediklerine bir an bile inanmadım."

dedi. Neden böyle şeyler söylediğini bilmiyorum. Ama gerçekten de benden daha bilge birine, bir erkeğe, aileden birine danışma ihtiyacı hissettim. Kuzen Calvin de bir din adamı."

"Umarım dünkü beklenmedik gelişim seni fazla rahatsız etmemiştir, Calvin," dedi Joshua. "Ama seni temin ederim ki burada benim yanımda tamamen güvendesin. Albert'in boğulduğu gece yanındaydım ama onu ben öldürmedim. Bu suçlamalara karşı kendimi savunmak için ne zaman eve çağrılacaktım teyze? Yoksa Lindsey Hall'a yazdığın mektup ben buraya gelirken elimden mi geçti?"

"Anlamalısın Joshua," dedi, "çok üzgündüm. Ne yapacağımı bilemiyordum. Kuzen Calvin'i bana tavsiyede bulunması için çağırdım. Seni buraya, tehlikede olabileceğin bir yere getirmek istemedim."

"Bu son derece düşünceli bir davranıştı," dedi.

"Peki." Elindeki peçeteyle dudaklarını sildi. "Sen benim yeğenimsin. Her zaman oğlum gibi oldun."

"Constance," dedi gözlerini ona çevirerek, "kardeşini benim öldürmüş olabileceğime inanıyor musun?"

Gözlerini onunkilere dikti. "Hayır," dedi. "Hayır, istemiyorum, Joshua."

"Chass?" Hâlâ solgun bir yüzle iri gözlerle kendisine bakan kıza baktı. "Buna inanıyor musun?"

Başını yavaşça salladı. "Hayır," diye fısıldadı.

"Calvin?" diye sordu yerine yeni oturmuş olan kuzenine.

Calvin boğazını temizledi, bu onun için bir alışkanlık gibi görünüyordu. "Her zaman yaramaz bir çocuk oldun Hallmere," dedi. "Ama hatırladığım kadarıyla asla kötü niyetli değildin. Buna ancak suçluluğunu makul bir şüphenin ötesinde kanıtlayacak deliller olsaydı inanırdım."

"Yeterince makul," dedi Joshua. "Freyja?"

"Biz böyle saçma sapan konuşurken sabah akıp gidiyor," dedi burnunu havaya kaldırarak, ses tonu kibirliydi. "Bize söz verdiğin köye gitmek için sabırsızlanıyorum."

"Ben de öyle Joshua," dedi Morgan.

Aidan, "Ve çocukların dışarı çıkarılmak için sabırsızlandıklarını söyleyebilirim," diye ekledi. "Bugün ilerleyen saatlerde Bay Garnett'i ziyaretinde sana eşlik etmekten memnuniyet duyarım Joshua. Sanırım onu ziyaret etmeyi düşünüyorsun?"

"Gerçekten de öyle," dedi Joshua. "Calvin, sen de gelsen iyi olur."

Teyzesi tekrar dudaklarını kaşdı. "Bay Garnett evden geldi," dedi.

"Gerçekten mi, hanımefendi?" Aidan öyle dedi.

"Kuzen Calvin olmasaydı onu buraya konuşmak için davet ederdim," dedi. "Hatalı olduğunu kabul etmesini herkes kadar ben de istiyorum. Ama birkaç günlüğüne gitti."

"Gerçekten de öyle." Joshua ona biraz eğlenerek baktı.

"Böyle bir zamanda mı?" Alleyne şaşkınlık içindeydi. "Kanıtlarıyla birlikte hakime gitmesi gereken bir zamanda mı? Ama anlayamadığım şey, itiraf etmeliyim ki Joshua, neden beş yıl beklediği ve neden şimdi ortaya çıkmaya karar verdiği."

Joshua, "Garnett evden geldi," dedi, "kanıtlarını daha dikkatli değerlendirmek için. Çok aceleci davranmak aptallık olur, değil mi, özellikle de bu kadar uzun süre bekledikten sonra. Herhangi bir duruşma onun sözleriyle benimkileri karşı karşıya getirecek ve ben de ne de olsa Hallmere Markisi'yim. Yine de aşırı hevesli olmamasını umuyorum. Bir balıkçı teknesinin -bu alçakça suça tanıklık ettiği yerin bir balıkçı teknesi *olduğunu* varsayıyorum- benim ve daha da önemlisi Albert'ın gözleri önünde *olduğunu unutmamalı*. Neden kürek çekerek uzaklaştı ve yardım teklif etmedi? Onu da öldürecekimden mi korktu?"

"Meseleyi hafife alıyorsun Joshua," dedi teyzesi ağlamaklı bir sesle. "Ama durum gerçekten ciddi olabilir. Bir oğlumu ya da benim için her zaman bir oğul kadar değerli olan bir yeğenimi daha kaybetmeye dayanamam. Hazır fırsatın varken gitmeni ve ortadan kaybolmanı önerebilirim. En azından o zaman güvende olursun."

Joshua sırtarak, "Ah, ama korkakların yolunu seçseydim kendimden nefret ederdim," dedi.

"Penhallow'un hanımı olmamaktan nefret ederim," dedi Freyja ayağa kalkarken küçümseyerek. "Ama bu konuşma gittikçe daha sıkıcı bir hal alıyor. Ben ata binmeye gidiyorum, bunu yalnız yapmam gerekse bile."

Bedwyn'lerin hepsi de ayağa kalktı ve hareket edemeyecek kadar hasta ve zayıf görünen Markiz hariç diğerleri de onları takip etti.

"Garnett bugün karşımıza çıkmayacağına göre," dedi Joshua, "biz de güzel havanın tadını çıkarabiliriz. Yarım saat sonra salonda buluşalım mı? Çocuklar ve Prue da? Gel teyze, kendini daha fazla üzmemelisin. Garnett'i gördüğümde, senin hassas duygularını böylesine avladığı için ona birkaç sert söz söyleyeceğim. İzin ver odana gitmene yardım edeyim." Adam ona kolunu uzattı ve teyzenin kolunu tutmaktan başka çaresi yoktu.

"Umarım onunla konuşursun, Joshua," dedi kadın, ona iyice yaslanarak. "Bütün bunlara gerçekten dayanamıyorum."

Freyja, Joshua'nın hem Penhallow'da hem de Lydmere köyünde çok sevildiğini hemen anlamıştı. Evdeki hizmetlilerin, ona hizmet ettiklerinde ya da görüş alanında olduklarında bile ona gülümsemek gibi bir alışkanlıkları olduğunu fark etti. Onları, Wulfric'e gülümsemeyi hayal bile edemeyecek olan Lindsey Hall'daki hizmetçilerle karşılaştırmaktan kendini alamıyordu.

Lydmere'de bu tepki daha da belirgindi. Gruplarının başında Freyja'nın yanında at sürerken hemen tanındı. Her yerde insanlar reverans yapıyor, eğiliyor ya da ön saçlarını çekiştiriyordu. Hallmere Markisi *olduğu* için bu kendi başına o kadar da dikkat çekici değildi, ama buna ek olarak, her yüz gülümsemeyle doluydu ve hatta bazı cesur köylüler selam bile verdiler. Tahmin edilebileceği gibi -ah, kesinlikle öyle, diye düşündü, yarı kızgınlık, yarı isteksiz bir hayranlıkla- Joshua ilk fırsatta atından inmiş, dizginleri Alleyne'e atmış, sonra da el sıkışıp omuz sıkmış, hatta birkaç solmuş kadın yanağını öpmüştü.

Yüzü neşe ve şefkatle parlıyordu.

Bu, Freyja'nın ne kadar büyük bir tehlikede olduğunu tam olarak anladığı andı.

içinde. Her geçen dakika onun insanlığını daha fazla ortaya çıkarıyordu. Bu sabah kahvaltıda cesur ve açık sözlüydü, nezaketinin ve gülümsemesinin ardında bir parça acımasızlık vardı. Bu adama karşı koyabilirdi. Şimdi ise Freyja'nın normalde dikkate değer bulmadığı insanların dostluğuna duyduğu ilgi, kahkahalar ve sıcaklıkla doluydu; bunu fark etmek garip bir şekilde utanç vericiydi. *Bu* adama karşı koymak çok daha zordu. Freyja'nın sınıfındaki ve tanıdığı diğer erkeklerden çok farklıydı.

Elbette, önceden uyarılabilir ve tüm bunlardan kaçınabilirdi. Bir sincap tarafından korkutulan hizmetçi kızı kurtarmaya koşmuştu, değil mi?

Ama köye gezmeye getirdiği akrabalarını ve misafirlerini de ihmal etmedi. Atlarını köy hanına bıraktılar ve çay, bira ve kek için içeri girdiler. Umumi içki salonunda oturdular ve o da pencereden görünen manzaranın çeşitli ayrıntılarını göstermeye ve ilgilerini çekebilecek diğer yerleri tarif etmeye başladı. Eve ve Aidan fazla kalmadılar. Çocukları tekrar dışarı çıkardılar ve Joshua'nın gösterdiği sahile indiler.

-Nehrin diğer tarafındaki Penhallow'un özel plajı kadar geniş değildi ama birkaç iskelesi ve denizde sallanan ya da kumların üzerinde karaya oturmuş sayısız teknesiyle kendine özgü bir güzelliği vardı. Chastity, Prue'yu da yanlarına aldı. Calvin, Constance'ı ön caddede onunla birlikte dolaşmaya davet etti ve bir süre sonra Morgan ve Alleyne dar, eğimli sokakları keşfetmeye ve köyün sunduğu birkaç dükkâna bakmaya gittiler.

Joshua Freyja'yı hancı Isaac Perrie ile tanıştırdı; bu onun için yeni bir deneyimdi. Kel kafalı, boş dişli, çiçek yüzlü dev gibi bir adamdı.

"Kendine iyi bir hanım bulmuşsun delikanlı," dedi Joshua'nın kocaman pençesinde kaybolmuş gibi görünen elini okşayarak. "Ve onunla evlenip Penhallow'a döndüğünde hepimiz Lydmere'de olacağımız için çok mutluyuz."

Sohbet etmek için yerleşti, önlerinde geniş bacaklı bir şekilde durdu ve ellerini büyük önlüğüne sildi. Freyja eğlenmek mi yoksa öfkelenmek mi gerektiğine karar veremedi ama ilkinde karar kıldı. Joshua ile hayat asla sıkıcı değildi.

"Ve Hugh Garnett," diyordu Joshua, dikkatini tekrar konuşmaya verdiğinde. "Duyduğuma göre durumu iyiymiş."

Hancı dudak büktü ve bakışlarını tavana doğru fırlattı. "Evet, pekala

Yeterince," dedi. "Haksız kazançlar üzerine, şüphesiz. Ama senin de çok iyi bildiğin gibi benim d ü s t u r u m yaşa ve yaşattır, delikanlı."

"Yine de yaşamama izin vermeye pek hazır görünmüyor," dedi Joshua gülerek. "Hatta geçenlerde teyzeme gidip beş yıl önce kuzenimi öldürürken beni gördüğünü iddia etti."

"Hayır!" Bay Perrie bir an için ellerini silmeyi bıraktı. "O aptal mı?"

"Evden geldi," dedi Joshua, "bu yüzden henüz onu ziyaret edemedim. Sanırım birkaç tanık daha toplamaya gidecek kadar akıllıca davranmıştır. Kim olacakları konusunda bahse var mısınız?"

"Bahse girecek kadar aptal değilim," dedi adam. "Bana karşı bahse girecek kimse yok. Bu işi bana bırak, delikanlı. Sen hanımını gezmeye götür. Sizinle tanışmak benim için bir onur ve ayrıcalık, hanımefendi."

Hanın dışına çıktıklarında taze deniz meltemi Freyja'nın şapkasını yakaladı ve şapkasını yerinde tutmak için bir kolunu kaldırdı.

"Bu da neydi şimdi?" diye sordu.

"Hugh Garnett," diye açıkladı, "birkaç yıl önce burada bir kaçakçılık işi kurmaya kalkıştı. Bunda heyecanlanacak bir şey yoktu - kaçakçılık İngiltere'nin güney kıyısı boyunca büyük bir iştir. Ancak emrindekiler ithal bir haydut çetesiydi ve ticareti demir yumrukla yönetmeye kalkıştılar. Hataları konusunda ikna edildiler ve başka bölgelere gittiler."

"Anladığım kadarıyla," dedi, "ikna edenlerden biri de sizdiniz. Ve Isaac Perrie de bir diğeriydi?"

Kıkırdadı ve onun dirseğini tuttu.

"Tanışmanı istediğim biri var," dedi.

Onu limana yakın beyaz badanalı şirin bir kulübeye götürdü ve kapıyı çaldı. Burası Joshua'yı eğiten ve yanında çalıştıran yaşlı marangoz Richard Allwright'ın eviydi. O ve karısı onları içeri davet etti ve Bayan Allwright, Joshua'nın yaptığı küçük, güzel oymalı ahşap masayı gururla sergilemeden önce bir fincan çay daha içmeleri için ısrar etti.

Kocasının vesayeti altında yapılmış ve çıraklık eğitimini bitirdiğinde ona verilmiş.

"Bu benim hazinelerimden biri," dedi Freyja'ya.

"Gerçek bir yeteneğin vardı Josh," dedi Freyja, elini ahşabın pürüzsüz yüzeyinde gezdirerek ve onu o günlerde olması gerektiği gibi hayal etmeye çalışarak.

Bay Allwright, "*Var*, hanımefendi, *vardı* değil," diyerek onu temin etti. "Marangozluk, çalışılmadığında bile ölmeyen bir yetenektir. Ve şimdi delikanlı, dürüst bir yaşam sürmek yerine marki olarak zamanını boşa harcayacaksın, öyle mi?" Ama o içtenlikle güldü ve dirseğiyle Joshua'nın kaburgalarına vurdu. "Seni evde görmek güzel. Neden ayrılmak zorunda hissettiğini hiç anlayamadım. Burayı seveceksiniz hanımefendi."

"Sanırım gideceğim," dedi Freyja, garip bir şekilde doğruyu söylediğini hissederek. Ya da kalmak gibi bir niyeti olsaydı bunun doğru olacağını. Cornwall'dan hoşlanmayı beklemiyordu ama buranın özellikle bu kısmında kalbini yakalayan bir şey vardı.

Marangozun evinden ayrıldıktan sonra Yeşu, "Tanışmanı istediğim biri var," dedi.

"Yine mi?" Freyja söyledi.

Ona baktı ve sırttı.

"Sanırım bu sizin heyecan verici bir sabah anlayışınıza pek uymuyor," dedi.

Mutluluktan coşan bir çocuk gibiydi. Başını bir yana eğdi ve güneşin parıltısına karşı kısılmış gözleriyle ona baktı.

"Josh," dedi, "neden buradan ayrıldın?"

Kapının dışında birbirlerine bakarak dururlarken gözlerindeki ışığın bir kısmı söndü.

"Albert ölmüştü ve varis bendim," dedi. "Teyzem ve eniştem üzüntüden harap olmuşlardı ve cinayetten hiç bahsedilmemesine rağmen beni suçlamaya meyilliydiler. Ben kendimi suçladım. Kendi derinliğine ulaşana kadar yanında kürek çektim ama kıyıya kadar onu izlemedim. Bacaklarına kramp girdi ve

Sanırım battı. Ondan sonra burada kalamadım."

Bu ona yeterli bir neden gibi gelmemişti. Elbette amcası onun kalmasını, gelecekteki sorumluluklarını öğrenmesini isterdi. Ama bu onu ilgilendirmezdi.

"Bu sefer kiminle görüşmemi istediniz?" diye sordu.

Neşelendi, kolunu uzattı ve onunla birlikte dik bir tepeyi tırmanarak, ön duvarında gül ağaçlarının yükseldiğı ve çatıların üzerinden limana bakan pitoresk bir kulübeye ulaştılar. Kapıyı çaldı.

Kapıyı açan kadın genç ve cana yakındı. Joshua'ya bakar bakmaz gözleri parladı.

"Joshua!" diye haykırdı, iki ince elini ona doğru uzatarak. "Gerçekten sen misin? Oh, gerçekten sensin. Ne harika bir sürpriz."

Freyja, Joshua onu Anne Jewell'a takdim ederken, bunun çocuğunu doğuran mürebbiye olması gerektiğini biraz şaşkınlıkla tahmin etti. Kendisini *Bayan* Anne Jewell olarak tanıtmıştı ama beş yaşlarında sarışın, mavi gözlü ve büyüdüğünde bir leydi katili olma potansiyeline sahip bir çocuğı vardı. Annesi ona Hallmere Markisi ve Leydi Freyja Bedwyn'i selamlattıktan sonra eteklerinin arkasına saklanarak gözden kayboldu.

Davet edildikleri halde içeri girmediler. Hepsi birkaç dakika eşikte durup konuştular. Freyja öfkeyle savaştı. Joshua ile gerçekten nişanlı olmadığı doğrudu. Yine de onu buraya getirmesi pek de zevkli bir davranış değildi.

"Şimdi ben ne yaptım, tatlım?" diye sordu tepeden aşağı limana doğru geri dönerlerken. Kız, adamın konuşma tekliflerinin hiçbirine yanıt vermemişti.

"Bitti mi?" dedi en soğuk, en bastırıcı tonuyla.

"*Kıskanmadın*, değil mi?" diye sordu kıkırdayarak. "O senin kadar güzel değil, Özgür."

O zaman gerçekten sinirlenmişti ve kolunu onunkinden kurtardı.

"Daha fazla sadakat gösterebilirsin," dedi. "Ne de olsa o senin için benden daha önemli. Olması gerektiği gibi."

Adam kaldırımında kıpırdamadan durdu ve şaşkınlıkla ona baktı.

"Uh-oh," dedi. "Burada teyzemin kötü niyetini seziyorum. Ve sen buna kandın mı, Free? Beni daha iyi tanımıyor musun? Her zaman Anne Jewell'in baştan çıkarıcısı ve oğlunun babası olduğuma inandı. Buna inanmasına izin verdim. Onun iyi düşüncelerini hiç umursamadım."

Freyja o anda kendini çok mahcup hissetti. Elbette bunu markizden duymuştu ve suçlamanın temel gerçekliğini sorgulamak aklına gelmemişti. Ne kadar aptalcaydı.

"Siz çocuğun babası *değil misiniz?*" diye sordu. "Ama sana benziyor."

"Ve aynı zamanda annesi gibi," dedi. "Onun sarı saçlı ve mavi gözlü olduğunu fark ettin mi?"

"Onu ve çocuğu *destekliyor* musun?" diye sordu. "Teyzen bana böyle söyledi."

"Artık tamamen değil." Ona gülümsedi. "Şimdi bir ya da iki öğrenci alıyor Free ve benden kesinlikle ihtiyaç duyduğundan fazlasını almayı reddediyor ama o zamanlar burada hiç de iyi karşılanmıyordu. Bu insanlar nazik ama her zaman olabileceği kadar hoşgörülü değiller. Onlar da insan, aziz değiller. Yoksuldu ve gidecek bir ailesi yoktu."

Freyja yavaş bir nefes aldı ve ellerini arkasında kavuşturarak yürümeye devam etti. Ama adam bir azize gibi görünmeye başlamıştı ve bu hiç hoşuna gitmiyordu. Eğer ona karşı herhangi bir şansı olacaksa, küçümseyeceği *bir şeye* sahip olmalıydı.

"Dur tahmin edeyim," dedi, gerçeğin neden çok daha önce kafasına vurmadığını merak ederek. "Albert mı?"

"Evet, Albert," dedi. "Ve bu Anne'in rızasıyla *olmadı*. O bundan çok daha iyi bir zevke sahip."

Tepenin dibine varmışlar ve sahile paralel uzanan cadde boyunca yürümek için dönmüşlerdi. Eve ve Aidan onlara bakarken Becky ve Davy birkaç çocukla birlikte kumların üzerinde oynuyorlardı. Hepsi de

çığlık atıyor ve eğleniyorlardı. Chastity yağlı bir kadınla konuşurken ve genç bir adam düşünse onu yakalamak istercesine Prue'nun yanında dolaşırken, Prue kıyıya vurmuş balıkçı teknelerinden birinin kenarına oturmuş, bacaklarını sallıyor, heyecanlı ve mutlu görünüyordu. Constance ve Rahip Calvin Moore sokağın uzak ucundaydılar.

"Neden sadece amcana söylemedin?" Freyja sordu. "Bilmemesi mi gerekiyordu?"

"Bewcastle kardeşlerinden birinin senin ya da Morgan'ın mürebbiyesini hamile bıraktığını öğrenseydi ne yapardı?" diye sordu.

"Suçluyu öldüresiye döverdi," dedi inançla.

Yumuşak bir şekilde güldü. "Ah, evet," dedi, "Bewcastle'ın yapacağına inanıyorum. Ayrıca kardeşlerinden hiçbirinin onu böyle bir duruma sokmayacağına da inanıyorum. Amcamın nasıl tepki vereceğini bilemem ama tahmin edebilirim. Yengeme giderdi ve o da sadece mürebbiyeyi kovmakla kalmaz, aynı zamanda onu mahalleden de kovardı. Anne kendini yoksul, çocuklu ve serseri olarak bulurdu. Sonunda bir yerlerde hapse girecekti. Oğlu hayatta kaldığı için şanslı olurdu."

"Ve böylece suçun senin üzerine yıkılmasına izin verdin,"

dedi. "Geniş omuzlarım var," dedi omuz silkerek.

Son beş yıldır da muhtemelen çok az para kazanmıştı - ta ki unvan ona miras kalana kadar, diye düşündü. Yine de o yılların çoğunda kendisinden olmayan bir çocuğa bakmıştı.

"Seni oldukça aptal buluyorum," dedi küçümseyerek. "Aslında son derece aptalca.

Asla evlenmeyeceğimiz için son derece rahatlamış durumdayım."

Ve burnunu havaya dikerek Eve ve Aidan'a doğru yürümeye başladı, az önce söylediği sözlerin o güne kadar söylediği en doğru sözler olduğuna kendini ikna etmeye çalışıyordu.

Ondan nefret

ediyordu.

Gerçekten

nefret

ediyordu.

Ne *cüretle* bu kadar aptalca asil
olabiliyordu! Tüm bunlar ne kadar
saçmaydı.

Onunla buraya gelmeye o kadar düşüncesizce karar vermemiş olmayı
içtenlikle diledi. Lindsey Hall'a geri dönmüş olmayı diledi. Bath'a hiç
gitmemiş olmayı diledi. Hallmere Markisi'yle hiç tanışmamış olmayı diledi.

Hayır, yapmadı.

"Tatlım." Adamın onun yanına doğru geldiğini fark etti. "Öfkelendiğinde
iki kat daha muhteşem oluyorsun. Hayır, bunu üç kat muhteşem yap."

Neredeyse gülerek kendini utandıracaktı. Onun yerine burnunu havaya
kaldırdı.

BÖLÜM XVIII

Constance ve Chastity öğleden sonra Joshua ile oturup baloya davet edilecek konukların listesini hazırlamasına yardım ettiler. Penhallow'daki balo salonunun ihtişamına rağmen, hiç kullanıldığını hatırlamıyordu. Teyzesinin de kahvaltıda belirttiği gibi, yakınlarda davet edilmeyi hak edecek kadar yüksek sosyal statüye sahip yeterli sayıda aile yoktu.

"Herkesi davet edeceğiz," diye açıkladı. "Sanırım buranın sakinleri beş yıl içinde pek değişmemiştir ama kimseyi unutmadığımdan emin olmak için bana yardım etmelisiniz."

"Gerçek bir balo," dedi Chastity, gözleri parlayarak, "görkemli Penhallow balo salonunda. Annemin seni bundan vazgeçirmesine izin vermediğin için çok mutluyum, Joshua." Görünüşe göre kendi sadakatsizliği yüzünden yüzü kızarmıştı. "Ben de onun seni Constance'la evlenmeye zorlamasına izin vermediğin için mutluyum."

Constance da pembeleşti.

"Belki de," dedi gözleri parlayarak, "Constance Kuzen Calvin'i daha çok seviyordur." Elbette bu sabahki tahmininde haklı çıkmıştı. Teyzesi onları birbirlerine yakıştırmak için elinden geleni yapıyordu.

"Oh, hayır, Joshua," dedi Constance ciddi bir sesle.

"Constance *Bay Saunders*'ı daha çok seviyor," dedi

Chastity.

"Ya sen, Chass?" diye sordu. "Hugh Garnett'i seviyor musun?"

Bunu alaycı bir soru olarak sormuştu, hep birlikte gülecekleri bir soru. Ama kadın donuk gözlerle ona bakıyor, yüzü soluyordu.

"Ben zaten rıza göstermezdim," dedi aceleyle. "Ben senin vasinim, unuttun mu?"

Gülümsedi, dudakları da yüzü gibi solgundu.

"Sen de Prue'nun vasisisin," dedi. "Hayatının geri kalanında çocuk odasına kapatılmasına izin verecek misin Joshua? Ya da bir akıl hastanesine gönderilmesine?"

"Akıl hastanesi mi?" dedi kaşlarını çatarak. "*Bundan bir* daha bahsedilmedi, değil mi?"

Prue'nun diğer çocuklar gibi olmadığı ilk ortaya çıktığında, annesi onun bir akıl hastanesine gönderilmesini istemişti. Neyse ki bu, Joshua'nın amcasının iradesini ortaya koyduğu birkaç konudan biriydi ve Prue orada kalmıştı. Chastity kızlığının büyük bölümünü kız kardeşine eşlik etmeye adanmıştı. Joshua da yardım etmişti, Constance da daha az yardım etmişti.

Chastity, "Eğer yaşamak için buraya gelersen ve biz de malikâneye taşınmak zorunda kalırsak, annem onu göndermekten başka çaresi kalmayacağını söylüyor," dedi. "Sinirleri Prue'nun her gün gözünün önünde olmasına dayanamaz."

Yeşu iç çekti. Mülküne göz kulak olması için iyi ve yetkin bir kâhya atamış ve yeni göreviyle ilgili görevinin tamamlandığını düşünmüştü. Ama o hem Chastity'nin hem de Prue'nun vasisiydi. Belki de her Geye rağmen uzakta kalması ve Garnett'le olan bu meseleyi halleder halletmez tekrar gitmeyi planlaması ihmalkârlıktı. Bu, yapmak istemediği bir itiraftı.

"Ben hayatta olduğum ve burada marki olduğum sürece Prue'nun Penhallow'da bir evi olacak," dedi. "Ve çocuk odasının yanı sıra evin tamamını da kullanabilecek. Bayan Palmer onun için uygun mu?"

"Annem ona uygunsuz bir mürebbiye diyor," dedi Chastity, "çünkü Prue'ya mürebbiyelerin genellikle öğrettiği şeylerin çoğunu öğretmeye çalışmıyor bile. Ama yine de Prue'ya her türlü şeyi öğretti ve onu

açık havada, Prue'nun olmayı sevdiği yerde. Prue en üzgün görünen bitkilere bile bakabilir ve onları güzel bir bahçeye dönüştürebilir. O deli değil, Joshua. O sadece ... farklı."

"Din değiştirenlere vaaz veriyorsun," dedi ona gülümseyerek. "Siz ve o bu sabah Bayan Turner ve Ben Turner'la limanda mıydınız?"

"Bayan Turner Prue'ya bayılır," dedi Chastity. Tereddüt etti. "Ve sanırım Ben de öyle. Annem felç geçirirdi."

Joshua yavaş bir nefes aldı. Şeytan diyordu ki, bir süre daha kalması gerekecek gibi görünüyordu. Elbette teyzesi bu kızların annesiydi ve bu nedenle yasal olmasa bile yasal vasileriydi. Ama çevresinde mutsuzluktan başka bir şey göremiyordu. Burada henüz kendilerine ait bir yaşam şansı verilmemiş, ikisi de yirmili yaşlarında iki genç kız vardı. Ve Prue artık büyümüştü, on sekiz yaşındaydı. Artık onu bir çocuk olarak düşünmeye devam edemezlerdi, gerçi teyzesinin onu hiç düşünmemeyi tercih ettiğini anladı. Kendi mutluluğundan başka kimsenin mutluluğunu düşünmekten aciz görünüyordu.

O zaman keşke hiç geri dönmeseydim diye düşündü.

O zaman, burada olup onları görmese sorunlar ortadan kalkacak

miydi? Sorumluluklarını bu kadar bencilce görmezden gelebilir

miydi?

"Bayan Palmer'la konuşacağım," dedi. "Ve Prue için en iyisinin ne olduğunu başka bir zaman konuşacağız. Ama şimdi listemize gelelim. Şu ana kadar listemizde on isim var. Sanırım orkestra üyelerinin sayısını aşmak istiyorsak birkaç kişiye daha ihtiyacımız var."

Constance güldü.

"Bir orkestra mı?" Chastity sordu, gözleri yine parlıyordu. "Gerçekten mi, Joshua?"

Bu balo ne kadar büyülü olacak."

Bir süre sonra Joshua evin arkasındaki dik patikadan yukarı çıktı, güneş vücudunu ısıtıyordu ama tepeye ulaştığında ve artık rüzgârdan korunmadığında daha serin hissedeceğini biliyordu. Yedi aydır ilk kez kendini gerçekten Hallmere Markisi gibi *hissediyordu*. Sorumluluğun ağırlığını hissediyordu. Yine de asıl endişe verici olan, bunun ezici bir ağırlık gibi gelmemesiydi. Kuzenlerinin ona burada ihtiyacı vardı.

Diğer her şey bir kâhya tarafından yönetilebilirdi ve o da onlara düşküdü. Şimdi onların hayatlarını daha mutlu kılmak için olumlu bir şeyler yapma gücüne sahipti - ve bunu yapmama gücüne de. Gidebilir ve onları teyzesinin bakımına bırakabilirdi ya da kalıp vasiliğini ileri sürebilirdi.

Garip bir şekilde, bütün öğleden sonra hâlâ başının üzerinde asılı duran cinayet suçlamasını neredeyse hiç düşünmemişti. Bunu ciddiye almak zordu.

Patika onu vadinin dışına çıkardı ve beklendiği gibi bir rüzgâr ona saldırdı. Aşağıya, eve ve bahçelere, nehre ve altlarındaki köprüye, vadinin diğer tarafındaki burnun hemen ötesinde görünen köye baktı. Ve dönüp solunda hafifçe kabaran, taş çıkıntıları, kaba otlar, karaçalı çalıları ve kır çiçekleriyle engebeli araziye baktı. Ev çiftliğinin koyunları arazide otluyorlardı. Sağında arazi aşağıya doğru eğimliydi ve düzleşerek taş duvarlar ve birkaç çitle ayrılmış düzgün bir tarla parçasına dönüşüyordu. Ana yol çok da uzak olmayan bir vadiden çıkıp tarlaların arasından kıvrılarak ilerliyor ve Land's End'e doğru göz alabildiğine uzanıyordu.

Toprağı. Çiftlikleri. Ve kiracılarının çiftlikleri.

Hiç beklemediği bir aşk, midesine indirilmiş bir darbe gibi çarptı. Yüce Tanrım, aklını mı kaçırmıştı?

Başını salladı ve sola dönerek kayalıklara doğru ilerlemeye başladı. Lindsey Hall'da keşfettiği gibi Bedwyn'ler enerjik bir gruptu. Sabah Lydmere'e yaptıkları yolculuk ve sahildeki boğuşma onlar için yeterli olmamıştı. Manzarayı görmek için onun yönlendirmesiyle buraya gelmişlerdi. Balo için davetli listesini hazırlamayı bitirir bitirmez onlara katılacağına söz vermişti.

Az sonra onları uzaktan görebiliyordu. Çocuklar ve Prue uçurumun tepesinden güvenli bir mesafede koşuşturuyorlardı. Sanki koyun kovalıyorlarmış gibi görünüyordu -kendisinin de en sevdiği çocukluk eğlencesi. Ama koyunlar -duyarlı yaratıklar- gerçek bir panik belirtisi göstermiyor, sadece yakalanmadan hemen önce güvenli bir mesafeden sallanırlar ve sonra ciddi otlama işlerine geri dönüyorlardı. Eve düz bir kayanın üzerine oturmuş, kollarını dizlerine kavuşturmuş, Aidan ise yanında yere yayılmıştı. Morgan ve Alleyne biraz ötedeki burun boyunca geziniyorlardı. Freyja'dan hiçbir iz yoktu.

Prue onu ilk fark eden oldu ve karakteristik hantallığıyla ona doğru hantalca geldi, dirsekleri iki yanına kenetlenmiş, elleri havada çırpınıyordu. Gülüyordu ve heyecanlıydı; Prue kollarını açıp ona doğru savrulurken ve her zamanki gibi boynunu ölümüne kavrarken, Prue kollarını açıp kendini destekledi.

"Josh!" diye bağırdı. "Josh, Josh, Josh. Çok *eğleniyorum*. Becky'den hoşlanıyorum ve Davy'den hoşlanıyorum. Eve'i seviyorum ve seni seviyorum ve-"

Kendisini yavaşça onun elinden kurtardı, bir kolunu onun omuzlarına koydu ve onu kendi tarafına doğru kucakladı.

"Sen herkesi seviyorsun, Prue," dedi. "Nefesini boşa harcama ve bana herkesi sevdiğini söyle. Koyun mu kovalıyorsun?"

"Ye-e-es." Güldü. "Eve onlara zarar vermezsek yapabileceğimizi söyledi. Davy onlara zarar vermek istemiyor. Becky onlara zarar vermek istemiyor. *Ben* de onlara zarar vermek istemiyorum. Koyunları seviyorum." Ona gülümsedi.

"Freyja nerede?" diye sordu.

"Denize bakıyor," dedi. "Hoşuna gidiyor. *Benden* hoşlanıyor. Elini tutmama ve onu patikadan yukarı çekmeme izin verdi."

Bunu Freyja mı yapmıştı? diye düşündü biraz şaşkınlıkla.

"Yalnız olduğu için elini tuttum," dedi Prue. "Kendini biraz daha iyi hissetmesini sağladım. *Sen* de onu iyileştireceksin, Josh."

Freyja yalnız mı? Bu garip bir düşünceydi ama büyük olasılıkla ölümcül derecede doğrudu. Prue'nun bazen beklenmedik derecede keskin algıları oluyordu ve bu algılar düşünce ve akıl yoluyla işlenmiş beklentiler tarafından engellenmiyordu. Yine de bu yeni bir düşünceydi. Freyja *yalnız* mı?

"Joshua," dedi Eve yanlarına geldiğinde, "burası nefes kesecek kadar güzel. Göller Bölgesi'ne gitmek yerine buraya geldiğimiz *için çok* mutluyum. Sen Freyja ile evlendikten sonra sürekli davetiye peşinde koşacağız. Öyle değil mi, Aidan?" Gözleri kahkahalarla dans ediyordu.

Aidan bir ot parçasıyla uzandı ve onu kulağının arkasından gıdıkladı. Kız otu uzaklaştırırken yüksek sesle güldü.

Aidan, "Size biraz terbiye öğretmem gerekecek leydim," dedi,

Poker suratlı.

Joshua karnının alt kısmında tuhaf bir kıpırdanma hissetti. Evliliği tutku için bir çıkış noktası olarak düşünmeye eğilimliydi, ömür boyu bağlanmak zorunda kalmadan başka bir yerde bulabileceği türden bir cinsel tutku. Ama burada evliliğin çok daha cazip bir yönü vardı -belki de garip bir şekilde, ikisi yalnız ve baş başa kaldıklarında alevleneceğini tahmin ettiği tutkunun açık bir işareti olmadığı zaman. Birlikte rahatlıyorlar, birlikte gülüyorlar - Aidan kasıtlı olarak sert ifadesine rağmen gülüyordu- ve birbirlerine takılıyorlardı.

"Prue çocukların oyununa katılmak üzere oradan uzaklaşırken Aidan, "Bu sabah kahvaltıdaki o saçma durumu ele alışının hayranlığımı kazandığını söyleyebilir miyim, Joshua?" dedi. Yaptığın gibi her şeyi açığa çıkarmak kesinlikle yapılacak en iyi şeydi."

"Teyzemin oyunlarını onun istediği şekilde oynamamayı erken öğrendim," dedi Joshua.

"Ama ya o adam -Garnett, değil mi?- başka tanıklar da getirirse?" Eve sordu. "Bugün her şey o kadar güzel ve huzurlu ki, kendime sürekli birilerinin seni cinayetle suçlamaya çalıştığını hatırlatmak zorunda kalıyorum."

"Bu konuda hiçbir endişem yok." Joshua gülümsedi. "Bu sadece bir kez ve herkes için açıklığa kavuşturulması gereken bir konunun sıkıntısı. Freyja nerede?"

Aidan başparmağıyla arkasındaki kayalıkları göstererek, "Orada oturacak bir oyuk bulmuş," dedi. "Hayran kaldığına inanıyorum."

Joshua onun bulmuş olması gereken yeri biliyordu. Dev bir fincanla oyulmuş bir toprak parçası gibiydi, zemini çimenlikti, üç tarafı kaya ve sert toprak karışımıydı. Dördüncü tarafta kayalıklar çimenli bir dudağın ötesine, neredeyse kumsala ve altındaki denize doğru alçalıyordu. Doğrudan güneyden gelmediği sürece çoğu rüzgârdan korunaklı bir yerdi.

Oyuğun ortasında oturuyordu, bacakları önünde uzanıyordu, kolları arkasındaki çimenlere dayanmış, ağırlığını alıyordu. Bu sabah giydiği şık binici kıyafetini ve şapkasını çıkarmıştı. Şimdi üzerinde muslin bir elbise ve sıcak tutan bir pelerin vardı. Tahmin edilebileceği gibi saçları sırtından aşağıya dökülmüştü.

"Burası benim çocukluğumun kalesiydi," dedi, kayalığın kenarında dururken.

"ve gemimin direği ve kartal yuvam ve her türden düş için sığınağım."

Adam önce ayağa kalkıp sonra yanına otururken yüzünü güneşe doğru kaldırdı.

"Denizi hiçbir zaman sevmedim," dedi. "Bana her zaman çok engin, çok gizemli, çok ... güçlü görünmüştür. İnsan denizi asla kontrol edemez, değil mi?"

"Ve her şeyin kontrolünün sende olduğunu hissetmek hoşuna mı gidiyor?" diye sordu ona.

"Ben bir kadınıam," dedi. "Kadınların hayatlarındaki herhangi bir şey üzerinde çok az kontrolü vardır. Bizler hak sahibi kişiler bile değiliz, bir erkeğin malıyız. Kendi kaderimiz üzerinde sahip olabileceğimiz her kontrol kısıntısı için savaşmak zorundayız. Benim dört güçlü erkek kardeşim var. Birçoğundan daha çok savaşmak zorunda kaldım. Ama denizle savaşamadım."

"Eğer rahatlatacaksa, ben de yapamazdım," dedi. "Deniz hepimize gerçekte ne kadar küçük ve ne kadar güçsüz olduğumuzu hatırlatmak için var. Bu ille de kötü bir şey değil. Sahip olduğumuz güçle korkunç şeyler yapıyoruz. Ama ilk konuştuğunuzda sanki denizi affetmişsiniz gibi konuştunuz."

"Bu da yüceltici bir şey," dedi. "Tüm o özgürlük ve enerji. Sanki sonsuzluğa bakıyormuşum gibi hissediyorum. Aşağıdaki kumsal özel, değil mi? Penhallow'a ait."

"Öyle," dedi. "Bir gün seni oraya götüreceğim. Gelgit olduğunda geniş ve altın renginde, gelgit olduğunda ise hiç yok. Tehlikeli olabilir. Gelgit sonlara doğru hızla gelir ve zamanında oraya dönmeye dikkat etmezseniz vadiyle bağlantınız kesilebilir."

"Ya biri değilse?" diye sordu. "Biri boğulur mu?"

"Ya da biri uçuruma tırmanıyor," dedi. "Bunu bazen sadece heyecan için yapardım, gelgit olduğunda bile. Dik görünüyor ama tabii ki çok sayıda ayak ve tutamak var. Yine de tehlikeli. Tek bir kayma ile aşağı inerken paramparça olurum ve siz de benimle asla karşılaşamazdınız."

"Burada seninle yaşasaydım ben de tırmanırdım," dedi dişlerini göstererek, gözlerinde bir meydan okumanın pervasız ışığı vardı. "Ve ben de yarışırdım

zirveye çıkarsın."

Kıkırdadı. "Asla bilemeyeceğiz, değil mi?" dedi.

İleriye, denizin dışını işaret etti. "Bu ada nedir?" diye sordu ona. "Yerleşim var mı?"

"Burası uzun zaman önce kaçakçıların uğrak yeri idi," dedi. "Ama bildiğim kadarıyla artık değil. Vahşi ve ıssız bir yer."

"Hiç oraya gittin mi?" diye sordu.

"Arada bir orada kürek çekerdim," dedi ona. "Bazen arkadaşlarımla, daha çok da yalnız. Yalnızlığı, kesintiye uğramadan düşünme ve hayal kurma şansını severdim."

"Oraya ulaşmak zor olmalı," dedi. "Su dalgalı görünüyor ve denizden dimdik yükselen sarp kayalıklar var."

"Birkaç liman var," dedi. "Denizden korkuyor musun?"

"Hiçbir şeyden korkmuyorum," dedi ve o kendine özgü kibirli hareketiyle çenesini havaya kaldırdı.

"Yalancı," dedi. "Korkuyorsun."

"Saçmalık!" dedi kadın, adam ellerine dikkatle bakarken. Ama o ellerini arkasında tutmaya devam etti. "Beni oraya götür. Bir gün, yarın. Sadece sen ve ben. Sadece ikimiz."

O geceden beri hiçbir küçük tekneyle suya açılmamıştı. O ana kadar tekrar denize açılmaya isteksiz olduğunu fark etmemişti bile. Albert'la birlikte oturup Albert denize atlayana kadar tartıştıkları ve sonra tekrar girmeyi reddettikleri denize baktı. Başını çevirip nehrin ötesinde, Albert'ın göğüs hizasına kadar suyun içinde durduğu, Joshua'nın onu güvende görüp kafasını toplamak ve bir sonraki hamlesinin ne olması gerektiğine karar vermek için bir sonraki burnun etrafından dolaştığı noktaya baktı.

Gözlerini kapadı, anıların gitmesini diledi. Hepsinin. "İnanıyorum ki," dedi

Freyja, "korkan sensin Josh."

Ona sırtıtmak için başını çevirdi.

"Yarın mı?" dedi. "Sadece ikimiz mi? Böyle bir tehlikeyle yüzleşmeye hazır mısın? Tekne yolculuğundan bahsetmiyorum."

Döndü ve kaşlarını kaldırarak ona baktı. Cevap vermeden önce uzun süre ona baktı ve adam kasıklarında belirgin bir sıkışma hissetti.

"İstiyorum," dedi sonunda. "Ama keşke Josh, seni şimdi de Bath'dayken gördüğüm gibi görebilseydim -sadece çekici, sığ bir çapkın olarak."

Ona sırtıttı.

"Ama ben tam olarak bunlarım tatlım," dedi. "Sadece ilginç bir çocukluk geçirdim ve buradan ayrılmadan önce kendimi umutsuzca bir yığın saçmalığın içine soktum. Görünüşe bakılırsa şimdi de beni yakaladı ve bir an önce üstesinden gelmem gerekiyor. Ama bu benim anlamsız hayatımdaki küçük bir aksaklık."

"Keşke sana inanabilseydim," dedi, doğrulup dizlerine sarılarak.

Ve Prue'nun ona Freyja'nın yalnız olduğunu söylememiş olmasını diledi. Onu güçlü, bağımsız ve tüm ölümlüleri küçümseyen biri olarak düşünmek istiyordu. Oysa evlenmek için büyüdüğü adamı ve tutkuyla sevdiği adamı kaybetmişti. Hayır, Freyja Bedwyn'i tanımayı onun kendisini tanımak istediğinden daha fazla istememişti.

Bath'daki hafif flörtleri çok keyifliydi.

Adam kadına sırtıttı, kadın da ona kibirle bakmaya devam etti. Ama artık aralarında her zamanki hafif, çapkın düşmanlık yoktu. İnce bir şeyler değişmişti. Umutsuzca ortamı yumuşatmanın bir yolunu düşündü. Ama kadın bir elini kaldırıp parmak uçlarını hafifçe yanağına dokundurarak onu engelledi. Bir an için boşlukta ciğerlerine çekilecek kadar hava olmadığı gibi saçma bir hisse kapıldı. Onun elini tutmak için elini kaldırdı ve avucunu öpmek için başını çevirdi.

"Bu ada gezisinde bize katılması için başka birini davet etmemi istemediğinden emin misin?" diye sordu.

"Eminim," dedi. "Başka kimse yok."

Tanrım! Patlayacak gibiydi. Biraz daha devam etse uçurumdan aşağı atlayıp denizde serinleyecekti, ama akıntı yoktu.

İşin kötüsü, diye düşündü Joshua, kız öne doğru eğilip dudaklarını onunkilere değdirirken, artık nişanlarının neden sahte olduğunu, neden er ya da geç sona erdirmek zorunda kalacaklarını hatırlayamıyordu. Bir nedeni *vardı*, değil mi? Onun yuva kurmaya hazır olmamasıyla ilgili bir şey mi? Onun başka birini sevmesiyle ilgili bir şey mi?

Ancak kucaklaşıyor olmaları düşünce süreçlerini yavaşlattı. Her nasılsa adam sırt üstü yatıyordu ve kadın da yarı yarıya onun üzerine uzanmıştı. Birbirlerini öpüyorlardı, vahşi bir tutkuyla, hatta şehvetli bir açlıkla değil, Joshua'ya çok daha tehlikeli görünen yumuşak, neredeyse tembel öpücüklerle. Adam iki eliyle kadının yüzünü kavıyordu. Kadının elleri adamın saçlarındaydı ve parmak uçları hafifçe adamın başını okşuyordu. Her ikisinin de gözleri açıktı.

Tanrım!

Tutkulu bir Freyja patlayan bir barut fıçısıydı. Şefkatli bir Freyja çok daha ölümcüldür.

"Mmm," dedi onun dudaklarına karşı. "Bu oyukla ilgili anılarım sonsuza dek değişecek."

Daha ne kadar yumuşak öpüşmeye devam edeceklerini bilmiyordu. Üstlerinde biri boğazını temizliyordu.

"Manzara çok güzel Morg, sence de öyle değil mi?" Alleyne sordu. "Yine de aşağıdan ziyade dışarıya bakmanızı tavsiye ederim. Başınız dönebilir."

Freyja doğrulup Morgan gülerken Joshua, "Size başka bir gözetleme noktası bulmanızı tavsiye ederim," dedi. "Bu nokta dolu."

"Tut, tut," dedi Alleyne. "Ne kadar nazik bir ev sahibi. Bizi istemiyorlar, Morg. Ama gördüğüm kadarıyla Davy bir koyun yakalamış ve ona binmeye çalışıyor. Onu kurtarmaya gitsem iyi olacak."

"Davy'den mi yoksa koyundan mı?"

Morgan sordu. Ortadan kayboldular.

"Bu gezi *çok* tehlikeli olacak, biliyorsun," dedi Joshua, parmaklarını başının arkasında birleştirirken, Freyja saçlarını yüzünden geriye doğru itip kulaklarının arkasına sıkıştırdıktan sonra tekrar dizlerini kavradı.

"Biliyorum," dedi.

"Ama korkmuyorsunuz,

değil mi?" "Hayır," dedi.

"Sen korkuyor musun?"

"Ölümcül." Son derece ciddi olmasına rağmen kıkırdadı. "Ellerimi senden uzak tutamayabilirim, tatlım."

Ona bakmak için başını çevirdiğinde güneş başının arkasından doğmuş ve saçlarının dağınık dalgalarını yüzünün etrafında altın bir hale haline getirmişti. Kız ona garip ve aniden güzel görünmüştü.

"Belki de *benimkini senden* uzak tutamayacağım," dedi, kararlı bir şekilde ona bakarak.

Kovuk yine havasız kaldı.

"İlginç bir gün olacak," dedi. "Evet."

Tanrı yardımcıları olsun, diye düşündü, *şimdi* kendilerini neyin içine sokuyorlardı?

Şüphesiz, birden fazla açıdan derin sular.

Evlenmemelerinin bir nedeni olmalıydı. İkisi de bu konuda çok kararlıydı.

Sebebi neydi? Hatırlayabilirse kendini kurtarabilirdi.

"Bu gece dua ettiğimde," dedi, "yağmur yağmaması için bir dua edeceğim."

Ona sırtıttı.

BÖLÜM XIX

Freyja yağmur ya da daha iyisi kar yağması için dua etti. Sonra kendini korkak rolü yaparken yakaladı ve ilahi hava yaratıcısından bulutsuz güneş ışığı ve yaz ortası sıcaklıkları için dilekte bulundu.

Çok erken bir saatte -daha gün bile aydınlanmamıştı- yatak örtülerini arkaya attı, odasından pencereye geçti ve dışarı baktı. Gökyüzünde tek bir bulut yoktu -bu elbette güzel bir gün olacağı anlamına gelmiyordu. Genellikle parlak bir başlangıç yerini daha sonra bulutlara ve yağmura bırakırdı. Ve yılın bu zamanında güneşli bir gün genellikle kutup soğuklarıyla birlikte gelirdi. Ama pencerenin açık olduğunu fark etti ve titremiyordu bile.

Onu ele geçiren neydi? Denizden korkuyordu. Küçük bir balıkçı teknesiyle denizin yüzeyinde sürüklenmekten ölesiye korkuyordu. Ama o ürkütücü derecede uzaktaki adaya götürülmeyi talep etmişti. Yine de uykusunu kaçırın *bu* ihtimal değildi. Ne de olsa o Freyja Bedwyn'di ve karşısına bir zorluk çıktığında korkularıyla yüzleşmek onun doğasında vardı.

Beni oraya götür. Bir gün, yarın. Sadece sen ve ben. Sadece ikimiz.

Bu sözler nereden çıkmıştı? Neden hepsi için bir gezi olmasın? Birden fazla tekne kiralamak mümkün olabilirdi. Birlikten kuvvet doğar.

Sadece sen ve ben. Sadece ikimiz.

Josh'la itiraf etmek istediğinden çok daha derin bir ilişki içindeydi. Bunu gece boyunca, bir uyanıklık nöbeti sırasında kendini Kit'i unutamadığına ikna etmeye çalışırken yakaladığında fark etmişti. Ama *unutmuştu*. Ona duyduğu eski tutkuyu arkasına saklanabileceği bir kalkan olarak kullanmaya başlamıştı. Kit Lauren'la, Lauren da Kit'le mutluydu ve artık bunun farkına vardığında ne keder ne de öfke duyuyordu. Hayatının o kısmı sona ermiş ve bitmişti.

Ama Kit'i unuttuysa, Josh'u sevmesini engelleyecek ne vardı?

Onu sevmeye *cesaret* edemiyordu. Her ne kadar Bath'dayken sandığı kadar sığ biri olmasa da, yine de aşık olunacak bir adam değildi. Evini Penhallow'da ya da başka bir yerde kurmaya niyeti yoktu. Kaygısızca dolaştığı hayatına geri dönmek için can atıyordu. Dün tarif ettiği gibi *anlamsız* hayatına.

Oysa dün ona inandığından emin değildi. . .

Yarın -bugün- onunla birlikte adaya gidecekti. Sadece ikisi. Ve hiçbir masumiyet numarası olmayacaktı.

Böyle bir tehlikeyle yüzleşmeye hazır mısınız? Tekne yolculuğundan bahsetmiyorum.

Razıyım.

Ellerimi senden uzak tutamayabilirim, tatlım. Belki

ben de benimkileri senden uzak tutamayacağım.

Freyja şafak öncesi havasında titreyerek yatağına geri döndü ama düzgün bir şekilde kalkıp odasından çıkana kadar uyuyup uyanmaktan başka bir şey yapmadı.

O erken saatlerde Joshua kâhyasıyla birlikte çiftliğe gitmişti bile. Aidan ve Alleyne de onunla birlikte gitmişti. Freyja o anda sabahı Morgan, Constance ve Chastity ile balo için davetiye yazarak geçireceğine söz verdiğini hatırladı.

Kahvaltıdan sonra sabah odasında diğerlerine katıldığında konuk listesinin uzun olduğunu fark etti. Penhallow'un beş mil yarıçapındaki bir alanda bulunan herhangi birinin atlanıp atlanmadığını merak etti ve bunun ne kadar tipik bir durum olduğunu fark etti

Joshua'nın yüksek rütbesine rağmen bu kadar eşitlikçi olması. Wulfric'in böyle bir baloya ev sahipliği yaptığını hayal etmeye çalıştı ve düşüncenin saçmalığı karşısında kendini gülümserken buldu.

"Wulfu böyle bir konuk listesiyle hayal edebiliyor musun Morgan?" diye sordu dördü görevlerinin başına otururken.

"Ya da bizim böyle bir baloya katılmamız?" dedi Morgan. "Wulfric bizim dük kardeşimiz," diye açıkladı diğer iki kadına. "Kendisi son derece yüksek bir mevkidedir."

Constance, "Joshua bu baloyu yüksek rütbeliler için şık bir sosyal etkinlik olarak görmüyor," dedi. "Bunu eve dönüşünün ve nişanlanmasının bir mahalle kutlaması olarak görüyor. Ve tüm bu insanlar onun dostlarıydı - hizmetçiler, işçiler, köylüler. Mutluluğunu ve iyi talihini onlarla paylaşmak istiyor. Böyle bir balo sizi rahatsız eder mi?"

Morgan masanın üzerinden öne doğru eğilerek, "İnanıyorum ki," dedi, "bundan büyük keyif alacağım."

"Eğer Josh'u mutlu edecekse," dedi Freyja, "o zaman beni de mutlu eder."

Aman Tanrım, sesi uysalca aşık olmuş bir kadın gibi çıkıyordu.

Öyle miydi?

Constance önünde çizdiği boş karttan başını kaldırdı, tüy kalemi mürekkep şişesinin üzerinde duruyordu. "Bath'dayken, biliyorsun Freyja," dedi, "Joshua'nın annemin onu benimle evlenmeye ikna etme planını bozmasına yardım ettiğinde, yakında nişanlılığınıza son vermek için gizli bir yol bulacağına gerçekten inanmıştım. Bunun *gerçek* olduğunu anlamamıştım, her ne kadar duyurusu aceleye getirilmiş olsa da. Öyle olduğuna çok sevindim. Sen Joshua için mükemmelsin. Ona meydan okuyacak kadar cesur ve zekisin. Ruhunu ezmeden onu ehlileştirecek, ama sana boyun eğdirmesine de izin vermeyeceksin; eğer bunu yaparsan seni hor görür ya da kısa sürede senden sıkılır."

Freyja irkildi ama cevap verme şansı olmadı.

"Freyja!" Morgan haykırdı. "Bath'daki ani nişanında bize anlattığından daha fazlası mı vardı? Bunu *benden* sır olarak saklaman ne kadar kışkırtıcı. Sırrımız yok sanıyordum. Daha sonra her şeyi senden öğreneceğim, haberin olsun. Ama Joshua'nın senin için mükemmel olduğu konusunda Constance'a katılıyorum. Umarım

kendim için mükemmel birini bulacağım, ancak bunun Londra sezonunun aptalca atmosferinde gerçekleşmeyeceğinden eminim."

Chastity hüznle, "Ama bir tane deneyimlemek ne kadar harika olurdu," dedi. "Tüm o balolar, turlar ve konserler. Ve *insanlar*. Seni kıskanıyorum Morgan."

Listeyi dört eşit parçaya böldükten sonra bir süre yazmaya koyuldular. Freyja, bu davetiyeleri alanların birçoğunun bunları okuyamayacağını bile düşündü. Yine de şüphesiz haber yeterince hızlı yayılacak ve herkes kartların üzerindeki yazıyı çözemesi bile anlamını anlayacaktı.

Baloyu gerçekten dört gözle beklediğini fark etti. Başka hiçbir şey olmasa bile eğlenceli olacaktı. Joshua ile hayat gerçekten *de eğlenceliydi*. Kesinlikle asla tahmin edilebilir değildi.

Sessizliği on beş dakika kadar sonra bozdu, bu süre boyunca dört kalemin cızırtısından başka bir şey duyulmamıştı.

"Constance," diye sordu, "kardeşinin öldüğü gece hakkında bir şey hatırlıyor musun?"

Penhallow'a gelmelerinin nedenini unutmak garip bir şekilde kolaydı. Sadece Markiz'i gördüğünde, sessiz, solgun ve acıklı -ve kimse bakmıyorken Freyja'ya zehirli bakışlar fırlatarak- hepsinin tuhaf, muhtemelen tehlikeli bir oyunda bir sonraki gelişmeyi beklediklerini hatırladı.

"Hiçbir şey," dedi Constance. "Hava fırtınalıydı ve gece ilerledikçe daha da kötüleşti. Ertesi sabaha kadar Albert'ın eve gelmediğini bile bilmiyordum."

"Ama onun dışarı çıktığını biliyordun?" Freyja sordu.

"Lydmere'e gitti," dedi Constance. "Joshua ile konuşmaya gideceğini söyledi."

"Ne hakkında?" Freyja sordu.

"Bilmiyorum," dedi Constance, kalemini tekrar mürekkep şişesine daldırdı ama onunla yazmaya devam etmedi. "Sanırım Bayan Jewell hakkında. Chastity'nin mürebbiyesiydi ve işten çıkarılmıştı çünkü ... . Şey, öyle değil

Mesele. Joshua onun için köyde bir kulübe bulmuştu ve annem buna çok üzülüyordu. Albert gidip onunla konuşmayı kabul etti."

"Mürebbiye hamile miydi?" Morgan gözlerini kocaman açarak sordu. "Ve annenle ağabeyin *Joshua*'nın sorumlu olduğunu mu düşündüler? Buna inanamıyorum."

"Joshua babası *değildi*," dedi Chastity şiddetle. "Babasının kim olduğunu kimse *bilmiyor*. Bayan Jewell asla söylemez."

Bunu takip eden gergin sessizlikte Constance tekrar görevine eğildi ve bir süre sonra Morgan da onu takip etti. Freyja daralan bakışlarıyla Chastity'nin yazamadığını fark etti. Elleri titriyordu. Belki de iki misafirin, babası Josh değilse, erkek kardeşi olması gerektiği sonucuna varmalarından korkuyordu.

"O geceye dair bir şey hatırlıyor *musun*?" Freyja sordu.

Chastity başını salladı. "Hiçbir şey," dedi kararlılıkla. "Ama Joshua hakkında kötü düşünmemelisin, Freyja. Bayan Jewell'la uygunsuz bir şey yapmadığını *biliyorum*.

-Her hafta eve *Prue*'yu ziyarete gelirdi, onu değil. Biliyorum, ne zaman buraya gelse ya Bayan Jewell'ın yanında olurum ya da *Prue*'yla birlikte. Albert'i öldürmediğini ya da ölümüne neden olacak bir şey yapmadığını da *biliyorum*. Bu bir kazaydı, hepsi bu."

Freyja kendi görevine devam etmeden önce -yazması gereken dört davetiye daha vardı- bir süre onu izlemeye devam etti ve kıza kendi kalemını alacak kadar toparlanma şansı verdi.

Kız kardeşlerden birinin erkek kardeşi sevip sevmediğini merak ediyordu. Kesinlikle ikisi de onun ölümünde bir cinayet olduğundan şüphelenmeye hazır değildi, ancak ikisi de onun o gece Joshua'yla mürebbiyeyle ilgili kötü durum hakkında yüzleşmek için köye gittiğini biliyordu. Chastity en azından çocuğun babasının erkek kardeşi olduğunun farkındaydı.

Freyja, Bayan Anne Jewell'ın hüznü bir figür olduğunu düşündü; artık köyde bir nebze kabul görmüştü ama köylülerden biri sayılmazdı. Gayrimeşru bir çocuğu olan, bir zamanlar geçimini sağlamayı umduğu işlerin çok azını yapabilen, kendisinden hiçbir şekilde sorumlu olmayan bir adamın en azından kısmi desteğini kabul etmek zorunda kalan bir kadın. Kadının ihtiyacı olan şey bağımsızlık, meslek ve tüm gururunun yeniden kazanılmasıydı. O ne

gerekli . . .

Bayan Anne Jewell onu ilgilendirmez, dedi kendi kendine kararlılıkla.

Görev sonunda tamamlandı ve Constance katlanmış davetiyeleri düzgün bir yığın haline getirerek teslim edilmek üzere götürdü. Chastity, Prue'yu görmek üzere çocuk odasına gitmek için izin istedi.

"Freyja," dedi Morgan baş başa kaldıklarında, "burada hâlâ konuşulmamış ve çözülmemiş çok şey var, öyle değil mi? Joshua'nın başının üzerinde hâlâ duran bir cinayet suçlamasının yanı sıra. Tüm bunlar ne kadar zorlu ve heyecan verici."

Tipik bir Bedwyn tepkisi, diye düşündü

Freyja. "Seni neredeyse kışkırtıyorum,"

dedi Morgan. "Neredeyse mi?" Freyja

kaşlarını kaldırdı.

"Joshua'yı çok seviyorum," dedi Morgan, "ve Alleyne de dahil olmak üzere gördüğüm en yakışıklı adam. Ama onu bir kayınbirader olarak seviyorum. Kendi meydan okumamı ve kendi heyecanımı bulmam gerekecek - tabii hala orada bir yerlerde varsa."

Freyja'nın dilinin ucunda kız kardeşine nişanının gerçek olmadığını söylemek vardı ama söylemedi. Öncelikle çözülmesi gereken birkaç mesele vardı, en önemlisi de bugün bir ara adaya yapılması planlanan tekne yolculuğuydu.

Ellerimi senden uzak tutamayabilirim, tatlım. Belki

ben de benimkileri senden uzak tutamayacağım.

Hatırladığı kelimelerle kalbi daha hızlı atmaya başladı.

"Günün birinde senin için mükemmel olan birini bulacaksın," dedi. "Herkes bulur."

Ben hariç herkes.

Freyja, karşılaştığı tek mükemmel erkeğin kalıcı bir ilişki için uygun olmadığını düşündü.

Freyja kendini bildi bileli yüzebiliyordu. Kıyılardan, sarkan ağaç dallarından, teknelerin kenarlarından göllere atlayabiliyordu. Yüzeyde ya da su altında, sürünerek, sırtüstü ya da basit bir yüzüyle yüzebilirdi. Şiddetli bir su savaşında kendini koruyabilirdi. Küçük, sızdıran bir teknede yatarak, oturarak veya ayakta durarak yelken açabilirdi. Sudan korkmak hiç aklına gelmemişti.

Ta ki on yaşlarında denizi ilk kez görene kadar.

Onu bu kadar korkutan şeyin ne olduğundan hiçbir zaman tam olarak emin olamamıştı. Belki de uçsuz bucaksızlığı. Ama şimdiye kadar dehşetini kendisine bile itiraf etmek zorunda kalmamıştı. Daha önce hiç denizde yüzme ya da yelken açma fırsatı olmamıştı.

Dar bir ahşap teknede, dar bir ahşap iskemlede oturuyordu, her tarafı suyla çevriliydi, öyle ki istese elini içine sokabilirdi, ama istemiyordu. Sadece ayaklarının altındaki teknenin ince tahtalarının onu bilinmeyen derinliklerden ayırdığının farkındaydı.

Kendi dehşetinden öylesine utanıyor ve onu öylesine küçümsüyordu ki, sanki bütün bunların çok sıkıcı olduğunu söylemek istercesine çenesini kibirli bir açıyla kaldırdı ve can havliyle yanlara tutunmak yerine ellerini gevşekçe kucağında kavuşturdu.

"Gergin misin?" Joshua sırtarak sordu.

Şapkasızdı. Rüzgârda dalgalanan ve ara sıra dalgaların üzerindeki beyaz köpük tepelerini gösterecek kadar dalgalı olan suda kürek çekiyordu. Elbette karşı konulmaz derecede muhteşem görünüyordu. Rüzgâr sarı saçlarını karıştırıyor ve parıldamasına neden oluyordu. Onun yakışıklılığına ya da daha iyisi, hınzır, alaycı sırıtışına konsantre olmaya çalıştı. Adam onun dehşete düştüğünü *biliyordu*.

"Ha! Biraz sudan mı?" Adanın yola çıktıklarından daha uzakta görüldüğünü ya da anakaranın kilometrelerce uzakta olduğunu fark etmemeye çalıştı.

"Ben sudan bahsetmiyordum." O yavaş göz kırpmasıyla bir göz kapağını indirdi.

"Saçmalık!" Kadın dudaklarını birbirine bastırdı ve adam güldü.

Yemek masasında ona bir tekne kiralayacağına ve öğleden sonra onu kürek çekmeye götüreceğine söz verdiğini açıklamıştı. Ancak kimse bunu bir parti haline getirmeleri önerisiyle konuşmadan, ödünç aldığı teknenin çok küçük olduğunu, sadece iki kişiye yetecek kadar büyük olduğunu ve çok üzgün olduğunu, ancak yeni nişanlanmış bir adam olduğunu ve nişanlısıyla *biraz* yalnız kalmaya ihtiyacı olduğunu eklemişti.

Masanın etrafında ilgi çekici bir şekilde gülümsemiş ve hem çapkın hem de çekici görünmüştü. Kimse tek bir itiraz sözcüğü bile sarf etmemişti, Wulf bu kadar bariz bir patavatsızlık hakkında fikir beyan etmek için orada olmadığından, o anda ağabey rolünü oynamayı seçmiş olabilecek Aidan bile. Ama elbette, diye düşündü, hepsi Josh'la nişanlı olduğuna inanıyordu. Belki de varacakları yerin ada olduğunu bilselerdi bile endişelenmezlerdi.

Diğer herkes kendi planlarını yapmaya başlamıştı. Markiz ziyarete gidecekti ve Constance'a, Rahip Calvin Moore'la birlikte ona eşlik edeceğini bildirdi. Chastity diğer herkesi sahile götürecekti. Morgan yanına tuval ve boyalar alacaktı. Eve kimsenin yüzmeyi *aklından* bile geçirmemesi gerektiğini açıkça belirtmişti.

Freyja başını çevirdi ve hâlâ boynunun üzerinde hareket ettiğini görünce şaşırdı. Şimdi hepsini orada, kumların üzerinde görebiliyordu, kıskanılacak kadar güvende görünen minik figürler, bazıları koşuyor, birkaçı daha sakın yürüyordu. İçlerinden üçü suyun kenarında el sallıyordu. Prue ve çocuklar mı? Freyja bir elini kaldırdı ve karşılık verdi.

Teknenin dibinde katlanmış iki battaniye olduğunun boğucu bir şekilde farkındaydı. Josh ve teknenin sahibi olan balıkçı onu içeri alır almaz onları fark etmişti. Aslında onların üzerine basmıştı. Amaçlarının ne olduğunu soracak olsa, balıkçı ona, rüzgâr çok üşütürse üzerlerine sarmak için orada olduklarını söyleyecekti ama bunu söylerken gözlerinin içi gülecekti.

Sormadı.

"İstersen tatlım," dedi Joshua, "hemen şimdi geri dönebiliriz."

Kadın ona kibirle baktı. "Korkmuyorum," dedi ona. "Korkmuyorum.

herhangi bir şey. Öyle mi?"

Ama o sadece yavaşça gülümsemekle yetindi.

Adam kürek çekerken kollarındaki ve kalçalarındaki kasların nasıl esnediğini fark etti. Tekne devrilirse, diye düşündü, yüzebilirdi. O da öyle yapardı. Onun boğulmasına izin vermezdi. O da onun boğulmasına izin vermezdi. Kendisini yıldırımakla tehdit eden herhangi bir korkuyla yüzleştğinde her zaman yaptığı gibi rahatladığını hissetti.

Aynı anda nefesi hızlandı ve kanı damarlarında dolaşmaya başladı. Adada ne olacaktı? Olmasına izin verecek miydi? Olmasına *neden* olacak *miydi*? Olmasını engelleyecek miydi? Yoksa bu soru akla bile gelmeyecek miydi? Sadece bir saat yürüyüp manzaraya hayran kaldıktan sonra anakaranın güvenliğine mi döneceklerdi?

Bir süre karaya hiç çıkamayacaklarını düşündü. Kayalıklar çok yüksek, kıyı çok kayalık, deniz çok dalgalı görünüyordu. Ama Joshua kürek çekerek küçük bir girintideki dar, kumlu bir sahile vardı ve dışarı atlayıp tekneyi sudan çıkardı. Yan tarafa eğildi ve battaniyeleri bir omzuna attı.

Bu en azından bir sorunun cevabıydı, diye düşündü onu izlerken.

"Bir süre oturmak isteyebiliriz," dedi ona sırtarak. "Tabii bütün öğleden sonra *burada* oturmayı planlamıyorsanız."

Onun uzattığı eli görmezden geldi ve oldukça beceriksizce yan taraftan kuma tırmandı. Adam tekneyi daha da yükseğe çekerek kumların, gevşek çakıl taşlarının ve sert kayaların üzerinden yukarıdaki karaya doğru ilerledi. Kadın da onun peşinden tırmandı.

Ada düşündüğünden daha büyüktü. Yeşil, kaba otlar, sarı kum, çıplak kayalar, sarı karaçalı ve pembe pamukçukların karışımından oluşan dalgalı kumullar ve çukurlar halinde ileriye doğru uzanıyordu. Martılar tepelerinde, kayaların ve kum tepelerinin üzerindeki tüneklerinden çığlıklar atıyordu. Hava keskin ve tuzluydu. Deniz her yerden görülebiliyordu.

Joshua onun elini tuttu ve küçük bir burnun üzerinde durup her şeyin temel güzelliğini seyretmeye başladılar.

"Bu çok tuhaf," dedi. "Sevdiğim çok şey olduğunu unutmuşum."

Cornwall."

"Böyle bir yerde," dedi yüzünü rüzgâra doğru kaldırarak, "herhangi bir dinin müdahalesi olmadan Tanrı'ya ve sonsuzluğa inanmak kolaydır."

"Peder Calvin Moore'un bunu söylediğini duymasına izin vermesen iyi edersin," dedi. Ama sesinde bir sıcaklık, bir sevecenlik vardı, bu da kadının soluğunu yeniden yakaladı ve onu telaşlandırdı.

"Elimi tutman için sana izin verdim mi?" diye sordu.

Yumuşak bir şekilde kıkırdadı ve ellerini kaldırarak kızın sırtını dudaklarına değdirdi.

"Bunun için çok geç tatlım," dedi. "Beni buraya sen davet ettin, hatırladın mı? Sadece ikimizi? Doğu tarafında başka bir koy var. Rüzgârdan adanın geri kalanına göre daha korunaklı olacaktır. Gidip bir süre orada oturalım mı?"

"Elbette," dedi, dizleri kesinlikle titriyordu. Ne *yapıyorlardı*? Garnett'le olan bu iş halledildikten ve muhtemelen balo bittikten sonra Penhallow'dan ayrılacaklar ve kendi yollarına gideceklerdi. Birbirlerini bir daha asla görmeyeceklerdi. Bu anıyı istediğinden emin miydi? Ama kendine bu soruyu sorarken bile artık başka seçeneği olmadığını fark etti. Ne olursa olsun -ya da olmasın- bu öğleden sonra sonsuza dek hafızasına kazınacaktı.

Josh'u da Kit'i bulduğu kadar zor ya da kolay unutabilecek miydi? Kit ile hiç yatmamıştı.

Adam, onu götürdüğü küçük kumsal koyunun üzerindeki kaba otların üzerine bir battaniye sererken, kadın mavi-yeşil suların uçsuz bucaksız genişliğine bakıyordu. Burası gerçekten de daha korunaklıydı. İnsan neredeyse yeniden yaz olduğunu hayal edebilirdi; serin bir yaz günü. Hâlâ katlanmış olan diğer battaniyeyi yere serdi. Muhtemelen üşürlerse onunla örtüneceklerdi.

Daha sonra.

Yavaş bir nefes aldı. Çok geç değildi. Onu zorlamayacaktı.

Son seferinde her şey kolay olmuştu. Verilecek bir karar yoktu. O

Vaftiz töreninin acısı ve onu kızdırmak için söylediği bir şey yüzünden acil, kör bir tutkunun sancıları içindeydi - artık ne olduğunu hatırlayamıyordu. Bugün düşünmek için çok fazla zamanı vardı.

Ama bir düşünce kanının ritmiyle birlikte çarpıyordu. Onu istiyordu. Kendisiyle birlikte geleceğe götüreceği bir anı istiyordu. Artık kendini Kit'le daha önce yaşadığı türden bir acıdan korumayı düşünemezdi. Artık çok geçti.

Görünüşe göre seveceği erkekleri seçerken hiç de akıllıca davranmamıştı.

Battaniyenin üzerine oturdu, dizlerini yukarı çekti ve kollarını dizlerine doladı, ama ona hiç bakmadı. Adam yanına geldi, yan yatmış, başını bir elinin üzerine koymuştu.

"Ee tatlım," dedi usulca, "neden buradayız?"

Omuzlarını silkti ve kamburlaştırdı. "Adayı görmek için mi?" dedi. "Birlikte biraz zaman geçirmek için mi?"

"Ne için?" diye sordu ona. "Nişanlı olduğumuz için mi?"

"Ama değiliz," dedi kadın.

"Hayır." Bir süre sessiz kaldı. "Neden buradayız Özgür?"

Ona heceletecekti, değil mi? Bu yeterince adil. Buraya getirilmeyi o istemişti. Yalnız gelmelerini istemişti. Şimdi solgun bir menekşe gibi davranıp *adamın* durumu kontrol altına almasını mı bekleyecekti? Ona bakmak için başını çevirdi. Adamın gözleri ona gülümsüyordu ama orada görmeyi beklediği alaycı ya da hınzır kahkahalar yoktu.

"Sevişmek için," dedi.

Aralarındaki hava adeta çatırdarken birbirlerine baktılar.

"Ah, evet," dedi, sesi alçaktı. "Sevişmek için. Bunu düzgünce yapacağız, değil mi tatlım, çılgınlık yapmadan, hiç acele etmeden? Böylece ikimiz de birlikte geçirdiğimiz kısa haftaların mutlu anılarına sahip olacağız?"

Doğrulup Hessian çizmelerini ve çoraplarını çıkardı. Omuz silkti.

Ceketini çıkardı ve yeleğinin düğmelerini çözdü. Freyja kollarını kaldırdı ve saçındaki tokaları çıkardı. Saçlarını salladığında, adam gömleğini başının üzerinden çekip çıkarıyordu.

Alvesley'deki av bekçisinin kulübesinde ona bakmaya pek fırsat bulamamıştı. Ama şimdi onun güzelliğinin sadece yüzüyle sınırlı olmadığını fark etmişti. Omuzları, göğsü, kolları, hepsi güçlü kaslara sahipti, güzel orantılı bir erkek kusursuzluğuydu. Bir elini onun sırtına koydu ve parmaklarını araladı. Adam sıcak ve davetkârdı.

"Son seferden beri bunu istiyordum," diye itiraf etti.

"Bundan daha iyisini yapamaz mısın?" diye sordu ona dönüp gülümseyerek. "Bunu son seferden *önce* de istiyordum. Sanırım her şey sen yalınayak, vahşi saçlı ve öfkeliyken bir han odasında başladı." Başını dudakları onunkilere değene kadar yaklaştırdı. "Şimdiye kadar tanıdığım en çekici kadın olmalısın, Freyja Bedwyn." Dili Freyja'nın dudaklarında hafifçe ileri geri gezinerek dudaklarından ayak parmaklarına kadar her yerinin cızırdamasına neden oldu.

Bu işte gerçekten çok uzman olduğu belli olan elleriyle onu soydu. Sonra kendi giysilerinin geri kalanını da çıkardı, bu sırada gözleri kadını, kadın da onu yutuyordu. İkisi de çıplak kaldığında kadın battaniyenin üzerine uzandı.

Eğer ona dokunursa, herhangi bir şeyi başlatırsa, geçen sefer olduğu gibi çok aceleci davranarak her şeyi mahvedeceğinden korkuyordu. Yükselen tutkunun yanı sıra sevişmede herhangi bir hassasiyet olup olamayacağını keşfetmek istiyordu. Onu şefkatle hatırlayabilmek istiyordu. Onu şimdi baktığı gibi, kontrollü bir arzuyla kendisine bakarken hatırlamak istiyordu. Ellerini iki yana açtı, avuç içleri aşağı bakıyordu.

"Benimle seviş," dedi.

"Oh, niyetim bu, tatlım," dedi ona doğru eğilerek.

Elleri onun üzerinde çalışmaya başladı. Kısa süre sonra fark etti ki, elleriyle sevişmekte olduğu kadar, elleriyle onu soymakta da ustaydı. Ona nerede ve nasıl dokunacağını biliyordu, bazen o kadar hafif parmak uçlarıyla dokunuyordu ki, kadın onun dokunuşundan çok hissi hissediyordu. Ve ağzını nasıl kullanacağını da biliyordu, nabız noktalarını öpüyor, göğüslerini emiyor, sıcak bir şekilde nefes alıyordu

diliyle göbeğine hafifçe vuruyor, uyluklarının iç kısımlarına öpücükler konduruyor, başını kaldırıp ona sırtımdan önce ayak başparmaklarından birini emiyordu.

Ayaklarını ellerinin arasına aldı, arzunun daha hızlı bir tempoyla akmasına neden olacak şekilde masaj yaptı ve sonra ayaklarını battaniyeye geri koymadan önce dizleri açık kalacak şekilde çevirdi ve yukarı doğru hareket ettirdi. Uyluklarının arasına diz çöktü ve bacaklarını kendi bacaklarının üzerine kaldırdı. Sonra bir elini bacakların arasından aşağı kaydırды.

Kadın ıslak ve sıcaktı; adamın eli ise tam tersine serindi.

Ona nasıl dokunacağını da çok iyi biliyordu. Parmakları hafifçe, bilerek hareket etti ve kız onun yüzünü izlerken o da ne yaptığını izledi - güzel, ağır gözlü, ne yaptığını dalmış. Ve sonra başparmağıyla onun bir yerine dokundu, çok hafifçe ovuşturdu. Kadın yukarı doğru kamburlaştı, haykırdı, dikkatle koruduğu tüm kontrolü kaybordu ve titreyerek, tamamen zevkli bir şekilde serbest kaldı.

Onu kucağına kaldırıp başparmaklarıyla arasını açarken ve içine sertçe dalarken usulca güldü. Yavaşça nefes aldı. Bu sefer hiç acı yoktu, sadece son serbest bırakılmasından dolayı hala zonklayan ve hassas olan duvarlara bastırırken inanılmaz bir zevk vardı. Ellerini onun dizlerini kavrayacak şekilde hareket ettirdi.

"Sanırım seninle de sevişmemin zamanı geldi," dedi yarı kapalı göz kapaklarının ardından ona bakarak. "Kendini çok iyi hissediyorsun Josh."

"Gerçekten de öyle." Gözlerinde kakhaha vardı ama aynı zamanda tutku doluydular.

Yavaşça iç kaslarını onun etrafında sıktı ve burun delikleri

alevlendi. "Neredeyse," dedi, "beni teslim olmaya teşvik ediyorsun.

Neredeyse."

Adam kadının eşiğine kadar geri çekildi ve tekrar sertçe içeri doğru itti ve kadın iç kasları titreyerek ve kalçaları sallanarak karşı koyarken geri çekildi ve tekrar itti. Dişlerini sıktı, arzunun bir kez daha yükseldiğini hissetti ve sürdüğü müddetçe onun darbelerine karşılık vermeyi diledi. Sonsuza dek sürmesini diledi.

Bu kez, yaptıkları şeyi izlerken onun yüzünü izleyen oydu.

birlikte, gözleri vücudunun hissettiklerini tatlı, neredeyse acı verici bir yoğunlukla gözlemliyordu. Her şey neredeyse dayanılmaz derecede erotikti.

"Tatlım," dedi sonunda, sesi boğuk ve nefessizdi, "bir beyefendi gün batımına doğru atını sürüp hanımını geride bırakamaz. Eğer yenilgiyi kabul edersem, gitmeme ve seni takip etmeme izin verir misin?"

Adamın gözlerinin içine baktı, ritmini kaybetti, kontrolü elden bıraktı ve aniden adamın vücudunun tatlı acısına sertçe vurmasına karşı savunmasız kaldı. Tekrar haykırdı ve onun etrafında titredi.

Birkaç dakika sonra fark etti ki, adam hâlâ onun içindeydi ve hâlâ iri ve kaya gibi sertti. Kadın gözlerini açtı ve adam gözlerinin içine gülümsedi. Ellerini omuzlarının her iki yanındaki battaniyeye götürdü ve ondan çekilmeden pozisyonunu değiştirdi. Kadının üzerine dümdüz çöktü, omuzlarından ayak parmaklarına kadar onu kapladı, ağırlığı onu yere bastırdı. Kendi ağzıyla onun ağzını buldu ve onu öptü, derinden değil, beklediği gibi tutkuyla değil, ama sonsuz bir şefkatle.

Ve sonra başını onunkinin yanına koydu, yüzü saçlarına gömüldü ve uzun, derin vuruşlarla tekrar içine girdi, onu öyle bir sardı ki garip bir şekilde el üstünde tutulduğunu, garip bir şekilde sevildiğini hissetti. Cinsel olarak doyuma ulaşmış olsa da, bu olağanüstü bir duyguydu, fiziksel olmaktan çok duygusaldı ve yine de bedeninin içindeydi. Adam hareketsiz kaldığında bir an için gerildi ve sonra derin bir iç çekişle tüm ağırlığını kadının üzerine bıraktı. Adamın serbest kalışının sıcak akışını derinlerde hissedebiliyordu. Kollarını ona doladı, hem verici hem de hediye edilmiş hissediyordu.

Kulağının dibinde nefes alıp veriyordu. İkisi de sıcaktı ve terden kayganlaşmışlardı. Martılar tepelerinde ağlıyordu. Denizin sonsuz, elemental akışı ve kumu emişi vardı. Tuz, kum ve okyanus kokuları vardı. Güneş ışığı, güneşin sıcaklığı ve esintinin hoş gelen serinliği vardı.

Altlarındaki toprak yavaşladı.

Ah, evet, bunun anısı hep onunla kalacaktı. Ve gelecekteki acının bunu lekelemesine izin vermeyecekti. *Vermeyecekti.*

Adam kızın üzerinden yuvarlanırken yedek battaniyeye uzandı ve adam battaniyeyi üzerlerine serip bir kolunu kızın boynunun altından geçirerek arkasına kıvrılırken kız yüzünü ona dönerek yan döndü.

Koyun bir kenarını oluşturan kayalık uçuruma ve onun altındaki koyu yeşil suya baktı. Beyaz bir martı bir kayanın tepesine tünemiş, denize bakıyor ve gagasını açarak ęıęlık atıyordu. Kendini sıcak, durgun ve hafızasına kazınan her hissin farkında hissediyordu.

Nefes alış verişine bakılırsa Joshua bir süre uyumuştu. Buna memnun oldu. Konuşmak istemiyordu. Henüz konuşmak istemiyordu. Onun hafif alaylarını dinlemek ya da yine kavga ettiklerini söylemesini duymak istemiyordu.

Ne gülmek ne de korkmak istiyordu. Sadece sonsuza dek şu anın içinde *olmak* istiyordu. Ve geleceğe doğru ilerlemesi gerektiğinde- işte o zaman. *Asla* unutmayacaktı. Muhteşem bir öğleden sonra için sadece aşık olmadığını inkâr etmesine asla izin vermeyecekti. Aynı zamanda *sevmişti*. Bedeniyle sevmiş ve kalbiyle sevmişti.

Aptal, aptal, aptal, diye söylemeye ęalıřtı zayıf bir iç ses ona. Ama o, bu günden ve bu uçurumdan aşkın kendisine düşüşünden pişmanlık duyacağı konusunda onu uyaran sesi dinlemek yerine uykuya daldı.

BÖLÜM XX

"Hatırlat bana tatlım," dedi Joshua, gözleri güneş ışığının su üzerindeki parıltısına karşı kısılmıştı, "neden evlenmeyeceğimizi."

Teknede adamın karşısında oturuyordu, bakışları kıyı şeridinde, ifadesi iletişimsizdi. İkinci kez seviştiklerinden ve giyinip tekneye döndüklerinden beri neredeyse tek kelime etmemişlerdi.

Bakışlarını onun yüzüne çevirdi.

"Sakın bir centilmen gibi davranıp benim için teklifte bulunmak zorunda hissetme kendini," dedi, sesi gerçekten kızgın geliyordu. "Olanlar benim hatamdı. Seni evlilik tuzağına düşürmek için yapılmadı."

"Hata mı?" Ona sıırttı. "Yine mi senin? Kendimi ipte oynatılan bir kukla gibi hissetmeye başlıyorum."

"Tanışmamızın başında ben de tam olarak böyle hissediyordum," dedi. "Şimdi ödeştik."

"Benimle evlenmek bir tuzak olurdu, değil mi?" diye sordu ona.

"Elbette olur," dedi sabırsızlıkla. "Başından beri bunun farkındaydık ve temkinliydik. Bu ikimiz için de korkunç bir hata olur."

Artık nedeninden emin değildi. Kaybettiği aşkının yasını sonsuza dek tutamazdı, değil mi? Ama o zaman böyle bir yastan geriye kalan izleri bile hisseden bir kadınla evlenmekten nefret ederdi.

"O zaman bu öğleden sonra neden oldu?" diye sordu ona. "Tutkuya kapılmış olmak gibi bir mazeretimiz yok, değil mi? Bu dün ikimiz tarafından da oldukça bilinçli bir şekilde planlandı."

Ona hemen cevap vermedi. Tekrar denize doğru baktı.

"Ben Leydi Freyja Bedwyn," dedi. "Bir dükün kızı ve kız kardeşiyim. Her zaman cesur, alışılmadık ve hatta zaman zaman asi biri olarak tanınmış olsam da, benden hem kamusal alanda hem de özel hayatımda en katı adaba uygun şekilde davranmam beklenir. Beyefendilerin özel davranışlarında böyle bir kısıtlama yoktur. Tüm kardeşlerimin metresleri ya da geçici aşkları oldu. Wulf'un yıllardır aynı metresi var ve adına tek bir skandal bile dokunmadı. Ben evlenmemeyi tercih ediyorum; en azından henüz değil ve özgürlüğümü uğruna feda edebileceğim biriyle tanışmadığım sürece de evlenmem. Ama beş yaşımdayım, yirmi yaşımdayım ve bir kadının tüm ihtiyaçlarına sahibim."

"O halde beni kullandın, tatlım," diye sordu ona, "sıradan bir aşk olarak mı?"

"Saçmalama," dedi ona tekrar soğuk bir küçümsemeyle bakarak. "Bazen oldukça sıkıcı olabiliyorsun Josh. Benimle yer değiştir. Kürek çekmek istiyorum."

Ona sıırıttı. "Bir gölde değiliz," dedi. "Denizde kürek çekmek çok daha fazla güç ve beceri gerektirir. Ayrıca buraya gelebilmek için yerinden kalkıp etrafımda manevra yapman gerekecek. Teknenin iğrenç bir şekilde sallanacağını söyleyebilirim."

"Eğer denize düşersen," dedi, "tekneyi durdurur ve seni kurtarırım."

İnsanın kadına hayranlık duyması gerekiyordu. Daha önce adaya kadar olan tüm yol boyunca onun dehşetinin farkındaydı ama kadın buna dair hiçbir işaret vermemişti. Yine de şimdi teknenin içinde hareket etmeye, bir şekilde onunla yer değiştirmeye ve sonra onları limana geri götürmeye istekli miydi? Kadının kibirli ve soğukkanlı duruşundan neredeyse korkunun kokusunu alabiliyordu.

"Bu en azından güven verici," dedi, kürekleri emniyete aldı ve ayağa kalktı

Ayaklarıyla yanlara tutunuyordu. Tekne bir o yana bir bu yana sallanıyordu. "Ben de senin için aynısını yapacağım Özgür, gerçi senin bir balık gibi yüzebildiğini hatırlıyor gibiyim. Lindsey Hall'daki yarışımızda seni daha yeni geçtim."

Kadın hemen kıpırdamayınca fikrini değiştireceğini düşündü ama adam ona yaklaşırken kadın yanlara tutunmadan dimdik ayağa kalktı. Tekne sallanırken ve adam onun yanından geçip oturduğu yere otururken kendini dik ve dengede tuttu. Dönüp oturmadan ve kürekleri eline almadan önce mükemmel dengesini koruyarak kayık boyunca ilerleyişini takdirle izledi. Beklediği gibi çenesi yukarıdaydı ve burnunun uzunluğu boyunca dünyayı izliyordu.

Onu maske takmakla, maskesinin ardında ya gerçek benliğini ya da hiçbir şey saklamamakla suçlamıştı. O da farklı değildi. Dünyaya karşı sergilediği soğukkanlı, mağrur, cesur cephenin ardında incinmiş bir kadın, yalnız bir kadın -evet, Prue bu konuda oldukça haklıydı- belki de yeniden sevmekten korkan bir kadın vardı.

Onun bir uzman gibi kürek çekeceğini tahmin edebilirdi. Kürekleri derine sokarak ve her kulaçta tüm okyanusu yerinden oynatmaya çalışarak enerji harcamıyordu. Çok geçmeden sabit bir hızla ilerlemeye başladılar.

Yani evlenme konusundaki fikrini değiştirmemişti, değil mi? Bu gerçekten utanç *vericiydi*, çünkü *onunla* evlenme konusundaki fikrini değiştirmeye başlamıştı. Aslında ona veda etme düşüncesi -muhtemelen çok yakında- aklının uzak durduğu bir şeydi. Freyja olmadan hayatı gerçekten de çok boş görünecekti. Ve şimdi her şeyin ötesinde, bu öğleden sonrasının anılarıyla yaşamak zorunda kalacaktı.

Tüm cesaretine ve tutkusuna rağmen, aslında hala cinsel bir masumdu. Muhtemelen seks yapmakla sevişmek arasındaki farkı bilmiyordu. Bu öğleden sonra sevişmişlerdi - ya da en azından o, tek bir aşk sözcüğü bile söylememeye dikkat etmesine rağmen sevişmişti.

Onu sadece deneyim için, kadınsı cinsel açlığını tatmin etmek için istemişti.

Bu alçakgönüllü bir

düşünceydi. Kıkırdadı.

"Sağ elimde bir kırbaç tutuyor olmalıydım," dedi kollarını teknenin kenarlarına dayayarak. "Öyle olsaydım bu manzara limandan çok daha etkileyici görünürdü."

Gerçekten de ön yolda ya da kayıkların arasındaki kumların üzerinde hareketsiz duran birkaç köylü vardı ve hepsi de Hallmere Markisi'nin nişanlısının kürek çekerek kıyıya ulaşmasını merakla izliyordu.

Joshua sığ sulardayken atladi ve Hessian botlarını gören uşağının gazabını göze aldı. Tekneyi kuru kumun üzerine sürükledi ve Ben Turner koşarak tekneyi daha yükseğe çekmeye gelirken Freyja'yı dışarı çıkardı. Yolun yukarısında biri ıslık çaldı ve iyi huylu bir kahkaha patladı.

"Ah, Ben," dedi Joshua, "tam da konuşmak istediğim adam."

Ben ona temkinli bir şekilde baktı ve battaniyeleri çıkarmak için tekneye uzandı. "Anladığım kadarıyla," dedi Joshua, "annen Leydi'ye karşı nazik davranmış.

Prudence. Gördüğüm kadarıyla kulübenizin kapısında. Yukarı çıkalım mı?"

Freyja'yı dirseğinden tuttu ve limanın yukarısındaki ön yolda bulunan kulübelerden birini gösterdi. Bayan Turner kapının girişinde duruyordu, kollarını göğsünde kavuşturmuştu. Reverans yapmadan önce onların yaklaşmasını izledi. Ben de arkasından takip etti.

"Eğer sizi o kayıkta kürek çekmeye zorluyorsa leydim," dedi kıkırdayarak, "sizin yerinizde olsam ona haddini bildirirdim. Ya da hayatının geri kalanında nasıl olacaksa öyle davranırdım."

"Ama o ısrar etti," diye itiraz etti Joshua. "Bir beyefendi nasıl hayır diyebilir ki?"

Freyja'nın tüm bunları çok tuhaf bulduğunu fark etti - onun sıradan insanlarla dostluk kurması ve onların da ona karşı rahat davranması. Ama sadece beş yıl önce o da onlardan biriydi. Freyja sessizce onun yanında durdu.

"Leydi Prudence'a yaptığınız bütün iyilikleri duydum," dedi Mrs. Turner.

Sabahleyin Prue, Eve ve çocuklarla birlikte yürüyüşe çıktığında Bayan Palmer'la uzun uzun konuşmuştu. Prue evdeki çocuk odasına kapatılmıştı. Bayan Palmer onu elinden geldiğince dışarı çıkarıyordu.

Çoğu zaman köye yürüyerek gidiyorlar ya da müsaitse arabaya biniyorlardı. Prue kendisine sıcak bir şefkatle davranan Turner'lara derin bir bağlılık geliştirmişti. Gerçekten de Bayan Turner sık sık Bayan Palmer'ın onu bir iki saatliğine orada bırakmasını ve kendine zaman ayırmasını önerirdi; Bayan Jewell'ı sık sık çağırdığını söylemişti.

Bayan Turner anında temkinli göründü.

"O tatlı bir çocuk," dedi, "ve annesi öyle olduğuna inanıyor gibi görünse de bir embesil değil, affınıza sığınıyorum lordum. Onun *Leydi Prudence* olduğunu biliyorum ve bu yüzden onu kapımın eşiğinden adım atmaya teşvik etmemeliyim, ama *birinin* onu sevmesi gerekiyor ve Bayan Palmer her zaman yeterli olmuyor."

Joshua ellerini arkasında kavuşturarak, "Buraya seni azarlamaya gelmedim," dedi.

"Sanmıyorum," dedi. "Bu evi çok seviyor. Kapının arkasında kendi önlüğü var ve ilk yaptığı şey ona uzanıp giymek oluyor. Yerleri süpürüyor, paspasları silkeliyor, bulaşıkları yıkıyor, çamaşırları yerleştiriyor, bana ve Ben'e çay yapıyor ve yemek yapmayı öğreniyor. Oturduğu zaman tamir bile yapıyor. Bu eve güneş ışığı getiriyor."

Joshua, kızarıp başını eğen ve botunun burnuyla yola gömülmüş bir taş kurcalayan Ben'e baktı.

"Bunu yapıyor," dedi. "Ve artık küçük bir kız da değil." Joshua'nın yüzüne baktı, yüzünde meydan okumaya benzer bir ifade vardı. "O artık yetişkin bir kadındır."

Bayan Palmer, Prue'nun Ben Turner'ı sevdiğini kaç kez söylediği konusunda endişelerini dile getirmişti. Elbette bunu herkes için söylüyordu ve herkesi kastediyordu. Ama Bayan Palmer'ın söylediğine göre, bunu Ben'le ilgili olarak söylerken kullandığı, kelimelerle tam olarak açıklayamadığı bir yol vardı.

"Onu seviyorsun, değil mi Ben?" Joshua sessizce sordu.

Ben'in kızarması derinleşti ama gözlerini kaçırmadı. "Prue-Lady Prudence'ı sevmek bana düşmez," dedi. "Benim için endişelenmenize gerek yok *lordum*. Yerimi unutmayacağım."

Başlığı hafif bir vurgu ve biraz da acıyla söylenmişti, Joshua

fark ettim. İç çekti.

"Hayır, bunu yapmanı beklemiyordum, Ben," dedi. "Onunla arkadaş olduğun için sana teşekkür etmek istedim. Gördüğünüz gibi onu seviyorum."

"Onu ve Ben'i hiçbir zaman yalnız bırakmadım," dedi Bayan Turner. "Asla da bırakmam. Ben'in kendisini asla unutmayacağını bilsem de, bundan daha iyisini biliyorum."

Joshua ikisine de gülümsedi, nazikçe başını salladı ve Freyja'ya kolunu uzattı. Atlarını ahıra yerleştirdikleri hana doğru geri yürüdüler.

"Gariptir ki," dedi, "Prue'nun büyümesi sorununu hiç düşünmemiştim. Birçok yönden hep çocuk kalacağı için, sanırım her yönden çocuk kalacağını düşünmüştüm."

"Genel olarak kadınlar hakkında sıkça yapılan bir hatadır," dedi, "erkeklerle aynı ihtiyaçlara sahip olmadıkları varsayımı. Prue bir çocuk değil, değil mi? O bir kadın. Ve Ben Turner bunu gördü. Muhtemelen onun gördüğünü o da görmüştür ve kulübenin çekiciliği annesinden çok ona aittir. Markiz gerçeği öğrenirse ne yapar?"

"Prue'yu bir akıl hastanesine göndermeye çalışacak," dedi, "orada kilit altında tutulacak, zincirlenecek, dövülecek, halka teşhir edilecek ve bir hayvan gibi muamele görecektir."

Ona sertçe baktı. "O bile bu kadar zalim olamazdı," dedi.

"Prue çocukken de yapardı bunu," dedi, "eğer amcam hayatında bir kez olsun kendini zorlamasaydı. Eğer benim dönüğümlle kızlarıyla birlikte malikâneye çekilmek zorunda kalırsa, bunu şimdi de yapmaktan söz ediyor."

Freyja sesli bir şekilde nefes aldı. "Eğer buradan ayrılmadan önce yumruklarımı o kadının suratına indirmezsem," dedi, "azizliğe aday olacağım ve bunun korkunç bir kader olacağına inanıyorum. Bu konuda ne yapacaksınız? Prue'nun vasisi sizsiniz, değil mi?"

"Cinayetten hüküm giyene kadar, evet," dedi. "Ne yapmalıyım Freyja? Onu bir balıkçıyla evlenmeye mi teşvik etmeliyim?"

Kızın yüzündeki ifadeye gülümsedi. Böyle bir ihtimalin ötesinde olmalı

gururlu Bedwyn ailesinin herhangi bir üyesinin en çılgın hayalleri. Lindsey Hall'a gittiğinden beri Aidan'ın Galli bir kömür madencisinin kızıyla, Rannulf'un da tanınmamış bir taşra papazının kızı ve Londralı bir aktrisin torunuyla evlendiğini öğrenmişti. Yine de Eve ve Judith ailenin geri kalanı tarafından düşeslermiş gibi kabul görüyorlardı.

"Belki de," dedi, "Prue hayatta kendi seçimlerini yapabilecek kapasitede. Josh, dün öğleden sonra evin arkasındaki tepeye tırmanırken elimi tuttu. Bunu benim yardımına ihtiyacı olduğu için değil, benim onunkine ihtiyacım olduğuna inandığı için yaptı."

"Bir keresinde o hatayı yaptığında beni olduğum yerde dondurmuştun," dedi. "Gerçi yukarı çıkmak yerine aşağı inmek üzereydik, hatırlıyorum."

"Biliyorum," dedi. "Ama çok *etkilendim*. Bana onun sevgi dolu olduğunu ve bu sevgiyle dolup taşıdığını söylediğinde ne demek istediğini anladım. Ve o kadar masum ki insan onun için korkuyor. Belki de böyle insanlar için değil, deneyimleri bize birbirimize ya da hayatın kendisine güvenmemeyi öğretmiş olan kendimiz için korkmalıyız."

Adam şaşkınlık içinde ona baktı. Sesi her zamanki kibarlığını kaybetmişti. Neredeyse duygudan titriyordu. Bütün bunlar Prue'nun, onun yalnız olduğunu düşünerek elini tutması yüzünden miydi?

"O zaman onunla konuşmalıyım?" diye sordu. "Benimle gelir misin?"

O zaman kendine daha çok benziyordu. "Eve çok daha iyi bir seçim olurdu," dedi. "Ama evet, geleceğim. Josh, burada, Penhallow'da ne *yapıyorum* ben? Neden hâlâ Bath'da değilim, her sabah Pompa Odası'nda gezinmiyor ve Meclis Salonu'nda çay içmiyorum?"

"Sanırım, tatlım," dedi, "bir haydut olduğunu anladın ve ona ayak uydurmaya çalışarak hayatını bir süreliğine renklendirmekten kendini alamadın. Ayrıca, burada benimle olman orada can sıkıntısından ölmenden daha iyi, öyle değil mi?"

"Bir haydut," dedi kadın, hanın taş döşeli ahırına döndüklerinde ve bir kâhya atlarını dışarı çıkarmak için acele ederken. "Sen bu musun Josh? Cevap hakkında hiçbir şüphem yokken hayat çok basitti."

Başını çevirdi ve ona göz kırptı.

Ertesi sabah bulutlu, rüzgârlı ve oldukça kasvetliydi. Joshua yine erkenden kâhyası ve Aidan'la birlikte dışarı çıkmıştı. Markiz, Constance'tan köyde kendisi için bir iş yapmasını istemiş ve son anda Rahip Calvin Moore'un da ona eşlik etmesini önermişti. Alleyne, Constance'ın yüzündeki gergin ifadeyi görmüş olacak ki, Chastity'ye de gitmek isteyip istemediğini sormuş ve dördü birlikte yola çıkmışlardı, markizin hançer bakışları Alleyne'in sırtını deliyordu.

Freyja onun can sıkıcı bir düşman olduğu sonucuna vardı. Freyja'nın kendisinden ya da herhangi bir Bedwyn'den çok farklıydı, açık bir düşmanlıkla ortaya çıkıp adil bir şekilde savaşmıyordu. Bir şeyi harekete geçirmişti ve bunun meyvesini vermesini beklemeye hazırdı. Bu arada herkese karşı nazik, solgun bir ev sahibesi gibi davrandı. Nazik gülümsemesi yüzüne boyanmış gibiydi.

Freyja sabah odasına sığınmıştı. Morgan masada onun yanında Judith'e yazarken o da avukatına bir mektup yazıyordu.

"Bir şeylerin olmasını beklemek çok tuhaf, değil mi?" Morgan bir süre sonra aniden konuştu. "Penhallow'a varır varmaz havai fişeklerin patlamasını bekliyordum. İlk ya da iki gün heyecan, tehlike, parlayan kılıçlar ve tüten tabancalar, sonra da zaferin verdiği tatmin duygusu bekliyordum."

"Hayal kırıklığına mı uğradın?" Freyja ona gülümsedi.

"Hayal kırıklığına mı uğradın? Hayır." Morgan kaşlarını çatı. "Ama itiraf etmeliyim ki biraz tedirginim. Markiz gerçekten de Joshua'dan nefret ediyor, değil mi? Hepimizin burada olmasından ne kadar memnun olduğunu ısrarla söylemesine rağmen hepimizden de. Ondan neden bu kadar nefret ediyor ki hayatını tehlikeye atmaya hazır?"

"Oğlunun ölümü için onu suçluyor," dedi Freyja. "Mürebbiyeyle ilgili kirli işlerde onun suçlu olduğunu düşündü ve sonra oğlu onunla yüzleşmeye gittiğinde öldü. Belki de bir anlamda, kazanın gerçekten bir kaza olup olmadığını merak ettiği için onu suçlayamayız."

"Sanırım," dedi Morgan, "mürebbiyeyi baştan çıkaran oğluydu."

"Evet," dedi Freyja.

"Ondan hoşlanacağımı sanmıyorum," dedi Morgan. "Aslında eminim ki ondan da en az annesi kadar nefret ederdim. Joshua'nın suçu üstlenmesine ve o zavallı kadına bir ev bulmasına izin vermesi ne kadar korkunç. Ama *beni* endişelendiren Freyja, o tanık. Evde olmaması ve bu yüzden yüzleşilememesi ne kadar kışkırtıcı. Tek başına kesinlikle bir tehdit değil, ama ya hikayesini doğrulamak için başka birkaç adamı ikna edebilirse? Joshua içinde bulunduğu tehlikenin farkında mı? Bu konuda bir şey *yapıyor* mu?"

"Gerçekten de öyle," dedi kapı aralığından bir ses ve ikisi de Joshua'nın orada durduğunu görmek için döndüler. Hâlâ ata binmek için giyinmişti. Yüzü açık havadan dolayı kızarmış, gözleri kahkahalarla dans ediyordu.

Tehlikenin kıyısında yaşamayı seviyordu, diye düşündü Freyja.

Düşünceden bağımsız olarak, vücudu anında onun, erkeksi zarafetinin ve güzelliğinin farkına vardı. Tutunacak mutlu anıları olsun diye dünün olmasını istemişti. Aptallık etmişti. *Bu* olmadan nasıl yaşayacaktı? *Onsuz* nasıl yaşayacaktı?

"Ne o zaman?" Morgan sordu.

"Neden anlatarak eğlenceyi bozalım ki?" dedi gülerek odaya girerken. "Garnett hâlâ evde değil ama balo için zamanında döneceğini umuyorum. Gerçekten de baloyu duymuş olmasına ve tiyatrodan anlıyor olmasına güveniyorum. Ona bir davetiye gönderdim."

"Biliyorum," dedi Morgan. "Ben *yazdım*. Ama neden?"

Ama o yine sadece güldü. "Yalnızca şunu söyleyeyim," dedi, "Garnett gelirse, balo Bedwyn'lerin gönlüne göre bir olay olacak."

Morgan'ın gözleri parladı. "Oh, bir şeyler planlamışsın," dedi. "Aferin sana."

Bir elini uzattı ve dikkatini Freyja'ya çevirirken onun omzunu sıktı.

"Prue'yla birlikte nehir yürüyüşüne gidiyorum," dedi. "Sen de gelir misin, Freyja?"

Freyja ona baktığında Morgan, "Judith'e yazdığım bu mektubu bitirmeliyim," dedi, "sonra da Rochester Teyze'ye yazmalıyım. Yıllardır bunu yapmadım, ama baharda ortaya çıkışıma sponsor olacak, aklıma bile gelmedi."

Freyja yün bir elbise ve sıcak tutan bir pelerin giydi. Hatta pencereden dışarı bakıp havanın değişmediğini fark ettikten sonra kulaklarını örtecek bir bone bile taktı. Prue da tepeden tırnağa güneş ışığı sarısına bürünmüş, sıcacık giyinmişti. Josh ve Freyja'yla bir gezintiye çıkacağı için heyecanlı olduğu her halinden belliydi.

Kulübenin önünden geçen dolambaçlı araba yolunun daha kademeli eğimini kullanmadan, eğimli çimenlerin üzerinden vadiye inmeye çalıştılar. Prue son birkaç metreyi Joshua'nın bekleyen kollarına doğru fırlarken yüksek sesle gülüyordu. Freyja ona da benzer bir yardım teklif edeceği zaman ona ters ters baktı ve Joshua sırtarak arkasını döndü.

Nehrin yanından sahile doğru uzanan özel patika boyunca yürüdüler. Yine de sahile kadar gitmediler. Suyu bakmak için sık sık durdular, taşların ve küçük kum yığınlarının yanından geçen yavaş akıntıları izlediler, ara sıra iribaşların geçtiğini gördüler. Joshua bir taş alıp yüksek bir kavis çizerek karşı kıyıya, biraz uzağa fırlattı ve Prue gülerek sevinçle ellerini çırttı. Freyja da ondan geri kalmamak için yassı bir taş aldı ve öyle bir fırlattı ki taş suyun yüzeyini sıyrarak gözden kaybolmadan önce dört kez sekti. Prue heyecan içinde bir aşağı bir yukarı zıpladı.

"Bunu yapmak istiyorum," dedi ve Freyja sonraki on dakikayı ona uygun bir çakıl taşının nasıl seçileceğini ve doğru bir bilek hareketiyle nasıl yana doğru fırlatılacağını göstererek geçirdi. Prue hiçbir zaman doğru yapamadı ama denemekten büyük keyif aldı ve Joshua da yapamayınca kontrol edemediği bir neşeyle büyük bir kayanın üzerine yığıldı.

Freyja, keskin ve dar gözlerle onun alçakgönüllü yüzüne baktığında, eğer isterse taşlarını *on* kez zıplatabileceğine ikna olmuştu.

Prue'ya duyduğu neredeyse acı verici sevgiyi anlayamıyordu. Her zaman handikap olarak gördüğü şeylerden genellikle utanırdı. Eğer Prue'yu önceden bilseydi, dehşete düşerdi ve

ondan uzak durmuştu. Yine de birkaç gün boyunca temkinli mesafesini korumuş, Eve, Joshua ve Chastity'nin kızla sohbet etmesine izin vermekle yetinmişti.

Ama onda kurnazlık, aptallık, donukluk ya da olumsuzluk yoktu. O, çocukluğun masum coşkusu ve sevgi dolu güveninden uzaklaşıp olgunluk olarak adlandırdıkları daha karanlık bir yere geçmelerini sağlayan, ölümlülüğün geri kalanının çoğunda bulunan şeye sahip olmayan, güneşli huylu bir çocuktü. Prue'nun bazen hantal hareketleri ve yuvarlak, çocuksu yüzü onun diğer genç kadınlar gibi olmadığını bir göstergesi olsa da, yine de oldukça hoş bir genç bayandı.

Morgan'la aynı yaşıydı.

Joshua, kız kahkahalarla sallanmayı bırakana kadar sıcak bir şefkat gülümsemesiyle ona baktı.

"Köye gitmeyi seviyor musun, Prue?" diye sordu.

"Evet," dedi Prue. "Bayılıyorum."

"En sevdiğin yeri neresi?" diye sordu ona. "En sevdiğin yer mi?" Prue parlak gözlerle nehrin karşısındaki Lydmere'e baktı. "Kulübe," dedi.

"Bayan Turner'ın mı?"

"Evet."

"Neden hoşuna gidiyor?" Onun önünde dizlerinin üzerine çöktü, birkaç çakıl taşı seçti ve bir elinde yuvarladı.

"Bir şeyler yapabilirim," dedi Prue. "Yardım edebilirim. Burası çok güzel bir yer."

"Ama küçük," dedi Joshua. "Orada yaşamak istemezsin, değil mi?" Prue

kaşlarını çatarak düşündü ve sonra tekrar gülümsedi. "Evet, isterdim," dedi. "İşlerin nasıl yapılacağını

biliyorum." "Bayan Turner'ı seviyor

musun?" Joshua sordu.

"Evet." Gülümsemesi genişledi. "Ve Ben. Ben'i *seviyorum*."

"Öyle mi?" Döndü ve taşlardan birini fırlattı. Belli ki taşları sektirmenin ustalaşamayacağı bir beceri olduğunu unutmuştu; beş kez sekti. Prue heyecanla güldü ve işaret etti. "Onu neden seviyorsun, Prue? Sana karşı nazik mi?"

"Evet," dedi Prue. "Çayını hazırlamamdan hoşlanıyor ve Bayan Turner'ın değil *benim* kekimi yedi. Ben beni seviyor."

"Seni seviyorum, Prue," dedi Joshua. "*Freyja* seni seviyor."

"Evet." Freyja'ya baktı ve gülümsedi. "Josh seni daha iyi yaptı, Freyja. Seni tekne de gördüm. Adaya gitmiştin."

Oh, canım. Freyja gülümsedi ve Joshua'nın gözlerinden

kaçındı. Prue tekrar Joshua'ya baktı. "Ben beni öptü,"

dedi. Joshua'nın yüzü gözle görülür biçimde kızardı.

"Seni öptü mü?"

Prue sevinçle güldü. "Doğum günümde," dedi. "On sekiz yaşımdaydım. Bayan Turner bana önlüğümü verdi ve beni öptü. Ben de çayımı doldurdu - hepimiz güldük- ve beni öptü. İşte," diye ekledi, bir işaret parmağını ağzına yakın yanağına götürerek. "Ben, 'Seni seviyorum Ben,' dedim, o da, 'Ben de seni seviyorum Prue,' dedi. " Keyifle güldü.

"Prue," diye sordu Freyja, kızı elinden tutup ayağa kaldırarak yürümeye devam etmelerini sağladı, "Ben'i özel bir şekilde mi seviyorsun? Eve'in Aidan'ı sevdiği gibi mi?"

"Josh'u sevdiğin gibi mi?" Prue güldü. "Evet."

Joshua onların yanına, Prue'nun diğer tarafına geçti.

"Ben'in güzel elleri var," dedi Prue. "Büyükler. Onlarla çalışıyor. Yine de onlarla bana zarar vermez."

"Elbette yapmaz," dedi Joshua, kızın kolunu kendi kolunun arasından geçirip elini okşayarak. "Kimse seni asla incitmeyecek, Prue. Evliliğin ne olduğunu biliyor musun? Evli insanların birlikte ne yaptıklarını biliyor musun?"

"Evet," dedi Prue. "Birbirlerine göz kulak oluyorlar. Ve birbirlerini öpüyorlar. Ve bebek sahibi ol."

Joshua irkilerek Freyja'ya doğru bir bakış fırlattı.

"Bayan Palmer söyledi," dedi Prue, "ve Chastity. Chastity beni Bayan Jewell'ı görmeye götürdü ve o da bana anlattı. David Bayan Jewell'ın elinde. David'i seviyorum."

"Oğlu mu?" Joshua söyledi. "Küçük, yakışıklı bir çocuk."

Prue, "Bayan Jewell kötü öpücükler olduğunu ve bir daha kimsenin bana kötü öpücük vermesine izin vermemem gerektiğini söyledi," dedi. "Ben bana kötü öpücükler vermez. Ben beni seviyor. Ben de Ben'i seviyorum."

Freyja, hayatındaki kadınların -bunu yapabilecek en nitelikli kişi olan annesi hariç- Prue'yu kendi cinselliğinin tehlikeleri konusunda eğittiklerini düşündü. Belli ki kızın en azından bazı açılardan artık bir çocuk olmadığını fark etmişlerdi.

"Eğer sürekli kulübede yaşasaydın," dedi Joshua, "Penhallow'un tamamı senin evin olmazdı, Prue. Orada yatar, orada yaşırdın ve şimdi yaptığın işi her gün orada yapman gerekirdi. Leydi Prudence Moore büyük bir evde yaşmalı, değil mi? Ona bakacak hizmetçileri ve her zaman giyeceği büyük kıyafetleri olmalı."

"Kulübede yaşamak istiyorum, Josh," dedi. "Bayan Turner'la yaşamak isterdim. En çok da Ben'le yaşamak isterdim. Ben'i seviyorum. Beni öptü ve bu kötü bir öpücük değildi. Bana kötü öpücükler vermezdi. Elleriyle beni incitmezdi."

Kadının elini dudaklarına götürdü ve birkaç dakika orada tuttu.

"Hayır, yapmaz, benim en tatlı aşkım," dedi. "Ben'i delikanlıyken tanırdım. Seni ya da başka bir kadını incitmez. Ve eğer seni bir daha öperse, bu iyi öpücükler olacaktır. Eğer sana dokunursa, bu nazik elleriyle olacak."

Freyja onun gözlerinin yaşlarla parladığını fark edince irkildi.

"O zaman Ben ve Bayan Turner'la konuşayım mı?" diye sordu Prue'ya. "Mümkün olsa onlarla birlikte yaşamayı gerçekten seçer miydin?"

Yürümeyi bıraktı, kolunu Joshua'dan çekti, ellerini göğsünde kavuşturdu ve önce ona, sonra da Freyja'ya geniş, heyecanlı gözlerle baktı.

"Bayan Palmer annemin hayır diyeceğini söyledi," dedi, "sen de hayır diyecektin. Bayan Turner annemin hayır diyeceğini ve sizin de hayır diyeceğinizi söyledi. Sordum ve o da öyle söyledi. Ben ağladı ve dışarı çıktı."

"Ama sen bir kadınsın, Prue," dedi Joshua nazikçe. "Bazen bir kadın olduğunda bazı şeylere kendin karar verirsin. Ama Bayan Turner ve Ben de karar vermek zorundalar. Onlarla konuşacağım."

Prue güneşli bir gülümsemeyle güldü ve bir elini Joshua'ya diğerini de Freyja'ya uzatmadan önce kendi etrafında dönmeye başladı. Üç coşkulu çocuk gibi kollarını sallayarak nehir yolundan aşağı doğru yürümeye başladılar -aslında yürümekten çok atlamak gibiydi-.

Freyja, Joshua'ya duyduğu sevgiden dolayı kendini ham hissetti. Genel kaniya göre, Joshua'nın hayatın küçük ölümlülerinden birine karşı böylesine nazik ve ilgili olabileceğinden *şüphelenmiş* olsaydı bile, o sabah Bath'da Sydney Gardens'tan kaçır ve hizmetçi kızı kaderine terk ederdi. Pompa Odası'nda onu görmezden gelirdi. O-

Hayır, yapmaz.

Belki de bu görev için toplayabildiği tüm beceri ve kararlılıkla ona kur yapmaya koyulurdu. Onunla sadece hafif bir flörte girişmez ve ondan daha fazlasını istemediği izlenimini sonsuza dek vermezdi. Artık çok geçti. Eğer şimdi ona kur yapmaya çalışırsa, kendini kapana kısılmış hissedecek, ona teklifte bulunmak zorunda kalacak, onunla mutluymuş gibi davranmak zorunda kalacaktı.

Bu yüzden Prue'yla birlikte nehir yolundan aşağı atlamaktan ve ona duyduğu aşkla yanıp tutuşmaktan başka bir şey yapamıyordu.

BÖLÜM XXI

Penhallow'daki hizmetçiler hem içeride hem de dışarıda büyük baloya hazırlanmak için son derece sıkı çalışmışlardı. Homurdanıyorlardı, ama sadece Joshua'nın duyacağı şekilde homurdanıyorlardı ki Joshua onlara sırıtsın, onları kandırsın ve ara sıra kendisine "delikanlı" diye hitap ettiklerinde gülsün. Onun arkasından şikâyetlerle vakit kaybetmediler ama kendilerini büyük bir şevkle böyle yeni bir etkinliğin hazırlıklarına verdiler.

Devlet daireleri en yaşlı hizmetlinin bile hatırladığı kadarıyla kullanılmamıştı. Gösteriş için oradaydılar. Ara sıra kapıyı çalma cesaretini gösteren bir gezgin, kahya tarafından oraya götürülür ve kahya tarihlerini anlatırken tüm hazinelere göz atmasına izin verilirdi. Her ne kadar her zaman temiz tutulmuş olsalar da, son toz zerresine kadar temizlemek ve her yüzeyi pırıl pırıl yapmak gibi bir zorunluluk hiç olmamıştı.

Aşçı, büyük avizeler indirilip yüzlerce mum değiştirilirken balo salonunu gözetlemeye geldiğinde, her şeyi zamanında hazır hale getirmenin çok büyük bir iş olduğunu ve hepsinin kendileri gibiler için olduğunu söyledi. Hizmetkârlara en garip gelen şey, köyden ve çevredeki çiftliklerden tüm aile üyeleri ve arkadaşlarının yanı sıra hepsinin davet edilmiş olmasıydı. Şu ya da bu sıfatla görev başında olması gerekenler bile fazla asık suratlı değildi. Kâhya, Joshua'nın isteği üzerine, hizmetkârları vardiyalar halinde organize etmişti; böylece

Akşamın sonunda ziyafet çekip dans edebilecekler ve en son çalışması gerekenler için de tam tersi olacaktı.

Baş bahçıvan parkta geç açan çiçekler aramış ve özenle yetiştirdiği seraların neredeyse tüm içeriğini bu etkinlik için feda etmeyi kabul etmişti. iek düzenlemeleri evin hanımları tarafından üstlenildi. Chastity denetliyordu, yanakları kızarmış, gözleri böyle büyük bir olayın verdiği zevkle parlıyordu. Prue'nun yardım etmesine izin verildi. Constance ve Eve işlerinin ehliydimler ama Morgan tasarım konusunda en iyi göze sahip olanıydı. Chastity'ye bir dizi öneride bulundu ve bunların hepsini el kol hareketleri ve büyük bir iyi niyetle tartıştılar. Freyja izlemekle yetindi, iek düzenleme hiçbir zaman onun uzmanlık alanı olmamıştı. Çiçeklerin hapsirmasına neden olduğunu ve başını ağrıttığını söyleyen Markiz ise ortalıkta yoktu.

Orkestra öğleden sonra geç saatlerde geldi ve enstrümanlarını kurup akort ettikten sonra evin arka kanadındaki odalarına götürüldü.

Akşam yemeği her zamankinden iki saat önceye ayarlanmıştı çünkü konuklar yedide gelecekti ve hanımlar yemekten sonra akşam kıyafetlerini giymeyi tercih ediyorlardı. Bu, geç saatlerde başlayıp şafak sökene kadar devam eden bir Londra balosu değildi. Konukların çoğunluğu, ertesi öğleden sonraya kadar yatma lüksüne sahip olmayan sıradan çalışan insanlardı. Ve birçoğunun yürüyerek ya da at arabasıyla gitmesi gereken mesafeler vardı; gerçi baş seyis, Joshua'nın talimatıyla, daha yaşlı ve daha uzaktaki insanları almak için her arabayı ve diğer araçları göndermek üzere düzenlemeler yapmıştı.

Balo salonunun girişinde Joshua ve Freyja, Markiz, Constance, Chastity ve Prue'dan oluşan bir karşılama sırası olacaktı.

Koyu kahverengi gece ceketi, donuk altın diz pantolonu, altın işlemeli yeleği, beyaz keteni, boynu ve kol ağızları dantelli oraplarıyla Joshua balo salonunun kapısından memnuniyetle etrafına bakındı. Devlet odalarının hiç kullanılmamasının her zaman utanç verici olduğunu düşünmüştü. Çiçeklerin kokusunu içine çekti, yeni cilalanmış zeminin avizelerin ışığı altında nasıl parladığını fark etti ve onlara ve onların ötesinde mitolojiden zengin bir şekilde boyanmış sahnelerin bulunduğu tavana baktı.

Heyecan verici bir coşku hissetti. Hepsi onun olacaktı ve bu gece

Tüm halkını memnun etmek ve onlara Penhallow ve Hallmere Markisi ile ilişkilerinde yeni bir çağın başladığını göstermek. Artık zengin, unvanlı, ayrıcalıklı komşuları ve derebeyi ile aralarında aşılmaz bir mesafe olmayacaktı. Bu gece ona bağımlı olanlar için, hoşuna gitsin ya da gitmesin, üzerinde bir miktar güç sahibi olduğu kişiler için yeni bir dönem başlayacaktı.

Bu gece yeni hayatına başlayacaktı. Büyüme çağında kendisine mutsuz bir hapisane gibi gelen Penhallow'a, hiç istemediği unvanına ve yetkin bir kâhya atayarak yerine getirmeye çalıştığı ama şimdi herhangi bir kâhyanın yapabileceğinin çok ötesine geçtiğini fark ettiği sorumluluklarına bağlı olabileceğini düşünmek daha bir hafta önce bile onu dehşete düşürürdü. Ama bağıydı ve olağanüstü bir şekilde, onu Penhallow'da tutacak olan şey görevden çok sevgi bağlarıydı.

Ama bu gece yüzleştği şey sonsuza kadar mutlu olmak değildi. Bırakın sonsuza dek mutlu olmayı, mutluluk hakkında düşünmeye bile başlamadan önce halledilmesi gereken çok şey vardı ki bu da zaten saçma bir fikirdi. Hugh Garnett'in eve döndüğünü duymuştu. Baloya gelip gelmeyeceğinden emin değildi ama Joshua bu konuda bahse girebilirdi. Bir de teyzesi vardı. Ve Freyja. . .

Arkasından gelen sesleri duydu ve döndüğünde Freyja'nın Morgan ve Eve'le birlikte yaklaştığını gördü; Aidan ve Alleyne de siyah-beyaz gece kıyafetleri içinde arkalarından geliyordu. Freyja, her tarafı altın iplikle işlenmiş soluk yeşil bir elbisenin içinde parılıyordu. Düşük göğüslü, bol dökümlü, etekleri ve kolları taraklı bir elbiseydi. Özenle örülmüş ve sarılmış saçları altınla işlenmişti. Uzun eldivenleri ve terlikleri de altın rengindeydi.

Nefesini tuttu. Onu ne zaman güzel olarak görmeye başlamıştı? Güzel değildi, değil mi? Ama ona göre şimdiye kadar gördüğü tüm kadınlardan daha güzeldi. Gülümsedi, eldivenli elini eline aldı, üzerine eğildi ve dudaklarına götürdü.

"Çok güzel görünüyorsun, büyücüm," dedi.

Kadının kara kaşları küstahça yukarı doğru

kalktı. "Sen de öyle Josh," dedi.

Ona sırtıttı ve diğerlerini selamlamak için döndü. Teyzesi ve kuzenleri de Calvin'le birlikte yaklaşıyorlardı. Teyzesi, siyah ipek giysisi ve sallanan saçlarıyla sanki bütün bunlar onun fikriymiş gibi gülümsüyordu. Gerçekten de, çiçekler taşınırken ve düzenlenirken balo salonundan uzak durmasına rağmen bütün gün keyfi yerindeydi. Bath'da olduğundan daha güzel görünen Constance soluk mavi giymiş ve sakin görünüyordu. Pembe giyen Chastity heyecanla parlıyordu. Soluk sarılar içindeki Prue neredeyse kendinden geçmişti.

Neredeyse anında konuklar gelmeye başladı ve çok geçmeden üst sınıfların şık giyimli üyeleri ile köylüler, küçük çiftçiler ve pazar kıyafetleri içindeki işçilerden oluşan tuhaf bir karışım, garip ve hallerinden memnun görünen ve kendilerini sert bir küçümsemeyle karşılayan Markiz'e selam verip reverans yaparken telaşlanan ve Joshua'ya gülümsedikçe daha da rahatlayan gerçek bir sel oldu. Herkesle tokalaştı ve herkese bir çift sözü vardı.

Anne Jewell'ın geldiğini görünce çok sevindi; Joshua daveti kabul etmesi için onu bizzat çağırmıştı. Balo salonuna Bayan Palmer'la birlikte girdi ve markiz karşısında reverans yaparken gözlerini yere dikti. Ben Turner annesiyle birlikte geldi. Allwright'lar geldi. Isaac Perrie karısı ve iki kızıyla geldi. Jim Saunders geldi. Yerel yargıç Sir Rees Newton, Leydi Newton ve oğullarıyla birlikte geldi.

Yeni gelenler yavaş yavaş azalmaya başladığında ve Joshua dansa başlama niyetini açıkladığında, Hugh Garnett dışında gelmeyen kimse *kalmamıştı*. Onun da gelmemesi büyük bir hayal kırıklığı yaratacaktı. Ama bu arada eğlenilecek bir balo vardı.

Freyja ile açılış setini yönetti. Bu, akşam için planlanan dansların çoğu gibi canlı bir country dansıydı. Herkes adımları biliyordu ve bunları icra ederken hiçbir mahcubiyet hissetmeyecekti. Elbette ilk başta bir öz-bilinç vardı ve Joshua kolunda Freyja olduğu halde sıradaki yerinden ayrılp dans pistinin kenarından dolaşmak ve çiftleri eğlenceye katılmaları için ikna etmek zorunda kaldı. Bunu yaparken gülüyor ve alay ediyordu ve kısa süre sonra sıra odanın uzunluğuna kadar uzandı. Joshua tekrar yerini aldı ve Freyja'ya göz kırparak orkestra şefine başıyla işaret etti ve müzik başladı.

Bundan sonra herkes kendini eğlenceye bırakmış görünüyordu. Eğer yüksek rütbeliler alt sınıflarla omuz omuza olmaktan rahatsızlık duyuyorlarsa, bunu gösteriyorlardı

hiçbir iz yoktu. Joshua, Aidan'ın ikinci sette Anne Jewell ile, Alleyne'in ise yanakları her an alev alacakmış gibi pembe kırmızı olan Perrie kızlarından biriyle dans ettiğini fark etti. Joshua, Calvin tarafından açılış setine götürülen Constance ile dans etti.

"Eğleniyor musun?" diye sordu.

"Elbette." Kadın gülümsedi.

"Saunders'ın bu seti mutlaka seninle birlikte talep edeceğini düşünmüştüm," dedi. Jim Saunders hiç dans etmemişti.

"Annem bundan hoşlanmazdı," dedi.

"Öyle değil mi?" Constance'la güzel bir konuşma yapmak istiyordu ama bunun için henüz zaman bulamamıştı. "Ama hoşuna gider miydi?"

Sessizce ona baktı.

"Peki *Saunders* bundan hoşlanır mıydı?" diye sordu.

Kaşları bir an için çatıldı. "Her zaman istediğimizi yapamayız," dedi.

"Neden olmasın?" Ona gülümsedi.

"Ah, Joshua," dedi aceleyle, "keşke ben de senin gibi olabilseydim. Keşke-"

Ancak müzik başladı ve dikkatlerini dansın karmaşık figürlerine vermek zorunda kaldılar.

İkinci setin sonunda Hugh Garnett balo salonuna girdi, yanında artık hiçbirisi bu civarda yaşamayan beş adam daha vardı. Joshua o sırada Bayan Turner ve Prue'yla konuşuyordu ve Prue'nun Ben'le dans etme konusundaki heyecanlı anlatımı onu oyaladı. Ama teyzesi kapıya çıktı ve yeni konukları güler yüzle ve tüylerini sallayarak karşıladı. Bir kolunu Garnett'in kolunun arasından geçirdi ve gülümseyerek balo salonuna baktı. Odanın öbür ucundaki birine işaret etti ve Joshua başını çevirdiğinde Chastity'nin onlara doğru geldiğini gördü, yüzünde hâlâ bir gülümseme vardı ama içindeki tüm ışık sönmüştü. Garnett eğildi ve kolunu uzatmadan önce bir şeyler söyledi. Chastity kendi kolunu ona uzattı ve Garnett onu çiftlerin toplanmaya başladığı yere götürdü

bir sonraki set için.

Diğer beş adam balo salonuna dağıldı ve kısa süre içinde kalabalığın arasında kayboldular.

Ah, diye düşündü Joshua, bu daha iyiydi. Sıradaki ortağı Morgan'ı almaya gitti.

Freyja ikinci sette Sör Rees Newton ile, üçüncü sette ise köyün hancısı Isaac Perrie ile dans etti. Onun soracağına ve kendisinin de evet diyeceğine inanmakta güçlük çekiyordu. Tanrı aşkına, Wulf burada olsaydı, Leydi Freyja Bedwyn'e gözlerini dikmeye cüret ettiği için adamı gümüş gözleriyle bir bakışta dondururdu. Ama Freyja çok eğlendiğini fark etti. Bunun bir şekilde doğru olduğunu hissediyordu. Hayat böyle olmalıydı. Joshua'nın yakında *gideceğini* -eğer hâlâ yaklaşmakta olan tehdidi savuşturabilirse- ve hayatın Markiz'in yönetimi altındaki kasvetli normlarına geri döneceğini düşünerek bu insanlar için üzüntü duydu. *Onun* için pişmanlık duyuyordu. Ve kendisi için.

Ama bu gece kasvetli şeyler düşünmeyecekti. Kendini eğlendirecekti.

"Garnett'in seyahatinden döndüğünü görmek güzel," dedi Bay Perrie dansçıların arasında başını sallayarak.

"Hugh Garnett?" Freyja irkilerek ona baktı. "O burada mı?"

"Şahsen." Hancı aralık dişleriyle gülümsedi. "Sondan üçüncü."

Hugh Garnett, Freyja'nın hızlı bir bakışta gördüğü gibi, siyah saçlı, genç bir adamdı ve yağlı bir şekilde yakışıklıydı. Chastity ile dans ediyordu.

Bay Perrie, "Sen hiç merak etme, genç kız," dedi. "Oğlunuz zarar görmekten kurtuldu."

Lass? Freyja birdenbire kendini oldukça telaşlı ve garip bir şekilde neşeli hissetmeseydi, bu saçmalığa yüksek sesle gülebilirdi. Nihayet! Bir şeyler olacaktı.

Set bittikten sonra bir şey oldu.

Tüm dansçılar pistten ayrıldığında, Hugh Garnett ayrılmadı. Müziğin ve dansçıların ayaklarının piste vuruşunun ardından gelen sükûnet içinde sesini yükseltti ve odanın öbür ucundan konuştu.

"Sör Rees Newton," dedi ve herkesin dikkati ona yönelirken ve konuşmalar şaşkın bir sessizliğe gömülürken bir an bekledi, "Acaba bu balo salonunda bir katil ve bir gaspçı olduğunun farkında mısınız efendim?"

Balo salonunda Joshua'nın Bay ve Bayan Allwright'ın yanında durduğu yere keskin bir bakış atan Freyja, onda Bath'a giderken otel odasına dalan adamı ve Sydney Gardens olayının ertesi sabahı Pompa Odası'nda durup kendisine doğru ilerlemeyi bitirmesini bekleyen adamı hemen tanıdı. Tetikte, tehlikeye hazır ve çok canlı görünüyordu.
-Ve eğleniyordu.

Sir Rees şaşkınlık içinde, "Affedersiniz," dedi. "Bana mı hitap ediyorsun, Garnett?"

Garnett, "Cornwall'a dönme cüretini göstermesine hayret ediyorum," dedi. "Joshua Moore beş yıl önce kuzenini küçük bir balıkçı teknesiyle denize açılıp onu denize iterek ve küreğiyle altında tutarak öldürdü. Çıkar için cinayet işledi ve tüm ödülleri topladı. Bu gece onu Hallmere Markizi olarak ve bununla birlikte gelen her şeye sahip olarak görüyorsunuz. Onu ihbar etmek için buradayım, efendim. Cinayete şahit oldum."

Freyja'ya öyle geliyordu ki, Morgan'ın yanındaki sandalyeye çökmüş olan Chastity ve bir elini boğazına dayamış, yarı sendeleyerek yere düşen Markiz dışında kimse kılını bile kıpırdatmamıştı.

Sör Rees konuşurken öfkeli olmaktan çok sinirli görünüyordu.

"Bu gerçekten de ciddi bir iddia Garnett," dedi. "Ama bunun ne yeri ne de zamanı..."

Başka bir ses onun sözünü kesti.

"O sırada Hugh Garnett'in yanıdaydım," dedi bodur, kaba görünümlü bir adam kalabalığın arasından çıkarak, "ve onun kanıtlarını doğrulayabilirim."

"Ben de öyleydim ve ben de öyle *olabilirim*," dedi bir başka ince, kel adam, orkestra kürsüsüne yakın kalabalığın arasından öne çıkarak.

"Ve ben, efendim."

"Ve ben, efendim."

"Ben de."

Beş kişi. Ve Hugh Garnett'in kendisi. Freyja'nın dizlerinin bağı çözüldü. Birden midesi bulandı.

"Bay Garnett." Markiz bir eliyle onun kolunu kavradı, diğer eli hâlâ boğazındaydı. "Daha önce bu suçlamalarla bana geldiğinizde, size bunlara *asla* inanmayacağımı söylemiştim. Benim için bir oğul gibi olan sevgili Joshua'ya değil, kurban kendi oğlum olsa bile. *Benim* bile görmezden gelemeyeceğim bir kanıt sunmadığınız sürece. Ama *hala* Joshua'ya inanamıyorum. Bana bir hata olduğunu söyle. Bana rüya gördüğümü söyle. Bana bunun bir şaka olduğunu söyle."

Freyja'nın elleri iki yanında yumruk oldu.

Sör Rees de bir adım öne çıkmıştı. Oldukça sıkıntılı görünüyordu, öyle de olabilirdi. Bir kutlama gecesinden beklediği *bu* değildi. Ama o daha konuşmadan Isaac Perrie söz aldı.

"Zahmet etmeyin leydim," dedi nazikçe. "Hepsi de yalancı haydutlar. O gece meyhanemin kapısında duruyordum, duruyordum, çünkü hava fırtınalı olmaya başlamıştı ve arkadaşların bir tekneyle açıldıklarını biliyordum. Geri dönüşlerini izledim. Genç Josh -şimdi markiz olan o- kürek çekiyordu ve oğlunuz da onun yanında yüzüyordu. Kıyıya yakındılar ve genç Josh tekrar kürek çekerken oğlunuzun ayağa kalktığını gördüm. Deniz dalgalıyken geri döndüğü için ona kızmıştım ama kürekleri her zaman iyi kullanırdı. Endişelenmedim."

"Ben de gördüm," dedi başka bir ses. "Hatırlarsan senin yanında durmaya gelmişim Isaac. Genç Josh'un kuzeni sağ salim ve sıırıslıklam bir şekilde suya giriyordu."

"Onları ön yoldan gördüm," dedi başka bir ses. "Tıpkı Isaac'in söylediği gibi oldu."

"Babamla birlikte teknemizin yanındaydık," dedi Ben Turner. "Onları ben de gördüm."

Bayan Turner, "Onları evin penceresinden gördüm," dedi.

Freyja yelpazesini açtı ve onunla yüzünü yavaşça yelpazeledi. Gözleri odanın öbür ucundaki Morgan'inkilerle buluştu ve yarı gülümsemelerini değiş tokuş ettiler. Ne olduğu çok açıktı. Köyden en az bir düzine insan daha olaya, Joshua'nın o sırada anlattığı gibi tanıklık etmişti. Bu da yetmezmiş gibi, Penhallow'daki hizmetkârlardan birkaçı nehrin diğer tarafındaki özel plajda gezinirken olayı görmüş, birkaç çiftlik işçisi de Penhallow'un yukarısındaki uçurumun tepesinde yürürken olayı görmüştü.

Fırtınalı bir gece için bölge kelimenin tam anlamıyla insan kaynıyordu ve fırtına sırasında ay ışığı olmadığını varsayarsak, hepsi de oldukça iyi görüşe sahipti.

Freyja Joshua'nın gözleriyle buluştu ve Joshua tek göz kapağını yavaşça indirdi.

Görünüşe göre Markiz ve Bay Hugh Garnett, Penhallow ve çevresinin Joshua'nın arkadaşlarıyla, onu tanıyan, seven, güvenen ve onun adına yalan yere yemin etmeye hazır insanlarla dolu olduğunu hesaba katmamışlardı.

"Yalan söylüyorlar, Newton, hepsi," dedi Hugh Garnett, yüzü biraz daha morarmış olmasına rağmen hâlâ yerinde duruyordu. Markiz ayaklarının üzerinde sallanıyordu ama kimse ona doğru koşmuyordu. "Bir katili savunmaya hazırlar çünkü bu gece onlar için gösterişli bir balo düzenledi. O buranın gerçek markisi değil. Uzun zaman önce asılması gerekirdi. Muhterem Calvin Moore gerçek marki."

"Sen!" Isaac Perrie iri, küt bir parmağıyla bodur, kabadayı bireye doğru işaret etti. "Sana altı yıl önce bu haydut arkadaşlarınla birlikte buradan gitmen söylendi sanıyordum. Senin zorbalıklarına, kaçakçılık yöntemlerine burada ihtiyacımız olmadığı söylenmişti. Eğer o sefil postunuzu bir daha burada gösterirseniz yargıca götürüleceğiniz ve kaderinize terk edileceğiniz konusunda uyarılmıştınız - asılmak ya da nakledilmek gibi. Yine de bir yıl sonra gizlice geri dönüp eski patronun Hugh Garnett'le birlikte denize açıldınız, bir cinayete tanık oldunuz ve ölen adama yardım etmek ya da alçak katili yakalamak için parmağınızı bile kıpırdatmadınız, değil mi? Gerçekten de olası bir hikâye."

Sözleri üzerine bir kahkaha tufanı koptu ve bir alkış tufanı koptu.

sonra daha çirkin bir Şeyin gürültüsü.

Sir Rees Newton iki elini kaldırdı ve herkes sessizliğe gömüldü.

"Bütün bunların altında ne var bilmiyorum," dedi, "ama bana kötü niyetli bir saçmalık gibi geliyor. Kendinden utanmalısın, Garnett. Ve eğer yarın yetki alanım içinde senin beş tanık arkadaşının izine rastlarsam, hepsi yarın geceyi hapishanemde benim keyfimi ya da *hoŐnutsuzluĐumu* bekleyerek geçirecekler. Savunmanın tüm tanıkları, önümüzdeki Pazar günü kilisede ruhlarınızın kurtuluŐu için fazladan dua etmek isteyebilirsiniz. Leydi Hallmere, hanımefendi, bu aptallığın size verdiği acı için özür dilerim. Ve lordum." Joshua'ya doğru sertçe eğildi. "O gece olanlarla ilgili anlattıklarınıza her zaman inandım ve her zaman da inanacağımı söyleyebilirim. Doğru sözlü, güvenilir bir ocuk olarak tanınırdın ve senden Şüphe etmek için hiçbir neden görmedim. EĞer gecenin mahvolmadığını düŐünüyorsan balonun devam etmesi için söz vermeni öneririm."

Hugh Garnett dışarı çıkarken ve beş suç ortağı da arkasından süzülürken Joshua, "Hiç de değil," dedi. "Gerçekten de, sanırım devlet yemek salonunda akşam yemeği vakti geldi, gerçi orada herkese yetecek kadar yer yok. Belki herkes bir tabak doldurur ve bir yere oturur, Leydi Freyja Bedwyn ve ben de yanınıza gelip hepinizle konuşuruz. Ne de olsa bu balo kısmen nişanımızı kutlamak için düzenleniyor."

Ancak herkes minnetle sese ve harekete geçmeden hemen önce, Rahip Calvin Moore boğazını temizledi ve beklenmedik bir Şekilde, fkeden titrese de kürsüdeki sesini kullanarak konuştu.

"Bu alçakça bir kin gösterisi oldu," dedi, "geçmişte Joshua'nın kanun ve barıŐın tarafını tuttuğu kaçakçılıkla ilgili bazı sorunlardan kaynaklandığından Őphem yok. Buraya, yaklaşmakta olan bu krizin kuzenim markizde yarattığı anlaşılabilir sıkıntıyla elimden geldiğince ilgilenmek için geldiğimi bilmenizi isterim. Unvana göz diktiğim için gelmedim. Gelmedim ve *gelmiyorum*. Ben bir halk adamıyım ve hayattaki payımdan son derece memnunum."

Bir alkış tufanı daha koptu ama insanların çoğu artık akşam yemeklerini yemek ve az önce duydukları her kelimeyi tekrarlayarak birbirlerini ŐaŐırtmak için sabırsızlanıyordu.

Joshua ona yaklaşırken Freyja kaşlarını kaldırdı, gözleri kahkahalarla parlıyordu.

"Gördün mü tatlım?" dedi. "Bazen insanın ağızını kapalı tutması ve rakibinin ayağını kendi ağızına sokmasına izin vermesi daha iyidir."

"Pompa Odası'nda yaptığım gibi mi?" dedi.

İki eliyle uzanıp baş ve işaret parmaklarıyla kadının bileklerini daire içine aldı.

"Şimdi, bir beyefendinin bunu kabul etmesini bekleyemezsiniz," dedi. "Ama eğer ayakkabı uyuyorsa ..."

"Sanırım," dedi, "Bay Perrie o sabah her şeyi ona bırakmanızı söylerken bunu kastediyordu."

Ona gülümsedi.

"Gördüğünüz gibi," dedi, "teyzem ve Hugh Garnett birbirlerine düşman bile değiller. Her şey biraz hayal kırıklığıyla sonuçlandı, değil mi?"

"Önümüzdeki elli yıl boyunca buralarda dedikoduları besleyecek," dedi. "Gelecek nesiller için bir folklor haline gelecek."

Kıkırdadı.

Hiçbirinden bunu yapmasını istememişti, Perrie'den bile. Yine de bunu onun için, kör bir inançla yapmışlardı. Onu ve Albert'i tanıdıkları için, ondan bir an bile şüphe etmemişlerdi. İçlerinden bir tanesi bile onun Anne Jewell'ın oğlunun babası olduğuna inanmamıştı, her ne kadar bunu hiç inkâr etmemiş olsa da ve bazılarının onu köyde kabullenmesi biraz zaman almış olsa da. Ona inanmışlardı.

Arkasında böyle dostlar bıraktığına ve bir daha geri dönmek istemediğine inanmak zordu.

Akşam yemeğini söz verdiği gibi Freyja ile birlikte misafirler arasında dolaşarak geçirdi. Kalbine ağır gelen tek şey, Freyja'nın onu aldatmasıydı.

herkese karşı işlediği bir suçtu. Hatta az önce bunu tekrarlamıştı - arkadaşlarına bu gecenin nişanlanmasının kutlaması olduğunu söylemişti. Ama onlar nişanlı değildi. Onu, kendisi hakkındaki fikrini değiştirmeye ikna edemediği sürece.

Yine de bu pek adil görünmüyordu.

Yemek salonuna doluşan insanlar balo salonuna geri dönmeye başladığında Chastity onun koluna dokundu. Korkunç derecede solgun görünüyordu. Sanki irade gücüyle kendini ayakta tutuyormuş gibi görünüyordu.

"Joshua," dedi, "kütüphaneye gelir misin? Annem, Constance, Kuzen Calvin ve Sör Rees Newton'dan da gelmelerini istedim. Ve Bayan Jewell. Freyja, sen de gelir misin lütfen?"

Ama Joshua onun elini kavradı ve sıkıca sıktı. "Hayır, Chass!" dedi. "Hayır! Yapma bunu. Buna gerek yok."

"Evet." Kadın elini çekip arkasını dönerken adamın gözlerine donuk donuk baktı. "Öyle."

Gözlerini kısa bir süreliğine kapattı ve derin bir iç çekişle kadının muhtemelen haklı olduğunu kabul etti. Artık onu durdurmanın bir yolu yoktu.

"O gece neler *olduğunu* öğrenmek üzere miyiz?" diye sordu Freyja sessizce.

"Gidip görelim, olur mu?" diye sordu ona kolunu uzatarak.

BÖLÜM XXII

"Daha önce balo salonunda kimse gerçeği söylemedi," dedi Chastity. Herkesi oturmaya davet etmişti ve sırtı pencereye dönük, pencereye yakın duran Joshua ile destek almak istercesine masanın ucuna tutunan Chastity dışında hepsi buna uydu. "Kimse yok."

"Bunun farkındayım Leydi Chastity," dedi Sir Rees Newton. "Kendinizi üzmemeniz için size yalvarıyorum. Hugh Garnett aklına fesatlık koyduğunda çok kötü biri olabiliyor ve onunla birlikte konuşan adamlar da bir sürü çirkin serseri. O zamanlar hiçbir şey söylememiş olsam da yıllar önce yaptıkları kaçakçılık maskaralıklarından habersiz olduğumu sanmayın. Lord Hallmere adına konuşanlara gelince, onlar da benim burada oturduğum gibi yalan yere yemin ettiler, ama onu tanıyorlardı ve sözüne güveniyorlardı ve açıkça gerçeğin birkaç türü olduğuna karar vermişlerdi. Bu akşam burada dans etmek, ziyafet çekmek ve komşularıyla eğlenmekten başka bir şey yapmamışım gibi davranmaya hazırım."

"Belki de sorun budur," dedi Markiz, sesi acıydı. Bir kez olsun nazik tatlılık maskesi düşmüştü. "Herkes Joshua'yı her zaman sevdi. Herkes onun söylediği her söze inandı. Hiç kimse -kocam bile- o gece olanlarla ilgili daha fazla araştırma yapılması için baskı yapmadı. Albert, Joshua'nın bariz ahlaksızlığı ve hizmetkârlarımızı yozlaştırması üzerine onunla yüzleşmeye gitti ve Albert öldü. Joshua onu canlı gören son kişiydi. Bu herhangi birinin aklına şüphe sokmak için yeterince şüpheli değil mi?"

"Herkesin yalan söylediğini biliyorum," dedi Chastity, sesini yükselterek ve gözleri yere dönük olmasına rağmen çok net bir şekilde konuşarak, "çünkü o gece ne suda ne de karada olanlara tanıklık edecek kimse yoktu - Joshua ve Albert dışında kimse. Bir de ben."

Yüce Tanrım! Joshua da herkes gibi şaşkın bakışlarını ona dikti.
Bu da neydi?

"Ne olduğunu gördüm," dedi Chastity. "*Sadece* ben."

"Ve ben de, Chastity," dedi Anne Jewell sessizce. "Ben de seninleydim."

Bu da ne?

Chastity ona kaşlarını çattı ama karşı çıkmadı.

"Köye doğru yürüdüm," dedi Chastity. "Albert'in Joshua ile konuşacağını biliyordum ve ben de peşinden gittim. Önce Bayan Jewell'in evine gittim, sonra da ikimiz Joshua'nın evine gittik. Ama bir tekneyle açıldıklarını fark ettik. Dönmelerini beklemek için limana indik. Bulutlar çoktan gökyüzünü kaplamıştı ve rüzgar da yükseliyordu. Etrafta başka kimse yoktu. Yanımda bir silah vardı."

"Ne?"

Markiz sandalyesinde geriye doğru çöktü ama kimse ona aldırış etmedi ve böylece bayılmamaya karar vermiş gibi göründü.

Chastity, "Joshua'nın geri geldiğini gördüğümüzde teknelerden birinin yanında rüzgârdan korunuyorduk," dedi. "Kürek çekiyordu. Önce Albert'in yanında olmadığını düşündük ama sonra onu teknenin yanında yüzerken görebildik. Kıyıya yaklaştıklarında Joshua tekrar kürek çekmeye başladı ve Albert limana doğru yüzmeye başladı."

"*Teşekkür ederim Chass,*" dedi Joshua kararlı bir şekilde, bir adım öne çıkarak. "Söylenmesi gereken tek şey bu. Başından beri söylediklerimi doğruluyor. Şimdi-"

Freyja sandalyesinden kalkmış ve elini onun koluna koyacak kadar yaklaşmıştı.

"O halde Albert'e ne olduğunu bilmemiz gerekiyor," dedi Calvin, "eğer gerçekten de o noktada sağ salim kıyıya ulaşırsa."

"Onunla yüzleştım," dedi Chastity. "Silahla. Silahı ona doğrulttum ve sudan çıkmasına izin vermedim. Babama gidip itiraf edene ve Penhallow'u terk edip bir daha dönmeveceğine söz verene kadar orada kalıp donabileceğini söyledim."

"Ah, Chass," dedi Constance. Yüzünde acı dolu bir ifadeyle Anne Jewell'a baktı. "Oğlunuzun babası *Albert*'tı, değil mi? Sanırım bunu hep biliyordum. Joshua olduğuna hiç inanmamış olsam da bunu bilmek istemiyordum."

"Kötü kız!" diye haykırdı Markiz, Chastity'ye ters ters bakarak. "Buna asla inanmayacağım. Asla! Ve eğer bu *fahişe* öyle olduğunu söylüyorsa, o bir yalancı. Joshua da öyle. Ama öyle olsa bile, kendi kardeşinizi, kendi kanınızdan ve canınızdan olanı, sırf bunu isteyen, ona sürekli koyun gözüyle bakan ve okul odasında bir şeyler görmek için onu kreşten uzaklaştıran bir kadınla zevk aldığı için ölümle ya da sürgünle tehdit eder misiniz? Oh, evet, bayan. Fark etmediğimi sanmayın."

"Cesette kurşun deliğı yoktu," dedi Sir Rees. "Kardeşiniz boğuldu, Leydi Chastity."

"Bana güldü," dedi. "Kıyıya çıkmasına *gerek* olmadığını, biraz daha yüzmek istediğini çünkü gecenin çok güzel olduğunu söyledi. Tekrar suya girdi ve yüzerek uzaklaştı." İki eliyle yüzünü kapattı. "Onu öldüren biri varsa, o da benim."

Constance ayağı fırladı ve kız kardeşini kollarına almak için aceleyle odayı geçti. Chastity bir an için ona doğru sarktı ama sonra onu nazıkçe itti.

"Sadece Bayan Jewell yüzünden değildi," dedi, "gerçi o da yeterince kötüydü. Ama Bayan Jewell, Albert'i kasıtlı olarak kreşten okul odasına çektiğı için onun kurbanı oldu."

"Ha!" dedi Markiz, tek koluyla geniş bir kavis çizerek. "İffet," diye uyardı

Anne Jewell. "Lütfen, canım."

"Chass," dedi Joshua. "Orada bırak. Artık yeterince konuşuldu. Bırak onu."

"Öldüğünü öğrendiğimde çok sevinmişim," dedi Chastity. "*Sevinmişim*. Tanrı yardımcım olsun, hâlâ memnunum. Prue on üç yaşındaydı. *On üç!* Ve onun kendi

Kız kardeşim. Ama kız kardeşinin çocuk aklıyla hareket etmesi, onu memnun etmeye ve her söyleneni yapmaya istekli olması nedeniyle, ona istediği her şeyi yapabileceğini düşünüyordu. Ben . . . Onu vurmam için bana iyi bir sebep vermediği için neredeyse üzgünüm."

Markiz çılgılık atarak sandalyesinde geriye doğru düştü ve bu kez Constance onu fark etti ve ona doğru koşarak ellerinden birini iki elinin arasına aldı. Chastity masaya doğru sarktı. Calvin boğazını temizledi.

"Ben de üzgünüm, Chastity," dedi Freyja. "Seni onurlandırıyorum."

Anne Jewell, "Sözümün değeri için," dedi, "Leydi Chastity'nin söylediği her şeyi doğruluyorum."

Sir Rees Newton ayağa kalktı. "Yeterince dinledim," dedi. "Beni buraya, bu korkunç aile sırlarını dinlemeye davet ettiğiniz için teşekkür ederim, Leydi Chastity. Lord Hallmere'in anlattıklarından şüphe duymuyordum ama sizin anlattıklarınız, aklımda kalmış olabilecek tüm şüphe kırıntılarını yok etti. Kardeşinizin ölümünden sorumlu değilsiniz. Bir yargıç olarak sizi tüm suçlamalardan muaf tutuyorum. Tüm bu trajediyi çevreleyen acıya ve bunun daha önce bilmeyenlere bu gece ifşa edilmesine gelince, bu beni ilgilendirmez. Hepinizi yalnız bırakıp balo salonundaki güzel karımın yanına döneceğim."

Selam verdi ve daha fazla uzatmadan odadan çıktı.

"O kız, o Prudence," dedi Markiz, Constance'ı bir kenara itip sandalyesinde öne doğru oturarak, "bu evden alınıp ait olduğu yere, akıl hastanesine kapatılmalı. Eğer Albert'in önünde sürekli hava atmasaydı bu asla olmazdı -Albert'in ona evlat sevgisinden başka bir şey gösterdiğine inanmıyorum. O her zaman sevgi dolu bir çocuktur. Prudence'ı bir daha asla görmek istemiyorum. Sabaha gitmiş olacak. Kuzen Calvin, lütfen bunu sen hallet. Sen bir din adamısın. Onu götürebileceğimiz uygun bir yer biliyor olmalısın."

"Eğer Prue giderse, anne," dedi Chastity, "ben de giderim."

"Yeter artık," dedi Joshua, odanın ortasına doğru bir adım öne çıkarak ve kesin bir otoriteyle konuşarak. "Son birkaç haftadır burada yeterince fesatlık oldu. Gerçeğin asla ortaya çıkmayacağını ummuştum ama belki de eski bir atasözünde, ne olursa olsun gerçeğin ortaya çıkacağına dair bir şeyler vardır. Belki de ortaya çıkması gerekiyordu. Ama şu unutulmamalıdır ve *unutulmayacaktır* ki

Prue bu olaydaki masum kurbanların en masumu. İstedığı sürece bu evde, *benim evimde* kalacak teyze ve ayrıldıktan sonra da burada her zaman hoş karşılanacak."

"Prudence *benim* kızım," diye bağırdı teyzesi.

Joshua ona, "Ve benim vesayetim altında," diye hatırlattı. "Ama onun üzerinde sanki cansız bir nesneymiş gibi tartışmayacağız. Prue bir kadın ve kendine ait bir aklı ve iradesi var. Kendi geleceğini, hayattaki rotasını seçebilir ve aslında çoktan seçti bile. Ben Turner'la evlenecek."

Markiz sessizce ona baktı ve sonra onunla yüzleşmek için ayağa kalktı, yüzü solgun ve öfkeyle çarpılmıştı.

"*Leydi Prudence Moore*'u kaba saba bir balıkçıyla mı evlendireceksiniz?" diye sordu ona.

"Balo salonuna döner dönmez duyuruyu yapacağım teyze," dedi. "Benimle gel, gülümse ve mutlu görün. Yarın tartışılması gereken her şeyi tartışabiliriz. Bu gece ağırlamamız gereken konuklarımız var ve onları ihmal ediyoruz."

Ama teyzesi onun omzunun ötesine bakmış, gözleri kısılmış ve dudakları incelmışti.

"Sen!" dedi, Joshua'nın yanından geçip Freyja'yla burun buruna geldi. "Bunların hepsi *senin* suçun! Joshua'yı Bath'da baştan çıkarmak ve Constance'ın burnunun dibinden kaçırmak için yüksek ve kudretli kurnazlıklarını kullanmamış olsaydın, şimdiye kadar *onunla* nişanlanmış olacaktı ve biz de her zaman olduğumuz gibi yakın ve mutlu bir aile olacaktık. Ama şimdi sen Penhallow'u işgal etmeye ve gururlu, aşağılayıcı ailenle hepimize hükmetmeye geldin."

Freyja kaşlarını kaldırdı ve Markiz'e soğuk, sessiz bir küçümsemeyle baktı.

Joshua, teyzesinin bir elini kaldırıp avucunu Freyja'nın yanağına sertçe vurmasını dehşetle izledi. Bir eliyle etkisiz bir şekilde uzandı ama çok geçti.

Freyja sağ kolunu geri çekmiş ve teyzesinin burnuna bir yumruk atmıştı. Teyzesi eski bir paçavra yığını gibi yere yığıldı.

Calvin boğazını temizledi. Diğer hanımlar sanki dramının bir sonraki sahnesini kibarca bekliyorlarmış gibi baktılar. Joshua teyzesinin saç tüylerinden birinin ikiye ayrıldığını fark etti.

"Çok korkmaya başlamıştım," dedi Freyja, "bunu yapmama izin verecek kadar beni kışkırtmayacağından. Bunu yaptığına çok memnunum."

Gece yarısına doğru balo sona ermiş ve herkes evine dönmüştü, hepsi de ayrılırken Joshua'ya daha önce hiç bu kadar muhteşem bir akşam geçirmediklerini söylemişlerdi. Freyja'nın tahminine göre, balonun ortasında Hugh Garnett'le yaşadıkları dram, keyiflerini daha da artırmıştı.

Prue ve Ben'in nişanlandıklarının açıklanması ve gecenin geri kalanında her ikisinin de köpüren mutluluğu Freyja'yı bile birkaç kez gözyaşlarının sınırına getirmişti. Her seferinde gözyaşlarını sertçe silmişti. Leydi Freyja Bedwyn kesinlikle duygusal gözyaşları dökmeyi seven biri değildi.

İnanılmaz bir şekilde, markiz ailesinin geri kalanıyla birlikte balo salonuna geri dönmüştü. Burnu bir süreliğine kızarmıştı - Freyja'nın yanaklarından biri gibi - ve kalan iki saç tüyünün yeniden düzenlenmesi gerekmişti ama kendini toparlamış ve her zamanki tatlı şehit gülümsemesini takınmıştı.

Constance gecenin son üç setinde, Freyja'nın ilgiyle fark ettiği üzere, o zamana kadar hiç dans etmemiş olan Joshua'nın kâhyası James Saunders ile dans etmişti. Genellikle sessiz, ağırbaşlı ve içine kapanık olan Constance, birdenbire gözlerindeki ve yanaklarındaki aşk ışıltısını gizlemedi. Gerçekten de çok güzel görünüyordu. İlk beş dakikadan sonra Bay Saunders bakışa bakışla karşılık veriyordu.

"Harika bir akşamdı Joshua," dedi Eve, birkaçı boş balo salonunda yalnız kaldıklarında. Markiz ve Rahip Calvin Moore geri çekilmişlerdi. Chastity ve Bayan Palmer Prue'yu yatağına götürmüşlerdi. Constance, Bay Saunders'la birlikte bir yerlerde kaybolmuştu. "Evimizdeki köy hanında da benzer toplantılara katılmıştık, değil mi Aidan? Ama bu gece bana herkesi kendi evimize davet etmemiz gerektiğini fark ettirdi, belki bir yaz bahçesi partisi ya da Noel partisi ya da-

Aidan güldü ve bir kolunu onun beline doladı. "Ya da her ikisi de, aşkım," dedi. "Bu gece burada bu kadar çok destekçin olacağını biliyor muydun Joshua?"

Joshua sırtarak, "Şaşırmadığımı söylememe izin verin," dedi.

"Paha biçilemezdi," diye ekledi Alleyne. "Yine de keşke yumruk yumruğa gelseydi. O sırtan Garnett denen adamı yere sermekten başka bir şey istemezdim. Ama sanırım bu kadar çok bayan varken bu pek mümkün olmazdı, değil mi?"

Freyja, "En azından Markiz'in suratına bir tane geçirebildim," dedi. "Hayatımda hiç yüzüme tokat attığı zamanki kadar memnun olmamıştım."

"Gördünüz mü?" Morgan ellerini havaya kaldırdı. "Bütün eğlenceyi özledim. Bana *hiçbir* şey anlatmıyorsun Freyja. Ne oldu?"

"Bu uzun bir hikâye," dedi Freyja, "ve anlatacak olan ben değilim."

Joshua, "Cinayetle suçlanacağım anlaşıldığında hepiniz bana destek vermek için buraya geldiniz," dedi. "Gerçeği bilme hakkını kazandığınıza inanıyorum. Sağduyunuza güvenilebileceğimi biliyorum."

Onlara kütüphanede daha önce ortaya çıkanların kısa ve çıplak bir açıklamasını yaptı.

"Ah, Prue," dedi Eve, Joshua sözlerini bitirdiğinde gözlerini kapadı ve kolunu Aidan'ın beline doladı. "Benim tatlı, masum Prue'm. Ama onun Chastity, Bayan Jewell ve Joshua gibi şampiyonları vardı ve şimdi de o sağlam, çok hoş genç adama, Ben Turner'a sahip olacak. Mutlu olacağına inanıyorum. Yatmaya hazırım."

Aidan onun başının üstünü öptü.

Freyja onlara oldukça hüzünlü bir şekilde baktı. Şimdiye kadar aralarında aleni bir sevgi gösterisi görmemişti.

"Değilim," dedi. "Hava almaya, egzersiz yapmaya ve yüzüme rüzgâr vurmasına ihtiyacım var. Beni sahile götürür müsün Josh?"

Alleyne ona sırttı ve kaşlarını salladı ama kimse bir yorumda bulunmadı ya da -daha da önemlisi- herhangi bir itirazda bulunmadı. Freyja aceleyle yün bir elbise ve sıcak tutan, kapüşonlu bir pelerin giyerken hepsi yatmaya gitti ve

sağlam ayakkabılar. Serin bir geceydi - aydınlık bir gece olmasına rağmen bu kadarını biliyordu. Vadiye inerken ve nehir yolu boyunca yollarını aydınlatmak için herhangi bir fenere ihtiyaç duymayacaklardı. Joshua'nın da akşam kıyafetlerini değiştirdiğini, onunla salonda karşılaştığında fark etti.

Rüzgârda savrulup gitmesi gereken iç karartıcı bir hayal kırıklığı hissi vardı. Joshua için tehlike sona ermişti - balo salonunda gerçekten de harika bir şekilde tatmin edici olan sahneden sonra. Albert'in öldüğü o geceyle ilgili tüm belirsizlikler ortadan kalkmıştı. Her şey bitmişti. Yapılacak hiçbir şey kalmamıştı.

Onları Penhallow'da tutacak bir şey

yok. Onları bir arada tutacak bir şey

yok.

"Prue'nun düğünü için kalacak mısınız?" diye

sordu. "Evet," dedi ona.

"Evlilik ilanları okunana kadar koca bir ay mı?" dedi. "Burada geçireceğin onca zamana onu sevdiğin için mi katlanacaksın Josh?"

"Evet," dedi.

Hiç de onun düşündüğü gibi bir insan değildi. Birkaç gün önce bunun farkına varmak onu rahatsız etmişti. Şimdi öyle olmadığına ve kendisine onun gerçekte nasıl biri olduğunu keşfetme fırsatı verildiği için mutluydu.

"Peki sonra ne olacak?" diye sordu. "Burada her şey her zaman olduğu gibi devam edecek ve sen ... ne? Dolaşacak mısınız? Yeniden hayatın tadını mı çıkaracaksınız?"

"İçimde Constance'ın evliliğinin fazla gecikmeyeceğine dair bir his var," dedi. Sanırım bu gece gözleri nihayet bazı şeylere açıldı. Daha akşam bitmeden Jim Saunders'a olan duygularını neredeyse alenen itiraf ediyordu ve Jim Saunders da kendisinden bu kadar yüksek biriyle evlenmeye ikna edilmeye çok istekli görünüyordu."

"O halde bu eşleşmeyi onaylıyorsunuz, öyle mi?" diye sordu. Birdenbire kâhyalarından biriyle aşk yaşamaya başlasa Wulf'un ne diyeceğini merak ediyordu.

"Olurdu," dedi. "Ama benim onayım son derece önemsiz, değil mi? Constance reşit ve benim vesayetim altında değil. Ve Prue gibi onun da kendine ait bir aklı var ve hayatta ona en büyük mutluluğu neyin vereceğine karar verme yeteneğine sahip. Ben hanedan gibi düşünemem Freyja. Ben öyle yetiştirilmedim."

"O zaman düğüne de kalacaksın?" Vadinin sonuna yaklaşıyorlardı ve dik yamaç artık onları, pelerinlerini yana doğru dalgalandıran taze batı rüzgârından korumuyordu.

"Evet," dedi. "Onları çeyiz evine yerleştirmek istiyorum ama önce birkaç ayrıntıyı halletmem gerekecek."

"Ve böylece zavallı Chastity Penhallow'da annesiyle yalnız kalacak," dedi Freyja. "Ama en azından kız kardeşleri yanında olacak."

"Teyzem artık Penhallow'da yaşayamaz," dedi başını çevirip ona bakarak. "Penhallow *benim* evim olacak."

"Ah." Kadın şaşkınlıkla ona baktı. Ama söyleyecek başka bir şey bulamadı. Henüz tam olarak anlayamadığı bir nedenden dolayı biraz incinmiş hissediyordu.

"Eğer başka bir çözüm yolu bulunamazsa, kendisi malikânede yaşamak zorunda kalacak," dedi. "Ama ona yaşayacak başka bir yer bulmak için elimden gelen her şeyi yapacağım. Ve bana bu kadar yakın olmak istemeyeceğini söyleyebilirim."

"İffet mi?" dedi.

İç çekti. "Benim gözetimim," dedi. "Ama benim tutsağım değil. Ne yapacağına *ben* karar veremem, değil mi? Belki de teyzem nereye giderse oraya gitmeyi seçecek. Belki de Constance'la yaşamaya gidecek ya da burada kalacak. Eğer isterse ona Londra'da bir sezon geçirme şansı vereceğim ama bunu nasıl yapacağımdan emin değilim. Ben Hallmere Markisi'yim, değil mi? Önemli ve nüfuzlu bir adamım." Ona sırtıttı.

Burnu yuvarladılar ve kumsalın geniş düz kumları önlerinde uzandı, bir tarafta yüksek kayalıklar, diğer tarafta deniz. Yarı açık ya da yarı kapalı - Freyja hangisinin olduğunu bilmiyordu. Suyun şırıltısını duyabiliyor ve yüzeyinde parıldayan ay ışığını görebiliyordu. Burası daha soğuktu, hava daha nemli ve daha tuzluydu. Yüzünü kaldırdı ve büyük ciğerlerini içine çekti.

O zaman kalacaktı. Ailesinin reisi olarak sorumluluklarını üstlenecekti. Yuva kuracaktı. Onsuz.

"O zaman belki seni gelecek bahar Londra'da görürüm," dedi. "Morgan ortaya çıkacak."

"İlk baloda ilk valsi ben yapmak istiyorum," dedi. "Birlikte sadece bir kez vals yaptık Free, o da nişanlandığımızı duyurmak için tören şefinin peşinden koşma zorunluluğu yüzünden yarıda kaldı."

Rüzgâr yüzlerine vururken sahile doğru yola

koyuldular. "O zaman ilk vals rezerve edildi," dedi.

Bir süre sessizce yürüdüler. Birbirlerine dokunmuyorlardı. Kadının elleri pelerininin içindeydi. Adam da ellerini arkasında kavuşturmuştu.

"Gelgit içeri doğru ilerliyor," dedi. "Ama vadiyle bağlantımız kesilmeden önce bolca vaktimiz var."

"Sence intihar mı etti?" diye sordu.

"Albert?" Birkaç dakika sessiz kaldı. "Başının büyük belada olduğunu fark etmiş olmalı. Annesinin onda yanlış bir şey görmediğini ve babasının zayıf olduğunu da biliyordu. Zaten kendi canına kıyacak bir adama da benzemiyordu. Ama kim bilir? Chass ona bir ultiatom vermişti. Ertesi gün akşama kadar Penhallow'un on mil yakınında olursa onu kendi ellerimle öldüreceğimi söylemiştim. Bunu yapacağımı sanmıyorum, ama onu can evinden vurabilirdim. O da bunu biliyordu. Tahminimce ya soğuktan ya da kramptan öldü. O iğrenç, alçak bir yaratıktı Freyja, o kaçakçılık çetesi girişiminde onun da parmağı olduğundan hep şüphelenmişimdir. Ama bu kadar konu yeter. Bitti ve bitti."

Yürümeyi bıraktı ve denize bakarak durdu. Freyja onun yanında durdu, evrenin tüm engin mucizesini ve onun bir parçası olduğu gerçeğinin heyecanını hissediyordu.

"Freyja," dedi, "hayatının geri kalanında ne yapacaksın?"

Olamaz! Adamın ses tonundan ve onu çağırmış olmasından dolayı alarma geçmişti.

Free ya da sweetheart yerine Freyja.

"Her ne ise," dedi çenesini kaldırarak, "sensiz yapılacak, Josh. Buraya huzurla yerleşebilmen için düzgünce bağlanması gereken yarım kalmış işlerinden biri değilim. Benim için ciddi bir teklifte bulunma zorunluluğu hissetmen asla pazarlığımızın bir parçası olmadı."

"Ya hissettiğim şey zorunluluk değilse?" diye sordu.

Ama boğazı aniden acımaya ve ağrımaya bağıladı ve dehşetle fark etti ki, onun bir kelime daha konuşmasına izin verirse, hüngür hüngür ağlamaya bağlayarak kendini aptal durumuna düşürebilirdi. Bu ne cüret! Buna ihtiyacı yoktu. Sertçe arkasına döndü ve kayalıklara baktı. Ay ışığı üzerlerine vurmuştu. Aşağıdan o kadar da dik görünmüyorlardı.

"Ben yukarı çıkıyorum," dedi.

İçini çekti. "Pekâlâ, o zaman," dedi. "Yine de geri dönmek akıllıca olur. Gelgit hızla yaklaşıyor."

"Ben oraya çıkıyorum." Kayalıkların tepesini işaret etti ve hayatı boyunca kendisini tehlikeli şeyler yapmaya, özellikle de onu en çok korkutan şeyleri yapmaya zorlayan o tanıdık diz güçsüzlüğünü ve nefes darlığını hissetti. Küçük bir kızken sırf yüksekte korktuğu için ağaçlara tırmanmıştı.

Joshua kıkırdadı. "Sabah geri gelirim tatlım," dedi, "ve kalıntılarını süpürürüm. Hayır, bunu yapamayacağım, değil mi? Gelgitle sürüklenip gitmiş olacaklar. Ne halt *ediyorsun* sen?"

Doğruca kayalıklara doğru yürüyordu.

"Kayalıklara çıkıyorum," dedi.

"Neden?" Ona yetişti. "Gelgit tarafından kesilmeye yakın bile değiliz."

"Neden?" dedi kibirle. "Ne aptalca bir soru Josh. Çünkü oradalar, tabii ki."

Pelerinini arkasına itti, ilk tutunacağı yeri ve tutamağı buldu ve kendini kumsaldan yukarı kaldırdı. Omzunun üzerinden geriye baktı.

"Seninle zirveye kadar yarışacağım," dedi.

BÖLÜM XXIII

Joshua'ya göre yapması gereken şey, onu uçurumun yamacından koparmak ve gerekirse zor kullanarak vadi yolundan eve geri getirmek olmalıydı. Elbette bu gerekli olacaktı. Onu bir kolunun altına sıkıştırması ya da bir omzunun üzerinden atması ve aynı şekilde karşılık vermeden elinden geldiğince darbelerini savuşturması ve kulaklarını onun küfürlerine kapatması gerekecekti. Ama en azından onu Penhallow'un içine güvenli bir şekilde bıraktığında hâlâ canlı bir beden olacaktı.

Yapılacak en sorumlu şey buydu ve geçen hafta boyunca sorumluluğu bir örtü gibi üzerine çekmişti. Yeni bir insan, olgun bir yetişkin, yol gösterici ışığı görevi olan ağırbaşlı bir markiz olmuştu. Ağırbaşlı bir saygınlık ve erken orta yaşlılık içinde kaybolmaya hazırlanıyordu.

Ama Freyja'yı güvenli bir şekilde eve götürmek yerine ne yapıyordu?

Onunla birlikte uçurumlara tırmanıyordu, olan buydu.

Gecenin bir yarısı, sert bir rüzgar eserken. Ve bir kadın giysisi tarafından engellenirken.

Aynı zamanda epeyce de gülüyordu. Her şeyin saçmalığı!
Ve tüm bunların tehlikesi karşısında duyduğunuz yadsınamaz coşku!

Göründüğü kadar tehlikeli değildi -özellikle de yukarıdan bakıldığında. Uçurumlar ne kadar dik olursa olsun, ayaklar ve eller için çok sayıda mükemmel sabit tutunma yeri sağlıyordu. Elbette bir kez başladıktan sonra geri dönüş yoktu. Bir kere, bir uçurumdan aşağı inmek yukarı çıkmaktan çok daha zordu. Bir diğeri, nehir ağzında gelgit çoktan başlamıştı ve yüzmek dışında vadiye ulaşmanın hiçbir yolu yoktu.

Bir yarışa girmiyordu. Ona olabildiğince yakın ve biraz da altında duruyordu, sanki kayarak yanından geçerse onu yakalayabileceğine inanıyormuş gibi. Ama belki de kız sıkışırsa ona yardım edebilirdi. Yüksek sesle teklif ettiğinden değil. Öfkenin onun dikkatini dağıtmasını istemiyordu. Kadın durduğunda, bazen bir dakika boyunca, sessizce olduğu yerde kaldı.

Zirveye ulaştıkları anda yere yığılacaklarını, bacaklarının jöleye dönüşeceğini ve dakikalarca hiçbir işe yaramayacağını biliyordu. Ayrıca, her an boşluğa doğru kaymayı bekliyormuşçasına tutunarak, mübarek düz arazide dümdüz uzanacaklardı. Ve çocukken bunu her yaptığında yemin ettiği gibi, bir *daha asla* bu kadar aptalca davranmayacaklarına yemin edeceklerdi.

Son birkaç metre en zor olanıydı; burada sert taşlar toprak, çimen ve gevşek çakıl taşlarıyla karışıyor ve yanlış bir dayanak bulup kontrolsüzce kayma tehlikesi çok gerçek hale geliyordu. Bu tırmanışı ilk kez yaptığında tepeden bir vücut boyu uzakta belki de yarım saat boyunca hareketsiz bir şekilde durduğunu hatırlıyordu; bu süre boyunca mesanesinin kontrolünü kaybederek kendini rezil etmeden önce bir kasını bile oynatması *gerektiğine* kendini ikna edememişti.

Freyja çok uzun süre tutunmak ve böylece felç olmak gibi bir hata yapmadı. Eğer öyle yaparsa ne yapacağına karar vermeye çalışıyordu. Freyja'nın peşinden, birkaç gün önce oturdukları çukurun kenarına tırmandı ve nefes nefese çimlerin üzerine, Freyja'nın yanına uzandı.

Belki de beş dakika sonra gülmeye başlayan ilk kişi o oldu. O

da ona katıldı.

Yan yana uzanmışlar, yerçekiminin gücünün her an kendilerini tüketmesini bekliyorlarmış gibi dünyaya tutunmuşlar ve kahkahalarla sarsılıp homurdanmışlar.

"Sanırım ben kazandım," dedi; muazzam bir zekâyla söylediği bu söz onları yeni sarsıntılara sürükledi.

"Sanırım," dedi, "yüksekten korkuyorsun?" "Her zaman öyleydim," diye itiraf etti.

O kadar çok güldüler ki nefes almak için hırıltılar çıkardılar.

Adam kadına bakmak için kendi tarafına döndü, kadın da ona bakmak için kendi tarafına döndü.

"Geceyi soğuk bulmuyorsun, değil mi?" diye sordu.

"Soğuk mu?" Kadın kaşlarını kaldırdı. "*Soğuk mu?*"

Aralarındaki boşluğun ortasında buluştular ve kısa süre içinde aynı alanı işgal etmeye çalışmakta tolere edilebilir bir başarı elde ettiler. Kollarını birbirlerine dolamışlar, ağızlarını birbirlerine açmışlar, az önce ölüme meydan okuduklarını ve kazandıklarını çok iyi bilen iki delinin aceleciliğiyle öpüşüyorlardı.

Kısa bir süre sonra giysileri, kolları ve bacakları birbirine dolanarak bir araya geldiler; sıcaklık, ıslaklık ve ortak merkezlerindeki baştan çıkarıcı aciliyet. Canlılık, tutku ve neşe içinde seviştiler.

"Benim en tatlı kalbim," diye mırıldandı ve ağzı her boş kaldığında buna benzer başka sözler de söyledi.

"Aşkım. Ah, benim sevgili aşkım," diye mırıldandı ona.

Başladıktan belki de üç dakika sonra birlikte patlayarak bitirdiler. Sanki şimdi, tırmanışları bitmiş, bir yarış koşuyorlardı. Uygun bir şekilde, yarışı başa baş bitirdiler.

O sırada tekrar nefes nefese kalmışlardı ve adam bir kolunu alttan, pelerinlerini de üstten sararken kadın yine adamın omzuna doğru gülüyordu.

"Bu da neydi?" diye sordu, ağzını kulağına dayayarak. "İşitme duyum aniden bozuldu mu? *Aşkım mı? Benim sevgili aşkım?* Tutku ve şehvet çıldırdı mı, tatlım?"

Kahkahası azaldı ama hiçbir şey söylemedi.

"Nutku mu tutuldu?" diye sordu.

"Bunu mahvetme, Josh," dedi.

"Benim için işleri bozacak olan," dedi, "birkaç gün içinde buradan ayrıldığını görmek, Free, ve düğünümüzü planlamak için gittiğini görmekten mutluymuşum gibi neşeyle gülümsemek. Ve sonra nişanlılığımızı resmen sona erdiren mektubunu beklemek. Ve sonra gelecek baharda seninle vals yapmak, tüm kışı sadece o yarım saat için yaşamış olmak. Ve sonra hayatımın geri kalanını sensiz geçirmek."

Onun yavaş ve derin bir nefes aldığını

duydu. "Gerek yok-" diye başladı.

"*Kahretsin!*" Freyja beklenen konuşmayı yapamadan onun sözünü kesti. "En azından aramızda biraz gerçek olsun Freyja. Bana bir ömür yetecek kadar yalan, kaçamak ve sır yaşadım. Eğer tüm bunlar senin için bir eğlenceden başka bir şey değilse, öyle olsun. Dürüstçe söyle, ben de tek kelime etmeden gitmene izin vereyim, tabii çocuk sahibi olmadıysan. Ama anlaşmamızdaki geçici maddeye saygı göstermen gerektiğini düşündüğün ve nişanımızı gerçeğe dönüştürme teklifimde sinir bozucu derecede asil davrandığımı düşündüğün için beni bırakıyorsan, o zaman boş ver tatlım. Boş ver gitsin! Şimdi bana dürüst ol. Beni seviyor musun?"

Sesi güven verici bir şekilde normaldi; soğuk ve kibirliydi.

"Tabii ki seni *seviyorum*," dedi.

"Tabii ki." Sonra tekrar kahkahalara boğuldu. Ona sıkıca sarıldı ve bir süre gülmekten kendini alamadı. "Küçük bir pazarlığın hayatımızın geri kalanını mahvetmesine izin mi vereceğiz yani?"

"Ne zaman kavga etsek," dedi, "ve kavga ederdik, Josh, her birimiz diğerinin evlenmeye zorlanıp zorlanmadığını merak ederdik."

"Ne saçmalık!" dedi. "Sana doğruyu söyleyeceğime güvenmiyor musun Freyja? Seni sevdiğimi, sana taptığımı, hayatımın geri kalanını seni severek, seninle gülerken, tartışarak ve hatta kavga ederek geçirmekten daha büyük bir mutluluk hayal edemediğimi *söylüyorum*. Benim için doğru olanı söyleyeceğine güveniyorum. Beni sevdiğini söyledin - *tabii ki* beni seviyorsun. Bu doğru mu?"

Benimle evlenme, hayatın boyunca burada benimle yaşama, benimle bebek sahibi olma ve benimle eğlenme arzusu da dahil mi? Hayatın acılarını benimle paylaşmak? Ve tüm sevinçlerini?"

"*Elbette* bu dileği de içeriyor," dedi. "Ama Josh, çok korkuyorum."

"Neden?" diye sordu. Kızın yüzü sertçe adamın omzuna yaslanmıştı.

"Aşk, nişanlılık ve evlilik beklentileriyle aram hiçbir zaman iyi olmadı," dedi. "Eğer şimdi mutluluğa teslim olursam, her şey gözlerimin önünde buharlaşabilir."

"Tatlım, tatlım," dedi. "Geçen gün denizden korktuğun zaman ne oldu?"

"Ben-" "Ne oldu?"

Kısa bir sessizlik oldu.

"Beni adaya götürmen için seni ikna ettim," dedi. "Ve?"

"Ve dönüş yolunun bir kısmında kürek çekmekte ısrar ettim."

"Teknede benimle yer değiştirmek zorunda kalmana rağmen," dedi. "Kayalıkların yüksekliğinden korkarken bu gece ne yaptın?"

"Onlara tırmandım," dedi.

"Ve şimdi," dedi, "beni sevmekten korkuyorsun. Bu konuda ne yapacaksın?"

Başını adamın omzundan geri çekti ve ona ters ters baktı.

"Yine de seni seviyorum," dedi. "Bir sonraki soruyu sorma Josh, eğer burnunun şeklini beğeniyorsan. Bana tüm mürebbiyelerimden nefret ettiğim her şeyi hatırlatıyorsun, sorularını soruyorlar ve doğru cevapları benden yavaş yavaş ve sonsuz bir sabırla almaya çalışıyorlar. Bana, seninle gerçek bir nişanlanma korkum hakkında ne yapmayı planladığımı soracaksın."

seninle gerçek bir evlilik."

Adam kadının gözlerinin içine baktı ve hiçbir şey söylemedi.

"Biz ni anlıyız," dedi kesin bir tavırla. "*İ te* yapacağım  ey bu. Biz *gerçekten* ni anlandık. Ama eğer evlenmeden önce  l rsen, Josh, kendi  l m mden sonra seni tüm cennette ve cehennemde takip eder ve boğazını sıkarım. Beni duyuyor musun?"

"Evet tatlım," dedi uysalca ve ona sırtıttı. "Bunu kendimin söylediğini duymak istiyorum,  zg r. Ben de senin cevabını duymak istiyorum."

Ayağa kalktı, kenardan uzaklığını kontrol etti ve diz  km   bir vaziyette durdu. Kadının ellerinden birini tuttu ve ona en çekici gülümsemesini takındı.

"Leydi Freyja Bedwyn," dedi, "evlenme teklifimi kabul ederek beni onurlandırır mısınız? Her iki taraf için de tamamen bir a k evliliği olması koşuluyla?"

"Oldukça aptal görünüyorsun," dedi.

"Biliyorum tatlım," dedi dudaklarıyla öpme hareketi yaparak. "Ama bir gün torunlarımıza bununla  v nebilmeni istiyorum - b y kbabalarının diz çöküp sana evlenmek için yalvardığını."

"Buna asla inanmayacaklar," dedi, "benim nasıl ya lı bir kadın olduğuma ve senin nasıl yakışıklı bir beyefendi olduğuna baktıklarında." Oturdu ve içini çekti. "Ama bu anı hayatım boyunca hatırlayacağım ve kimsenin bakmadığını bildiğim zamanlarda gözlerimi ya artacağını söyleyebilirim. Evet, evleneceğim a kım. Seninle evleneceğim ama sadece karşılıklı bir a k evliliği olması şartıyla."

Kadın oturdu ve adam diz çöktü ve kadının saçları yüzüne doğru savrulurken ve adam topuklarının bir metreden daha az gerisindeki uzun, neredeyse dik ini in çok farkındayken, kendinden memnun bir çift aptal gibi birbirlerine sırttılar.

"Kelepenin ağırlığını bacağımda hissetmeyi bekliyorum," dedi, "ama bu olmuyor. Ben ni anlı bir adamım ve kendimi hiç bu kadar  zg r hissetmemi tim. Özgür ile  zg r! Eve dönüp herkesi bu haberle uyandıralım mı?"

"Yine de bu onlar için yeni bir haber olmaz, değil mi?" dedi.

"Tanrım, hayır," dedi ona sırtarak. "*Bir şekilde* kutlamalıyız, Yine de tatlım. Önerin var mı?"

"Oh, Josh," dedi kollarını açarak, "saçma sapan konuşmayı bırak ve buraya gel."

"Harika bir fikir," dedi.

Freyja ertesi sabah onu sorduğunda Joshua iş için dışarı çıkmıştı. Freyja alışık olmadığı bir heyecanla dolup taşıyordu ama etrafı ailesi ve arkadaşlarıyla çevrili olmasına rağmen içini dökebileceği kimse yoktu. Ne söyleyecekti ki?

Aşık mıyım?

Nişanlandım mı?

Evlenecek miyim?

Joshua ile mi?

Ona sanki sonunda aklını kaçırmış gibi bakacakları gerçeğini bir kenara bırakırsak, her şey çok alçaltıcıydı. Duygusal saçmalıkları coşkulu bir şekilde dile getiren biri değildi.

Onun yerine yürüyüşe çıktı - köye kadar. Bu zaten yapması gereken bir şeydi ve yalnız yapması gerekiyordu. Kimse bunu bilmemeliydi. Birinin öğrenebileceği düşüncesi bile tüylerini ürpertiordu.

Anne Jewell kapıyı çalması üzerine kulübesinin kapısını açtığında, "Günaydın," dedi. "Hayır!" Kadın içeri girmesini istercesine eliyle işaret edince elini kaldırdı. "İçeri girip sizi gereğinden fazla rahatsız etmeyeceğim."

"Ama-" Anne Jewell başladı.

"Hayır, teşekkür ederim." Freyja elini kaldırmaya devam etti. "Yanılıyorsam beni düzeltin ama bu köyde yaşamaktan pek de mutlu olduğunuzu sanmıyorum, öyle değil mi?"

Kadının misafirperver gülümsemesi biraz soldu.

"Herkes çok nazik davrandı," dedi, "özellikle de Joshua-Lord Hallmere. Ama korkmamalısınız. Onun desteğini kabul etmeye devam etmeyeceğim. Yakında yeni öğrenciler edinmeyi umuyorum."

Freyja dilini şaklattı. "Küçük bir destek ödemesi umurumda mı sanıyorsun?" diye sordu. "Sana baktım ve asil bir fedakârlık ve adaletsizlik yüzünden başına gelenlerden asla şikâyet etmeyen zeki ve gururu kırılmamış bir kadın gördüm. Öğretme arzunuz var mı?"

Bayan Jewell temkinli görünüyordu.

"Bu her zaman benim dileğimdi," dedi. "Ailem hiçbir zaman varlıklı olmadı, yine de eğitim görecektik kadar şanslıydım. Her zaman öğretmenlik yapmak istedim."

"Freyja, "Eğer isterseniz Bath'daki bir kız okulunda size uygun bir pozisyon var," dedi. Oldukça saygın bir kurum ve hem sizi hem de oğlunuzu rahat ettirecek bir maaş ödüyor. Bu arada onu da yanınızda götürmenize izin verilecek. Avukatım bir hafta kadar önce bana bir coğrafya öğretmenine daha ihtiyaç olduğunu bildirdi, sanırım."

Anne Jewell ona baktı.

"Okulda biraz nüfuzum var," diye açıkladı Freyja.

Anne Jewell dudaklarını yaladı. "Her şeyden çok bunu isterdim," dedi, sesi ancak fısıltıyı aşıyordu. "David'in evlilik dışı doğduğunu biliyorlar mı?"

"Evet," dedi Freyja. "Bir öğretmen olarak iyi hizmet verdiğin sürece bu sana karşı kullanılmayacak."

"Yapacağım." Bir elini boğazına dayadı ve gözlerini sıkıca kapattı. "Aman Tanrım, yapacağım. Bir *okulda*! *Bath*'da! Size nasıl teşekkür edebilirim, Leydi Freyja?"

"Tam da bu şekilde," dedi Freyja kararlılıkla. "Senin için bu pozisyonu bulan ve referanslarını kontrol eden avukat Bay Hatchard. Başka kimseyi tanıımıyorsun, sadece onu tanıyorsun. Soruşturma mektubunuza cevap veren ve ardından size iş teklifinde bulunmak için mektup yazan kişi o. Adımdan kimseye bahsedilmeyecek, anladınız mı? Özellikle de Bayan Martin'in okulunun duvarları içinde. Hele hele Bayan Martin'in kendisine."

Bayan Jewell iri gözlerle ona bakıyordu.

"Elbette," dedi. "Evet, elbette."

Freyja, "Bay Hatchard önümüzdeki bir iki hafta içinde size resmi bir teklif, ayrıntılar ve siz ve oğlunuz için otobüs biletleriyle birlikte yazacak," dedi. "Size iyi günler, Bayan Jewell."

Tam o anda yarı kapalı ev kapısı açıldı ve çocuk dışarı çıktı; Joshua da hemen arkasındaydı.

Çocuk heyecanla, "Ben hazırım anne," diye bağırdı. "Bak! Temiz eller." Ellerini onun incelemesi için gösterdi, önce avuç içlerini sonra sırtlarını.

Freyja hararetle kendini görünmez kılma yeteneğine sahip olmayı diliyordu. Tüm bunlar olurken *Josh bir şey duymuş muydu?* Ama ona neşeli bir şaşkınlıkla baktı.

"Ah, Freyja," dedi, "sen de mi buradasın? David'i almaya geldim. Bugün çocuklar için bir gezi düzenlemeyi düşünüyordum."

"Bayan Jewell'a veda etmeye geldim," diye açıkladı Freyja, "çünkü yakında Lindsey Hall'a geri döneceğim. Düğünü planlamaya başlamak için." Utanç verici bir şekilde yüzünün kızardığını hissetti ve sonra tek göz kapağını yarı yarıya indirdiğinde burun delikleri açılmış bir şekilde ona baktı.

Bir gece öncesinin anıları üzerine hücum etti.

Birlikte eve doğru yürüdüler, Davut Yeşu'nun yönettiği atın üzerinde gururla ve mutlulukla ilerliyordu.

"Anne'i görmeye gideceğini bilseydim," dedi Joshua, "seni beklerdim, Free. Birlikte ata binebilirdik."

"Evet, şey," dedi umursamazca, "bu benim yaptığım bir düzine ayak işinden sadece biriydi."

gitmeden önce koşmalıyım."

"Tatlım," dedi usulca, "sen bir sahtekârsın."

Onun gülen gözlerine bakmak için başını sertçe çevirdi. "Ama

korkmana gerek yok," dedi. "Sırrın benimle güvende." "Sır mı?" Kaşlarını çattı.

"Bayan Martin'in sizinle ne ilgisi var?" diye sordu.

"Josh," dedi soğuk bir sesle, "bu sabah o evde olduğun için seni öldürebilirim. Sanırım kulağını anahtar deliğine dayamıştın."

"Gerek yok tatlım," dedi. "İçeri girmeyi reddeden ve Anne'i kapıyı yarı açık bırakarak dışarıda durmaya zorlayan sensin. Eğer içeri girseydin beni görürdün. Saklanmaya çalışmıyordum."

"O benim mürebbiyemdi," dedi kızgınlıkla. "Ona kötü davrandım, beni kontrol edemediği için kovuldu ve sonra Wulf'un ona başka bir iş bulmasına izin vermeyi reddetme küstahlığını gösterdi. Aptal kadın Bath'da bir okul açtı ve ben bunu duyduğumda açlıktan ölmek üzereydi. Ne yapsaydım?" Kadın ona ters ters baktı.

Ona sırtıttı ve göz kırptı. At homurdanıp başını savururken küçük çocuk güldü.

"Sanırım," dedi, "o zamandan beri okulun hamisi sizsiniz. *İsimsiz* patron."

"Bayan Martin benden nefret ediyor," dedi. "Eğer bilseydi, tüm yardımları reddeder ve açlıktan ölürdü ve ben de suçluluk duygumla yaşamak zorunda kalırdım. Bu büyük bir haksızlık olur."

Adam yine kıkırdadı ve onu çileden çıkardı. David bazı köylülere sesleniyor ve önemli bir şekilde onlara el sallıyordu.

"Ve sanırım arada sırada," diye devam etti, "o okulun yardım edebileceği birini görüyorsunuz - örneğin öğretmen adayını ya da okul ücretini karşılayamayan hak eden bir öğrenciyi - ve korkunç bir dürtüye teslim oluyorsunuz - utanç verici bir dürtü - nazik ve hayırsever olmak."

"Josh," dedi sertçe, "üç kadar saymadan önce yüzündeki o kahkahayı silmezsen, senin yerine ben sileceğim. *Bir.*"

"Sen yumuşaklıktan başka bir şey değilsin," dedi sırtarak.

"İki."

"Seni seviyorum tatlım," dedi, kahkahası aniden kesilmişti. "Bedenen, zihnen ve ruhen."

Kadın öfkeyle ona baktı. "Ve nazik, yumuşak kalpli," diye ekledi. Kadın kıkırdadı.

"Sanırım," dedi, "hayatımın geri kalanında bunu bana karşı kullanacaksın."

"Son dakikaya kadar," dedi, onun elini boştaki elinin içine aldı ve parmaklarını onunkilerle birleştirdi.

Yüksek sesle güldü.

"Senden nefret ediyorum," dedi.

Başını çevirip ona baktı, sarışın, yakışıklı, gevşek bacaklı, gülümseyen ve muhteşemdi. *Onun* erkeğine. Onun aşkı.

"Oh, Josh," dedi, "seni seviyorum. Ve *bunu* hayatımın geri kalanında da bana karşı kullanabilirsin."

"Niyetim o, tatlım," dedi ona sırtarak.

BÖLÜM XXIV

"Sanırım ağlayabilirim," diye açıkladı Morgan.

"O zaman bunu herkesin içinde yapmasan iyi edersin," dedi Freyja. "Bu biz Bedwyn'lere kötü yansır ve insanlar bizim yumuşak olduğumuzu düşünebilir. Kalbimiz olduğunu düşünebilirler."

Alice aslında ağlıyordu, ama hanımının beyaz, kürklü bonesini özenle saçının üzerine yerleştirirken ve geniş beyaz kurdeleleri çenesinin bir tarafına büyük bir fiyonkla bağlarken gözyaşlarını içine çekti.

"Beyaz kadife üzerine beyaz kürk," dedi Judith. "Bir de manşon! Belki de yaz yerine kışın evlenmeliydim diye düşünmeye başladım."

Ama gülümsüyordu ve pek de ciddi değildi. Ve tabii ki parlak kızıl saçlarını tamamlayan koyu adaçayı yeşili elbisesi ve pardösüsüyle kendisi de oldukça muhteşem görünüyordu. Elbisesinin eteği, karnındaki hafif şişkinliğe uyum sağlamak için modaya uygun yüksek belinden bollaşıyordu.

Morgan koyu gül pembesi kadife bir elbise giymişti ve bir kadının sahip olabileceğinden çok daha güzel görünüyordu.

"Kesinlikle birkaç damla gözyaşı dökeceğim," dedi Eve, "hem de herkesin içinde. İnsanlar Bedwyn eşleri hakkında ne isterlerse söyleyebilirler." Soluk mavi elbisesi içinde zarif bir şekilde güzel görünüyordu.

Alice sonunda bakımını bitirdi ve hıçkırarak hıçkırarak ağlayarak geri çekildi. Freyja ayağa kalktı ve soyunma odasının bir köşesindeki iskele camından kendisine bakmak için döndü.

Aman Tanrım, diye düşündü, bu ben miyim?

Tepeden tırnağa beyaz kadife ve kürk giymiş, neredeyse güzel görünüyordu. Gelinliği için beyaz renk önerildiğinde ilk başta alay etmişti. Leydi Freyja Bedwyn beyaz giyen biri değildi. Parlak bir rengi tercih ederdi.

"Gördünüz mü?" Rochester Teyze şimdi her zamanki sert, saçma sapan sesiyle -damarlarında ve atardamarlarında saf Bedwyn kanı akan ejderha teyzeleri- konuştu. "Beyazda ısrar etmekte haklı değil miydim, Freyja?"

Tam olarak *ısrar* etmemiştir. Bedwyn'ler diğer Bedwyn'lere karşı hiçbir konuda ısrarcı olmazlardı, hepsinin demir gibi iradeleri ve inatçı olanları vardı. Ama fikrini oldukça güçlü bir şekilde savunmuştu ve moda konusundaki kusursuz zevkiyle tanınıyordu. Freyja kendi düğün gününde olabildiğince güzel görünmek için yanıp tutuşuyordu.

"Onu seçmekte haklıymışım teyze," dedi.

Alleyne kapı aralığından, "Oh, Free," dedi. "Yemek için yeterince iyi görünüyorsun. Ama Noel'in yaklaşmış olması ve neredeyse yılın sonuna gelmiş olmamız iyi bir şey. Bir yıl içinde üç Bedwyn düğünü, özellikle de geride kalan bizler için sistem için büyük bir şok oldu. Ben sıranın Morgan'a gelmesinden yanayım."

"Ama önce senin bir gün geçirmene izin vereceğiz Freyja," dedi Aidan omzunun arkasından. "Elbisen çok güzel. Gözlerindeki ışıltı daha da güzel."

Sonra ikisi de kolunda büyükanneleri olan Rannulf'a yol açmak için odaya doğru adım atmak zorunda kaldılar. Yazın Judith ve Ralf evlendiğinde, Judith'in ölüme çok yakın olduğu anlaşılmıştı ama en büyük arzusu ölmeden önce ilk torununu görmektir. Evlilikleri, Judith'in hamileliği ve onunla birlikte Grandmaison'da yaşıyor olmaları, en azından şimdilik ona yeni bir hayat vermişti. Freyja'nın düğünü için Leicestershire'dan Lindsey Hall'a kadar gelmekte ısrar etmişti.

"Alleyne," dedi Ralf, "lütfedersen beni şu beyazlar içindeki kadınsı güzelle tanıştır. Ah!" Teatral bir şekilde geri çekildi. "Boş ver. Bu Freyja, değil mi?"

"Çok güzel, seçkin ve mutlu görünüyorsun Freyja, canım," dedi büyükanneleri. "Ama soyunma odanızın bu kadar çok kişiyi alacak şekilde inşa edildiğini sanmıyorum. Kiliseye geç kalmamızın rektörün hoşuna gideceğini de sanmıyorum. Sizi Morgan ve hizmetçinizle baş başa bırakmalıyız."

Morgan, Freyja'nın nedimesiydi.

İşte o zaman, büyük bir gürültü ve patırtıdan sonra herkes geri çekildiğinde, Freyja kendini yeniden gergin hissetmeye başladı. Balodan bir hafta sonra Penhallow'dan ayrıldıktan sonra gerilmişti ve Joshua ona her gün yazmasına rağmen takip eden haftaların her günü gergindi. Kendi sonsuza dek mutlu olacağına ya da en azından mutlu bir gelecek için kendi şansına tam olarak inanmamıştı. Her mektubu endişeyle açıyordu. Kışın yaklaşıyor olması da buna yardımcı olmamıştı.

Bundan *nefret etmişti* -kırılğanlık hissinden, bir geleceğe tam olarak güvenemeyen acıyan aşktan.

Ya yine kayıkla açılırdı ve düşüp boğulsaydı? Ya yine o kayalıklara tırmansaydı - *aptal, aptal* adam - ve kayıp düşseydi? Ya yine ... ?

Prue'nun ve Constance'ın düğünü için kalmıştı. Yengesini, Northamptonshire'da yeni dul kalan erkek kardeşinin büyük evini yönetmek üzere seçtiği geleceğine giderken görmüştü. Chastity, annesine katılmadan önce Constance ve Bay Saunders'la birlikte düğün için Lindsey Hall'a gelmeyi seçmişti. Ama bahar boyunca Londra'da olacaktı ve kraliçeye takdim edilecek ve Freyja'nın sponsoru olduğu bir çıkış sezonu geçirecekti. Anne Jewell ve oğlu, Bayan Martin'in okulunda coğrafya öğretmeni olarak göreve başlamak üzere bir ay önce Bath'a gitmişlerdi.

Joshua'nın Penhallow'da kaldığı haftalar sonsuz gibi görünüyordu. Ama sonunda gelmişti.

Ve bugün onların düğün günüydü.

Hâlâ gergindi ve hâlâ bundan nefret ediyordu.

Çenesini kaldırdı. Morgan'a, "Düğün günleri *çok* sıkıcı oluyor," dedi, "herkes ağlayıp sızlanıyor ve duygusal davranıyor. Keşke Aidan ve Eve'in yaptığı gibi Londra'ya gidip özel bir ruhsat alsaydık ve kimsenin haberi olmadan evlenseydik."

Morgan gülümseyerek, "Hayır, yok," dedi. "Gel Freyja. Wulf bizi bekliyor olacak."

Öyleydi. Büyük salonda, ortaçağ sancaklarının ve silahlarının tüm ihtişamı ve görkemiyle çevrili bir şekilde duruyordu ve tam anlamıyla şeytani görünüyordu. Soğuk gümüş gözleriyle onları tepeden tırnağa süzdü, önce Morgan'ı, sonra da Freyja'yı. Sonra Freyja'ya iki elini birden uzatarak onu tamamen şaşırttı. Freyja kendi beyaz eldivenli ellerini bu iki elin arasına soktu ve Morgan'ın elleri Freyja'nın ellerini sıkıca kavrarken Freyja kibirle kalkmış kaşlarıyla ona baktı.

"Çok güzel görünüyorsun Freyja," dedi.

Wulf iltifat mı ediyor?

"Mutlu olacağına söz verir misin?" dedi.

İşte o zaman gözleri yaşardı. Neşeyle onun burnunu yumruklayabilirdi. Ama adam onun cevabını beklemedi. Başını ellerinin üzerine eğdi ve teker teker öptü.

Pekal

a.

Pekal

a.

"Neyi bekliyoruz?" diye sordu kibirle. "Gerçekten geç kalmamayı tercih ederim."

Sorusunu yanıtlayana kadar hepsi arabaya -en iyi düklük seyahat arabasına- binmişlerdi.

"Söz veriyorum Wulf," dedi karşı koltukta oturan adama bakarak.

Bazen kardeşlerini en sevdiğinden en az sevdiğine doğru sıralamaya çalışırdı. Aidan genellikle listesinin en başında yer alırdı - belki de uzun

yıllar savaşta olduğu için en az fırsat bulduğu için

onu kıskırttı. Ama yine de hepsi saçmalıktı. Hepsini farklı şekillerde, ama eşit derecede seviyordu. Onlardan herhangi biri için ölebilirdi, Morgan için de. Ama bu sabah, tam da şu anda, Wulf onun dünyada en çok sevdiği kardeşiydi. Onu da mutlu görmek için dünyada her şeyi yapabileceğini düşündü.

Ondan sonra her şey bir olaylar ve duygular bulanıklığına dönüştü. Araba kilise avlusundaki patikanın sonunda durmuş, gülümseyen köylüler -ya da öyle görünüyordu- onu ilk kez görmek için sabırsızlanıyorlardı, kadın çıplak yaşlı porsuk ağacının altındaki patikadan hızla yukarı çıkıyordu, rüzgâr önündeki patikada son birkaç kuru yaprağı savuruyordu, Morgan elbisesinin kuyruğunu düzenliyordu, Wulf sade ve duygusuz görünüyordu -ve Cebelitarık Kayası kadar sabitti- kilise orgu çalıyordu ve Wulfun kolunda kilisenin nefinde yürüyordu, iki yanındaki sıralarda insanlar vardı ve

...

Ah. Bulanıklık dağıldı ve tüm dağınık, gergin duyguları da onunla birlikte dağıldı.

Joshua nefin sonunda bekliyordu, siyah ve beyazlar içinde nefes kesici bir yakışıklılıkla görünüyordu. Fark ettiği şey onun yakışıklılığı değildi. Fark ettiği *oydu*.

Onun aşkı. Onun en sevgili aşkı.

Böyle aptalca duygusal düşünceler düşündüğü için kendini azarlamaya bile gerek duymadı.

Gülümsediğini hissetti. Mutluluğun içinde kabardığını ve kahkahaya dönüşmek üzere olduğunu hissetti.

O da gülümsedi ve kız onun gözlerinde tanıdık kahkahaları gördü. Ama bu sabah orada gördüğü her zamanki pervasız haydutluk değildi. Neşeydi. Sadece neşe.

Öfkeyle gözlerini kırptırdı. Aptalca bir duygusallığa izin verebilirdi - ne de olsa bu onun düğün günüydü. Ama gözyaşları? Hayır, gözyaşlarına sınır koymalıydı. Unutmasına asla izin vermezdi.

"Sevgili dostlarım," diye başladı rektör.

Soğuk, keskin bir Aralık sabahıydı. Soğuk bir rüzgâr esiyordu. Yine de, kilise yolunun sonunda gelin ve damadı bekleyen açık bir arabaydı ve kimliği belirsiz kişiler tarafından cömertçe süslenmişti, ancak birkaçı şüphesiz Bedwyn adını taşıyordu - gökkuşağının her renginden kurdeleler ve fiyonklar ve arkasında iz bırakan eski botlarla.

Kilise çanları neşeyle çalıyordu.

Köydeki tüm evler boşalmış olmalı ki, Pazar günü en güzel kıyafetleriyle ve şenlik havasında sokakta toplanan köy sakinleri, bir saat sonra Bewcastle Dükü'nün izniyle köy hanında kendi düğün kahvaltılarını yapacaklardı.

Freyja ve Joshua kiliseden çıktıklarında onları karşılayan manzara buydu. Birisi bir tezahürat başlattı ve herkes önce biraz bilinçli olarak, ancak cemaat gelin, damat ve sağdıçın ardından kilisenin merdivenlerine dökülmeye başladıkça artan bir coşkuyla katıldı
-Rahip Calvin Moore ve nedime.

"Sırıtan konuklar tarafından ezilmeyi bekleyelim mi?" Joshua sordu.
"Yoksa hemen kaçalım mı?"

"Haydi bir an önce gidelim," dedi ve onun elini tutarak patika boyunca, büyük yaşlı ağacın altında, alkışlayan ve gülümseyen köylülerin yanından geçerek arabaya doğru koştu.

Onu içeri sokmak biraz zaman aldı; kadife elbisesi trenle birlikte geliyordu. Adam içeri girip yanına oturduğunda kadın gülüyor, nefesi kesiliyor ve yüzü kızarıyordu.

O sırada herkes kiliseden çıkmıştı; tüm ailesi, Redfield Kontu ve Kontesi, Vikont ve Vikontes Ravensberg -her ikisi de Freyja'ya sevgiyle gülümsüyordu- büyükannesi, teyzesi ve eniştesi, çocuklarıyla birlikte Lord ve Leydi Potford, Constance ve Jim Saunders, Chastity, kızları ve nişanlısıyla birlikte Lord ve Leydi Holt-Barron, en yakın arkadaşlarından birkaçı.

Joshua arabacıya, "Devam et," dedi. Düğün kahvaltısından önce Lindsey Hall'da herkesi selamlamak için yeterince zaman olacaktı. Şu anda merakla bakması gereken yeni bir gelin vardı.

Gerçekten evli bir adam mıydı? Penhallow'u ailesiyle birlikte terk ettikten sonra her şeyin gerçekliğine inanmakta zorlanmıştı. Her gün onun günlük mektuplarından birinin nişanlarını bozan mektup olmasını bekliyordu.

Evlenmişler!

Araba yayları üzerinde sallanıp kiliseden uzaklaşırken onun elini büyük beyaz kürklü manşonunun içinde buldu ve parmaklarını onunkilerle birleştirdi.

"Sana hiç ne kadar güzel olduğunu söylemiş miydim?" diye sordu.

"Ne saçmalık!" dedi. "Tamamen saçmalık, Josh. Elbise, şapka ve tüm o kürk. Ve renk. Rochester Teyze bana beyaz giymemi tavsiye etti ve bu kararında oldukça haklıydı. Sorun sadece kıyafetler."

Güldü. "O zaman bu gece onları senden çıkarmam gerekecek," dedi. "Hepsini. Her bir dikişini. Sadece onlar olmadan da güzel olup olmadığını görmek için. Bahse girerim öylesindir."

"Eğer bana bir daha yalan söylersen," dedi ona sertçe bakarak, "dişlerini boğazına geçiririm, Josh. Yemin ederim yaparım."

"Yapamazsın," dedi ona sırtarak. "Artık benim karımsın, markizimsin. Sana söyleneni yapmak zorundasın. 'Evet lordum', 'Hayır lordum' ve 'Size nasıl hizmet edebilirim lordum' demelisin. Artık yumruklaşmak yok, büyücüm."

Bir an için misafirlerinin ve arkalarındaki tüm köylülerin gözü önünde darbeleri savuşturmak zorunda kalacağını düşündü. Burun delikleri alevlendi, kaşları yukarı doğru kalktı ve yeşil gözleri parladı. Ama sonra başını geriye attı ve güldü.

"Bir ay içinde benden bıcarsın," dedi ona. "Şunu

bir hafta yapalım," dedi adam.

Böyle gülerken bir gün aynada kendine bakacak olsa, kara kaşları ve Bedwyn burnuna rağmen ne kadar güzel olduğunu kendi gözleriyle görürdü, diye düşündü. Ama bunu söyleyerek onu tekrar kışkırtmayacaktı. Şimdi olmaz.

"Kışla ilgili başka şikâyetin yok mu?" diye sordu

ona. Kadın başını salladı. "Bu benim en sevdiğim

mevsim."

"Seni seviyorum tatlım," dedi ona. "Karımı."

Gülümseyen ifadesi yumuşayarak bir gülümsemeye dönüştü ve daha da güzel göründü.

"Öyleyim, değil mi?" dedi. "Ve sen de benim kocamsın. Seni seviyorum, Josh. Seviyorum."

Ona yavaşça göz kırptı ve başını eğip onu öptü.

İkisi de a r k a l a r ı n d a n yükselen tezahüratları duymazdan geldi. Zaten kilisenin çan sesleri onları yarı yarıya bastırmıştı.

YAZAR HAKKINDA

Çok satan, çok ödüllü yazar Mary Balogh, denizlerin ve dağların, şarkıların ve efsanelerin ülkesi Galler'de büyüdü. Öğretmenlik yapmak için Kanada'ya geldiğinde müziği ve canlı hayal gücünü de yanında getirdi. Burada, her zaman mutlu sonla biten ve her zaman sevginin gücünü kutlayan kitapların yazarı olarak ikinci bir kariyere başladı. Regency romansları ve tarihi romanslarının üç milyondan fazla kopyası basılmıştır. Aynı zamanda Dell'den ciltsiz olarak temin edilebilen *No Man's Mistress*, *More than a Mistress*, *A Summer to Remember*, *Slightly Married* ve *Slightly Wicked* adlı Regency dönemi romantik romanlarının da yazarıdır. Web sitesini ziyaret edin: www.marybalogh.com

Mary Balogh'un diğ er eserleri

KISA S  REL  EVL  KISA

S  REL  HASTA

HI  KIMSENİN

METRESİNİ, A K İÇİN BİR

GECE METRESİNDEN

DAHA FAZLA

HATIRLAMAYACAĞI BİR

YAZ

SKANDAL VE SÜRPRİZLERLE DOLU BİR DÜNYAYA ADIM ATIN,

görkemli evler ve nefes kesici baştan çıkarma. . . .

Usta hikâye anlatıcısı Mary Balogh'un dünyasına adım atın.

Çok satan, ödüllü yazar, zekâ ve entrika dolu

romanlarında sizi canlı, şehvetli yeni bir

dünyaya ... ve olağanüstü bir ailenin

yaşamlarına çekiyor:

Bedwyn'ler-

altı erkek ve kız kardeş-

güç, tutku ve baştan çıkarma mirasının varisleri.

Maceraları gözlerinizi kamaştıracak ve sizi

memnun edecek. Hikayeleri sizi soluksuz

bırakacak. . . .

Aidan-Düşünceli Onurlu Adam

Rannulf-Dayanılmaz Asi

Freyja-ateşli güzellik

Bu onun hikayesi. . . .

HATIRLANACAK BİR YAZ için övgüler:

"Balogh bu romantik boğuşmada kendini aşıyor, gerçekten kusursuz bir olay örgüsü oluşturuyor ve çok yönlü, kazanan karakterlerle dolduruyor."

-Publishers Weekly

"Yılın en duygusal romantizmi..." *-Booklist* "Bu kitap

zirveye yükselecek." *-Library Journal*

"Canlı betimlemeler, keskin diyaloglar ve fantastik karakterlerle dolu bu tutkulu ve macera dolu öykü, eğlenceli okumayı seven okurlar için unutulmaz olacak." *-Rendevous*

NO MAN'S MISTRESS için övgüler:

"Bu romantik ve son derece duygusal hikâye ilk sayfadan itibaren sizi etkisi altına alacak." *-Old Barn Gazette*

"Canlı ve heyecan verici bir hikâye." *-Rendevous*

"Derin duygular, güçlü karakterler ve alışılmadık bir olay örgüsü mükemmel bir şekilde harmanlanarak Yüksek Suyun Mücevheri Mary Balogh'a bir ödül daha kazandırıyor."

-Romantic Times Top Pick - 4 1/2 yıldız

"*Bir Metresten Daha Fazlası*'nın bu canlı ve tutkulu devam kitabında güçlü ve aynı derecede kararlı iki kahraman mükemmel bir şekilde çarpışıyor." *-Library Journal*

Bir Hanımefendiden Daha Fazlası için Övgüler:

"Regency döneminin tatlı .....keyfiBalogh hayranlarını ve yeni okuyucuları memnun edecek

Akılda kalıcı karakterleri ve hızlı tempolu, iyi kurgulanmış olay örgüsüyle." *-Booklist*

"*Bir Metresten Daha Fazlası*, mükemmel kahraman ve kadın kahramanı, Londra sosyetesinin parlaklığı, skandal ve baştan çıkarmanın yanı sıra gerçekten büyüleyici ve unutulmaz bir romantik hikaye oluşturan bir tutam mizahla karşı konulmaz bir hikaye. Mary Balogh muhteşem bir yazar, tıpkı kaliteli bir şarap gibi, zamanla daha da iyi olmaya devam ediyor." *-New Age Bookshelf*

"Bu romantik hikâye, çok yönlü ve sevimli karakterleriyle yer yer komik. *Bir Metresten Daha Fazlası*, türün en iyi yazarlarından birinin elinden çıkma bir eser." -*Rendezvous*

"Hoş ve hoş, şehvetli bir Regency boğuşması." -*Kirkus Reviews*

"Mary Balogh olağanüstü bir yetenek. Karakterlerinin karmaşıklığı, duygularının derinliği ve kitaplarının romantizmi ve duygusallığı Regency türlerinde eşsizdir ve bu kitap da bir istisna değildir. Usta bir zanaatkâr." -*Old Book Barn Gazette*

"Ciltli ilk kitap. Zekice ve seksi diyaloglar." -*Publishers Weekly*

"Mary Balogh, Regency türünün olağanüstü bir yıldızı olarak yerini sağlamlaştırmaya devam ediyor." -*A Romantic Times Top Pick*

"Mary Balogh her zaman memnun eder." -*Affaire de Coeur*

"*Bir Metresten Daha Fazlası* beş yıldızlı bir kitap." -*The Romance Reader*

"Balogh burada bir kazanan var." -*San Antonio Express-News*

Bedwyn ailesinin tutkulu ve
heyecanlı maceralarını takip edin
Mary Balogh'un göz kamaştırıcı romanları şimdi satışta

BIRAZ EVLI

Aidan'ın hikayesi

ve

SLIGHTLY WICKED

Rannulf'un hikayesi

Önizleme için okumaya devam edin . . .

BIRAZ EVLI

Mary Balogh

*Toulouse,
Fransa 10
Nisan 1814*

Manzara, onu inceleyen adam için fazlasıyla tanıdıktı. Bir savaş alanıyla diğeri arasında çok büyük bir fark olmadığını uzun deneyimleriyle keşfetmişti - en azından savaş bittiğinde.

Ağır topların ve iki ordunun sayısız tüfek ve tüfeklerinin dumanı, muzaffer İngiliz ve Müttefik birliklerinin şehrin doğusundaki Calvinet Sırtı boyunca yeni kazandıkları mevzileri kurduklarını ve büyük topları Soult'un komutasındaki Fransız kuvvetlerinin kısa süre önce geri çekildiği Toulouse'un kendisine çevirdiklerini gösterecek kadar temizlenmeye başlamıştı. Ama o keskin koku, toz, çamur, at ve kan kokularına karışıp duruyordu. Her zaman var olan gürültüye rağmen -sesler komutları haykırıyor, atlar kişniyor, kılıçlar şakırdıyor, tekerlekler gümbürdüyordu- topların gürültüsü kesildiği için doğal olmayan, bulanık kulaklı bir sessizlik izlenimi vardı. Yer ölü ve yaralılarla kaplanmıştı.

Albay Lord Aidan Bedwyn'in hassasiyetlerinin hiçbir zaman tamamen katılaşmadığı bir manzaraydı bu. Uzun boylu, sağlam yapılı, esmer, çengel burunlu ve granit yüzlü albay pek çok kişi tarafından korkulan biriydi. Ama savaştan sonra her zaman savaş alanını dolaşmaya, kendi taburunun ölülerine bakmaya ve elinden geldiğince yaralıları teselli etmeye zaman ayırırdı.

Karanlık, esrarengiz gözleri ve acımasız dudaklarıyla aşağıya, elleri arkasında kenetlenmiş, savaştan sonra kınından çıkarılmış ve temizlenmemiş büyük süvari kılıcı yanında sallanan kırmızı bir demete baktı.

"Bir subay," dedi ve başıyla kırmızı kuşağı işaret etti. Kuşağı takan adam yüzükoyun yere uzanmış, atından düştüğü için iki büklüm olmuştu. "Kim o?"

Yaveri eğildi ve ölü subayı sırt üstü çevirdi.

Ölü adam gözlerini açtı.

"Yüzbaşı Morris," dedi Albay Bedwyn, "bir darbe aldınız. Bir sedye çağır Rawlings. Gecikmeden."

"Hayır," dedi kaptan belli belirsiz. "Benim işim bitti, efendim."

Komutanı konuyu tartışmadı. Yardımcısına hafif bir kal işareti yaptı ve kırmızı paltosu daha koyu bir kırmızıya bulanmış, ölmek üzere olan adama bakmaya devam etti. Birkaç dakikadan fazla ömrü kalmamış olabilirdi.

"Sizin için ne yapabilirim?" diye sordu albay. "Size bir bardak su getireyim mi?"

"Bir iyilik. Bir söz." Yüzbaşı Morris parşömen solgunluğundaki göz kapaklarını solan gözlerinin üzerine kapattı ve albay bir an için onun çoktan gittiğini düşündü. Yanında bir dizinin üzerine çöktü ve bunu yaparken kılıcını yolundan çekti. Ama göz kapakları dalgalandı ve yarı yarıya tekrar kalktı. "Borç, efendim. Borcumu asla ödemeyeceğimi söylemiştim." Sesi şimdi çok zayıftı, gözleri odaklanmamıştı.

"Ama yine de karşılığını vereceğime yemin ettim." Albay Bedwyn daha iyi duyabilmek için ona doğru eğildi. "Bana ne yapabileceğimi söyle."

O zamanlar teğmen olan Yüzbaşı Morris, iki yıl önce Salamanca Muharebesi'nde albayın atı altından vurulduğunda ve atlı bir rakibiyle şiddetli bir cephe savaşına girerken arkadan vurulmak üzereyken hayatını kurtarmıştı. Teğmen ikinci saldırganı öldürdükten sonra atından inmiş ve üstünün atını alması için ısrar etmişti. Ardından çıkan çatışmada ağır yaralanmıştı. Ama sonuç olarak, satın almaya gücü yetmediği bir terfi olan yüzbaşılıkla ödüllendirilmişti. O sırada Albay Bedwyn'in kendisine hiçbir şey borçlu olmadığını, savaşta bir askerin görevinin yoldaşlarının, özellikle de üstlerinin arkasını kollamak olduğunu ısrarla söylemişti. Elbette haklıydı ama albayı bu yükümlülüğü asla unutmamıştı.

"Kız kardeşim," dedi kaptan şimdi, gözleri yine kapalıydı. "Haberini ona götür."

"Bunu bizzat yapacağım," diye güvence verdi albay. "Son düşüncelerinizin onun hakkında olduğunu ona bildireceğim."

"Yas tutmasına izin verme." Adamın nefesi yavaş yavaş içine çekiliyordu,

duyulabilir. "Ondan çok fazla içti. Ona siyah giymemesi gerektiğini söyle. Son dileğim."

"Ona söyleyeceğim."

"Bana söz ver ..." Ses kesildi. Ama ölüm onu hâlâ tam olarak ele geçirmemişti. Birdenbire gözlerini kocaman açtı, bir şekilde bir kolunu hareket ettirecek gücü buldu, ta ki albayın eline gevşek, ölümcül soğukluktaki parmaklarıyla dokunabilsin ve ancak yakın bir ölümün kışkırtabileceği bir aciliyetle konuştu.

"Bana onu koruyacağına söz ver," dedi. Parmakları Albay'ın elini güçsüzce kavradı. "Söz ver bana! Ne olursa olsun!"

"Söz veriyorum." Albay, gözlerinin ve sesinin tedirgin adamı saran ölüm sisini delip geçmesi umuduyla başını daha da yaklaştırdı. "Sana yemin ediyorum."

Sözler söylenirken bile yüzbaşının ciğerlerinden son nefes çekildi. Albay, Morris'in gözlerini kapatmak için elini uzattı ve dua eder gibi bir iki dakika daha tek dizinin üzerinde kaldı ama aslında Yüzbaşı Morris'e verdiği sözü düşünüyordu. Kim olduğunu ve nerede yaşadığını bile bilmediği halde, kardeşinin ölüm haberini Bayan Morris'e bizzat götüreceğine söz vermişti. Morris'in ölüm döşeğindeyken kendisi için yas tutmamasını istediğini de ona bildirecekti.

Ve onu korumak için en kutsal şerefi üzerine yemin etmişti. Neyden ya da kimden, hiçbir fikri yoktu.

Ne olursa olsun!

Ölmekte olan adamın son üç sözünün yankısı kulaklarında çınlıyordu. Ne anlama geliyor olabilirlerdi? Tam olarak ne için yemin etmişti?

Ne olursa olsun!

İngiltere, 1814

Eve Morris dizlerine kadar çan çiçeklerinin içindeydi. Evdeki olağan faaliyetlerden herhangi biriyle geçirilemeyecek kadar görkemli bir sabah olduğuna karar vermişti

ve çiftlikte ya da köyde. Mavi çan çiçekleri çok kısa bir süre için açmıştı ve ev için onları toplamak her zaman en sevdiği bahar aktivitelerinden biri olmuştu. Yalnız değildi. Mürebbiye Thelma Rice'ı dersleri birkaç saatliğine iptal etmeye ve iki öğrencisiyle küçük oğlunu çiçek toplamaya getirmeye ikna etmişti. Mari Teyze bile romatizmalı dizlerine ve sık sık nefes darlığı çekmesine rağmen gelmişti. Aslında bu etkinliği doğaçlama bir pikniğe dönüştürmek onun fikriydi. Şimdi Charlie'nin kendisi için getirdiği sağlam sandalyede oturuyor, örgü şişleri sürekli tıkırdıyor, yanında yiyecek ve içecek dolu büyük bir sepet duruyordu.

Eve sırtını germek için doğruldu ve bilinçli bir refah hissinin tadını çıkardı. Önünde bütün bir yaz uzanıyordu, uzun yıllardır ilk kez kaygıların gölgelemediği bir yaz. *Neredeyse* yok gibiydi. Elbette John'u uzakta tutan şeyin ne olduğu sorusu devam ediyordu. Mart ya da en geç Nisan ayında evde olmayı umuyordu. Ama gelebildiği kadar çabuk gelecekti. Bundan emindi. Bu arada çevresini ve arkadaşlarını sakin bir memnuniyetle izliyordu.

Yedi yaşındaki Davy, sanki kendisine çok önemli bir görev verilmiş gibi, ince yüzünde kaşlarını çatmış, ciddiyetle bir şeyler topluyordu. Onun hemen arkasında, her zamanki gibi, kız kardeşi beş yaşındaki Becky, daha az konsantrasyonla ve daha belirgin bir keyifle çalı çırpı topluyor, bunu yaparken de mırıldanıyordu.

Küçük Benjamin Rice, açelya ve çan çiçeği başlarından oluşan bir kümeyi uzattığı avucunun içinde sıkıca tutarak annesine doğru yürüdü. Thelma onları sanki nadir ve değerli bir hazineymişler gibi avuçlarının arasına almak için eğildi - tabii ki öyleydiler.

Eve bir an için bu anne sevgisini kışkandığını hissetti, ama bunu kendisine layık olmadığı için bir kenara bıraktı. O ölümlüler arasında en şanslı olanlardan biriydi. Bu cennet gibi yerde yaşıyordu ve etrafı karşılıklı sevgiyi paylaştığı insanlarla çevriliydi, kızlık döneminin yalnızlığı uzak geçmişte kalmıştı. Çok geçmeden

-Artık her an John geri dönebilirdi ve sonunda tüm dünyaya aşık olduğunu, aşık olduğunu, aşık olduğunu itiraf edebilirdi. Bu düşünce karşısında coşkulu bir kız gibi dönüp durabilirdi ama bunun yerine gülümsemekle yetindi.

Ve mutluluğunu tamamlayacak bir başka olasılık daha vardı. Percy eve dönecekti. Son mektubunda mümkün olan en kısa sürede izne ayrılacağını yazmıştı ve şimdi kesinlikle ayrılmalıydı. Bir haftadan biraz fazla bir süre önce Napoléon Bonaparte'ın Fransa'da Müttefik kuvvetlere teslim olduğu ve uzun savaşların sona erdiği haberini duymuştu.

Sonunda. Eve'in komşusu James Robson, bu haberin onun için ne anlama geleceğini, Percy'nin güvenliği için yıllarca süren endişenin sona ereceğini bildiğinden, haberi duyar duymaz Ringwood'a gelmişti.

Eve daha fazla çan çiçeği toplamak için eğildi. Evin her odasına dolu bir vazoyu koyabilmek istiyordu. Hepsini baharı, zaferi, güvenliği ve yasın sona ermesini renk ve kokuyla kutlayacaktı. *Keşke John gelse.*

"Sanırım," dedi Mari Teyze, "toparlansak ve bu çiçekleri solmadan önce eve götürsek iyi olacak. Yünlerimi ve iğnelerimi bu çantaya koyar koymaz biri bana bastonumu uzatırsa, bu yaşlı kemikleri dik tutabilirim."

"Oh, öyle mi yapmalıyız?" Davy bastonu vermek için çabalarken Eve iç çekerek sordu. Ama o anda biri onun adını seslendi.

"Bayan Morris," diye seslendi ses soluksuz bir acelecilikle. "Bayan Morris."

"Hâlâ buradayız, Charlie." İri yarı, taze yüzlü genç bir adamın evin bulunduğu yönden bankın tepesine doğru hantalca geldiğini ve her zamanki hantal tavıyla aşağıya, onlara doğru çöktüğünü görmek için arkasını döndü. "Acele etme yoksa kayar ve kendini yaralarsın."

"Bayan Morris." Mesajını iletecek kadar yaklaştığında soluk soluğaydı ve yanakları kızarmıştı. "Ben gönderildim. Bayan Fuller tarafından. Sizi eve geri götürmek için." Her kısa cümle arasında nefes almak için mücadele etti.

"Nedenini söyledi mi, Charlie?" Eve telaşsızca ayağa kalktı ve eteğini silkeledi. "Zaten hepimiz eve doğru yola çıktık."

"Biri geldi," dedi Charlie. O anda kıpırdamadan durdu, büyük ayaklarını genişçe dikti, alnı derin konsantrasyon çatlaklarıyla kırıştı ve aklına başka bir şey getirmeye çalıştı. "Adını hatırlayamıyorum."

Eve midisinin derinliklerinde bir heyecan kıpırtısı hissetti. *John mu?* Ama son iki ayda o kadar çok hayal kırıklığına uğramıştı ki, bu olasılığı düşünmemek en iyisiydi. Hatta John'un gelip gelmeyeceğini, gelmeye niyetli olup olmadığını bile merak etmeye başlamıştı. Ama henüz böylesine sert bir sonuca varmaya hazır değildi; bu düşüncüyü elinin tersiyle itti.

"Neyse, boş ver," dedi neşeyle. "Sanırım yakında öğreneceğim. Mesajı bu kadar çabuk getirdiğin için teşekkür ederim, Charlie."

"O bir asker," dedi. "Onu Bayan Fuller beni sizi almaya göndermeden önce görmüştüm ve üzerinde kırmızı üniformalarından biri vardı."

Asker bir adam.

"Ah, Eve, aşkım," dedi Mari Teyze ama Eve onu duymadı bile.

"*Percy!*" diye bağırdı bir coşku patlamasıyla. Sepet, çiçekler ve arkadaşları unutulmuştu. İki eliyle eteklerini topladı ve teyzesini, Thelma'yı ve Charlie'yi çocukları ve çançiçeklerini toplamaları için bırakarak kıyıya doğru koşmaya başladı.

Eve dönüş yolu çok uzun değildi ama mesafenin çoğu yokuş yukarı çıkıyordu. Eve fark etmemişti bile.

Giriş holüne girdiğinde yüzü kızarmış, nefes nefese kalmıştı ve muhtemelen ürkütücü derecede dağınık, hatta kirli görünüyordu. Zerre kadar umurunda değildi. Percy'nin de umurunda olmazdı.

Haydut! Geldiğine dair hiçbir haber göndermemişti. Ama artık bunun bir önemi yoktu. Ve sürprizler harika şeylerdir, en azından *mutlu* sürprizler. Eve dönmüştü!

Eve salonun kareli zemininde hızla ilerledi, ziyaretçi salonunun kapısını açtı ve aceleyle içeri girdi.

"Seni sefil!" diye bağırarak şapkasının kurdelesini çözdü. Sonra yoğun bir utanç duygusuyla olduğu yerde durdu. O Percy değildi. O bir yabancıydı.

SLIGHTLY WICKED

Mary Balogh

Posta arabasının devrilmesinden dakikalar önce Judith Law, mevcut gerçekliğin tatsız doğasını etkili bir şekilde yok eden bir gündüz rüyasına dalmıştı.

Yirmi iki yıllık hayatında ilk kez posta arabasıyla seyahat ediyordu. Daha ilk bir iki kilometrede bunun romantik ve maceralı bir yolculuk şekli olduğuna dair tüm düşüncelerinden sıyrılmıştı. Eni boyu bir buçuk koltuk yer kaplayan bir kadınla, keskin açıları ve dirsekleriyle daha rahat bir pozisyon bulmak için sürekli kıvranan, bunu yaparken de onu rahatsız edici ve bazen de utanç verici yerlere sokan zayıf, huzursuz bir adamın arasında sıkışıp kalmıştı. Karşısındaki iri yarı adam sürekli horluyor ve yolculuğun diğer tüm seslerine önemli ölçüde katkıda bulunuyordu. Yanındaki kadın, kendisiyle göz teması kuracak kadar talihsiz ya da akılsız olan herkesle durmaksızın konuşuyor, hayatının acıklı hikâyesini sızlanan bir şikâyet tonuyla anlatıyordu. Kadının diğer tarafındaki sessiz adamdan ise soğan ve sarımsakla karışmış pis kokular yayılıyordu. Araba sarsılıyor, titriyor ve yolundaki her taşın ve çukurun üzerinden sarsılarak geçiyordu, ya da Judith'e öyle geliyordu.

Yine de yolun tüm rahatsızlıklarına rağmen yolculuğu tamamlamak için istekli değildi. Beaconsfield'in, evinin ve ailesinin yaşam boyu süren yakınlığını henüz geride bırakmıştı ve bunlara uzun bir süre dönmeyi beklemiyordu. Effingham Teyzesi'nin yanına gitmek için yola çıkmıştı. Her zaman bildiği hayat artık sona ermişti. Teyzesinin babasına yazdığı mektupta açıkça belirtilmemiş olsa da, Judith'in Harewood Grange'de onurlandırılmış, şımartılmış bir konuk olmayacağı çok açıktı.

Daha ziyade fakir bir akrabaydı, teyzesi, amcası, kuzenleri ve büyükannesinin uygun gördüğü şekilde geçimini sağlaması bekleniyordu. Açıkça ifade etmek gerekirse, onu sadece kasvet ve angarya bekliyordu; ne sevgili, ne evlilik, ne de kendine ait bir ev ve aile. Toplumda bolca bulunan, akrabalarına bağımlı, onların ücretsiz hizmetkârları olan o gölgeli, solgun kadınlardan biri olmak üzereydi.

Babam oturma odasına gelip Effingham Teyze'nin mektubunu yüksek sesle okuduğunda herkesin dönüp baktığı kişi Judith'ti. Babam ciddi bir mali sıkıntıya düşmüştü ve kız kardeşine tam da onun önerdiği yardımı istemek için yazmış olmalıydı. Harewood'a gitmek üzere seçilen kişi için bunun ne anlama geleceğini hepsi biliyordu. Judith gönüllü olmuştu. O konuştuğunda hepsi ağlamıştı ve kız kardeşleri de gönüllü olmuştu ama ilk o konuşmuştu.

Arabanın pencerelerinin ardındaki gökyüzü alçak, ağır bulutlarla griydi ve manzara kasvetliydi. Bir saat önce at değiştirmek için kısa bir süreliğine durdukları hanın sahibi, kuzeye doğru sağanak yağmur yağdığı ve çamurlu yollara girebilecekleri konusunda uyarmıştı ama posta arabası sürücüsü, ilerlemek güvenli olana kadar handa kalması önerisine gülmüştü. Ama buna neden olan yağmur bir süreliğine durmuş olsa da yol her geçen dakika daha da çamurlu hale geliyordu.

Judith tüm bunları -hissettiği bunaltıcı kızgınlığı, korkunç ev hasretini, kasvetli havayı, rahatsız edici seyahat koşullarını ve ileride olacakların tatsız beklentisini- bir kenara bırakmış, bunun yerine hayal kurmuş, kendisinin beklenmedik bir kahraman olduğu fantastik bir kahramanla fantastik bir macera icat etmişti. Bu, kazadan birkaç dakika öncesine kadar zihni ve ruhu için hoş bir oyalanma sağladı.

Hayalinde haydutları görüyordu. Daha doğrusu bir haydut hakkında. Elbette gerçek dünyanın kendine saygısı olan herhangi bir eşkıyası gibi değildi - kötü, pis, ahlaksız, görgüsüz bir soyguncu ve talihsiz yolcuların acımasız katili. Hayır, gerçekten de. Bu haydut esmer, yakışıklı, atılgan ve güler yüzlüydü; beyaz, mükemmel dişleri ve dar siyah maskesinin yarıklarının ardında neşeyle dans eden gözleri vardı. Güneşin aydınlattığı yeşil bir tarladan dörtnala geçip otoyola çıktı, güçlü ve muhteşem siyah atını tek eliyle zahmetsizce kontrol ederken, arabacının kalbine bir tabanca doğrulttu - tabii ki boştu. Yolcuları değerli eşyalarından mahrum bırakırken onlarla neşeyle gülüp şakaştı ve sonra bu kaybı karşılayamayacağını düşündüğü kişileri geri attı. Hayır.

. Hayır, tüm değerli eşyaları tüm yolculara iade etti çünkü o gerçek bir haydut değil, tam da bu yoldan geçmesini beklediği belirli bir kötü adamdan intikam almaya kararlı bir beyefendi.

Çelik gibi bir sinire, kaygısız bir ruha, altın gibi bir kalbe ve her kadın yolcunun korkuyla ilgisi olmayan kalp çarpıntılarına neden olacak bakışlara sahip, haydut kılığına girmiş asil bir kahramandı.

Ve sonra gözlerini Judith'e çevirdi ve evren durdu ve yıldızlar kendi kürelerinde şarkı söyledi. Ta ki neşeli bir kahkaha atıp, Judith'in göğsünde sallanan kolyeyi ondan alacağını açıklayana kadar. Bu sadece *annesinin* ölüm döşeğinde ona verdiği bir şeydi, Judith'in kendi mezarının bu tarafından asla çıkarmamaya yemin ettiği bir şey. Eşkıyanın karşısına cesurca dikildi, başını geriye attı ve o gülen gözlere korkusuzca baktı. Ona hiçbir şey vermeyeceğini, ölmek zorunda kalsa bile zerre kadar titremeyen berrak, çınlayan bir sesle söyledi.

Atını önce şaha kaldırıp sonra da kolayca kontrol altına alıp hoplatırken yine güldü. Sonra kolyeye *onsuz* sahip olamıyorsa bile, onunla *birlikte* sahip olacağını ilan etti. Yavaşça ona doğru geldi, iri, tehditkâr ve muhteşemdi ve yeterince yaklaştığında eyerden aşağı eğildi, güçlü elleriyle onu belinden kavradı -bir dakika önce bir elinde salladığı tabanca sorununu görmezden geldi- ve onu zahmetsizce yukarı kaldırdı.

Sert zeminle teması kesilince midesi bulandı ve ... ve gerçekliğe geri döndü. Araba çamurlu yolda çekiş gücünü kaybetmişti ve kontrolden çıkmış bir şekilde savruluyor, yalpalıyor ve sallanıyordu. Yanlamasına uzun bir patinaja girmeden, çimenli bir bankla çarpışmadan, keskin bir şekilde yola geri dönmeden, öncekinden daha da endişe verici bir şekilde sallanmadan ve sonunda alçak bir hendeğe devrilmeden önce kör dehşeti hissetmek için yeterli zaman vardı - tamamen çok fazla zaman vardı - yarısı yan, yarısı tavanı üzerinde sarsıcı bir şekilde durdu.

Judith'in aklı başına gelmeye başladığında herkes ya çılgılık atıyor ya da bağırıyor gibiydi. Judith onlardan biri değildi; onun yerine iki dudağını da ısıırıyordu. İçerideki altı yolcunun vagonun bir kenarına yığılmış olduğunu fark etti. Küfürleri, çılgınlıkları ve inlemeleri hepsinin olmasa da çoğunun hayatta olduğunu gösteriyordu. Dışarıda ise

bağırışlar ve korkmuş atların kişnemeleri duyuluyordu. Diğerlerinden daha belirgin olan iki ses, şok edici derecede küfürlü bir dil kullanıyordu.

Yaşıyordu, diye düşündü Judith şaşkınlıkla. Ayrıca -bu fikri nazikçe test etti- oldukça sarsılmış hissetmesine rağmen yaralanmamıştı. Her nasılsa ceset yığınının tepesindeymiş gibi görünüyordu. Hareket etmeye çalıştı, ama bunu yaparken bile üstündeki kapı açıldı ve biri - arabacının kendisi -Ona baktı.

"Elinizi verin o zaman hanımefendi," diye talimat verdi. "Sizi hemen oradan çıkaracağız. Tanrı bizi sevsin, kes şu çılgığı kadın," dedi konuşkan kadına, onları devirenin kendisi olduğu gerçeğini göz önünde bulundurarak, acınacak bir sempati eksikliğiyle.

Judith hiç şikâyet etmedi. Uyarıyı duymuş olmasına rağmen yolculuğuna devam etmeyi tercih etmişti ve daha sonraki bir otobüsü bekleyebilirdi. Yapacak bir önerisi de yoktu. Ve herhangi bir yarası da yoktu. Sadece mutsuzdu ve hiçliğin ortasında mahsur kaldıkları ve üzerlerine yağmur yağmak üzere olduğu gerçeğini aklından çıkaracak bir şeyler arıyordu. Yaraların çoğu gerçek olmaktan çok hayali olsa da, sıkıntı içinde olanlarla ilgilenmeye başladı. Birkaç dakika içinde, yoluna çıkan bonesini çıkardı ve hala devrilmiş olan arabaya fırlattı. Saçları dökülmeye başlamıştı ama durup onları düzeltmeye çalışmadı. Çoğu insanın kriz anlarında oldukça kötü davrandığını fark etti, gerçi bu seferki felaketin yakınından bile geçmiyordu.

Dışarıdaki yolculardan birinin, birkaç dakika önce geldikleri uzaklığı işaret eden bir bağırışıyla dikkati başka yöne çekildi. Bir atlı yaklaşıyordu, at sırtında tek bir adam. Yolculardan birkaçı onu selamlamaya başladı, ancak adam hâlâ onları duyamayacak kadar uzaktaydı. Bir adamın durumlarını düzeltmek için ne yapabileceğini düşündüklerini Judith hayal bile edemiyordu.

Uzun bir yolculuk yapıyor olmasına rağmen Lord Rannulf Bedwyn at sırtındaydı; mümkün olduğunca at arabasıyla seyahat etmekten kaçınırdı. Bagaj arabası, uşağıyla birlikte, arkasında bir yerlerde ilerliyordu. Temkinli ve ürkek bir ruha sahip olan uşak, muhtemelen bir saat kadar önce iş yapmaya niyetli bir hancı tarafından yağmur yağacağı konusunda uyarılınca handa durmaya karar vermişti.

Kendisi de geri dönebilirdi, diye düşündü. Ama bu onun doğasına aykırıydı.

Kuyruğunu kısıtırıp insan ya da başka türlü herhangi bir meydan okumadan kaçmak. Yine de karşısına çıkan ilk handa durmak zorundaydı. Kendisine gelebilecek herhangi bir tehlikeyi umursamayabilirdi ama atına karşı düşünceli olmalıydı.

Düşünceleri, önündeki çamur ve çalılardan daha yoğun siyah bir noktanın belirmesiyle aniden değişti. Önce bunun bir bina olduğunu düşündü ama biraz daha yaklaştığında bunun aslında bir insan topluluğu ve büyük, hareketsiz bir at arabası olduğunu fark etti. Kısa süre sonra dingili kırılmış, devrilmiş bir at arabası olduğunu fark etti. Atların yanı sıra birkaç insan da yolun üzerindeydi. Birçoğu ona doğru bağıyor, el sallıyor ve el kol hareketleri yapıyordu; sanki ondan attan inmesini, omzunu harap olmuş araca dayamasını, onu tekrar yola çıkarmasını, bu sırada aksı sihirli bir şekilde onarmasını ve meşhur gün batımına doğru yola çıkmadan önce hepsini bir kez daha içeri almasını bekliyorlardı.

Elbette, sadece pratik bir yardımda bulunamayacağı için durmadan yoluna devam etmek kabalık olurdu. Gruba yaklaştığında dizginleri çekti ve neredeyse herkes aynı anda onunla konuşmaya çalışınca sıırttı. Elini kaldırdı ve ciddi şekilde yaralanan olup olmadığını sordu. Görünüşe göre kimse yaralanmamıştı.

"O halde sizin için yapabileceğim en iyi şey," dedi şamata tekrar yatıştığında, "toplayabildiğim tüm hızla yola devam etmek ve en yakın köy ya da kasabadan yardım göndermek."

Arabacı ona yolu göstererek, "En fazla üç mil ileride bir pazar kasabası var, efendim," dedi.

Yolculardan biri -bir kadın- onu selamlayan diğerlerine katılmamıştı. Tahta bir sandığın üzerine oturmuş çamurlu bir beyefendinin üzerine eğilmiş, yanağına derme çatma bir bandaj bastırıyordu. Rannulf onu izlerken bile adam sargıyı kadından aldı ve kadın doğruldu, dönüp ona baktı.

Genç ve uzun boyluydu. Üzerinde hafif nemli, hatta etekleri çamurlu yeşil bir pelerin vardı. Pelerin önden açıldığında hafif muslin bir elbise ve Rannulf'un vücut ısınısını hemen en az birkaç derece artıran bir göğüs ortaya çıkıyordu. Kadının başı açıktı. Saçları dağınıktı ve yarısı omuzlarına dökülmüştü. Daha önce hiçbir insan kafasında görmediği kadar parlak kırmızı-altının muhteşem bir tonuydu. Saçın altındaki yüz oval, kızarmış ve parlak gözlüydü -gözlerinin yeşil olduğuna inanıyordu- ve oldukça

şaşırtıcı derecede güzeldi. Kadın adamın bakışlarına belirgin bir küçümsemeyle karşılık verdi. Ondan ne yapmasını bekliyordu? Çamurun içine girip kahramancılık mı oynamasını?

Tembelce sıırttı ve gözlerini ondan ayırmadan konuştu.

"Sanırım," dedi, "bir kişiyi yanımda götürebilirim. Bir bayan mı? Hanımefendi? Peki ya siz?"

Kızıl saçlı kadın o zaman Rannulf'a gülümsedi, yanaklarındaki renk derinleşirken bile yüzündeki ifade yavaş yavaş büyüyordu.

"Memnuniyetle efendim," dedi sıcak ve boğuk bir sesle ve kadife eldivenli bir el gibi adamın omurgasında gezindi.

Yolun kenarına, ona doğru atını sürdü.

BIRAZ SKANDAL

Bir Dell Kitabı / Haziran 2003

Bantam Dell tarafından yayınlandı

A Division of Random House, Inc.

New York, New York

Tüm hakları saklıdır

Copyright © 2003 by Mary Balogh

Bu kitabın hiçbir bölümü, yasaların izin verdiği durumlar dışında, yayıncının yazılı izni olmaksızın fotokopi, kayıt veya herhangi bir bilgi depolama ve erişim sistemi de dahil olmak üzere elektronik veya mekanik herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz veya iletilemez. Bilgi için adres: Dell Books, New York, New York.

Web sitemizi ziyaret edin: www.bantamdell.com

Dell, Random House, Inc. şirketinin tescilli ticari markasıdır ve kolofon Random House, Inc. şirketinin ticari markasıdır.

Kanada'da eş zamanlı olarak

yayımlanmıştır eISBN: 978-0-440-33401-

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.